

Lao Tù Ác Ma

Contents

Lao Tù Ác Ma	3
1. Quyển 1 - Chương 1: Tiết Tử	3
2. Quyển 1 - Chương 1-2: Tên Tôi Là Diệp Tuyền	5
3. Quyển 1 - Chương 2: Hắc Là Ác Ma	7
4. Quyển 1 - Chương 3: Cho Dù Em Đã Chết	9
5. Quyển 1 - Chương 4: Tạm Biệt Tiểu Tân Nghiêm	11
6. Quyển 1 - Chương 5: Đổi Mặt	13
7. Quyển 1 - Chương 6: Thể Thân	15
8. Quyển 1 - Chương 7: Sự Thật Dọa Người	16
9. Quyển 1 - Chương 8: Con Trai Kẻ Thù	18
10. Quyển 1 - Chương 9: Đứng Lại!	21
11. Quyển 1 - Chương 10: Hoảng Sợ!	23
12. Quyển 1 - Chương 11: Rên Rỉ!	25
13. Quyển 1 - Chương 12: Lừa Minh Dối Người	27
14. Quyển 1 - Chương 13: Kinh Hoảng	29
15. Quyển 1 - Chương 14: Làm Người Yêu Của Tôi	30
16. Quyển 1 - Chương 15: Đột Nhiên Tức Giận	32
17. Quyển 1 - Chương 16: Xa Xỉ Nhất	34
18. Quyển 1 - Chương 17: Hận Thù Trong Mắt	35
19. Quyển 1 - Chương 18: Sẽ Không Để Cho Hắc Ra Tay	36
20. Quyển 1 - Chương 19: Chỗ Đáng Trách	38
21. Quyển 1 - Chương 20: Mục Đích Thực Sự	39
22. Quyển 1 - Chương 21: Bại Lộ	40
23. Quyển 1 - Chương 22: Kỳ Hạn Hợp Đồng Còn 13 Ngày	42
24. Quyển 1 - Chương 23: Không Sống Đến Ngày Thứ Hai	43
25. Quyển 1 - Chương 24: Diệp Trọng Quang Chết Rồi	45
26. Quyển 1 - Chương 25: Không Thích	46
27. Quyển 1 - Chương 26: Bị Đánh!	47
28. Quyển 1 - Chương 27: Không Ai Dám Động Đến Cậu Ta	48
29. Quyển 1 - Chương 28: Sợ Hãi Sâu Sắc	50
30. Quyển 1 - Chương 29: Bị Mang Đi	51
31. Quyển 1 - Chương 30: Một Xu Cũng Không Cho	52
32. Quyển 1 - Chương 31: Hận Kẻ Bất Chước Cậu Ta	54
33. Quyển 1 - Chương 32: Chống Lại Một Lần	56
34. Quyển 1 - Chương 33: Không Chết	57
35. Quyển 1 - Chương 34: Giấy Nợ	58
36. Quyển 1 - Chương 35: Lập Lại Lần Nữa Cho Tôi	60
37. Quyển 1 - Chương 36: Kẻ Nhu Nhược	61
38. Quyển 1 - Chương 37: Cậu Muốn Đi Đâu?	62
39. Quyển 1 - Chương 38: Một Buổi Tối Mà Thôi!	64
40. Quyển 1 - Chương 39: Tôi Tên Diệp Mạc	65
41. Quyển 1 - Chương 40: Hóa Ra Anh Lại Đáng Thương Như Thế	66

42. Quyển 1 - Chương 41: Dục Cầm Cố Túng Ngụy Trang	68
43. Quyển 1 - Chương 42: Cút	70
44. Quyển 1 - Chương 43: Cậu Có Thể Lựa Chọn Từ Chối	72
45. Quyển 1 - Chương 44: Tiễn Hấn Một Đoạn!	74
46. Quyển 1 - Chương 45: Động Sát Cơ	75
47. Quyển 1 - Chương 46: Đấu Không Lại Hấn	78
48. Quyển 1 - Chương 47: Hấn Làm Sao Thương Yêu Cậu	80
49. Quyển 1 - Chương 48: Nghe Nói	82
50. Quyển 1 - Chương 49: Tôi Đã Trở Về	83
51. Quyển 1 - Chương 50: Sương Mù Dày Đặc	84
52. Quyển 1 - Chương 51: Hồi Ưc	85
53. Quyển 1 - Chương 52: Mặt Đỏ Tươi Mang Tai	87
54. Quyển 1 - Chương 53: Tôi Chỉ Là Đến Trả Tiền	88
55. Quyển 1 - Chương 54: Sao Tôi Lại Không Nhớ Rõ?	90
56. Quyển 1 - Chương 55: Rơi Vào Âm Mưu	91
57. Quyển 1 - Chương 56: Thăng Chức Tăng Lương	94
58. Quyển 1 - Chương 57: Nếu Như Không Có Sự Tồn Tại Của Hấn	96
59. Quyển 1 - Chương 58: Mối Hận Ác Ma	98
60. Quyển 1 - Chương 59: Hiện Tại Ở Đâu?	98
61. Quyển 1 - Chương 60: Nếu Như Còn Sống Sốt...	100
62. Quyển 1 - Chương 61: Ngồi Bên Cạnh Trịnh Tổng Đi	102
63. Quyển 1 - Chương 62: Chìm Xuống	104
64. Quyển 1 - Chương 63: Tại Sao Kẻ Chết Không Phải Tiểu Tần Nghiêm?	106
65. Quyển 1 - Chương 64: Tình Nguyên Ngồi Từ	108
66. Quyển 1 - Chương 65: Cậu Mãi Mãi Cũng Không Chống Lại Tôi Được	110
67. Quyển 1 - Chương 66: Rốt Cuộc Cũng Thoát Khỏi Thế Giới Của Hấn	112
68. Quyển 1 - Chương 67: Vẫn Là Không Yêu Thì Tốt Hơn	114
69. Quyển 2 - Chương 1: Hợp Tác Cùng Hoàng Sát?	117
70. Quyển 2 - Chương 2: Đáng Hận	119
71. Quyển 2 - Chương 3: Mở Cửa	121
72. Quyển 2 - Chương 4: Phát Diện Cái Gì	123
73. Quyển 2 - Chương 5: Chính Là Cậu!	125
74. Quyển 2 - Chương 6: Nhớ Kỹ Lời Của Cậu Nói!	127
75. Quyển 2 - Chương 7: Quay Lại	128
76. Quyển 2 - Chương 8: Không Biết Tự Lượng Sức Mình Sẽ Chết Người	130
77. Quyển 2 - Chương 9: Ý Gì Vậy?	131
78. Quyển 2 - Chương 10: Phục Vụ Đặc Biệt	134
79. Quyển 2 - Chương 11: Lên Xe	135
80. Quyển 2 - Chương 12: Cái Gì Là Khốn Nạn	137
81. Quyển 2 - Chương 13: Cơ Hội Chỉ Có Lần Này	138
82. Quyển 2 - Chương 14: Âm Mưu Bắt Đầu	140
83. Quyển 2 - Chương 15: Mèo Vờn Chuột	141
84. Quyển 2 - Chương 16: Thông Báo	143
85. Quyển 2 - Chương 17: Tốt Nhất Là Thống Khổ Thêm Chút Nữa	144
86. Quyển 2 - Chương 18: Anh Muốn Phản Bội Diệp Mạc Sao?	146
87. Quyển 2 - Chương 19: Tôi Sẽ Điên	148
88. Quyển 2 - Chương 20: Đáng Thương Buồn Cười Đáng Thương	150
89. Quyển 2 - Chương 21: Ngụy Cơ	152
90. Quyển 2 - Chương 22: Đánh Gãy Chân Cậu Ta	153
91. Quyển 2 - Chương 23: Đây Là Cậu Đang Cầu Tôi À?	155
92. Quyển 2 - Chương 24: Cầm Kỵ	156
93. Quyển 2 - Chương 25: Game	158
94. Quyển 2 - Chương 26: Anh Chết Không Được Tử Tế	159
95. Quyển 2 - Chương 27: Cách Không Ai Nhận Ra	161

96. Quyển 2 - Chương 28: Tàn Nhẫn Đến Cùng	162
97. Quyển 2 - Chương 29: Hồi ức – Lần Đầu Gặp Mặt (thượng)	163
98. Quyển 2 - Chương 30: Hồi ức – Lần Đầu Gặp Mặt (hạ)	165
99. Quyển 2 - Chương 31: Hồi ức – Ra Giá	166
100. Quyển 2 - Chương 32: Hồi ức – Diên Cuồng	167
101. Quyển 2 - Chương 33: Hồi ức – Thế Giới	169
102. Quyển 2 - Chương 34: Hồi ức – Không Cam Lòng	170
103. Quyển 2 - Chương 35: Hồi ức – Kinh Sợ Nhìn Thấy	172
104. Quyển 2 - Chương 36: Hồi ức – Lạc Gia Tộc	173
105. Quyển 2 - Chương 37: Hồi ức – Đã Quên	174
106. Quyển 2 - Chương 38: Hồi ức – Buôn Bán Lỗ Vốn	175
107. Quyển 2 - Chương 39: Hồi ức – Lại Gặp Nhau	177
108. Quyển 2 - Chương 40: Hồi ức – Đêm Nay Gặp!	178
109. Quyển 2 - Chương 41: Hồi ức – Đến Hẹn	180

Lao Tù Ác Ma

Giới thiệu

Tên gốc: Ác ma đích lao lung ()Thể loại: Hiện đại, trọng sinh, tàn bạo thị huyết bá đạo thâm tình công X ôn nhu mỹ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lao-tu-ac-ma>

1. Quyển 1 - Chương 1: Tiết Tử

“Có phải muốn tôi đánh gãy thêm một cái chân nữa của em thì em mới chịu yên phận ở lại đây.” Thanh âm khàn khàn của Tiểu Tẩn Nghiêm kẻ sát, gương mặt đầy lửa giận của hắn khiến những người khác ở trong đại sảnh cũng không dám thở mạnh.

Diệp Mặc định mở miệng nói, cậu muốn nói cho Tiểu Tẩn Nghiêm biết, cậu không có ý định bỏ trốn, cậu chỉ là muốn lên lút đi đến bệnh viện nhìn em gái mình một chút thôi, nhưng mà cậu còn chưa kịp mở miệng, Tiểu Tẩn Nghiêm đã giáng xuống mặt cậu một cú đấm.

Diệp Mặc bỗng nhiên rất muốn chết, ngày đầu tiên bị Tiểu Tẩn Nghiêm cầm tù, Diệp Mặc đã biết, bản thân sớm muộn gì cũng bị người đàn ông này bức đến điên.

Suốt một năm dài bị Tiểu Tẩn Nghiêm giam cầm lại, thứ Diệp Mặc mất đi không chỉ là tuổi thanh xuân cùng hoài bão, mà cả cả niềm hi vọng đối với cuộc sống. Diệp Mặc hận người đàn ông trước mắt này, nhưng nỗi sợ hãi lại càng nhiều hơn. Cậu không biết lần này Tiểu Tẩn Nghiêm sẽ dùng phương pháp gì hành hạ cậu nữa, nhưng tốt nhất là một nhát giết chết cậu đi còn hơn.

“Là em buộc tôi.” Tiểu Tẩn Nghiêm hàn mắt tràn ngập tơ máu dọa người, thô bạo đem tay áo của Diệp Mặc kéo lên tận vai, quay đầu đối với tên tay sai thủ hạ mặc áo đen lạnh lùng nói “Tiêm ma túy vào người cậu ta đi.”

Diệp Mặc vụt trợn mắt lên, không thể tin được lời Tiểu Tẩn Nghiêm vừa nói ra.

Tiểu Tẩn Nghiêm muốn tiêm ma túy vào người cậu!

Thân thể vốn đang còn vô lực buông xuôi đột nhiên kịch liệt giãy giụa, Diệp Mặc dùng hết toàn bộ khí lực mà chống cự, lại bị Tiểu Tẩn Nghiêm gắt gao đè xuống trên bàn.

“Không được! Tiểu Tẩn Nghiêm anh thả tôi ra đi! Tôi một bước cũng không dám rời khỏi anh nữa.” Diệp Mặc khổ sở cầu xin, trong lòng đã sợ hãi đến cực điểm, cậu đã bị đánh gãy mất một chân, cậu vẫn còn có

thể kiên cường đối mặt với cuộc sống, nhưng nếu cậu nhiễm phải ma túy, điều đó đồng nghĩa với chuyện cậu không còn được là một con người bình thường nữa.

Và như thế cậu mãi mãi cũng không còn cơ hội thoát khỏi Tiểu Tẩn Nghiêm.

“Em yêu, đừng sợ.” Tiểu Tẩn Nghiêm bỗng ôn nhu nhìn Diệp Mạc, trong mắt đều là đang ẩn nhẫn sự kích động “Chúng ta mãi mãi cũng sẽ không tách rời nhau.”

Nhìn chất lỏng trong ống chích từ từ bị đẩy mạnh vào trong thân thể, những giọt nước tuyệt vọng từ khoeo mắt Diệp Mạc rơi xuống.

Lúc bị Tiểu Tẩn Nghiêm đè xuống giường cưỡng đoạt, lúc bị Tiểu Tẩn Nghiêm đánh gãy chân phải, lúc bị Tiểu Tẩn Nghiêm liên tục đánh cho phải vào bệnh viện, Diệp Mạc chưa bao giờ rơi nước mắt. Nhưng lần này, trái tim của Diệp Mạc đã chạm đến cực hạn.

Tiểu Tẩn Nghiêm lẽ lười liếm giọt nước mắt rơi bên khoeo mắt của Diệp Mạc, cực kỳ đau lòng ôm lấy eo Diệp Mạc vào người.

Diệp Mạc như một xác chết đã không còn bất kỳ sự giãy giụa kháng cự nào nữa, ánh mắt nhìn về phía Tiểu Tẩn Nghiêm tràn ngập sự thù hận.

Đối mặt với ánh mắt lạnh lẽo của Diệp Mạc, động tác của Tiểu Tẩn Nghiêm đột nhiên dừng lại.

“Không cho phép hận tôi.” Thanh âm trầm thấp găm nhẹ lộ ra vẻ trắng xám vô tận, trên mặt Tiểu Tẩn Nghiêm xuất hiện cùng lúc vẻ thống khổ cùng phần nộ “Yêu tôi! Nói, nói em yêu tôi!” Tiểu Tẩn Nghiêm giờ nắm đấm lên, nhưng cuối cùng vẫn không thể hạ tay xuống.

Diệp Mạc vẫn luôn không thể hiểu được cái tình yêu của Tiểu Tẩn Nghiêm rốt cuộc đến tận cùng nó là cái gì, bởi vì cái tình yêu này mà dùng cách tiếp cận biến thái. Mỗi lần mỗi lần triển miên đến chết kia đều là cơn ác mộng của cuộc đời Diệp Mạc.

Tiểu Tẩn Nghiêm là vương ở Đông Nam Á, ở hắc đạo xưng danh lãnh huyết tàn bạo, là Thái Dương giới bạch đạo, tài sản nhiều vô số kể. Trên thế gian có biết bao nhiêu mỹ nữ trẻ trung xinh đẹp muốn lao mình vào hắn ta, Diệp Mạc nghĩ thế nào cũng nghĩ không thông, người đứng đầu cả bạch đạo lẫn hắc đạo như Tiểu Tẩn Nghiêm vì sao lại coi trọng một nam nhân bình thường như cậu.

Tiểu Tẩn Nghiêm đem Diệp Mạc ôm vào lòng đi đến phòng ngủ mà cậu vẫn luôn bị giam cầm trong đó, nhẹ nhàng bế cậu đặt lên giường, sau đó dùng một cái xiềng xích thật dài khóa mất cả chân Diệp Mạc lại.

“Từ giờ trở đi, em chỉ có thể nghe lời tôi, lấy lòng tôi, nếu không tôi sẽ sai người cưỡng hiếp em gái của em.” Thanh âm trầm thấp đầy từ tính của Tiểu Tẩn Nghiêm vang vọng ở bên tai Diệp Mạc, như lời thì thầm của ác ma.

Diệp Mạc tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, cậu từ bỏ, từ bỏ cái gọi là tự do rồi, Diệp Mạc biết, bản thân cậu có lẽ sẽ phải mãi ở trong căn phòng này bị Tiểu Tẩn Nghiêm hành hạ ngược đãi đến khi chết già.

Làn môi lạnh lẽo của Tiểu Tẩn Nghiêm đặt lên môi Diệp Mạc, bắt đầu tham lam liếm mát, đầu lưỡi linh xảo dễ dàng cạy hàm răng Diệp Mạc ra xông vào cướp đoạt, một tay từ từ đặt Diệp Mạc xuống dưới thân, khơi dậy bản năng nguyên thủy nơi cậu.

Diệp Mạc hận Tiểu Tẩn Nghiêm đã đẩy cậu rơi vào vực sâu tuyệt vọng, nhưng càng hận đang trầm luân cùng Tiểu Tẩn Nghiêm giao hoan bên trong chính cơ thể của mình.

“Mạc Mạc... bảo bối của tôi...” Tiểu Tẩn Nghiêm ôm siết lấy Diệp Mạc, không cần nói cũng biết trên mặt có bao nhiêu là thỏa mãn cùng hạnh phúc.

Diệp Mạc nhìn lên trần nhà, đôi mắt trống rỗng lộ ra vẻ bi thương tuyệt vọng cùng cực.

Nếu như ông trời cho tôi một cơ hội, Tiểu Tẩn Nghiêm, tôi mãi mãi cũng không muốn gặp phải anh.

Đây là trọng sinh văn ~

2. Quyển 1 - Chương 1-2: Tên Tôi Là Diệp Tuyền

Cơn mưa bụi tí ta tí tách khiến Diệp Tuyền cảm thấy toàn thân không được thoải mái, cơn gió nhẹ lạnh lẽo thổi qua làm cho Diệp Tuyền không khỏi ôm lấy áo khoác tăng nhanh bước chân. Mặc dù đã cố gắng chạy thật nhanh, nhưng sau khi trở về nhà, toàn thân Diệp Tuyền vẫn là ướt đầm.

Diệp Tuyền đã ở nơi này được một tuần, đúng ra là phải nói cuộc sống mới của cậu đã bắt đầu được một tuần. Mặc dù cuộc sống nghèo khó, nhưng loại cảm giác được tự do này vẫn khiến cho Diệp Tuyền trong bảy ngày qua cứ ngỡ như mình còn đang nằm mơ.

Không gian ở chật hẹp đơn giản một phòng hai gian được Diệp Tuyền thu xếp khiến nó trở nên dễ chịu thoải mái, phòng cách bình thường giản dị làm cho Diệp Tuyền như tìm thấy được ý nghĩa của cuộc sống.

Bữa sáng đơn sơ một đĩa đồ xào, Diệp Tuyền rướn cổ lên hít vào sâu một cái, bên môi liền nở một nụ cười ôn hòa, tay nghề của bản thân quả nhiên vẫn không thay đổi, Diệp Tuyền vừa ngồi xuống cầm lấy chiếc đũa, điện thoại liền vang lên, vừa thấy tín hiệu có người gọi, Diệp Tuyền vui vẻ lập tức để chiếc đũa sang một bên nhận điện thoại.

“Tiểu Tuyền, công việc làm thêm buổi tối cậu nhờ tôi tìm, tôi đã tìm được rồi.”

“Có thật không Đức thúc, cảm ơn bác nhiều lắm.” Diệp Tuyền kích động nắm lấy điện thoại, trên khuôn mặt trắng nõn thanh tú tràn ngập nụ cười vui sướng.

“Thời gian làm việc là từ 7h tối tới 1h sáng, Tiểu Tuyền, tôi khuyên cậu vẫn là nên suy tính lại một chút đi, Đức thúc sợ thân thể của cậu sẽ không thể chịu nổi a, dù sao ban ngày cậu cũng đã phải làm việc nhiều như vậy.”

“Không sao đâu Đức thúc, cháu còn trẻ, chỉ từng này thì thân thể cháu vẫn còn gánh vác được.”

“Vậy thôi được rồi. Địa chỉ cụ thể đợi lát nữa tôi gửi qua cho cậu, người phụ trách bên kia nói nếu cậu đã đồng ý thì ngày mai đến báo danh đi làm.”

“Quá tốt rồi, Đức thúc, cảm ơn bác nhiều lắm, hôm nào cháu mời bác ăn cơm nhé.”

Tâm trạng Diệp Tuyền lập tức trở nên cực kỳ tốt, nhiều công việc như thế có nghĩa là cậu có nhiều nguồn thu nhập vào, thu nhập càng tăng nhanh lại có nghĩa là cậu có thể mang theo em gái Diệp Nhã rời khỏi cái thành phố này càng sớm

Đồng thời... rời đi đoạn ký ức giống như bóng ma kia.

Lúc Diệp Tuyền đi tắm rửa, không khỏi quay lại nhìn vào tấm gương, hai mắt nhắm xem chính mình hiện giờ, thân thể gầy yếu, làn da trắng nõn xinh đẹp, xương quai xanh tinh xảo kết hợp với gương mặt thanh tú đẹp trai khiến cho cả người nhìn qua cực kỳ nho nhã linh động ôn hòa, càng quan trọng hơn đó là thân thể này không có những vết máu bầm, càng không có dấu hôn chi chít, chân tay đều lành lặn, hơn nữa, bên trong mạch máu không có ma túy.

Là thân thể người bình thường chân chính.

Mỗi khi soi vào tấm gương, nhìn tấm thân thể xa lạ này, Diệp Tuyền đều ngây ra và phải mất rất lâu mới có thể ý thức được người này chính là mình, là mình hoàn toàn mới.

Diệp Tuyền vẫn luôn cho rằng cái gọi là trọng sinh chỉ là nói về những người đáng thương ảo tưởng muốn thoát khỏi cuộc sống hiện thực tàn khốc, nhưng khi nó xảy ra trên người cậu như thế này, Diệp Tuyền vừa sợ tất cả chỉ là giấc mơ sẽ nhanh chóng vỡ tan tành như bọt nước, sau khi tỉnh giấc, con người ác ma kia lại nằm ở bên cạnh cậu.

Diệp Tuyền dùng ròng rã suốt một ngày mới dám tin và chấp nhận chính cậu đã thực sự sống lại rồi, giống như đột nhiên may mắn nhất được tẩm vế số trúng độc đắc, sau khi ở được vài ngày, Diệp Tuyền vẫn không nén nổi kích động, khóe mắt rưng rưng ẩn lệ, không cần phải tiếp tục ở trên giường chịu đựng sự giày vò

hành hạ thân thể nữa, không còn phải bồng đỡ lại bị đánh cho nhập viện nữa, không còn ma túy ngày đêm ăn mòn cơ thể nữa, cũng sẽ không còn phải nghe... thanh âm như ma quỷ của người đàn ông kia nữa.

Giống như con chim nhỏ bị giam cầm trong suốt một thời gian dài cuối cùng cũng được thả bay trở lại về rừng, Diệp Tuyền sau tất cả đã tiếp nhận và bước vào một cuộc sống mới.

Diệp Tuyền rất vui mừng khi bản thân cậu vẫn còn nắm giữ được phần lớn ký ức của chủ nhân thân thể này, như vậy khiến cậu có thể thích ứng với hoàn cảnh sinh hoạt của chủ nhân thân thể này trước đây càng nhanh hơn.

Diệp Tuyền biết cơ thể của chính cậu lúc trước thật sự đã chết rồi, nhảy xuống sườn núi mà chết, nói không chừng, đến cả hài cốt cũng không còn.

Bản thân cậu sau khi vui sướng tiếp nhận cuộc sống mới lại bị những cơn ác mộng vào mỗi đêm làm cho giật mình tỉnh giấc, Diệp Tuyền khổ sở nghĩ, tại sao ông trời đã thay đổi thân thể cho cậu lại còn giữ lại ký ức của chính cậu trước kia làm gì chứ, chính vì vẫn còn lưu giữ lại ký ức về hấn so với bị hấn giày vò đến thân thể rách nát còn làm cho Diệp Tuyền đau khổ hơn.

Mình cả đời này sẽ không gặp phải hấn nữa đâu, mỗi khi nghĩ đến đây, Diệp Tuyền đối với cuộc sống tương lai tràn ngập hy vọng, cậu sẽ nỗ lực kiếm thật nhiều tiền, giúp em gái chữa khỏi bệnh, sau đó mang theo em gái rời khỏi thành phố phong ba bão táp kéo dài này.

Sau khi tắm xong, Diệp Tuyền bọc chăn ấm ngồi trên ghế sofa, tay bưng tách trà nóng. Mở TV lên, Diệp Tuyền cầm điều khiển TV tùy ý đổi kênh.

Nói thật, đối với TV thì Diệp Tuyền đã nhìn đến phát ngấy lên rồi, bị người đàn ông kia giam cầm hơn 400 ngày ròng rã, cả ngày Diệp Tuyền đều đối mặt với cái TV LCD 70 inch ở trên tường kia.

Kênh không ngừng thay đổi, Diệp Tuyền cũng đã buồn ngủ...

Bỗng dưng, Diệp Tuyền trợn mắt lên không thể tin nổi, nhìn khuôn mặt kia xuất hiện trên màn hình TV, trong thoáng chốc, Diệp Tuyền chỉ cảm thấy từ lồng ngực bắt đầu tỏa ra luồng khí lạnh lẽo trong nháy mắt đem cơ thể cậu đông cứng lại.

Lông mày kiếm mi dưới tóc mai cất xéo, đôi mắt thâm sâu giảo hoạt, sống mũi thẳng tắp cùng với vẻ mặt lãnh khốc cô tuyệt. Chỉ là một tấm hình xuất hiện phía sau cùng người dẫn chương trình thôi, nhưng lại có thể khiến cho người ta mãnh liệt cảm giác được bầu không khí quay xung quanh hình ảnh người nam nhân kia trở nên lạnh lẽo u ám.

Tiểu Tần Nghiêm, là Tiểu Tần Nghiêm!

Àm! Tách trà cùng cái điều khiển TV cùng lúc rơi xuống đất...

Sắc mặt Diệp Tuyền tái nhợt, vội vàng cuống quýt xoay người lại tìm kiếm cái điều khiển TV ở trên sàn nhà, thân thể mất thăng bằng mà té xuống đất, không để ý đến tay bị mảnh pha lê từ cái bình hoa bị vỡ cửa vào làm bị thương, Diệp Tuyền nhặt cái điều khiển TV trên sàn nhà lên, ngay cả pin bị văng đi mất cũng không phát hiện ra, chỉ cứ liều mạng nhấn nút tắt.

Màn hình TV vẫn tiếp tục như bình thường.

“Tiểu Tần Nghiêm, chỉ mới 26 tuổi đã trở thành tổng tài của tập đoàn Hoàng Sát hùng mạnh, dưới trướng nắm giữ nhiều trung tâm giải trí, sòng bài, các hộp đêm, các công ty truyền thông...v.v.. theo các chuyên gia suy đoán, về dòng dõi của anh...” (Jian: thăng công nào cũng thế == kinh tế không bằng 1/4 thế giới thì cũng bằng 2/8 thế giới ==))

Ngồi trở lại trên ghế sofa một lần nữa, Diệp Tuyền sờ sờ vào chân phải của mình, xác định nó vẫn còn cảm giác, mới cố gắng trấn an lại lồng ngực đang điên cuồng dao động bất định.

Chân phải không gãy, vì thế cậu là Diệp Tuyền, cậu đã được sống lại với một cơ thể mới, thân phận mới là Diệp Tuyền.

Diệp Tuyền không ngờ được chỉ mới nhìn thấy tấm hình của Tiểu Tần Nghiêm thôi lại dễ dàng khơi lại trong cậu đoạn ký ức tồi tệ khủng khiếp năm đó.

Tiểu Tẩn Nghiêm sờ soạng từng tắc da thịt trên cơ thể cậu, mỗi một lần tiến vào, mỗi một câu yêu đương bên tai... cùng với chính cậu sau mỗi lần trốn chạy không thành lại bị bắt về hành hạ, còn cả thân thể tinh thần ngày đêm bị ma túy ăn mòn.

Diệp Tuyền chạy vọt vào nhà tắm, vặn vòi hoa sen mở tới mức tối đa, dòng nước lạnh buốt xối từ trên đầu dội xuống thân thể.

Ngơ ngác nhìn chính mình trong gương, đột nhiên Diệp Tuyền đâm mạnh một cú nện vào tường.

Phải dùng thời gian để tiêu diệt đi tất cả, chỉ cần qua một thời gian dài nữa thôi, mọi thứ sẽ sớm trôi vào lãng quên, Diệp Tuyền nghĩ như thế.

Nước vẫn còn ào ào chảy xuống, tâm trạng Diệp Tuyền từ từ bình tĩnh lại nhiều.

Diệp Tuyền không ngừng tự nói với bản thân, những ngày sống cùng với Tiểu Tẩn Nghiêm trước đây tất cả đều là ác mộng, bây giờ tỉnh mộng rồi, bên cạnh cậu sẽ không bao giờ xuất hiện bóng người ác ma tàn nhẫn kia nữa, hiện tại bản thân cậu có thể thực sự chân chính vì bản thân mình mà sống.

Diệp Tuyền hít thở một hơi thật sâu, lần thứ hai ngẩng đầu nhìn mình trong gương, nhẹ nhàng nở nụ cười.

Diệp Mạc đã chết rồi, hiện tại, tên tôi là Diệp Tuyền.

3. Quyển 1 - Chương 2: Hẳn Là Ác Ma

Diệp Tuyền được như ý muốn, bắt đầu làm thêm công việc buổi tối, sau khi đến nơi cần đến, Diệp Tuyền giật mình phát hiện, nơi cậu làm việc lại là hộp đêm sang trọng nhất thành phố, mặc dù chỉ là đơn giản ở bên trong nơi này làm một người phục vụ bưng rượu, nhưng tiền lương đãi ngộ một buổi tối ở đây còn nhiều hơn cả công việc ban ngày Diệp Tuyền vất vả cực nhọc làm việc.

Diệp Tuyền cảm thấy mình rất cần phải mời Đức thúc đi ăn một bữa cơm, công việc tốt như thế, cho dù cậu có đi tìm món dép cũng chưa chắc tìm được.

Diệp Tuyền nhận bộ đồ đồng phục làm việc trắng đen mặc vào, trên tay nâng khay rượu, mỗi lần đi bưng rượu đều giữ trên khuôn mặt nụ cười mỉm, chịu khó làm việc, thái độ khiêm nhường.

“Ừ, người mới à, dáng vẻ không tệ.” Một người đàn ông tai to mặt lớn ngồi dựa vào ghế sofa, hai tay ôm ấp đùi huề, cười gian nhìn Diệp Tuyền đang đặt một chai lại một chai rượu lên bàn.

Diệp Tuyền chỉ cười cười cho qua, nói câu cảm ơn, sau đó lịch sự cúi chào một cái rồi cầm khay rượu rời đi.

Loại tình huống này buổi tối nay cậu đã gặp phải rất nhiều lần, Diệp Tuyền lớn lên quả thực trông rất đẹp, ngũ quan tinh xảo, thêm vào nụ cười nhu hòa vẫn luôn lưu giữ trên khuôn mặt, khiến cho bất kỳ ai nhìn thấy cậu đều cảm thấy thoải mái lạ thường.

Những nhân viên phục vụ khác ở đây nói cho Diệp Tuyền biết, những tên đàn ông giàu nứt đố đổ vách kia đối với bọn họ chỉ có thể trêu chọc ngoài miệng vậy thôi chứ tuyệt đối không dám ra tay với những nhân viên phục vụ tiếp rượu đâu.

Việc làm ăn và an ninh trật tự ở hộp đêm này luôn cực kỳ tốt, không chỉ là bởi vì nơi này tỏa ra ánh hào quang long lanh, xa hoa vô tận, mà nhiều hơn là vì chủ nhân nơi đây có quyền uy tối thượng vĩnh viễn không ai dám đụng vào.

Mặc dù không biết chủ nhân hộp đêm này là ai, nhưng mà công việc của mình vừa lương cao lại vừa an toàn là chuyện khiến Diệp Tuyền cảm thấy vui vẻ không thôi.

“Tiểu Tuyền, cậu biết không.” Ở bên cạnh Diệp Tuyền cũng là nhân viên phục vụ ở đây, Lê Cửu kẻ sát bên tai thần thần bí bí nhỏ giọng nói “Lúc này tôi vừa nghe trộm được quản lý nói chuyện, ông chủ hộp đêm của chúng ta hiện giờ đang ở trong phòng khách VIP lầu XX.”

“Rồi sao?” Diệp Tuyền ngáp một cái, đã sắp tới 1h sáng rồi, cơn buồn ngủ kéo dài càng lúc càng dâng lên, Diệp Tuyền đáp lại Lê Cửu cho có.

“Sao cậu không thấy có một chút kích động nào a! Phải biết, đại nhân vật như vậy cả đời chúng ta chưa chắc được gặp qua một lần đó.”

“Nhìn thấy thì sao, cậu vẫn là nên an phận làm tốt công việc của mình đi, nếu như để quản lý biết cậu nghe trộm ông ấy nói chuyện thì cậu chết chắc.”

“Xi, vô vị!” Lê Cửu bĩu môi, không thèm nhìn Diệp Tuyền đang xếp chai rượu lên khay nữa. “Cậu chỉ biết cày mạt ra làm việc, tôi thấy cậu cả đời này vô duyên với phú quý rồi.”

“Cũng được, bây giờ tôi đang rất tốt.” Diệp Tuyền khẽ mỉm cười, bưng rượu đi ra ngoài. Lê Cửu ở phía sau trợn tròn mắt xem thường, trên đời này có ai tình nguyện cả đời làm một tên nhân viên phục vụ bình thường bị người ta hết sai bảo lại hò hét chứ, nếu có được cơ hội làm cho ông chủ hài lòng, chính mình ngay lập tức có thể một bước lên trời, vinh hoa phú quý hưởng thụ bất tận.

Lê Cửu vẫn còn chưa nói cho Diệp Tuyền biết hết những gì vừa này nghe trộm được quản lý nói chuyện, bản thân ích kỷ giấu đi bí mật này, chính là, chủ nhân của hộp đêm này thật ra là gay thích nam sắc.

Về lý do tại sao không nói cho Diệp Tuyền biết, lý do của Lê Cửu rất đơn giản, Diệp Tuyền lớn lên trông rất xinh đẹp, đẹp hơn cả bản thân mình.

Còn nữa tiếng nữa là tan tầm, khách hàng dần vơi bớt, Diệp Tuyền cũng không cần phải hết chạy đông lại chạy tây nữa, liền đi tới nhà vệ sinh định rửa mặt một chút cho tỉnh táo, nhưng tới nhà vệ sinh lại bắt gặp Lê Cửu đang vỗ phần trên mặt.

Là một nam nhân, dĩ nhiên Diệp Tuyền cảm thấy rất kinh ngạc trước hành vi của Lê Cửu, nhưng trong phút chốc, Diệp Tuyền liền hiểu rõ mục đích vì sao Lê Cửu làm thế.

Người ra vào nơi này không giàu sang thì cũng cao quý, có phú bà hồi xuân phòng không cô độc, cũng đàn ông giàu có vạn bạc nhưng chỉ thích nam sắc. Bất kể là ai được bọn họ vừa ý, dù chỉ cần một đêm thôi, cũng có thể biến thành cá chép hóa rồng bay vọt lên cao. Lê Cửu là bạn của Diệp Tuyền, Diệp Tuyền hiểu rất rõ tính cách ham thích hư vinh của cậu ta, cho dù cậu có khuyên bảo cậu ta thế nào đi nữa, cũng sẽ không thể làm thay đổi ước mộng quyết trở thành người giàu sang của Lê Cửu.

“Tôi biết tôi làm như vậy cậu sẽ coi thường tôi, nhưng tôi thật sự không muốn cả đời cứ phải đi làm công cho người ta. Tháng ngày bị người ta sai bảo la hét với tôi như thế là quá đủ rồi.” Lê Cửu có chút quần bách nhìn Diệp Tuyền, giống như là việc giấu giếm không muốn cho người ta biết bây giờ lại bại lộ.

“Tôi sẽ không coi thường cậu.” Diệp Tuyền thấp giọng nói “Tôi chỉ hy vọng cậu chọn được một con đường để đi mà mai sau cậu sẽ không phải hối hận thôi.”

“Tiểu Tuyền, tôi muốn thử một lần, vào bên trong căn phòng kia. Nếu như được nhìn trúng, tôi nhất định sẽ mang theo cậu cùng tôi hưởng thụ vinh hoa phú quý, nếu như thất bại, có ra sao tôi cũng sẽ chấp nhận.”

“...” Diệp Tuyền không nói gì nữa, cậu biết Lê Cửu sẽ không nghe lời khuyên bảo của cậu, thật ra Diệp Tuyền rất muốn nói cho Lê Cửu biết, bị một tên nam nhân có quyền thế coi trọng, kỳ thực chính là một cơn ác mộng, nhưng rồi Diệp Tuyền lại nghĩ, có khi chủ nhân của hộp đêm này là người tốt thì sao, tuyệt đối sẽ không giống ác ma kia.

“Tiểu Tuyền, giúp tôi một chút đi! Đợi lát nữa quản lý sẽ gọi người mang rượu tới, bất kể là gọi ai tới, lúc đó cậu giả bộ tìm người đó bảo có việc rồi sau đó để tôi đi mang rượu thay.”

Lê Cửu biết Diệp Tuyền là một chàng trai lương thiện, vì vậy mà không cần giả vờ làm ra dáng vẻ hiền lành đáng yêu để cầu xin, cuối cùng Diệp Tuyền bắt đầu đồng ý.

Dưới sự phối hợp trợ giúp của Diệp Tuyền, Lê Cửu được toại nguyện mang rượu hướng về phía gian phòng kia đi vào bên trong.

Nhìn bóng dáng Lê Cửu vui vẻ rời đi, Diệp Tuyền khẽ thở dài.

“Tiểu Tuyền, Lê Cửu đi bưng rượu thôi mà sao vui quá vậy?” Lâm Địch đang lau ly rượu ở trên quầy bar nghi ngờ hỏi tới.

“Ha ha, ai mà biết.” Diệp Tuyền cười cho qua.

“Có điều cũng khó trách, được một lần bưng rượu cho nhân vật năng lực thần thánh như Tiểu Tẫn Nghiêm, nếu mà là tôi, tôi cũng sẽ vui sướng như thế.” (Jian: nguyên văn là chữ “thần thánh” luôn ấy =.=’ thấy gớm)

“Tiểu... Tiểu Tẫn Nghiêm?!” Diệp Tuyền quay đầu lại giật mình nhìn Lâm Địch, trong nháy mắt nỗi sợ hãi tràn ngập. “Cậu nói chủ nhân hộp đêm này chính là Tiểu Tẫn Nghiêm.”

“Sao vậy Diệp Tuyền? Sắc mặt của cậu thật là dọa người a, cậu không sao chứ?” Lâm Địch có chút lo lắng nhìn Diệp Tuyền.

Diệp Tuyền ngăn người đứng chôn chân một chỗ rất lâu, đột nhiên thả khay bưng trên tay xuống, giống như phát điên mà chạy vội về phía thang máy.

“Tiểu Tuyền, cậu đi đâu vậy? Vẫn còn chưa hết giờ mà” Lâm Địch ở phía sau gọi lớn, nhưng lúc này Diệp Tuyền nào còn có thể nghe được gì, giây phút này trong lòng Diệp Tuyền chỉ có duy nhất một mong muốn, đó là Lê Cửu tuyệt đối không được xảy ra chuyện gì.

Tiểu Tẫn Nghiêm là người như thế nào, Diệp Tuyền hiểu rõ hơn bất kỳ ai hết.

Hắn là ác ma, một ác ma chân chân chính chính.

4. Quyển 1 - Chương 3: Cho Dù Em Đã Chết

Diệp Tuyền vội vàng vàng chạy tới vị trí phòng của Tiểu Tẫn Nghiêm, lại bị hai bảo tiêu đứng ngoài cửa cản lại. Bất kể Diệp Tuyền có cầu xin thế nào, hai bảo tiêu vẫn nhất quyết không cho Diệp Tuyền đi vào trong.

Thật ra Diệp Tuyền đã suy nghĩ nhiều rồi.

Vì quá lo lắng cho Lê Cửu mà Diệp Tuyền cứ đứng mãi ngoài cửa ngóng vào, nhìn thấy Lê Cửu cầm cái khay từ trong phòng khách đi ra. Diệp Tuyền lập tức tiến đến nắm lấy vai Lê Cửu lo lắng hỏi “Tiểu Tẫn Nghiêm không làm gì cậu chứ?”

“Lắm lời! Quấn chuyện không đâu!” Lê Cửu xem thường hừ lạnh một tiếng, tất cả biểu hiện trên mặt đều là thiếu kiên nhẫn. Thật ra Lê Cửu không có nhìn thấy được Tiểu Tẫn Nghiêm, Tiểu Tẫn Nghiêm đi vào nhà vệ sinh mất rồi, vì vậy mà không có ở trong phòng khách.

Nhìn thấy Lê Cửu bình an vô sự, Diệp Tuyền thở phào nhẹ nhõm một cái, đúng lúc hai người đang chuẩn bị rời đi, một thanh âm trầm thấp lạnh buốt từ phía sau truyền đến.

“Tránh ra!” Thanh âm lạnh lùng quen thuộc này khiến Diệp Tuyền nhất thời đầu óc trống rỗng, chính là thanh âm này, cậu đã nghe rờn rã hơn 400 ngày.

Tiểu Tẫn Nghiêm... là Tiểu Tẫn Nghiêm!

Cả người Diệp Tuyền đông cứng quên cả di chuyển, cậu biết, thời khắc này, Tiểu Tẫn Nghiêm đang đứng ở phía sau lưng nhìn cậu.

Lê Cửu quay đầu lại, thế nhưng khi cậu ta đối mặt với ánh mắt đáng sợ của Tiểu Tẫn Nghiêm, Lê Cửu hoàn toàn quên mất mục đích thực sự cậu ta tới nơi này, lập tức kéo áo Diệp Tuyền nhỏ giọng nói “Diệp Tuyền, chúng ta mau đi thôi.” Lê Cửu kéo áo Diệp Tuyền, đem Diệp Tuyền sắc mặt đang tái nhợt lôi đi, Diệp Tuyền từ đầu tới cuối đều không dám quay đầu lại nhìn khuôn mặt Tiểu Tẫn Nghiêm.

Diệp Tuyền hoàn toàn không có can đảm, nỗi sợ hãi đối với Tiểu Tẫn Nghiêm giống như từ khi sinh ra đã có vậy. Chỉ là giọng nói Tiểu Tẫn Nghiêm vang lên trong phút chốc mà Diệp Tuyền đã có cảm giác bản thân mình đang bị người kia nhìn chăm chăm từ phía sau, yểu hèn như nghẹn lại đến khó thở.

Ánh mắt thâm sâu lạnh lẽo của Tiểu Tẫn Nghiêm vẫn nhìn theo thân ảnh của Diệp Tuyền và Lê Cửu đến khi biến mất, xoay người lại lạnh lùng nói với hai bảo tiêu kia “Sau này không có lệnh của tôi, không được phép để người không có liên quan vào phòng này.”

Chờ sau khi Tiểu Tẫn Nghiêm đi vào phòng khách, hai bảo tiêu ở ngoài cửa mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, đưa tay lau đi mồ hôi lạnh tuôn trên trán. Bọn họ mãi mãi cũng sẽ không thể quên được, lần trước một tùy tùng chỉ là khi rót nước không cẩn thận làm đổ một chút trên giày Tiểu Tẫn Nghiêm, liền bị Tiểu Tẫn Nghiêm ra lệnh cho thủ hạ chặt đứt mất một ngón tay.

Tiểu Tẫn Nghiêm đi vào trong phòng khách, ngồi tựa vào ghế sofa, đầu hơi ngửa về phía sau dựa vào trên ghế sofa, mắt trừng trừng nhìn lên trần nhà xa hoa, hàng lông mi thật dài phủ lên đôi mắt hỗn loạn trong đáy.

Vừa lúc này ở trong một khoảnh khắc tíc tắc, hần dường như cảm giác được sự tồn tại của cậu, cậu đang ở bên cạnh hắn, rất gần, rất gần. Hai mắt Tiểu Tẫn Nghiêm khép lại, lần thứ hai mở ra, trên mặt tràn đầy sự đau đớn không nói được thành lời, không biết đã bao lâu rồi không được nhìn thấy cậu, loại nỗi nhớ thâm sâu đến tận xương tủy kia giống như dằm vật giày vò hần cả một thế kỷ.

“Tẫn ca, đã mang người đến.” Tâm phúc của Tiểu Tẫn Nghiêm, Mạnh Truyền Tân đi tới bên cạnh Tiểu Tẫn Nghiêm báo cáo.

Tiểu Tẫn Nghiêm vừa nghe, tất cả biểu hiện trên mặt lúc này trong nháy mắt biến mất, trở lại vẻ mặt tàn nhẫn lãnh khốc, nhìn gã đàn ông đang quỳ gối trước mặt run rẩy bầy, Tiểu Tẫn Nghiêm rút ra một khẩu súng lục, Mạnh Truyền Tân đứng bên cạnh lập tức đưa tới một ống giảm thanh.

“Mày đã chạy trốn suốt 8 ngày!” Mặt Tiểu Tẫn Nghiêm không hề có cảm xúc, lời nói ra luôn có thể khiến cho người ta cảm giác như có một loại lực uy hiếp vô hình, giống như tảng đá cứng rắn lạnh lẽo nện vào lồng ngực người ta, làm cho người ta nghẹt thở.

“Tôi sai rồi, Tẫn ca, tha cho tôi đi! Tôi thật sự không ngờ Diệp thiếu gia cuối cùng lại nhảy xuống núi.” Người đàn ông thoát mồ hôi lạnh ướt đẫm, quỳ trên mặt đất thống khổ cầu xin.

“Bên dưới vách núi không có thi thể của cậu ấy, nói! Cậu ấy đang ở đâu?” Ngũ quan lãnh khốc của Tiểu Tẫn Nghiêm giờ khắc này dưới ánh đèn âm u trở nên đặc biệt đáng sợ, hần hơi cúi đầu lau lau khẩu súng trong tay, không nhanh không chậm.

“Tôi thật sự là không biết a! Sau khi Diệp thiếu gia nhảy xuống núi, tôi sợ Tẫn ca sẽ giết tôi nên tôi ngay lập tức bỏ trốn. Còn lại tôi thật sự cái gì cũng không biết a! Tẫn ca, xin anh hãy thả tôi đi!” Người đàn ông đã sợ hãi tới mức phát khóc, không ngừng dập đầu xin tha.

Tay Tiểu Tẫn Nghiêm đang lau khẩu súng lục từ từ ngừng lại, không ngừng đầu lên, chỉ là nhìn vào dây đeo đầu lâu trên cổ tay, chút hy vọng cuối cùng của hần như từ từ tan biến, nỗi sợ hãi cùng đau đớn từng chút từng chút một nuốt chửng lấy trái tim của hần.

Mạnh Truyền Tân đứng bên cạnh rất muốn nói cho Tiểu Tẫn Nghiêm biết, Diệp Mạc đã chết rồi, từ chỗ cao như vậy ngã xuống làm sao có khả năng còn sống sót, việc không tìm thấy thi thể có lẽ là do thi thể sớm bị thú dữ cắn đi mất rồi. Nhưng Mạnh Truyền Tân biết, chừng nào còn chưa tìm thấy được thi thể Diệp Mạc thì nhất định Tiểu Tẫn Nghiêm sẽ không bỏ cuộc.

Không có người nào dám đứng ra nói lên những câu nói này, chỉ cần Tiểu Tẫn Nghiêm vẫn cho rằng người con trai kia còn sống thì tức là cậu ta nhất định đang còn sống và đang ở một nơi nào đó trên thế gian này.

“Cậu ấy trước khi nhảy xuống núi có nói gì không?” Thanh âm Tiểu Tẫn Nghiêm rất thấp rất lạnh, con người màu đen tuyền cực kỳ ảm đạm không có bất kỳ tia sáng nào hiện lên.

“Diệp thiếu gia, cậu ấy... cậu ấy nói... nói...” Người đàn ông ấp úng, tựa hồ như không dám nói ra, ánh mắt đảo lung tung đi phía khác, đang cố bịa ra một lời khác.

“Không được nói dối, mau nói nhanh lên!” Mạnh Truyền Tân đứng bên cạnh lên tiếng nói.

“Diệp... Diệp thiếu gia cậu ấy nói cậu ấy hận...”

Đoàng! Một tiếng súng nổ tung, người đàn ông quỳ trên mặt đất vẫn còn chưa nói hết lời, liền kinh ngạc trợn mắt lên rồi ngã vật ra mặt đất, mi tâm bị thủng một lỗ châu mai màu đỏ, máu tươi đỏ sẫm chảy ra.

Mạnh Truyền Tân nhìn về phía thủ hạ bên cạnh ra hiệu, ngay lập tức hai người đàn ông mặc đồ đen đứng ra về mặt không chút biến sắc đem thi thể trên mặt đất kéo ra ngoài.

Đôi mắt Tiểu Tẩn Nghiêm đột nhiên trừng lên dữ tợn, tay cầm súng thật chặt quay về phía chai rượu trước mặt bắn một phát vỡ toang. Mãi đến khi bắn hết đạn bên trong khẩu súng lục, Tiểu Tẩn Nghiêm mới ngước hai mắt đầy tia máu vằn vện, mang theo thanh âm hung tàn lạnh buốt trong ba thước đều phải đóng băng từ trong miệng truyền ra.

“Điều động tất cả đi tìm cậu ta, sống phải thấy người, chết phải thấy xác.”

Mạnh Truyền Tân biết giờ khắc này Tiểu Tẩn Nghiêm thực sự đã nổi giận, mà không rõ đó là do quá phần nộ hay là do trái tim đã đau đớn tới tột cùng mà trở nên cố chấp.

Chuyện của Diệp Mạc và Tiểu Tẩn Nghiêm người bên trong đều hiểu rõ, lời của Diệp Mạc trước khi chết đã nói chính là cậu ta hận Tiểu Tẩn Nghiêm. Thế nên lời đó hơn ai hết bản thân Tiểu Tẩn Nghiêm càng rõ ràng.

Trên mặt Tiểu Tẩn Nghiêm không hề có cảm xúc, giữa đầu nằm trên ghế sofa, hai tay như bại liệt vô lực đặt hai bên người, trong đôi mắt, lửa giận cùng đau đớn và sự tàn nhẫn đan xen chồng chéo lên nhau.

Diệp Mạc, cho dù em đã chết, tôi cũng phải đem thi thể của em giam lại ở bên cạnh tôi.

5. Quyển 1 - Chương 4: Tạm Biệt Tiểu Tẩn Nghiêm

Diệp Mạc cầu xin, khổ sở cầu xin, thân thể run rẩy quỳ xuống trước mặt Tiểu Tẩn Nghiêm.

“Cầu xin anh đừng giết anh ấy, đều là do tôi sai rồi, tôi thề, tôi sẽ không bỏ trốn nữa, cầu xin anh... không được!!!”

Đoàng! Tiếng “không được” cuối cùng kia giống như hét lên phát ra đồng thời với tiếng súng của Tiểu Tẩn Nghiêm. Diệp Mạc tuyệt vọng nhìn khối thân thể kia ngã xuống, toàn thân mềm nhũn vô lực, ngã ngồi trên mặt đất.

Tiểu Tẩn Nghiêm giết người kia, chỉ dừng dừng như không mà dễ dàng kết thúc sinh mạng một người thanh niên tuổi đời vẫn còn trẻ. Nước mắt Diệp Mạc lăn xuống hai gò má, cảm giác áy náy cùng hối hận điên cuồng cứ dần vật trái tim Diệp Mạc, đều là do lỗi của cậu, là do cậu làm sai, nếu không phải cậu khổ sở ra sức cầu xin người thanh niên này giúp cậu bỏ chạy, anh ta cũng sẽ không bị Tiểu Tẩn Nghiêm bắn chết.

Diệp Mạc ngồi thừ người trên mặt đất, ánh mắt nhìn vào thi thể ngã trên mặt đất kia. Người con trai vẫn còn nguyên bộ dạng run rẩy sợ hãi kinh hoàng trước họng súng của Tiểu Tẩn Nghiêm. Anh ta dĩ nhiên cũng sợ cái chết, nhưng chỉ vì nhất thời nhìn thấy cậu khổ sở cầu xin mới tội nghiệp mà động lòng thương hại, bí quá hóa liều mới đi giúp cậu chạy trốn.

Diệp Mạc đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn khuôn mặt lạnh lẽo của Tiểu Tẩn Nghiêm, chân hần đang bước đến trước mặt cậu, trong mắt cậu tràn ngập sự thù hận.

Tiểu Tẩn Nghiêm ở trên cao nhìn xuống Diệp Mạc, nhìn Diệp Mạc ngồi dưới đất từ từ đứng lên, Diệp Mạc trông giống như đã chịu một đả kích quá lớn, thân thể kịch liệt run rẩy, nhưng trong đôi mắt bị thương đầm nước lại hiện lên tia lạnh lẽo.

Tiểu Tẩn Nghiêm đem khẩu súng trong tay vút ở phía trên thi thể, cổ nén lửa giận trong lòng, quay sang thủ hạ đứng bên cạnh lạnh lùng ra lệnh “Mang đi cho chó ăn!”

“Không được!” Thân thể vô lực của Diệp Mạc lao đảo chạy đến trước thi thể đưa hai tay ra che lại ngăn không cho thủ hạ của Tiểu Tẩn Nghiêm lại gần, vẻ mặt kích động nhìn Tiểu Tẩn Nghiêm.

“Anh ấy đã chết rồi, vì sao anh còn không buông tha cho anh ấy?”

“Vì sao?” Tiểu Tẩn Nghiêm cười lạnh một tiếng, đột nhiên tiến tới túm lấy cổ áo Diệp Mạc nhắc lên “Em nói xem là vì sao?”

Diệp Mạc so với Tiểu Tẩn Nghiêm thấp hơn cả một cái đầu, bị Tiểu Tẩn Nghiêm túm lấy cổ áo nhắc lên, mũi bàn chân Diệp Mạc gần như không chạm đất.

“Em hãy nhớ kỹ cho tôi, thằng đàn ông này là vì em mà chết, tôi không chỉ giết hắn, mà còn muốn hắn chết không toàn thây, ngay cả người nhà hắn tôi cũng sẽ không bỏ qua! Tôi chính là muốn để cho em phải hối hận suốt đời, tôi muốn trên thế giới này không có bất kỳ một người nào dám giúp em nữa.” Tiểu Tẩn Nghiêm áp sát lấy khuôn mặt Diệp Mạc, càng nói, thanh âm càng lớn tiếng, hận không thể đem thân thể Diệp Mạc nuốt chửng.

“Tiểu Tẩn Nghiêm! Anh là tên khốn khiếp! Tôi phải giết anh!!” Diệp Mạc phát điên liều mạng cầu xé Tiểu Tẩn Nghiêm, móng tay cào xước mặt Tiểu Tẩn Nghiêm khiến từng tia từng tia máu rỉ ra.

Tiểu Tẩn Nghiêm trong nháy mắt nổi giận, bóp lấy cái cổ Diệp Mạc, đột ngột đem Diệp Mạc đẩy lên tường, sau gáy đập vào tường chịu phải va chạm mạnh mẽ, Diệp Mạc chỉ cảm thấy trước mắt một màn đen trắng luân phiên, đầu đến mức chỉ thiếu chút nữa là hôn mê bất tỉnh.

“Tại sao không thể yêu tôi, là bởi vì tôi giết Lạc Tẩn Thiên sao? Hả? Nói đi!” Trong mắt Tiểu Tẩn Nghiêm phủ đầy thống khổ, tiếng rống giận dữ vang vọng khắp toàn bộ phòng khách.

“Giết... giết tôi đi.” Diệp Mạc khó khăn mở miệng nói, chỉ mong mình sắp bị quái lực của Tiểu Tẩn Nghiêm bóp chết cho rồi.

Cứ như vậy mà chết đi thôi! Diệp Mạc nghĩ thầm.

Nhưng mà ngay tại lúc Diệp Mạc nghĩ chính mình cứ như vậy sắp bị bóp cổ chết thì, nắm đấm của Tiểu Tẩn Nghiêm không chút lưu tình lao thẳng vào bức tường bên cạnh Diệp Mạc.

“Muốn chết sao? Nằm mơ!” Diệp Mạc nhìn bản thân mình bị bóp cổ nghẹt thở tới mức chỉ còn lại một nửa ý thức, Tiểu Tẩn Nghiêm đột nhiên cười gằn lên, trong điệu cười còn mang theo vài phần tàn nhẫn “Tôi phải vĩnh viễn đem em giam lại bên cạnh tôi, từng chút từng chút một giày vò em, tôi phải cho Lạc Tẩn Thiên ở trên trời nhìn xuống xem em bị Tiểu Tẩn Nghiêm tôi đùa giỡn như thế nào!”

Tiểu Tẩn Nghiêm ôm lấy Diệp Mạc đi vào phòng ngủ, ném mạnh Diệp Mạc xuống giường giống như ném một thứ đồ vật, chỉ cần xé hai ba cái là lột sạch được quần áo của Diệp Mạc, sau đó giống như con sói đói tàn bạo mà bắt đầu thỏa thích cắn xé cậu.

Diệp Mạc gắt gao cắn môi, ở dưới thân Tiểu Tẩn Nghiêm quyết không rên lên lấy một tiếng, Diệp Mạc càng như thế, lại càng chọc giận Tiểu Tẩn Nghiêm.

Tiểu Tẩn Nghiêm trong nháy mắt giống như mất đi toàn bộ lý trí, điên cuồng tới mức ngay cả Diệp Mạc đã ngất đi cũng không phát hiện ra, vẫn cứ tiếp tục phát tiết phần nộ của chính mình trên người cậu. Giống như là muốn đem chính mình thâm nhập sâu vào trong thân thể Diệp Mạc mà giày vò cậu, cuối cùng vô lực nằm trên người Diệp Mạc, miệng lẩm bẩm, Mạc Mạc, Mạc Mạc của tôi...

.....o0o.....Đoạn trên đều là hồi ức.....o0o.....

Diệp Tuyền giật mình tỉnh lại, nhìn điện thoại di động một chút, chỉ mới 4h sáng, tính toán một chút, bản thân mình tổng cộng mới ngủ còn chưa được 2 tiếng.

Diệp Tuyền nhắm mắt lại cố gắng ngủ tiếp lần thứ hai, nhưng hễ cứ nhắm mắt vừa đi vào giấc ngủ là lại thấy bóng dáng Tiểu Tẩn Nghiêm che phủ không gian, nhưng mà, cậu không còn sợ hãi nữa! Mặc dù lại nằm mộng thấy hắn.

Có lẽ là do quá vui sướng đi! Diệp Tuyền nghĩ thầm.

Tiểu Tẩn Nghiêm không nhận ra cậu, có nghĩa là cậu có thể thật sự triệt để tạm biệt con người trước đây rồi. Vĩnh viễn không cần lo lắng tới chuyện Tiểu Tẩn Nghiêm lại đột nhiên đứng tới trước mặt cậu, bắt cậu đem trở về.

Hơn nữa, chính cậu bây giờ còn thể dùng thân phận Diệp Tuyền mà sử dụng tới tài năng của Diệp Mặc tìm được một công việc lương cao.

Bất kể Tiểu Tẩn Nghiêm thông minh tới cỡ nào cũng nhất định không thể nghĩ tới, Diệp Mặc lại lấy một thân phận khác, hình dạng khác mà sống sót.

Vì thế nên, tạm biệt! Tiểu Tẩn Nghiêm!

6. Quyển 1 - Chương 5: Đôi Mắt

Diệp tiên sinh, anh đã trúng tuyển, sáng ngày xx 8 giờ sáng xin mời anh chính thức tới công ty báo danh đi làm...

Nhìn những dòng tin nhắn này, Diệp Mặc lộ ra nụ cười tuyệt đẹp, mặc dù chỉ là một nhân viên đánh máy nhỏ bé, nhưng vẫn làm cho Diệp Mặc phi thường cao hứng.

Nguyên nhân vì bản thân cậu lúc này đang mang thân phận Diệp Tuyền chỉ có bằng cấp 2 nên Diệp Mặc không có cách nào đi phỏng vấn vào những công việc có vị trí cao mà trước kia cậu có thể đảm nhận được. Vì vậy nên Diệp Mặc chỉ có thể miễn cưỡng đi phỏng vấn vào công việc của một nhân viên đánh máy, lúc cậu đem khả năng gõ bàn phím siêu tốc độ trước mặt phỏng vấn viên, khiến cho những giám khảo ban đầu vốn khinh bỉ bằng cấp của cậu quá thấp trở nên kinh ngạc tới mức trợn mắt ngoác mồm.

Diệp Mặc quyết định tới bệnh viện thăm em gái, trước đây đều do tính khí hung dữ của Tiểu Tẩn Nghiêm mà Diệp Mặc chẳng dám nói ra bất kỳ yêu cầu nào về chuyện rời khỏi biệt thự của Tiểu Tẩn Nghiêm, đối với nỗi nhớ em gái Diệp Nhã, cậu cũng chỉ có thể cực lực ngọt ngào đè nén ở trong lòng, hiện tại cậu đã được tự do rồi, hơn nữa Tiểu Tẩn Nghiêm cũng không thể nhận ra được cậu, bản thân cậu chẳng cần phải kiêng dè cái gì nữa.

Diệp Mặc mua rất nhiều hoa quả cùng thực phẩm dinh dưỡng, đều là do tiền kiếm được mấy ngày qua đi làm thêm mua về.

Trí nhớ của Diệp Mặc rất tốt, vì thế địa chỉ nơi bệnh viện mà Diệp Nhã đang ở, Diệp Mặc nhớ cực kỳ rõ ràng. Mà cũng khó mà không nhớ, bởi vì sau mỗi lần Diệp Mặc bị Tiểu Tẩn Nghiêm đánh bị thương đều sẽ đưa tới bệnh viện này khẩn cấp xử lý, tới tới lui lui không biết bao nhiêu lần rồi. (Jian: bố thẳng điên bạo lực =.=')

Bệnh viện là của Tiểu Tẩn Nghiêm, thiết bị cùng trình độ không hề thua kém bất kỳ bệnh viện nhà nước nào ở thành phố Z, chất lượng điều trị cùng dược phẩm ở đây đều ở mức cao nhất, nhưng giá cả so với những bệnh viện khác đều rẻ hơn rất nhiều. Tiểu Tẩn Nghiêm cũng là dựa vào bệnh viện này mà danh tiếng của hắn ở thành phố Z vô cùng tốt đẹp, tất nhiên, những bệnh nhân ở đây đều không hề biết tới bộ mặt tàn bạo của Tiểu Tẩn Nghiêm.

Diệp Mặc dò hỏi ở bên trong mới biết Diệp Nhã ở trong phòng bệnh xa hoa nhất nơi đây, phòng bệnh đặc biệt này tương tự như phòng VIP, một ngày chữa bệnh phải tiêu tốn ít nhất hơn mấy vạn. Diệp Mặc cũng chẳng thấy cảm kích Tiểu Tẩn Nghiêm chút nào, bởi vì đây là Tiểu Tẩn Nghiêm nợ cậu.

Lúc Diệp Mặc đẩy cửa đi vào, nhìn thấy Diệp Nhã nằm quy củ trên giường mà ngủ, sắc mặt nhợt nhạt, hơi thở mong manh. Trong lòng Diệp Mặc vô cùng lo lắng, với tình trạng của Diệp Nhã bây giờ, nếu không có những thiết bị và thuốc thang cao cấp điều trị, tuyệt đối không thể sống lâu nổi tới giờ.

Diệp Mạc tự dừng thấy cảm kích sự hành hạ của Tiểu Tẫn Nghiêm đối với cậu lúc trước, ít ra nhờ như vậy nên cậu có thể thoải mái để em gái của mình nhận ân huệ của hắn mà không cảm thấy áy náy.

Diệp Mạc đặt đồ vật ở tủ đầu giường, cậu không đánh thức Diệp Nhã, mà chỉ ngồi một bên gọt vỏ táo, chờ khi Diệp Nhã tỉnh lại là có thể ăn.

Cửa bị nhẹ nhàng đẩy vào, Diệp Mạc thất kinh, quay đầu lại nhìn thấy người cả đời này cậu không muốn gặp nhất, Tiểu Tẫn Nghiêm.

Trong nháy mắt đối mặt chính diện, Diệp Mạc cũng nhìn thấy trong mắt Tiểu Tẫn Nghiêm có chút giật mình.

“Cậu là ai?” Tiểu Tẫn Nghiêm nhìn Diệp Mạc, ánh mắt lạnh lẽo quét qua toàn bộ trên người Diệp Mạc một lần.

Diệp Mạc đã từng có chuẩn bị cho tình huống đối mặt với Tiểu Tẫn Nghiêm rồi, nhưng lúc Tiểu Tẫn Nghiêm đột nhiên đứng trước mặt cậu như thế này, Diệp Mạc phát hiện ra bản thân cậu vẫn còn rất hoảng hốt.

“Tôi... tôi là Diệp Tuyên, là bạn cũ trước đây của Diệp Mạc, trùng hợp tới bệnh viện thăm một người bạn, cho nên tôi thuận tiện ghé qua thăm em gái của cậu ấy một chút.”

Trước khi tới bệnh viện, Diệp Mạc cũng đã tính kỹ tới chuyện sẽ có người hỏi cậu, rồi nghĩ tới chuyện cậu sẽ trả lời đối phó như thế nào. Cho nên sau khi nói xong một tràng những gì đã chuẩn bị. Diệp Mạc nghĩ thầm, tại sao cậu phải hoang mang làm gì chứ, Tiểu Tẫn Nghiêm căn bản là có nhận ra cậu được đâu.

Tiểu Tẫn Nghiêm cũng không hề để ý đến nét sợ hãi trong mắt Diệp Mạc, có lẽ bởi vì bất kể ai nhìn thấy hắn cũng đều phải sợ hãi, sự run rẩy xuất phát từ bản năng.

Diệp Mạc nhận ra khuôn mặt Tiểu Tẫn Nghiêm vẫn đẹp trai và lãnh khốc dọa người như vậy, đôi mắt mang theo ánh nhìn sắc bén kia khi nhìn chăm chăm vào ai cũng đều có thể khiến cho người ta có một loại cảm giác áp bách mạnh mẽ, giống như mơ hồ tiềm tàng trên khuôn mặt kia một trận bão táp, vào giây tiếp theo sẽ hạ xuống sấm sét, Diệp Mạc giây phút này chính là đang ở trong cái cảm giác này, toàn thân phảng phất mất đi khí lực.

Ánh mắt sắc bén của Tiểu Tẫn Nghiêm liên tục nhìn chăm chăm vào Diệp Mạc, dường như miễn cưỡng muốn tìm ra được động thái khác thường nào đó trên người Diệp Mạc. Thanh âm trầm thấp lạnh như băng vang lên, không mang theo bất kỳ vẻ chất vấn nào. “Sao cậu biết em gái cậu ta ở bệnh viện này?”

Tâm trạng Diệp Mạc hơi có một chút hồi hộp, một chút hoảng sợ, Tiểu Tẫn Nghiêm là loại người gì, hắn ở trong hai giới Hắc Đạo Bạch Đạo chỉ một tiếng ho cũng đều có uy lực ghê gớm, khiến cho người khác chỉ vừa nghe tới tên thôi cũng đã sợ đến mất mật, hắn làm sao có thể bỏ qua bất kỳ điểm đáng ngờ nào trong lời nói của người khác.

Diệp Mạc không biết làm sao trả lời lại, nhất thời sắp xếp từ ngữ, đầu óc điên cuồng tìm câu nói ứng phó.

“Tôi... tôi chỉ là.... nghe nói...”

Nghe nói? Đôi mắt Tiểu Tẫn Nghiêm vốn dĩ vẫn đang hơi híp lại đột nhiên vụt mở trừng trừng, Diệp Mạc lúc trước luôn bị hắn giam cầm, hơn nữa tin tức em gái Diệp Mạc ở đây chữa trị từ sớm đã bị Tiểu Tẫn Nghiêm hắn gắt gao phong tỏa, cậu ta có thể nghe ai nói.

“Cậu đã gặp Diệp Mạc” Thanh âm trầm thấp đầy từ tính của Tiểu Tẫn Nghiêm đột nhiên cao lên rất nhiều, hai mắt ánh lên tia sáng giống như người bị nhốt trong bóng đêm đang cận kề cái chết đột nhiên lại nhìn thấy ánh sáng cứu sinh.

7. Quyển 1 - Chương 6: Thế Thân

Tiểu Tẩn Nghiêm từng bước từng bước đi về phía Diệp Mạc, giống như một tấm màn đen tối phủ lấy Diệp Mạc, bàn tay lớn nhanh như tia chớp chụp đến, nắm lấy cổ tay Diệp Mạc, phía sau động tác thô bạo đó là âm thanh tràn đầy chờ mong xuất phát từ nội tâm, thậm chí không nhìn ra bất kỳ sự nhẫn tâm tàn bạo nào.”Có phải cậu đã gặp Diệp Mạc, cậu ta có phải là đang ở chỗ của cậu không?”

Diệp Mạc chỉ cảm thấy xương cổ tay bị hấn nắm đang vang lên răng rắc, mà không dám kêu lên một tiếng đau, nội tâm nỗ lực dồn khí “Tiên sinh, anh hiểu lầm rồi, mấy năm trước Diệp Mạc có đề cập với tôi chuyện em gái của cậu ấy đang ở trong bệnh viện điều trị, hôm nay tự dưng tôi đột nhiên tâm huyết dâng trào, mới đi hỏi thử y tá ở đây có bệnh nhân nào tên là Diệp Nhã không, thật ra đã hơn 1 năm nay rồi tôi chưa gặp lại Diệp Mạc lần nào.”

Diệp Mạc gần như là nói một hơi, cậu sợ chỉ cần cậu hơi ngập ngừng một chút thôi sẽ khiến dũng khí của bản thân trong nháy mắt tan biến trước sự uy hiếp mạnh mẽ của Tiểu Tẩn Nghiêm.

Đuôi lông mày Tiểu Tẩn Nghiêm hơi nhướn lên, bàn tay đang nắm lấy cổ tay Diệp Mạc bỗng nhiên siết chặt, Diệp Mạc đau tới mức trên trán nhỏ ra một giọt mồ hôi.

“Vị tiên sinh này cũng là bạn của Diệp Mạc sao?” Diệp Mạc mở miệng lần nữa, thử dời đi sự chú ý của Tiểu Tẩn Nghiêm, cậu tin chắc những lời cậu vừa nói hoàn toàn không có sơ hở nào.

Quả nhiên Tiểu Tẩn Nghiêm buông lỏng tay ra, tiếng nói lạnh lùng nghiêm nghị mang theo tức giận nồng đậm, đáy mắt một giây trước vẫn còn dấy lên ánh sáng lấp lánh tràn đầy hy vọng vào giây phút này khắp nơi đóng băng lạnh lẽo “Cút! Đây không phải nơi cậu nên đến.”

Giống như đột nhiên được giải phóng, Diệp Mạc lịch sự cúi đầu chào, cầm lấy túi ở đầu giường đi về phía cửa, ở cùng với Tiểu Tẩn Nghiêm một giây tựa hồ làm cậu tiêu hao hết nội lực mấy năm.

Diệp Mạc không hiểu, tại sao người luôn bận trăm công nghìn việc như Tiểu Tẩn Nghiêm lại có thời gian đến thăm Diệp Nhã, năm đó, Diệp Nhã gần như là bị hấn đem thân xác vứt bỏ vào bên trong bệnh viện này, đến cả một người chăm nom cũng không có, hấn chỉ một mực sai người trông coi căn phòng giam cầm cậu sát sao, bao vây bốn phía bên trong ba lớp bên ngoài ba lớp.

Diệp Mạc biết, Tiểu Tẩn Nghiêm chưa bao giờ đem Diệp Nhã để ở trong mắt, Diệp Nhã đối với Tiểu Tẩn Nghiêm chỉ có một tác dụng duy nhất là làm vật uy hiếp cậu. Hấn có thể lợi dụng tính mạng của Diệp Nhã khiến cậu để mặc hấn giày vò dẫm nát.

Diệp Mạc dĩ nhiên không có dũng khí hỏi Tiểu Tẩn Nghiêm tại sao bỗng dưng lại xuất hiện ở đây, giờ khắc này, cậu chỉ muốn chạy trốn đến bất kỳ nơi nào không có Tiểu Tẩn Nghiêm.

Vừa mới kéo cửa ra, Diệp Mạc liền nghe được thanh âm Tiểu Tẩn Nghiêm ở phía sau bỗng dưng tự nói một mình, Diệp Mạc theo bản năng dừng bước, muốn nghe một chút thử xem Tiểu Tẩn Nghiêm đang nói gì với Diệp Nhã, nhưng nghe rồi lại khiến Diệp Mạc hoảng sợ không ngừng.

“Mạc Mạc, lần này em trốn kỹ thật, đáng tiếc sự kiên nhẫn của tôi đối với em đã dùng hết, thế nên nếu em không xuất hiện nữa thì tôi sẽ...”

Câu nói sau cùng Tiểu Tẩn Nghiêm nói rất khế, Diệp Mạc không nghe rõ, run run quay đầu lại, đúng lúc nhìn thấy tay Tiểu Tẩn Nghiêm vuốt nhẹ trên tóc Diệp Nhã.

Diệp Mạc cuối cùng đã hiểu rõ lý do vì sao Tiểu Tẩn Nghiêm lại xuất hiện ở đây, hấn chỉ là vì tự tìm kiếm chút an ủi cho bản thân mình chẳng.

Tiểu Tẩn Nghiêm vẫn cho là cậu còn sống...

Diệp Mạc biết, chỉ cần cậu không rời khỏi cái thành phố này thì cậu liền vĩnh viễn không được tính là đã sống lại, nỗi sợ hãi đối với Tiểu Tẩn Nghiêm cứ tích tụ dần như thế sớm muộn sẽ có một ngày cậu bị bại lộ.

Kiểm đủ tiền, mang Diệp Nhã bỏ đi, rời khỏi cái thành phố này.

Đây chính là mong ước duy nhất của Diệp Mạc vào giây phút này.

.....
Tiểu Tẩn Nghiêm vừa mới tắm xong, mái tóc có chút rối, nhưng hoàn toàn không ảnh hưởng chút nào đến khí thế bức người của hắn, đứng bên cửa sổ, Tiểu Tẩn Nghiêm nâng trên tay một ly rượu đỏ, cầm điện thoại lười biếng tựa ở bên tai.

“Tẩn ca, người đã mang đến, đang ở dưới lầu.” Trong điện thoại, thanh âm mạnh mẽ của Mạnh Truyền Tân truyền tới.

Tiểu Tẩn Nghiêm hơi ngửa đầu, đem rượu đỏ trong ly một hơi uống cạn sạch, sắc mặt danh lại, giọng nói không có bất kỳ cảm xúc nào “Đưa thẻ phòng cho cậu ta, để cậu ta tự tới.”

“Vâng”

.....

Chỉ một lát sau, cánh cửa phòng liền được mở ra, cậu trai đứng bên ngoài thân hình cùng khuôn mặt giống Diệp Mặc như đúc đi vào. Nhìn rõ người đi tới, trong nháy mắt, Tiểu Tẩn Nghiêm chỉ hơi nhíu mày.

Cuộc giải phẫu chỉnh hình xem ra rất thành công...

“Tiểu tổng” Người vừa đến nhẹ nhàng gọi một tiếng, ngay cả giọng nói cũng giống Diệp Mặc đến mấy phần.

Trong phòng lặng im, bầu không khí tự nhiên rất quỷ dị, cậu trai cẩn thận từng li từng tí một đi tới trước mặt Tiểu Tẩn Nghiêm, lấy dung khí ngược mắt nhìn nam nhân trước mắt.

Tiểu Tẩn Nghiêm nắm giữ quyền lực tối cao, khuôn mặt anh tuấn, tóc hơi rối, đường nét thân thể hoàn mỹ, phía trên hoàn toàn xích lô lộ ra làn da màu đồng, bên hông chỉ quấn một cái khăn tắm màu trắng, dưới ánh đèn chiếu vào, vóc người Tiểu Tẩn Nghiêm hiện ra càng cao to kiêu mỹ, lưng rộng eo hẹp, lồng ngực to lớn vững chắc, cơ bắp rắn chắc, trên cánh tay phải có xăm đầu một con báo dữ tợn khiến cậu trai sợ tới mức không dám nói nữa. Cậu ta biết bản thân mình chỉ là một kẻ thế thân, một kẻ để Tiểu Tẩn Nghiêm dùng để phát tiết. Một thế thân phát tiết, còn người cậu thế thân là ai, cậu không biết.

Cũng không cần thiết phải biết...

Chỉ cần biết theo Tiểu Tẩn Nghiêm, có cơm ngon áo đẹp, vinh hoa phú quý... Vậy là được rồi.

Tiểu Tẩn Nghiêm đánh giá trên dưới nam nhân trước mặt, trong ánh mắt mang theo vẻ khinh bỉ cùng xem thường, giống như đang nhìn một con chó sùng vật. Bởi vì cậu ta chung quy không phải là người hắn ngày nhớ đêm mong.

“Biết phải làm thế nào rồi chứ?” Trong mắt Tiểu Tẩn Nghiêm lóe lên âm lệ lãnh khốc, hai con ngươi đen tuyền lạnh lùng nhìn chằm chằm người trước mặt.

Cậu trai gật đầu, từ từ ngồi xổm xuống...

8. Quyển 1 - Chương 7: Sự Thật Dọa Người

Tiểu Tẩn Nghiêm một thân mặc bộ âu phục được cắt may tinh xảo ngồi bên trong phòng họp của tập đoàn Hoàng Sát, tập đoàn Hoàng Sát là tập đoàn thuộc top 5 tập đoàn hàng đầu thế giới, tài chính đặc biệt giàu có nứt đổ đổ vách, nhân viên được hưởng đãi ngộ siêu tối ưu nhất toàn quốc, mà Tiểu Tẩn Nghiêm chính là tổng tài của tập đoàn Hoàng Sát, bên trong từng cử chỉ lời nói của hắn chứa đầy khí chất dứt khoát uy mãnh, biểu tình trầm ổn tàn nhẫn, trải qua một quá trình mưa bão máu me giết chóc tàn bạo tôi luyện nên Tiểu Tẩn Nghiêm một khuôn mặt bá khí điềm tĩnh thâm trầm. (Jian: =____=)

Một nam nhân có nhiều tiền cùng mi lực mê hoặc giống ma quỷ như Tiểu Tẩn Nghiêm dĩ nhiên vô cùng hấp dẫn ánh mắt phụ nữ, bất kể là tiểu thư danh môn khuê các hay là minh tinh màn bạc đều si luyến mắt hồn vì hắn, nhưng những người phụ nữ ở bên cạnh Tiểu Tẩn Nghiêm đến rồi đi, không một ai có thể ở lâu

dài bên cạnh hắn được, kẻ bạc tình thiên tính như Tiểu Tẩn Nghiêm nhất định sẽ không để cho bất luận nữ nhân nào có thể ràng buộc sâu sắc được hắn.

Thật ra chỉ có một số ít thủ hạ của Tiểu Tẩn Nghiêm mới biết, Tiểu Tẩn Nghiêm bề ngoài thâm sâu lãnh khốc, nội tâm tàn bạo ác liệt, nhưng trong lòng vẫn có bóng hình một nam nhân, nam nhân tinh mỹ kia như một vực nước sâu, thấm vào thật sâu vào mỗi tác máu thịt của Tiểu Tẩn Nghiêm, giống như móng tay sắc nhọn đâm vào, chỉ cần dùng đến sức mạnh đơn bạc nhất mà lại khiến Tiểu Tẩn Nghiêm đau đớn sâu sắc nhất.

Những ngày gần đây, không có bất kỳ người nào dám ở trước mặt Tiểu Tẩn Nghiêm mà nhắc tới tên của người đó, những vệ sĩ luôn phụ trách việc bảo vệ Tiểu Tẩn Nghiêm vẫn không quên, chàng trai được sắp xếp đi vào phòng khách sạn của Tiểu Tẩn Nghiêm cuối cùng lại bị mang ra, toàn bộ hạ thân đều là máu tươi, tới giờ vẫn còn nằm trong bệnh viện, tính mạng như ngàn cân treo sợi tóc.

.....

Sau khi kết thúc buổi họp sớm, Tiểu Tẩn Nghiêm trở lại văn phòng, ở trong văn phòng đã có 3 người ngồi đấy, dường như là đang đợi hắn, Tiểu Tẩn Nghiêm ngồi xuống ghế, khuôn mặt không hề có cảm xúc, một nam nhân cao to bắp tay lớn lưng rộng mở miệng lên tiếng trước, anh ta là một trong những cận vệ của Tiểu Tẩn Nghiêm, Tây Uy Cường, từng làm lính đánh thuê cùng với Tiểu Tẩn Nghiêm, đi theo làm việc cho Tiểu Tẩn Nghiêm từ những ngày mưa máu chém giết cho tới bây giờ, được xem như là tay sai đắc lực nhất của Tiểu Tẩn Nghiêm “Tẩn ca, tên Hạ Hải Long kia đã đồng ý với yêu cầu của ngài, tối nay ở hộp đêm Kim Nghe sẽ giao người.”

Hạ Hải Long là một lão hồ ly vừa mới bị Tiểu Tẩn Nghiêm phá tan toan tính một đời, Tiểu Tẩn Nghiêm đã từng đồng ý qua, chỉ cần Hạ Hải Long đồng ý tự mình đem con gái đến làm người phụ nữ của hắn, hắn sẽ đưa vào công ty Hạ Hải Long một số tiền lớn để ông ta qua cơn đại nạn sóng dữ.

Thù giết cha không đội trời chung, Tiểu Tẩn Nghiêm làm như thế chỉ là muốn bồi thêm một nhát dao vào con cá Hạ Hải Long sắp chết đang giãy giụa.

Những kẻ đã hại cả gia đình Tiểu Tẩn Nghiêm nhà tan cửa nát đã bị hắn giết chết sạch, chỉ còn dư lại duy nhất mình Hạ Hải Long, Tiểu Tẩn Nghiêm còn giữ tên đầu sỏ quan trọng nhất Hạ Hải Long đến cuối cùng như vậy, chính là vì muốn ông ta phải sống không bằng chết, để con gái của ông ta làm người phụ nữ bên cạnh hắn cũng chỉ là vì muốn làm ông ta phải nhục nhã.

“Tối nay sau khi Hạ Hải Long giao con gái làm tình nhân của tôi thì để chuyện này lan truyền ra ngoài, 10 ngày sau hãy kết liễu ông ta.” Thanh âm Tiểu Tẩn Nghiêm không lớn, nhưng mang theo sự hung tàn cùng dứt khoát không thể kháng cự.

“Tẩn Nghiêm, Hạ Hải Long còn hai đứa con trai.” Một nam nhân vẻ ngoài cao quý lạnh lùng, sắc mặt trầm ổn mở miệng nói, hắn ta là Trình Tử Thâm, được xem như là quân sư cao cấp của Tiểu Tẩn Nghiêm, vừa là thầy cũng vừa là bạn của Tiểu Tẩn Nghiêm.

Tiểu Tẩn Nghiêm lãnh đạm nhíu mày, thanh âm lạnh như băng phun ra “Đưa bọn chúng đến Thái Lan làm nam kỹ.”

Ngồi gần Tiểu Tẩn Nghiêm nhất chính là một cô gái duy nhất ở đây, mái tóc cắt ngắn gọn gàng, ngũ quan tinh xảo xinh đẹp, trông rất khôn khéo thông minh, cô do dự một lúc mới nghiêm mặt mở miệng nói “Tẩn Nghiêm ca, có một đứa con trai của Hạ Hải Long đã mất tích, các anh em đang tìm, nhưng.. vẫn chưa tìm thấy được.”

Trong phòng bỗng nhiên im lặng, trong nháy mắt bầu không khí trở nên nặng nề mà nghiêm túc, tất cả mọi người đều biết chuyện của Tiểu Tẩn Nghiêm, cũng biết Tiểu Tẩn Nghiêm có bao nhiêu hận thù đối với Hạ Hải Long, ngay cả người thân của Hạ Hải Long, Tiểu Tẩn Nghiêm cũng sẽ không bỏ qua.

“Sao có thể để con trai của ông ta chạy được?” Tiểu Tẩn Nghiêm lạnh lùng nghiêm nghị, hai mắt lóe lên âm lệ, thanh âm trầm thấp vừa dứt, ba người ở đây trong nháy mắt cảm giác được luồng khí nguy hiểm lạnh như băng phả vào mặt, Tây Uy Cường là tên vóc dáng cao to lực lưỡng nhất mà cũng không nhịn được run rẩy một hồi.

“Tần ca yên tâm!” Tây Uy Cường liền vội vàng nói “Tên tiểu tử kia hiện tại vẫn còn đang ở thành phố X, các anh em đều đang ra sức tìm, không quá hai ngày, nhất định có thể đào ra hắn mà đem đến cho ngài.”

Trình Tử Thâm cũng nói tiếp “Hai tháng trước Hạ Hải Long đã mang đứa con trai út của hắn đi, lúc đó lão đã tuyên bố với mọi người con mình đã chết vì tai nạn xe, hôm qua các anh em mới tra ra sự thật con trai lão vẫn chưa chết, hơn nữa đứa con trai này có khi vẫn còn đang ở thành phố X chưa rời đi, vì vậy chỉ cần một ngày nữa, liền có thể xác định được vị trí nơi cậu ta đang ở.”

Mạng lưới tình báo của Tiểu Tần Nghiêm vô cùng đáng sợ, tra ra vị trí đứa con trai này của Hạ Hải Long chỉ là chuyện trong nháy mắt, vì vậy nên lúc Tây Uy Cường và Trình Tử Thâm vừa nói xong, sắc mặt Tiểu Tần Nghiêm không hề thay đổi hay có bất kỳ chút khấn trương nào.

Lông mày Tiểu Tần Nghiêm hiện vẻ bình thản, một tay duỗi ra xoa xoa trán, thanh âm lạnh lùng có chút uể oải “Sau khi tìm được cậu ta thì cho cậu ta một cái tai nạn xe thật sự.”

.....

Diệp Mạc phát hiện ra ở ngăn tủ phía trên cùng có một xấp tiền mặt, cậu giật mình lấy toàn bộ ra xem thì mới phát hiện ra số tiền này tới hai mươi mấy vạn.

Đột nhiên lại xuất hiện một xấp tiền giấy màu đỏ có chút chói mắt, khiến cho Diệp Mạc bối rối không biết làm sao, cậu không biết số tiền này từ đâu tới, bởi vì trong trí nhớ của cậu, Diệp Tuyền chưa từng cất giữ qua số tiền này. (Jian: một tờ tiền in hình ông Mao màu đỏ mệnh giá 100 đồng)

Diệp Mạc cuống quýt đem toàn bộ tiền giấu kỹ đi, trái tim nhảy nhẩy không ngừng, cố gắng trấn an lại nhịp tim đang đập, Diệp Mạc bắt đầu điên cuồng lục lọi ký ức ở quá khứ của Diệp Tuyền trong não.

Cuối cùng Diệp Mạc kinh ngạc phát hiện ra, đối với ký ức của Diệp Tuyền, chỉ có thể nhớ được đến hai tháng trước mà thôi, còn lại cậu hoàn toàn không biết.

9. Quyển 1 - Chương 8: Con Trai Kẻ Thù

Buổi tối Diệp Mạc vẫn đến hộp đêm kia đi làm, tuy rằng ông chủ của cái hộp đêm có tên Kim Nghê kia chính là Tiểu Tần Nghiêm, nhưng sau một lần từng giáp mặt chính diện với Tiểu Tần Nghiêm, Diệp Mạc đối với bản thân càng có lòng tin hơn, cho dù bây giờ Tiểu Tần Nghiêm có đứng trước mặt Diệp Mạc, Diệp Mạc cũng tin tưởng chính mình có thể bình tĩnh đối mặt được với hắn.

Sau khi đi thăm Diệp Nhã xong, niềm tin của Diệp Mạc lại càng trở nên kiên định, Diệp Mạc biết, với tính khí của Tiểu Tần Nghiêm, nếu như vẫn không tìm được cậu thì Diệp Nhã tuyệt đối sẽ bị hắn giết chết, nhưng Diệp Nhã lại vẫn còn sống.

Kim Nghê là nơi giải trí cao cấp xa hoa nhất thành phố X, vừa là nhà hát ca múa nhạc, vừa là hộp đêm, vừa có phòng KTV, những người tới nơi này tiêu tiền không giàu sang thì thân phận cũng cao quý, bởi vì Kim Nghê thuộc về sản nghiệp của tập đoàn Hoàng Sát, thế nên đãi ngộ cho nhân viên cũng cực kỳ cao. Đây cũng là một trong những mục đích thực sự mà Diệp Mạc dù có mạo hiểm cũng phải ở lại.

Diệp Mạc mặc vào đồng phục làm việc, trên khuôn mặt thanh tú mang theo nụ cười mỉm nhàn nhạt, cử chỉ tao nhã, thanh âm nhu hòa, thái độ làm việc đứng đắn, kiên nhẫn và chịu khó, tinh thần làm việc cùng cung cách phục vụ rất tốt nên được quản lý khá coi trọng, không chỉ được tăng thêm lương, mà Diệp Mạc tính tình hiền lành lương thiện cũng rất được đồng nghiệp yêu mến, chỉ vắn vắn có mấy ngày mà những nhân viên phục vụ bên trong Kim Nghê đều trở nên thân thiết với Diệp Mạc, điều này làm cho người vẫn luôn sống trong sự giày vò giam cầm của Tiểu Tần Nghiêm như Diệp Mạc lần đầu tiên chân chính cảm nhận được, cuộc sống vẫn tươi đẹp biết bao.

Diệp Mạc như thường ngày bưng rượu qua lại các bàn rượu bên trong. Diệp Mạc có cảm giác bầu không khí có gì không đúng lắm, từ sau khi có một người đàn ông lạ cúi đầu nói gì đó vào tai quản lý, quản lý cứ

thỉnh thoảng lại dùng ánh mắt cảnh giác ở xa liếc nhìn về phía cậu.

Diệp Mặc không biết cậu đã làm sai điều gì để cho quản lý không vui, vừa nghi hoặc vừa đồng thời tiếp tục ra sức chịu khó làm việc để chứng tỏ bản thân cậu rất nỗ lực cố gắng.

Bên trong một căn phòng KTV không gian rộng lớn u ám, có 8 người đang lười biếng ngồi, thân thể to lớn biểu lộ ra khí tức lạnh lẽo bất kham, đó đều là những kẻ mang thân phận đặc biệt trong hắc đạo.

Những người này ngằm để Tiểu Tần Nghiêm ngồi vào vị trí chính giữa, Tiểu Tần Nghiêm ngồi bên trong sofa ở phía sâu, chân tay hoàn toàn thả lỏng, ánh mắt lười biếng như có như không nhìn về Hạ Hải Long ở phía trước đang cúi đầu khom lưng cười cười. Hắn mặc áo sơ mi đen hơi mở hàng nút áo trên, lồng ngực màu đồng như ẩn như hiện, gương mặt hắn ở trong bóng tối không nhìn thấy rõ lắm, toàn thân phẳng phất như đều bao phủ ở bên trong bóng tối lạnh lùng u ám.

“Tiêu Tổng, tôi mang Liễu Mục tới rồi.” Hạ Hải Long khúm núm, mặt đầy nịnh nọt, đem con gái của mình Hạ Liễu Mục trên mặt trang điểm phấn son đầy về phía trước một cái.

Đôi mắt đẹp của Hạ Liễu Mục nhìn quanh bốn phía, sống mũi cô cao thẳng thanh tú, làn môi căng mọng gợi cảm mê người, chiếc khăn lụa đỏ quấn quanh phía trước cổ, tăng thêm mấy phần quyến rũ, chiếc váy nhung bó màu trắng vẽ nên vóc dáng với những đường cong eo nhỏ mỏng nở hấp dẫn, đôi mắt mang theo mị nhãn trong sáng khi nhìn về phía Tiểu Tần Nghiêm thì lộ ra ở đáy mắt một mảnh si mê, không giống như là đang bị Hạ Hải Long bán cho Tiểu Tần Nghiêm làm tình nhân mà là chính mình tự nguyện đặc biệt vì Tiểu Tần Nghiêm mà tới.

“Tiêu tổng.” Thanh âm của Hạ Liễu Mục rất nhẹ nhàng, hoàn toàn không giống tích cách ngang ngược bướng bỉnh ngay thường, cô tiểu thư được nuông chiều từ bé giờ phút này lại trở nên ngưng ngững, ánh mắt yếu đuối quyến rũ chiếu lên người Tiểu Tần Nghiêm, ngũ quan Tiểu Tần Nghiêm tuấn mỹ tinh anh, khuôn mặt đẹp trai giống như được điêu khắc tỉ mỉ không có bất kỳ lỗi sai sót nào, làn môi mỏng hơi nhếch lên, sống mũi thẳng một đường dọc, đôi mắt sâu thẳm giống như vực sâu không thấy đáy, ma lực vô biên. (Jian: chém vừa thôi má tác giả =.=')

Ánh mắt Tiểu Tần Nghiêm dời khỏi người Hạ Liễu Mục, chăm chăm nhìn về phía Hạ Hải Long đang khúm núm cười nịnh nọt, thanh âm trầm thấp lạnh lẽo âm u phun ra “Nghe nói ông còn một đứa con trai.”

“Phải... là... không phải đã bị thủ hạ của Tiêu tổng ngài bắt giữ rồi sao” Hạ Hải Long trong lòng run lẩy bẩy, khom người cúi đầu, không dám nhìn thẳng tới Tiểu Tần Nghiêm.

Tây Uy Cường thấy Hạ Hải Long giả vờ hồ đồ, Tây Uy Cường vung bàn tay lớn lên, ở bên trong căn phòng phát ra tiếng gào thét, Hạ Hải Long bị đặt nằm trên bàn rượu, tay bị thủ hạ bẻ quặt ra sau giữ chặt.

“Con mẹ nói, ông dám đùa với chúng tôi hả!” Thanh âm Tây Uy Cường mạnh mẽ uy lực, quát lớn một tiếng, Hạ Hải Long đang bị đặt nằm trên bàn sợ hãi tới mức vội vã xin tha “Tiêu tổng tha mạng a! Tôi đã trả lời theo lời ngài rồi mà.”

“Lão hồ ly!” Tây Uy Cường gất một tiếng “Tần ca hỏi ông là đang hỏi tới đứa con được ông lén lút đem giấu đi, giả bộ hồ đồ cái mẹ gì, cẩn thận tôi phế bỏ ông ngay trước mặt con gái ông.”

“Vâng vâng vâng!” Hạ Hải Long gật đầu liên tục “Tôi cái gì cũng sẽ nói hết.”

.....

Ba tháng trước, Hạ Hải Long đột nhiên điều tra ra được, tổng tài Tiểu Tần Nghiêm của tập đoàn Hoàng Sát, chính là đứa con trai độc nhất của đôi vợ chồng thương gia 20 năm trước bị mình ép trả nợ hại tới chết.

Những người cùng mình hợp lại âm mưu hại chết cha mẹ Tiểu Tần Nghiêm 20 năm trước không hiểu sao đều chết hết cả, ngay cả sản nghiệp công ty của bọn họ cũng bị tập đoàn Hoàng Sát chiếm đoạt, Hạ Hải Long biết, người cuối cùng, chính là mình.

Biết rõ không thể nào chạy thoát khỏi ma trảo của Tiểu Tần Nghiêm, Hạ Hải Long chỉ còn có cách liều mạng thoái nhượng cầu xin hy vọng Tiểu Tần Nghiêm sẽ tha cho mình, ý thức được bản thân mình không còn cách cứu vãn, Hạ Hải Long liền muốn đem toàn gia đình trốn đi, sẽ có một ngày nào đó, có thể chấn hưng lại tập đoàn Kỳ Cổ, tiêu diệt Hoàng Sát, ôm ảo tượng như thế, Hạ Hải Long đầu tiên lập mưu đưa

đưa con trai út Hạ Tuyền của mình đi, đây là đứa con riêng ông không ưa nhất trong nhà, nên giả vờ tạo ra một vụ tai nạn xe, sau đó trong bóng tối đưa Hạ Tuyền ra nước ngoài, nhưng bản tính Hạ Tuyền hiếu thuận lương thiện, ở nước ngoài một tháng lại thấy không yên lòng về gia đình nên lén lút trở về, kết quả đúng là bị tai nạn xe thật sự, mất đi trí nhớ.

Hạ Hải Long lo Hạ Tuyền sẽ vì đi tìm thân phận thật của mình mà tìm tới ông, thế nên nhân lúc Hạ Tuyền mất trí nhớ một lần nữa tạo ra một cái thân phận giả cho cậu là một trẻ mồ côi bằng cấp thấp, sau đó vứt bỏ ở một chỗ trong thành phố V, hơn nữa người chết rồi, ai còn đi điều tra nữa làm gì.

Trong lúc Hạ Hải Long đang chuẩn bị khoản tiền để trốn đi thì phát hiện bản thân mình đã sớm bị Tiểu Tẩn Nghiêm cho người theo dõi sát sao kín kẽ không một khe hở, không chỗ ẩn náu.

Sau khi Hạ Tuyền tỉnh lại, rất nhanh liền chấp nhận tên của mình là Diệp Tuyền mà sống cuộc sống của một trẻ mồ côi, vì tính cách ngoan hiền lễ phép mà ở bên ngoài, Hạ Tuyền có kết giao được với một vài người bạn, nhờ những người bạn này giúp đỡ mà tìm được một công việc đơn giản, sống một cuộc sống yên bình an nhàn như vậy, dù mất trí nhớ nhưng dường như trong tiềm thức của Hạ Tuyền vẫn luôn không trông đợi gì về việc tìm lại ký ức, có lẽ bởi vì khi ở Hạ gia cậu không được hoan nghênh, dẫn đến việc Hạ Tuyền mới muốn rời xa cuộc sống hỗn loạn ấy.

Hạ Tuyền thực sự đã xem mình là một đứa trẻ mồ côi, tên là Diệp Tuyền.

Hơn một tháng sau, Diệp Tuyền đã biến thành Diệp Mạc...

Đương nhiên, chuyện này Hạ Hải Long hoàn toàn không biết.

Hạ Hải Long sau khi kể hết câu chuyện còn lại xong, run rẩy khẽ ngẩng đầu lên nhìn Tiểu Tẩn Nghiêm ở trong bóng tối “Tiểu tổng, tôi thật sự không có ý muốn lừa gạt cậu, Hạ... Hạ Tuyền... nó căn bản không được xem là con trai của tôi, thời gian này nó ở chỗ nào tôi cũng không biết nữa, cũng khó nói nó có chết vì đói không a...”

Những lời này thật sự là lời nói thật, lúc trước Hạ Hải Long đem Hạ Tuyền vứt bỏ đi, có giả vờ nói là không muốn để cho Hạ Tuyền bị thương tổn, chỉ là Hạ Hải Long không ngờ được, Hạ Tuyền lương thiện lại vì cậu nói này của ông mà mới ở nước ngoài mai danh ẩn tích được một tháng liền lo lắng quay về.

Tiểu Tẩn Nghiêm ho một tiếng, im lặng không nói gì, bên trong phòng lập tức yên tĩnh lại.

“Ông có thể trở về, khoản tiền trợ giúp tập đoàn Hạ gia ngày mai sẽ chuyển tới giúp ông giải quyết nợ.” Con người Tiểu Tẩn Nghiêm đen như mực không có bất kỳ màu sắc gì, thanh âm trầm thấp vừa dứt, Hạ Hải Long liền liên tục gật đầu cúi người rời khỏi căn phòng cách biệt này.

“Triển Duy, mang nữ nhân này đi tìm Trầm tổng, nói cho ông ta biết cô gái này là lễ vật tôi tặng ông ta.” Tiểu Tẩn Nghiêm bẻ bẻ cái cổ cứng ngắc, khóe mắt hơi rũ xuống một nửa trầm giọng nói.

Hạ Liễu Mục không thể tin nổi vào những gì nghe được lúc này, Trầm tổng? Lê nào là ông trùm bất động sản ở thành phố X tài sản hơn trăm triệu nhưng đã hơn 50 tuổi? Hạ Liễu Mục còn chưa kịp mở miệng xin tha, liền bị thủ hạ Triển Duy của Tiểu Tẩn Nghiêm kéo một tay lôi ra ngoài.

Tiểu Tẩn Nghiêm xoa nắn lông mày, mắt nhắm lại có vẻ hơi mệt mỏi “Để giới truyền thông đăng tải mấy bài báo về chuyện con riêng của Hạ Hải Long, cứ bịa đặt thêm mắm dặm muối bất kể cái gì cũng được, tôi muốn ông ta trước khi chết phải hoàn toàn thân bại danh liệt.” Tiểu Tẩn Nghiêm thanh âm dù mệt mỏi cũng vẫn giữ lại mấy phần tàn nhẫn, ngưng một chút, Tiểu Tẩn Nghiêm chậm rãi mở miệng, thanh âm lại càng biến lạnh hơn “Tìm được cậu ta chưa?”

Tất cả mọi người đều đứng tại chỗ giữ yên lặng, bọn họ đều biết người mà Tiểu Tẩn Nghiêm nói là ai, nhưng không ai dám mở miệng, im lặng một lúc lâu, Tiểu Tẩn Nghiêm siết chặt lòng bàn tay.

Đáp án rất rõ ràng, bóng dáng người của hắn đã không còn trên thế gian này nữa.

....

Tửu lượng của Tiểu Tẩn Nghiêm rất tốt, nhưng lần này lại uống đến say, khuôn mặt hắn không hề biểu lộ bất kỳ cảm xúc gì là đang có chút men say, ánh mắt âm u chăm chú nhìn ly rượu trong tay, không biết là

đang suy tư chuyện gì đó, khoe miệng khẽ nhếch lên, làn môi mỏng mấp máy vài chữ, thoáng một hơi liền uống cạn sạch ly rượu.

Trình Tử Thâm ngồi bên cạnh Tiểu Tẩn Nghiêm nghe rất rõ ràng lời hắn nói, lời Tiểu Tẩn Nghiêm nói chính là, Diệp Mạc, tôi muốn giết em!

Sự tồn tại của Diệp Mạc có ý nghĩa với Tiểu Tẩn Nghiêm như thế nào, Trình Tử Thâm phi thường hiểu rõ.

Diệp Mạc chính là điểm yếu duy nhất của Tiểu Tẩn Nghiêm, hắn có thể yêu cậu ta, có thể hận cậu ta, có thể cho cậu ta một cuộc sống xa hoa trong thế giới tầm tối mục nát, cũng có thể cho cậu ta cả tinh thần lẫn thân thể cùng lúc chịu sự giày vò ngược đãi, nhưng Tiểu Tẩn Nghiêm mãi mãi cũng sẽ không cam lòng giết cậu ta.

Từ giết xuất phát từ miệng hắn, có nghĩa là hắn đối với sự biến mất của Diệp Mạc đã phát tiết đến cực hạn rồi.

“Tẩn ca” Tây Uy Cường bỗng nhiên lẩm lẩm liệt liệt mở miệng nói “Con trai của Hạ Hải Long, Hạ Tuyền đã tìm được rồi, hình như là vì mất trí nhớ nên cậu ta mới ngu ngốc vào Kim Nghê làm việc, tôi đã nói với quản lý bảo ông ấy coi chừng cậu ta, chỉ cần Tẩn ca sai bảo một tiếng, tôi lập tức sẽ xử lý gọn cậu ta.”

“Cậu ta trông thế nào?” Trình Tử Thâm thay lời Tiểu Tẩn Nghiêm nói.

“Chỉ là một con gà chết thôi.” Tây Uy Cường không chút suy nghĩ liền mở miệng nói.

Trình Tử Thâm nhìn sang một bên mặt không cảm xúc của Tiểu Tẩn Nghiêm, suy nghĩ một chút “Tẩn Nghiêm, tôi thấy cậu uống nhiều rượu rồi, hay là lên phòng ở lầu trên nghỉ ngơi một chút đi, đợi lát nữa tôi gọi thẳng nhóc Hạ Tuyền kia tới phòng cậu tiếp rượu, nếu có gì không thoải mái thì dùng cậu ta mà phát tiết một chút.”

Hạ Tuyền giờ khắc này ở trong mắt của những người này chính là con trai kẻ thù của Tiểu Tẩn Nghiêm, tự nhiên thân phận cậu trở nên vô cùng thấp hèn, Trình Tử Thâm nói xong, bên trong căn phòng không có bất kỳ một tiếng nói nào nữa, tức là xem như đã đồng ý.

Tình cảm đã chết rồi, chuyện phát tiết sinh lý dĩ nhiên cần phải có người chịu đựng, nếu như đó là con trai kẻ thù thì xem như cũng thấy thoải mái.

.....

10. Quyển 1 - Chương 9: Đứng Lại!

Quản lý đưa đến tay Diệp Mạc hai chai rượu vang trị giá mấy chục vạn, phi thường thân thiết mà bàn giao “Tiểu Tuyền, cậu bưng hai chai rượu này lên lầu trên cùng phòng 9061 nhé.”

Năm tầng trở lên đều là phòng Tổng thống dành để nghỉ ngơi sau khi chơi mệt, những người ở chỗ đấy đều là người giàu có gia tài bạc triệu, có quyền có thế, phòng ở lầu càng cao thì người có cấp bậc cũng càng cao, vì thế nên cả nhân viên phục vụ phòng cho những vị khách như vậy đều do Kim Nghê tuyển chọn tỉ mỉ rồi trải qua huấn luyện đặc biệt.

Diệp Mạc mặc dù có hơi nghi hoặc, nhưng vẫn không chút do dự nhận lấy rượu từ tay quản lý, những điều này không phải là điều nhân viên cấp dưới có quyền lên tiếng hỏi, quản lý không nói rõ lý do với cậu, thế nên Diệp Mạc nghĩ là quản lý đang kiểm tra năng lực làm việc của cậu.

Lầu 9 ở Kim Nghê yên tĩnh, tiếng nhạc điện tử ở các phòng âm nhạc ở những lầu dưới không có bất kỳ tác động ảnh hưởng nào tới lầu 9 cả, Diệp Mạc bước ra khỏi thang máy, xếp gọn chai rượu và ly lên toa xe đẩy, đồng thời nhìn trái ngó phải xem phòng nào có biển số 9061.

Tìm đến trước cửa phòng, Diệp Mạc kéo ống tay áo xuống, chỉnh lại trang phục nghiêm chỉnh, nghe nói những vị khách ở lầu chín đều là những người thích soi mói, đây là lần đầu tiên Diệp Mạc làm nhân viên

phục vụ phòng, cậu có hơi lo lắng cho bản thân sợ gây ra bất kỳ lỗi lầm nhỏ nào cũng sẽ bị trách mắng, nếu như chỉ vậy mà bị đuổi việc thì thật rất không đáng.

Cửa phòng không khóa, nhưng căn cứ vào quy định, nếu khách chưa cho phép thì nhân viên phục vụ không được tự ý đi vào, Diệp Mạc đứng ở trước cửa, nở nụ cười mỉm phục vụ khách hàng chuyên nghiệp nhất, nhấn vào chuông cửa. “Kính chào quý khách, rượu đã được đem đến cho ngài.”

“Vào đi” Thanh âm Tiểu Tẩn Nghiêm từ bên trong cánh cửa âm u truyền đến, giọng nói miễn cưỡng nặng nề có cảm giác như đang say rượu.

Diệp Mạc thất kinh, giống như bị điểm huyết, cứ thế đứng ngốc tại chỗ, thanh âm này cậu đã nghe qua, không ngừng nghe qua, hơn nữa nó tựa như rễ cây cắm sâu vào nội tâm cậu, chọc tới nơi mẫn cảm nhất, đau đớn nhất trong tim cậu.

Đến cùng vẫn là phải cùng Tiểu Tẩn Nghiêm đối mặt chính diện, sau giây phút kinh hoàng ngẩn ngủ, thần sắc Diệp Mạc lộ ra vẻ kiên định, cậu bây giờ là Diệp Tuyền, căn bản không cần phải sợ gì Tiểu Tẩn Nghiêm cả.

Diệp Mạc bưng rượu, khuôn mặt mỉm cười đi vào.

Tiểu Tẩn Nghiêm đã say khướt ngồi dựa vào trên ghế salông, hai tay dang ra hai bên người, từ giây phút Diệp Mạc bắt đầu đi vào, ánh mắt sâu thẳm của Tiểu Tẩn Nghiêm không hề dứt khỏi.

Tối nay Tiểu Tẩn Nghiêm đã uống rất nhiều, hình ảnh Diệp Mạc ở trước mắt hắn cứ hư hư ảo ảo không rõ ràng, mơ hồ nhìn thấy khuôn mặt với nụ cười mỉm, nhưng lại không nhìn thấy rõ dáng vẻ ra sao, chỉ là thân hình kia trông thật giống...

Đặt rượu xuống, Diệp Mạc rất muốn quay người rời đi, chỉ nhìn Tiểu Tẩn Nghiêm thêm một chút thôi cũng khiến cho cậu cảm thấy áp lực vô cùng nặng nề, nhưng vì trách nhiệm cần thiết với công việc, Diệp Mạc vẫn lịch sự lên tiếng nói “Xin hỏi tiên sinh còn cần gì không?”

Ánh mắt Diệp Mạc hơi rũ xuống, nhìn tầm tầm, trong không khí tràn ngập mùi rượu, Diệp Mạc thậm chí không đoán được giờ phút này ý thức của Tiểu Tẩn Nghiêm có còn tỉnh táo hay không nữa.

Tiểu Tẩn Nghiêm không nói bất kỳ một tiếng nào, chỉ nhìn chăm chăm, nhìn chăm chăm không chớp mắt vào Diệp Mạc, đôi mắt đột nhiên hơi híp lại, người đứng trước mặt mơ hồ không rõ hình dạng khiến cho hắn như bị ảo giác, ảo giác dần dần ở trong bóng tối biến ra một hình ảnh, Tiểu Tẩn Nghiêm như được truyền máu vào, đột ngột ngồi thẳng dậy, giống như một con sói độc đang ẩn náu bỗng nhìn thấy con cừu non, khiến cho toàn thân cứng lên.

Vì Diệp Mạc cứ nhìn xuống sàn nên không nhìn thấy được ánh mắt của Tiểu Tẩn Nghiêm đã đột nhiên thay đổi sắc thái, thấy Tiểu Tẩn Nghiêm không đáp lời lại, Diệp Mạc nghĩ là nhiệm vụ đã hoàn thành rồi.

“Chúc ngài có một đêm vui vẻ, chào ngài.” Diệp Mạc nói xong lập tức xoay người, đồng thời thở phào nhẹ nhõm một cái.

Tiểu Tẩn Nghiêm đột nhiên đứng lên khỏi ghế salông, ngay lúc Diệp Mạc sắp đi tới cửa, hắn hét lớn một tiếng.

“Diệp Mạc!”

Thanh âm kích động có mấy phần run rẩy, nổi nhưng nhớ mãnh liệt khiến cho đôi mắt Tiểu Tẩn Nghiêm trong cơn say ảo mộng xuất hiện hình ảnh Diệp Mạc.

Một tiếng “Diệp Mạc” này của Tiểu Tẩn Nghiêm làm cho Diệp Mạc nhất thời đứng ngây ra như phỗng, từ bên dưới lòng bàn chân xuất hiện một luồng khí lạnh lẽo trong nháy mắt bao trùm lên toàn thân cậu đến tận lục phủ ngũ tạng, trở nên đông cứng giống như một bức tượng bằng băng đá mà đứng cứng ngắc tại chỗ.

Tiểu Tẩn Nghiêm nhận ra cậu sao? Không, điều này không thể nào?

Trong phút chốc, Diệp Mạc nhanh chân liền muốn chạy trốn, đáng lẽ cậu nên bình tĩnh mà ứng đối, bản năng đủ lý trí để phán đoán được tiếng gọi kia của Tiểu Tẩn Nghiêm chỉ là vì hắn đang say rượu mà phán

đoán sai lầm nhận nhầm người thôi, nhưng trong giây phút giống như bị sấm sét đánh xuống đầu như thế, Diệp Mạc như đã mất đi gần hết bình tĩnh rồi, trong đầu cậu lúc này chỉ có duy nhất một mong muốn, không thể để bị Tiểu Tẩn Nghiêm bắt được.

Những ngày tháng dài Diệp Mạc bị Tiểu Tẩn Nghiêm giam lỏng, đã hình thành trong lòng Diệp Mạc một bóng ma Tiểu Tẩn Nghiêm mất rồi, động tới hần, giống như động đến Tử thần, nỗi sợ hãi của Diệp Mạc với Tiểu Tẩn Nghiêm từ đầu tới cuối vẫn không hề thay đổi.

Diệp Mạc muốn bỏ trốn, càng làm Tiểu Tẩn Nghiêm thêm vững tin rằng hình ảnh người hần đang nhìn thấy trước mắt chính là nam nhân hần ngày đêm mong nhớ, vừa kích động, đồng thời lại có một luồng tức giận nồng đậm bay lên.

Cậu ta lại muốn chạy trốn! Lại muốn rời khỏi hần! Không! Tuyệt đối không cho phép!

Vốn đang say đến đứng còn không vững, vậy mà thân hình Tiểu Tẩn Nghiêm đột nhiên giống như một con báo săn dũng mãnh đi qua khỏi mặt bàn, thanh âm vang lên như tiếng sấm nổ “Con mẹ nó, em đứng lại cho tôi!”

Tay Diệp Mạc vừa mới nắm chặt lấy nắm khóa cửa, còn chưa kịp mở ra, cả thân thể đột nhiên bị Tiểu Tẩn Nghiêm từ phía sau dùng hai tay giam hãm lại, mùi rượu nồng nặc trong nháy mắt vây quanh lấy Diệp Mạc.

“Còn muốn trốn đúng không?” Thanh âm mạnh mẽ của Tiểu Tẩn Nghiêm phi thường trầm lạnh, hai cánh tay siết chặt, gần như muốn đem Diệp Mạc gim vào bên trong máu thịt của chính mình, tâm trạng cáu kỉnh kích động còn cả sự hưng phấn ức chế khó nói, dựa vào sức lực của rượu, khuôn mặt Tiểu Tẩn Nghiêm cúi xuống hạ bên cổ Diệp Mạc, như muốn cảm nhận được hơi thở và nhiệt độ của Diệp Mạc, khẽ thấp giọng nỉ non “Sẽ không bao giờ để em chạy mất đâu.”

Trong nháy mắt, Diệp Mạc chỉ cảm thấy mình đang bị vùi lấp sâu bên trong tầng tầng lớp lớp băng, ngoại trừ sự kinh hoàng, còn có cái hồi ức kia đang tràn về ngập trời, bị làm nhục, bị hành hạ cả ngày lẫn đêm.

Diệp Mạc điên cuồng giãy giụa, móng tay dùng sức bấm vào cánh tay đang siết chặt lấy mình, móng tay lướt qua, tạo nên một vết cào xước tứa máu.

“Tôi không phải Diệp Mạc, tôi không phải! Thả tôi ra! Van xin anh!”

Thanh âm Diệp Mạc gào xé cổ họng kêu to không kéo được chút nào một người đang đắm chìm trong nỗi sung sướng đến phát điên khi tìm lại được người yêu đã mất như Tiểu Tẩn Nghiêm.

Tiểu Tẩn Nghiêm đột nhiên ôm lấy Diệp Mạc, thân thể cường tráng thoáng lay động một cái đã nhấc bổng cậu lên tiến về phía giường, cuối cùng Diệp Mạc bị Tiểu Tẩn Nghiêm đặt nằm ở trên giường.

“Tiểu Tẩn Nghiêm, van xin anh thả tôi ra đi, tôi... tôi thề sẽ không xuất hiện trước mặt anh nữa, tôi...tôi...” Diệp Mạc vì sợ hãi mà cứ lắp ba lắp bắp không nói thành lời, vào lúc này, Diệp Mạc lại không dám chọc giận Tiểu Tẩn Nghiêm, chỉ có thể thử cầu xin, hay tay chống lên lồng ngực Tiểu Tẩn Nghiêm vô lực đẩy ra.

Ánh mắt Tiểu Tẩn Nghiêm say sưa mơ màng, nhưng bên tai vừa mới nghe được câu “Thả tôi ra” của Diệp Mạc truyền đến não bộ, trong mắt lập tức bốc lên một ngọn lửa giận, gân xanh trên trán nhẩy ra.

“Em còn muốn chạy sao? Hả? Dám biến mất nhiều ngày như thế, con mẹ nó, em chán sống rồi đúng không?” Tiếng sấm nổ vang lên, Tiểu Tẩn Nghiêm vung tay lên, một cái tát vang dội đánh vào bên mặt Diệp Mạc.

Khí lực của Tiểu Tẩn Nghiêm rất lớn, chỉ một cái tát sau khi hạ xuống, trong vòng mười giây, đại não của Diệp Mạc choáng váng vang lên tiếng ong ong, trống rỗng.

11. Quyển 1 - Chương 10: Hoảng Sợ!

Diệp Mạc chỉ cảm thấy bên má trái đau rất, chờ khi thần trí tỉnh táo lại một chút, liền nghe được tiếng xé rách, đồng phục làm việc trên người bị xé toang thành hai nửa, ngay cả áo sơ mi trắng bên trong cũng bị

Tiểu Tẩn Nghiêm xé mạnh xuống một cái.

Nỗi đau đớn đã khắc sâu tận xương tủy cùng cảm giác nghẹt thở đang cận kề bên cái chết dâng lên đại não, Diệp Mạc kinh hoàng đưa hai tay nắm lấy trước ngực, muốn tạo ra một bức tường phòng ngự, ánh mắt tàn ác của Tiểu Tẩn Nghiêm khiến cậu như đẩy cậu vào vực sâu tuyệt vọng, cậu nghĩ có lẽ chỉ một giây tiếp theo nữa thôi Tiểu Tẩn Nghiêm sẽ bóp chết cậu.

“Không dám, tôi không dám nữa đâu, cầu xin anh, tôi cầu xin anh...” Diệp Mạc vẫn còn chưa nói hết lời, hai tay liền bị Tiểu Tẩn Nghiêm kìm kẹp lên đỉnh đầu.

Hai mắt Tiểu Tẩn Nghiêm hơi híp lại, giống như con sói ác độc nấp trong bóng tối đánh giá con cừu non, một giây sau sẽ xông đến ăn tươi nuốt sống con mồi đáng thương, nhưng trong nháy mắt, vẻ hung bạo lại chợt chuyển sang nhu tình tha thiết.

“Em là của tôi, toàn bộ thân thể em đều là của tôi...” Bàn tay thô ráp của Tiểu Tẩn Nghiêm phủ lên trước bờ ngực trần trụi của Diệp Mạc mà chu du, chậm rãi xoa nắn, khoe miệng lại hiện lên một nụ cười.

Hai tay bị chặt chẽ chế trụ không tài nào nhúc nhích nổi, xúc cảm đến từ trước ngực khiến Diệp Mạc không khỏi toàn thân nổi hết cả da gà lên, chẳng lẽ lại phải giống như lúc trước? Chẳng lẽ cậu được sống lại chỉ để cho Tiểu Tẩn Nghiêm một lần nữa độc hại?

Càng lúc Diệp Mạc càng giãy giụa dữ dội hơn, hai chân liều mạng quẫy đạp, cho dù là có thể làm cho Tiểu Tẩn Nghiêm tỉnh rượu cũng được, chỉ cần để cho hắn biết người dưới thân hắn hiện giờ không phải là Diệp Mạc mà hắn muốn, vậy là coi như thành công rồi.

Nụ hôn của Tiểu Tẩn Nghiêm rơi xuống, vị rượu nồng nặc chen lẫn mùi khói thuốc lá, mang theo sự ham muốn sung sướng mà cuồng nhiệt chiếm lấy, hai tay Tiểu Tẩn Nghiêm nâng khuôn mặt Diệp Mạc lên, không cho cậu lắc lư, trong chớp mắt xâm chiếm đoạt lấy, dựa vào men rượu và hưng phấn, đầu lưỡi nóng ướt công kích từng nơi bên trong khoang miệng Diệp Mạc, vô cùng thô bạo không lý do, giống như là đang phát tiết nỗi oán hận lâu ngày chồng chất.

Diệp Mạc chỉ cảm thấy buồn nôn, nhất là khi bản thân mình đang mang thân thể sạch sẽ của Diệp Tuyền mà phải nhận sự lăng nhục của Tiểu Tẩn Nghiêm. Cảm thấy vừa nhục nhã, vừa căm hận đến thấu xương.

Cách một lớp vải, Diệp Mạc cảm nhận rất rõ ràng nơi đó của Tiểu Tẩn Nghiêm đang trướng lên cực nóng, lý trí nói cho Diệp Mạc biết, nếu cứ tiếp tục như vậy, Tiểu Tẩn Nghiêm nhất định sẽ dựa vào men rượu mà đem cậu hành hạ đến chỗ chết.

Dư quang của khoe mắt liếc đến chiếc đèn bàn màu vàng bên cạnh giường, Diệp Mạc lập tức đưa tay đi tới, hai tay Tiểu Tẩn Nghiêm đang gắt gao ôm siết lấy khuôn mặt Diệp Mạc mà hôn khiến hai vai Diệp Mạc không có cách nào di chuyển được.

Nụ hôn của Tiểu Tẩn Nghiêm cuối cùng trượt xuống dưới cằm Diệp Mạc bắt đầu hướng xuống phía dưới trước ngực cậu liếm cắn một trận, bàn tay hắn vội vàng dời xuống phía dưới muốn cởi quần Diệp Mạc ra, Diệp Mạc thừa lúc này nhấc cánh tay chụp lấy cái đèn bàn ở phía trên bàn cạnh giường, quay về Tiểu Tẩn Nghiêm còn đang chôn đầu trước ngực mình, mạnh mẽ đập xuống một phát.

Cái bệ của đèn bàn rất rắn chắc, đầu Tiểu Tẩn Nghiêm chịu một lực đập lớn như vậy, đau đớn kịch liệt khiến cho hắn kêu lên một tiếng rồi cả người ngã sang một bên, Diệp Mạc nhân cơ hội này vội vàng phóng xuống giường, nơm nớp lo sợ nhìn Tiểu Tẩn Nghiêm đang đau đớn ôm đầu trên giường.

Tiểu Tẩn Nghiêm nhìn thấy Diệp Mạc chạy xuống giường, nhất thời hoảng hốt, hét lớn một tiếng “Không được đi!”

Mắt nhìn thấy thân thể Tiểu Tẩn Nghiêm cũng đang sắp từ trên giường đi xuống nhào về phía mình, không biết lấy dũng khí từ đâu mà Diệp Mạc dám một lần nữa ném mạnh cái đèn bàn trên tay về phía Tiểu Tẩn Nghiêm đang ở trên giường. Vì hơi men cùng với một lần đã chịu cú va đập mạnh như vậy, Tiểu Tẩn Nghiêm không nhìn rõ hướng của vật thể đang bay về phía mình, liền như vậy mà dùng đầu mạnh mẽ đỡ lấy.

Ngay lập tức, máu tươi từ phần tóc mái trên đầu chảy xuống, đầm cả khuôn mặt hắn.

Đầu óc Diệp Mạc trống rỗng, sao mà Tiểu Tẩn Nghiêm vẫn còn chưa ngất đi chứ? Sau mấy giây chết sững ngẩn ngui, Diệp Mạc giống như mất hồn mà chạy đi.

Máu làm mờ tầm nhìn, nhưng Tiểu Tẩn Nghiêm vẫn thấy rõ được bóng người trước mắt đang chạy trốn, vội vã xuống giường, lao đảo chạy theo, đồng thời hung bạo hét to một tiếng “Diệp Mạc, con mẹ nó, em mau quay lại cho tôi!”

Thanh âm Tiểu Tẩn Nghiêm ở phía sau Diệp Mạc vang lên, Diệp Mạc giống như phát điên cầm đầu chạy về phía trước, lúc chạy ở trong phòng bị vấp chân ngã một cái, cả người té xuống đất, không để ý đến đau đớn, Diệp Mạc cấp tốc đứng dậy, chỉ còn vài bước nữa là ra đến cửa, lại bị Tiểu Tẩn Nghiêm túm lấy nhấc lên trên cánh cửa, tiếng sấm nổ lại vang lên bên tai.

“Tôi cho em chạy đấy! Tôi phải đánh gãy thêm một chân của em nữa, tôi phải trói chặt em lại, tôi xem em còn chạy thể nào nữa!” Tiểu Tẩn Nghiêm gào thét, âm thanh hung bạo, ánh mắt tàn nhẫn, hơn nữa cả khuôn mặt đầm máu dữ tợn khiến Diệp Mạc suýt chút nữa vỡ tim.

Tiểu Tẩn Nghiêm sau vài tiếng gào thét, thân hình bắt đầu loạn choạng, cuối cùng tay lại buông lỏng ra, ôm lấy đầu, thân thể lao đảo lùi về phía sau vài bước, ánh mắt lơ mơ, không có tiêu cự, nhưng một tay lại chỉ về thân ảnh phía trước, lạnh lùng nói “Không được đi, đến đây cho tôi!!”

Diệp Mạc làm gì còn nghe thấy tiếng Tiểu Tẩn Nghiêm được nữa, theo bản năng lựa chọn đào thoát giữ lấy mạng, mở cửa ra, vội chạy trốn khỏi phòng.

Nhìn thấy người trước mắt chạy đi, tim Tiểu Tẩn Nghiêm bắt đầu như thắt lại, một Tiểu Tẩn Nghiêm sống đến nửa đời khát máu, quỷ thần đều không sợ lúc này lại hoảng hốt, chống tay lên vách tường đi ra ngoài phòng, hét lớn “Mạc Mạc, quay lại!”

Diệp Mạc không đi thang máy mà chọn đi cầu thang bộ, vừa chạy vừa mặc đồng phục làm việc bị Tiểu Tẩn Nghiêm xé rách tả tơi, xuống tới tầng năm, Diệp Mạc trực tiếp đi tới đường nối tới khu nhân viên, hiện tại Diệp Mạc chỉ muốn bản thân đi thật nhanh tới khu nhân viên, ở đó có quần áo dự phòng của cậu, sau khi mặc vào xong thì phải lập tức rời khỏi nơi này.

Tiểu Tẩn Nghiêm ra ngoài cửa, hành lang dài dằng dặc sớm đã không thấy bóng dáng của Diệp Mạc nữa, Tiểu Tẩn Nghiêm chống đỡ trên tường, lúc này đã tỉnh rượu rất nhiều, ý thức tư duy cũng đã rõ ràng hơn.

Hắn chỉ biết là, lúc này Diệp Mạc của hắn đã trở về, nhưng hiện tại cậu lại chạy trốn.

Cấp tốc lấy điện thoại di động ra, Tiểu Tẩn Nghiêm mở số điện thoại của Tây Uy Cường, gọi một cú, Tiểu Tẩn Nghiêm liền lớn tiếng ra lệnh “Ngay lập tức phong tỏa Kim Nghê cho tôi, bất cứ người nào cũng không được phép ra ngoài!!”

12. Quyển 1 - Chương 11: Rên Rỉ!

.....Hồi ức.....

“Van xin anh... cho tôi.... tôi không chịu được nữa rồi.... van xin anh.... tôi sẽ mãi mãi nghe lời anh.... anh làm thế nào tôi cũng được... tôi xin thề.... cho tôi một chút thôi... chỉ một chút thôi cũng được...”

Diệp Mạc quỳ trên mặt đất, hai tay gắt gao ôm lấy chân Tiểu Tẩn Nghiêm, thống khổ van xin, bên trong mạch máu của cậu như đang có hàng trăm hàng nghìn vạn con kiến ra sức cắn xé, toàn thân đau đớn đến không chịu nổi.

Trên mặt Tiểu Tẩn Nghiêm nổi lên một luồng khí hung ác lạnh khốc, tàn nhẫn nhìn chằm chằm Diệp Mạc, mặc kệ cho Diệp Mạc thống khổ khó chịu nắm lấy ống quần mình mà lôi kéo, hắn vẫn thờ ơ không chút động lòng. Cuối cùng một cước đạp Diệp Mạc té ngã vào cạnh bàn phía sau, nhưng Diệp Mạc đang bị độc tố giầy vò khắp cơ thể, hoàn toàn không để ý đến phần lưng đau nhức, vội vàng đứng dậy quỳ hai gối xuống đất liều mạng dập đầu.

“Van xin anh... tôi biết sai rồi.... thật sự đã biết sai rồi... cho tôi đi...”

Trong mắt Diệp Mạc toát lên sự tuyệt vọng, thấy Tiểu Tẩn Nghiêm đang chăm chăm nhìn mình với ánh mắt tựa hồ như muốn xé nát chính mình, liền tiếp dập đầu, tiếng vang từ cái trán va đập với mặt đất trong chớp mắt lại kích động Tiểu Tẩn Nghiêm.

“Em còn muốn chết sao?” Tiểu Tẩn Nghiêm giận dữ gầm lên một tiếng, đột nhiên bóp lấy cổ Diệp Mạc “Em cứ thế muốn đi tìm chết đúng không? Lại dám đập bể ly cắt cổ tay tự sát, con mẹ nó, em xem lời nói của tôi là cái gì?!”

“....Cho.... cho tôi.... khó chịu quá.... làm ơn.... cầu xin anh...” Diệp Mạc bị bóp cổ đến nói không ra lời, hoang vu cùng tuyệt vọng đầy trời cuốn đến, thân thể khô gầy vô lực chống lại.

Sống không bằng chết, nhưng muốn chết cũng không chết được, Diệp Mạc nhận ra mình đã nằm giữa hai tầng cảnh giới, người không ra người mà quỷ không ra quỷ.

Cuối cùng, Tiểu Tẩn nghiêm thô bạo kéo một cánh tay Diệp Mạc lôi lên lầu trên, hai con ngươi đen kịt thăm thăm phát ra thứ ánh sáng kinh người, trong giọng nói không chứa một chút gì gọi là thương hại “Tôi sẽ chỉ trối em lại, còn lại bất cứ cái gì cũng không cho, tôi xem em còn dám tự sát nữa không.”

Sự hoảng sợ trong lòng Tiểu Tẩn Nghiêm lúc này đã biến thành giận dữ dày đặc, Diệp Mạc muốn tự sát ư, chuyện này đối với Tiểu Tẩn Nghiêm mà nói đáng sợ hơn bất cứ điều gì.

Diệp Mạc tại sao lại muốn rời khỏi hắn chứ, rõ ràng bản thân hắn đã yêu cậu yêu đến điên cuồng, tại sao? Tại sao cậu lại muốn tự sát? Làm sao có thể để cậu chết được! Làm sao có thể để cho hạnh phúc hắn vất vả lắm mới có được cứ như thế chôn vùi sâu dưới tầng tầng khối băng dưới đất.

Diệp Mạc bị ném lên chiếc giường lớn trong phòng ngủ, Tiểu Tẩn Nghiêm cầm dây thừng người hầu đưa đến, trói chặt hai tay cậu lại sau lưng. Chờ cho người hầu đi rồi, Tiểu Tẩn Nghiêm hai tay rắn chắc ôm siết lấy Diệp Mạc vào lòng, Diệp Mạc giây phút này ở bên trong đang như đứng giữa nước sôi lửa bỏng phải chịu giày vò đau đớn khôn cùng, thân thể ở trong lòng ngực Tiểu Tẩn Nghiêm không ngừng run rẩy.

“Tiểu Tẩn Nghiêm... thả... thả tôi ra đi! Tôi không thể... chịu được... không chịu được nữa rồi... Cầu xin anh...” Thanh âm Diệp Mạc run rẩy, khó khăn mở miệng. Tiểu Tẩn Nghiêm yêu Diệp Mạc, thứ tình yêu cổ chấp này Diệp Mạc vĩnh viễn cũng sẽ không cảm nhận được, bởi vì Tiểu Tẩn Nghiêm biết cái gì là yêu, nhưng lại không biết cách yêu một người.

Tiểu Tẩn Nghiêm hôn lên tóc Diệp Mạc, thanh âm hung hãn đột nhiên trầm thấp lại đáng sợ “Để trừng phạt em, tôi sẽ ngưng cho em gái em dùng thuốc trong 3 ngày, còn có thể sống qua 3 ngày đó không còn phải xem ý trời.”

Chỉ cần vĩnh viễn giam giữ được Diệp Mạc ở bên người, Tiểu Tẩn Nghiêm có thể không từ bất kỳ thủ đoạn nào.

Cơ thể Diệp Mạc bỗng nhiên chấn động, đụng đến ác ma chính là tội lỗi sai lầm nhất mà cậu không thể chống đỡ được, đột ngột nhảy xuống giường, Diệp Mạc lại quỳ gối dưới chân Tiểu Tẩn Nghiêm, ngay tại chỗ lần thứ hai dập đầu, chỉ là trên sàn còn có trải một tầng thảm dày, có thành ý dập đầu mạnh tới mức nào cũng không phát ra âm thanh giòn giã kia được.

Diệp Nhã vẫn luôn là điểm yếu của Diệp Mạc, mà Tiểu Tẩn Nghiêm luôn có thể đứng lúc đâm vào nơi đó, để cậu máu chảy không ngừng, mặc hắn tùy ý vo tròn dẫm nát.

Từ khi bị tiêm ma túy vào người, chuyện dập đầu của Diệp Mạc đã thành chuyện thường xuyên như cơm bữa, đồng thời liên tục khom người quỳ gối như thế, bên trong sớm đã mất đi tôn nghiêm và lòng tự trọng rồi.

“Cái gì tôi cũng đều đáp ứng anh, xin đừng làm hại Diệp Nhã, em ấy vô tội, anh làm gì tôi cũng được, nhưng xin anh hãy tha cho em ấy...” Tuyệt vọng từ thân thể đến nội tâm cùng một lúc khiến lý trí Diệp Mạc bắt đầu tan vỡ rã rời.

Tiểu Tẩn Nghiêm ngồi ở trên giường, hai con ngươi hung ác xuyên thấu lòng người lúc này phát ra ánh sáng sắc bén như loại chim ưng dữ tợn, dưới đôi lông mày ẩn nhẫn lửa giận, đem chân mở lớn hướng về phía

Diệp Mạc đang quỳ gối trước mặt, ngữ khí đột nhiên bình thản lại “Hầu hạ chỗ này của tôi cho thoải mái, tôi có thể sẽ tha cho cô ta.”

Ý thức của Diệp Mạc bắt đầu trở nên mơ hồ, độc tố trong cơ thể giống như cỏ dại mọc lan tràn, nuốt chửng đi lý trí của cậu, trong lòng chỉ nghĩ đến em gái còn đang bệnh nặng, đó là điều duy nhất cậu còn lo lắng trên cõi đời này.

“Tôi.... tay tôi còn đang bị trói...” Diệp Mạc khó khăn nói.

“Tôi muốn em dùng miệng, giống như kỹ nam quỳ trước mặt tôi dùng miệng liếm đến khi tôi thấy thoải mái mới thôi.” Thanh âm lạnh như băng của Tiểu Tẫn Nghiêm hạ xuống.

Diệp Mạc chỉ cảm thấy máu đang sôi lên sùng sục, lý trí vẫn đang liều mạng duy trì cuối cùng đúng lúc này sụp đổ ầm ầm, run run đứng lên, thân thể loạng choạng lùi về sau vài bước, nhìn Tiểu Tẫn Nghiêm, Diệp Mạc nở nụ cười, một nụ cười vừa hé lại trông như sắp khóc.

Nhìn đôi mắt Diệp Mạc mờ mịt mất đi ánh sáng, nước mắt dâng lên, trái tim Tiểu Tẫn Nghiêm như bị ai đâm chọc đến đau đớn mất một lúc, bản năng muốn đưa tay ôm Diệp Mạc vào trong lòng, hắn không muốn như vậy, đây không phải là điều hắn muốn làm.

Nhưng ngay lúc này, Diệp Mạc bỗng nhiên quay đầu lại nhanh chóng xô cửa phòng ngủ.

Tiểu Tẫn Nghiêm giật mình như hiểu ra được gì đấy, sắc mặt lập tức thay đổi, vội vàng đuổi theo sau muốn tóm lấy cậu.

Nhưng đã muộn.

Diệp Mạc vừa chạy ra khỏi phòng ngủ lập tức lao về phía lan can trắng ở lầu hai, không chút chần chừ, ngay trước mắt Tiểu Tẫn Nghiêm trở mình quăng xuống dưới.

Trong không gian một tiếng “Mạc Mạc” thét lên chói tai, Tiểu Tẫn Nghiêm nhìn thân thể Diệp Mạc ngã xuống bên dưới không cử động nữa, đôi ngươi bỗng nhiên phóng to “Vì sao... vì sao lại như vậy?”

.....Kết thúc hồi ức.....

Diệp Mạc trở về khu nhân viên, cấp tốc thay quần áo của chính mình, cũng may là giờ này mọi người đều đang bận rộn làm việc, trong khu nhân viên không có ai.

Không hề có chút do dự nào, Diệp Mạc liền hướng về cửa sau đi ra, đó là cửa ra vào dành cho nhân viên ở Kim Nghê, từ chỗ này đi ra ngoài sẽ không gây ra chú ý cho người nào cả.

Bất kể thế nào đi nữa, cậu cũng sẽ không bao giờ trở lại bên cạnh tên ác ma kia.

13. Quyển 1 - Chương 12: Lừa Mìn Dối Người

Chỉ vì một mệnh lệnh của Tiểu Tẫn Nghiêm, bên trong Kim Nghê nháy mắt trở nên sôi sùng sục, những tay sai của Tiểu Tẫn Nghiêm làm việc rất có năng suất, không phải là bởi vì họ đã được đào tạo huấn luyện nghiêm chỉnh, mà chỉ cần dựa vào nỗi sợ hãi của họ đối với Tiểu Tẫn Nghiêm cũng đủ làm cho bọn họ làm việc hết sức cẩn trọng rồi.

Các cửa ra vào lớn đều bị cấp tốc phong tỏa, hộp đêm Kim Nghê lộng lẫy xa hoa vô tận lập tức đã biến thành nhà tù biệt giam cách ly với bên ngoài. Mà Diệp Mạc lại chậm mất một bước, không thể thuận lợi rời khỏi đây được.

Tiểu Tẫn Nghiêm khuôn mặt đầy máu xuất hiện trước mặt đám người Tây Uy Cường khiến tất cả bọn họ đều phải hít vào một ngụm khí lạnh, Tiểu Tẫn Nghiêm một đời khát máu tàn bạo như ma quỷ chưa từng trải qua hình ảnh chật vật như vậy. Vừa hãi hùng khiếp vía, tất cả đều vừa đồng thời ngẫm đoán xem, là ai,

là kẻ nào điên rồ đã làm người đàn ông này bị thương thành ra như vậy, nên nhớ, Tiểu Tẩn Nghiêm đã từng là lính đánh thuê, đao kiếm sớm đã không thể đụng chạm phá vỡ tới lớp phòng thủ kiên cố của hắn được.

Ánh mắt Tiểu Tẩn Nghiêm sắc bén như lưỡi dao, lóe lên hàn quang, cả người trông cực kỳ hung dữ khủng khiếp, vẻ mặt như thế khiến tất cả mọi người cảm thấy cứ như bất kỳ lúc nào hắn cũng có thể giết người ngay được.

Ánh mắt tràn ngập hàn ý đảo qua Mạnh Truyền Tân đang đứng một bên, thanh âm hân lạnh như băng không có chút nhiệt độ nào “Tìm Diệp Mạc cho tôi!” Nói xong thì xoay người ngồi trên một cái ghế salông, để cho bác sĩ tư nhân bên người bắt đầu băng bó cho hắn.

Mệnh lệnh vừa nói ra, Tây Uy Cường dẫn người bắt đầu từ lầu một lục soát lên, còn Mạnh Truyền Tân thì đứng trước cửa ra vào Kim Ngê, lần lượt kiểm tra từng khách hàng, sau đó mới thả cho bọn họ đi.

Trình Tử Thâm ngồi bên cạnh Tiểu Tẩn Nghiêm, nhìn đầu Tiểu Tẩn Nghiêm bị quấn một lớp lại một lớp băng gạc, cuối cùng không nhịn được lên tiếng hỏi “Tẩn Nghiêm, là ai...”

“Là Diệp Mạc đánh.” Thanh âm Tiểu Tẩn Nghiêm bình thản dị thường “Cậu ấy không chết, đang ở ngay trong Kim Ngê, tận mắt tôi nhìn thấy” Lời nói kiên định mạnh mẽ không chút ngần ngại, sự khẳng định chắc chắn trong câu nói như thế khiến cho người khác không dám có thêm bất kỳ nghi vấn nào.

Trình Tử Thâm thấy đôi mắt sắc bén của Tiểu Tẩn Nghiêm đang nhìn chăm chăm vào đám đông lộn xộn phía trước không chớp mắt lấy một cái, âm thầm thở dài, không hỏi lại nữa, chỉ xoay người đi tới phòng quản lý, anh thật sự không thể chịu nổi loại ảo tưởng lừa mình dối người của Tiểu Tẩn Nghiêm nữa, cứ tưởng rằng tên con trai kia chết rồi, mọi thứ sẽ trở nên bình yên, không ngờ tới lại khiến cho Tiểu Tẩn Nghiêm càng rơi sâu vào Địa Ngục, hóa thành Tu La hỉ nộ vô thường.

Tiểu Tẩn Nghiêm là tổng tài của tập đoàn Hoàng Sát, lại là người đứng đầu hắc đạo bạch đạo ở Đông Nam Á, sự hùng mạnh cùng tàn nhẫn của hắn là phải trải qua sóng to gió lớn mới hình thành nên, cả cách làm việc cùng thủ đoạn cũng phải trải qua mưa gió gột rửa, một người đàn ông ác ma địa ngục như hắn lại đối với một tên nam nhân lưu luyến mãi không quên, đây căn bản hoàn toàn không hợp với tác phong làm việc của Tiểu Tẩn Nghiêm.

Trình Tử Thâm đem camera lâu chín đi ra, anh nhất định phải để cho Tiểu Tẩn Nghiêm hết hy vọng, để hắn chấp nhận sự thật Diệp Mạc đã chết, sau đó sẽ bắt đầu một cuộc sống mới lại từ đầu. Bên cạnh hắn xưa nay không thiếu mỹ nữ nhiều như mây, ngay cả đủ loại nam nhân cũng chỉ cần hô một tiếng là có, Trình Tử Thâm tin rằng, chỉ cần qua vài ngày nữa, Tiểu Tẩn Nghiêm sẽ hoàn toàn quên đi tên nam nhân kia.

Camera rất nhanh được mở lên, trên hình ảnh, một chàng trai bưng rượu đi vào cửa, không lâu sau đó, cậu ta từ bên trong chạy như điên ra ngoài, Tiểu Tẩn Nghiêm máu đầy mặt cũng đuổi theo ra ngoài.

Hình ảnh được chiếu lên, Trình Tử Thâm sai người phóng to hình ảnh, nhìn thấy rõ khuôn mặt Diệp Tuyền, khuôn mặt anh trầm tư một lúc.

Trình Tử Thâm có biết Diệp Mạc, dù chưa từng nhìn thấy Diệp Tuyền là Diệp Mạc khi sống lại, nhưng anh đoán rằng chàng trai trên hình kia chính là con trai của Hạ Hải Long, bởi vì anh đã từng đặc biệt dặn dò quản lý để cậu ta bưng rượu tới cho Tiểu Tẩn Nghiêm.

Kết quả vừa xem đã hiểu ngay, Tiểu Tẩn Nghiêm đã nhìn lầm con trai Hạ Hải Long thành Diệp Mạc, hung thủ đã làm Tiểu Tẩn Nghiêm bị thương chính là cậu ta.

“Mau lập tức đi tìm người này.” Trình Tử Thâm chỉ vào Diệp Mạc trên màn hình camera lạnh giọng ra lệnh “Sau đó mang cậu ta tới trước mặt Tiều tổng.”

14. Quyển 1 - Chương 13: Kinh Hoảng

Mặc dù Trình Tử Thâm đã đem camera đến cho Tiểu Tẩn Nghiêm xem, nhưng khi Diệp Mạc bị mang tới trước mặt Tiểu Tẩn Nghiêm thì Tiểu Tẩn Nghiêm chỉ nhàn nhạt nhìn lướt qua cậu, thanh âm lạnh lùng nói “Không phải người này!”

Diệp Mạc cúi đầu, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm, Tiểu Tẩn Nghiêm đột nhiên muốn phát điên với chính mình, quả nhiên là bởi vì say rượu nên mới xuất hiện ảo giác.

Lúc này, Tây Uy Cường đột nhiên chỉ vào Diệp Mạc lớn tiếng nói “Cái tên tiểu tử này chính là con trai của Hạ Hải Long, có khi là Hạ Hải Long sai nó tới hại Tẩn ca không chừng.”

Nghe xong, ánh mắt mọi người đều chiếu về phía Diệp Mạc, Diệp Mạc thất kinh, liền vội vàng xua tay nói “Tôi không quen biết Hạ Hải Long nào cả, tôi chỉ nghe theo lời quản lý sai đưa rượu tới phòng Tiểu tổng thôi mà, tôi thật sự không có muốn hại bất kỳ người nào hết.”

Lời nói vô cùng thành thật, con mắt già đời khôn ngoan của Trình Tử Thâm có thể nhìn ra được trong đôi mắt trong veo của Diệp Mạc sự thành thật không dối trá, Trình Tử Thâm quay đầu lại nhìn Tiểu Tẩn Nghiêm, phát hiện ra Tiểu Tẩn Nghiêm đang nhìn chăm chăm vào Diệp Mạc đang cúi đầu mà đánh giá, trong con ngươi đen kịt nổi lên một tia sáng khó đoán, giống như đang trầm tư suy nghĩ lại vừa như đang toan tính điều gì đó trong đầu.

“Tôi hỏi cậu.” Gương mặt Trình Tử Thâm nghiêm túc nhìn Diệp Mạc “Cậu là người đã làm Tiểu tổng bị thương đúng không?”

Hai nắm tay Diệp Mạc căng thẳng siết chặt “Vâng... là tôi, nhưng mà tôi thật sự không có cố ý, Tiểu tổng uống say, đem.... tôi trở thành...”

“Địch! Mày tưởng mày là ai!” Tây Uy Cường xông lên phía trước một bước, dùng sức đẩy mạnh Diệp Mạc một cái, Diệp Mạc lão đạo lùi về sau, bị mấy tên tay sai giữ lấy “Tẩn ca thêm liếc mắt tới mày đó là phúc phận của mày, con mẹ nó, mày lại còn dám ra tay đánh người!” Nói xong, một đám tay muốn vung tới.

“Dừng tay” Thanh âm trầm thấp lười biếng của Tiểu Tẩn Nghiêm truyền tới.

Tây Uy Cường trừng mắt với Diệp Mạc một cái, sau đó im lặng không nói nữa mà lui về tại chỗ. Tiểu Tẩn Nghiêm từ ghế salong đứng lên, trên mặt vẫn không hề biểu lộ ra vẻ gì.

Diệp Mạc cúi thấp đầu, chỉ cảm thấy có một bóng đen đang hướng tới gần mình, gần như toàn bộ ánh sáng trước mặt đều bị ngăn trở, u ám đáng sợ, Diệp Mạc từ từ ngẩng đầu lên, sau đó liền nhìn thấy Tiểu Tẩn Nghiêm đã đi đến trước mặt mình, trong tức tắc đối mặt với ánh mắt sắc bén kia khiến hồn phách của cậu đều chấn động, Diệp Mạc vội vàng dời tầm mắt đi, chỉ cảm thấy tim mình dường như sắp vọt ra khỏi miệng rồi.

Khuôn mặt Tiểu Tẩn Nghiêm dần dần tới gần Diệp Mạc, thân thể Diệp Mạc cứng ngắc, đến thở cũng không dám thở mạnh, cuối cùng chỉ biết lặng lẽ cắn răng nhắm mắt lại, càng cúi thấp đầu hơn nữa.

Tiểu Tẩn Nghiêm hơi cúi thấp mặt xuống bên cạnh gáy Diệp Mạc, hai mắt nhắm lại, nhẹ nhàng hít mũi, tựa hồ như đang muốn ngửi thấy mùi hương gì. Cơ thể Diệp Mạc căng cứng cả ra, cậu biết rõ, đây là động tác theo thói quen của Tiểu Tẩn Nghiêm.

Ngày trước khi Diệp Mạc còn bị giam cầm, mỗi ngày Tiểu Tẩn Nghiêm trở về, đều sẽ làm động tác này, lúc kết thúc, Tiểu Tẩn Nghiêm thường sẽ lộ ra nụ cười như ma quỷ, sau đó ở bên tai Diệp Mạc nhẹ giọng nói “Thật tốt, toàn bộ đều là hơi thở của tôi.”

Tiểu Tẩn Nghiêm đứng thẳng người lại, lạnh lùng nhìn Diệp Mạc “Chúng ta có phải đã từng gặp qua ở đâu rồi không?”

Diệp Mạc kinh ngạc, trong nháy mắt cậu còn tưởng là Tiểu Tẩn Nghiêm đã biết cái gì rồi chứ, nhưng sau đó thoáng qua nhớ tới lần tới bệnh viện thăm Diệp Nhã, đã gặp mặt Tiểu Tẩn Nghiêm một lần.

“Có gặp một lần lúc ở bệnh viện.” Diệp Mạc ăn ngay nói thật, vào lúc này nếu nói sai đi bất kỳ cái gì cũng sẽ bị Tiểu Tẩn Nghiêm vạch trần lời nói dối, sợ là lúc đó muốn chết cũng chết không toàn thây.

Nhìn Diệp Mạc bề ngoài tỏ ra cứng cỏi bình tĩnh nhưng mồ hôi lại chảy ròng ròng. Tiểu Tẫn Nghiêm nhú mảy, tựa hồ đã nhớ ra chuyện gì đó, hẳn xưa nay không có thói quen nhớ những kẻ không có giá trị, nhưng Diệp Mạc thanh thuần xinh đẹp, ánh mắt trong suốt lại làm cho Tiểu Tẫn Nghiêm trong đầu mơ hồ nhớ lại ấn tượng không rõ ràng lắm.

“Tôi nhớ cậu đã nói, cậu là bạn của Diệp Mạc, tên Diệp Tuyền.” Tiểu Tẫn Nghiêm ngồi trở lại ghế salông, hai chân bắt chéo, mười ngón tay đan vào nhau, cao cao tại thượng vĩ đại tàn nhẫn toát ra khí chất vương giả của kẻ thống trị.

“Vâng” Vào lúc này, Diệp Mạc cũng chỉ có thể khẽ nhắm mắt trong giây lát rồi mở lên, dù sao cũng còn hơn là để Tiểu Tẫn Nghiêm biết được mình chính là Diệp Mạc thật bị ngược đãi đến chết đã sống lại.

“Cậu mất trí nhớ?”

“Ừm, nhiều nhất chỉ có thể nhớ được chuyện vào hai tháng trước.”

“Nói như thế có nghĩa cả Hạ Hải Long cậu cũng không biết?”

“Ừm.”

“Biết căn hộ riêng của tôi là phòng nào rồi chứ.”

“A?” Diệp Mạc không hiểu rõ lắm, nhưng cũng không dám mở miệng hỏi, chỉ nhỏ giọng nói “Biết”

“Đến phòng đây chờ tôi.”

Diệp Mạc ngây người ra, đây là ý gì?

“Tẫn ca nói chuyện với mảy, mảy điếc hả?” Tây Uy Cường quát lớn, Diệp Mạc lúc này trong lòng mới run sợ, quay người, ở trong ánh nhìn của mọi người mà thấp thỏm bất an đi về phía thang máy.

Khi Diệp Mạc bước vào thang máy, ánh mắt của Tiểu Tẫn Nghiêm mới thu hồi lại, có chút mệt mỏi xoa nắn mi tâm, gằn giọng nói “Tìm cái lão già chết tiệt Hạ Hải Long kia đến đây cho tôi, còn nữa, phái người điều tra rõ ràng triệt để về thằng nhóc kia.”

Mạnh Truyền Tân nói một tiếng vâng, xoay người rời khỏi Kim Nghê, Tây Uy Cường có chút không chịu được “Tẫn ca, rõ ràng là hai cha con bọn chúng cấu kết với nhau làm chuyện xấu muốn hại người, tên tiểu tử kia đang cố tình muốn gỡ trò, Tẫn ca, ngài tuyệt đối đừng bị lừa, tốt nhất là bắt thằng nhãi này cho...”

Trình Tử Thâm trừng mắt nhìn Tây Uy Cường một cái, Tây Uy Cường mới hậm hực im lặng.

Tiểu Tẫn Nghiêm là ai chứ, làm sao có thể để cho một nam nhân làm hỗn loạn đầu óc được, mặc dù mấy ngày nay đã bị mất đi người yêu, mặc dù nội tâm đang như cuồng phong mưa bão, nhưng bề ngoài từ trước đến giờ vẫn không hề thay đổi, vẫn là một nam nhân mạnh mẽ vững vàng, phục trang hoàn mỹ, mị lực không chê vào đâu được, chuyện làm ăn vẫn xử lý nhanh chóng gọn gàng dứt khoát, ăn nói vẫn hùng dũng khoáng đạt.

Trong mắt Tiểu Tẫn Nghiêm lóe lên tia âm u thâm trầm, giống như đang nghĩ đến âm mưu nào đấy, cầm áo khoác, khoác lên vai, Tiểu Tẫn Nghiêm vừa đi về phía thang máy, vừa lạnh lùng nói “Tiếp tục mở Kim Nghê, đêm nay miễn phí toàn bộ chi phí cho khách hàng.”

15. Quyển 1 - Chương 14: Làm Người Yêu Của Tôi

Diệp Mạc đứng ở phòng khách trong căn hộ riêng không dám ngồi xuống, lẳng lặng mà chờ đợi Tiểu Tẫn Nghiêm tới, loại cảm giác mưa gió bão bùng cát bay đá lăn sắp nổi lên khiến trái tim Diệp Mạc nhảy múa không ngừng,

Nếu Tiểu Tẫn Nghiêm đã bảo cậu ở chỗ này chờ hắn tới, tất nhiên sẽ không vì chuyện cậu đã làm hắn bị thương mà giết cậu, nếu không thì lúc này hắn đã ra tay rồi.

Bên trong căn phòng vô cùng rộng lớn, làm Diệp Mạc cảm thấy rét run cả người, phía sau truyền đến thanh âm mở cửa của Tiểu Tẩn Nghiêm, Diệp Mạc cuống quýt quay đầu lại, làm ra bộ dạng sợ hãi hèn mọn

“Tiểu... Tiểu tổng.” Diệp Mạc cúi đầu, khúm núm mở miệng.

Tiểu Tẩn Nghiêm thoáng liếc nhìn Diệp Mạc rồi trực tiếp đi tới salông phía trước ngồi xuống.

Diệp Mạc không đoán nổi giờ phút này vẻ mặt của Tiểu Tẩn Nghiêm là gì, ánh mắt hơi nhắc lên nhìn thấy đôi chân Tiểu Tẩn Nghiêm là liền không dám tiếp tục ngược nhìn lên trên nữa, im lặng mà chờ đợi sự phán xét từ Tiểu Tẩn Nghiêm.

Tiểu Tẩn Nghiêm lười biếng quét ánh mắt nhìn Diệp Mạc từ đầu tới chân một lần nữa, Diệp Mạc mặc một bộ đồ nhân viên vest đuôi tôm đơn giản, thân thể gầy yếu ở dưới ánh đèn hiện ra có chút vô lực, ngũ quan thanh tú thuần khiết có vài phần trông như một cậu bé còn vẻ non nớt thơ ngây, vì Diệp Mạc cúi đầu quá thấp nên Tiểu Tẩn Nghiêm không thể nhìn thấy rõ được tâm tình trong mắt cậu lúc này, có điều dựa vào hành động hai tay nắm chặt lại với nhau có thể nhìn ra được hiện giờ cậu đang vô cùng lo sợ bất an.

Đôi mày kiếm sắc đen dày của Tiểu Tẩn Nghiêm có chút nghiêm nghị “Cậu rất sợ tôi?”

Có ai mà không sợ anh chứ hả? Diệp Mạc nghĩ thầm “Tôi thật sự không phải cố ý muốn làm ngài bị thương... vì vậy nên Tiểu tổng, xin ngài đại nhân rộng lượng mà bỏ qua cho tôi đi!”

Tiểu Tẩn Nghiêm hơi ngả người tựa vào ghế salông, giống như con báo săn lười biếng, từ tính thanh âm đã hòa hoãn hơn rất nhiều “Yên tâm đi, tôi sẽ không làm hại cậu.”

Nắm tay Diệp Mạc từ nãy đến giờ vẫn luôn siết chặt cuối cùng cũng thả lỏng ra “Cảm ơn Tiểu tổng, tôi nhất định sẽ báo đáp lại đại ân đại đức của ngài, sẽ tận tâm tận trách làm việc ở Kim Nghê.”

“Cậu cho rằng cứ làm việc tốt ở Kim Nghê là có thể báo đáp được tôi?” Tiểu Tẩn Nghiêm trầm giọng nói một câu, lộ ra nụ cười khan có thâm ý khác “Kim Nghê xưa nay không hề thiếu nhân viên giỏi.”

Đầu óc Diệp Mạc có chút mơ hồ “Tiểu tổng... ý của ngài là?”

“Cậu đang rất cần tiền?” Thanh âm nói chuyện của Tiểu Tẩn Nghiêm rất nhẹ nhàng, bình thản nói.

Diệp Mạc không rõ ý tứ câu nói ra sao, chỉ có thể thành thật mà gật đầu, hai công việc buổi sáng và buổi tối, một ngày ngủ không tới 5 tiếng đồng hồ, đây không phải là đang cần tiền mà là hết sức yêu tiền. Nếu như là chỉ mình Diệp Mạc thôi thì dĩ nhiên cậu có thể sống an nhàn chẳng lo bụng đói, nhưng mà Diệp Mạc lại muốn rời khỏi cái thành phố này, mang theo em gái đi...

“Tôi cho cậu 10 triệu!” Thanh âm trầm thấp mạnh mẽ vừa mới ném ra, Diệp Mạc liền kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn Tiểu Tẩn Nghiêm.

Tiểu Tẩn Nghiêm lúc này thấy rõ trong đôi mắt kia, trong suốt, rung động, con ngươi to tròn đen láy kia khiến người ta không nhịn được muốn tàn phá vẻ đẹp của nó. Trong chớp mắt, Tiểu Tẩn Nghiêm lại xuất hiện ảo giác, chỉ là lần này hắn rất nhanh đã có thể tỉnh lại quay về với hiện thực.

Nhìn Diệp Mạc hoảng sợ không nói nên lời, đáy mắt Tiểu Tẩn Nghiêm thoáng phát ra một tia cười thỏa mãn quỷ dị, bất kể ai cũng không thể chống lại được ma lực của đồng tiền, bị đồng tiền hủy hoại thân thể, bị đồng tiền làm cho tâm hồn trở nên sa đọa, trên thế gian này có rất nhiều người vì đồng tiền mà trở nên thấp hèn.

“Làm tình nhân của tôi! Sau khi chuyện thành công, tôi sẽ cho cậu thêm 10 triệu nữa.” Thanh âm của Tiểu Tẩn Nghiêm không giống như là đang đưa ra điều kiện thuyết phục, mà chính là mệnh lệnh, không cho phép có sự chống cự hay bác bỏ.

Thấy Diệp Mạc vẫn còn kinh ngạc há hốc mồm ra không nói được nên lời, Tiểu Tẩn Nghiêm tiếp tục gần giọng “Tôi muốn cậu tối nay phải lập tức chuyển tới chỗ ở của tôi, ngày mai ở trước mặt giới truyền thông, tôi sẽ tuyên bố cậu là người yêu của tôi, nhưng cậu yên tâm, tôi đối với cậu chẳng có chút hứng thú nào hết, trong thời gian chung sống với nhau, tôi sẽ không chạm vào cậu, thời gian là 2 tháng.”

Diệp Mạc đã không biết nên nói cái gì nữa rồi, ý tứ trong câu nói của Tiểu Tẩn Nghiêm rất rõ ràng, chỉ cần cậu an an ổn ổn đóng vai người yêu của hắn trong 2 tháng, không chỉ có thể nhận được số tiền 20 triệu, mà thậm chí còn có thể bảo toàn thân mạng rời khỏi nơi này.

Nhưng mà, tại sao lại thành ra như vậy chứ?

“Sao hả? Cậu không muốn?” Thanh âm của Tiểu Tẩn Nghiêm đột nhiên hạ thấp xuống.

Diệp Mạc trong lòng kêu khổ, cậu còn có cơ hội được lựa chọn sao? Ở cái thành phố này mà dám trái lời Tiểu Tẩn Nghiêm thì chẳng khác gì đi tìm cái chết, mà giờ phút này cậu chỉ cần nỗ lực phải bỏ sạch quá khứ, giả bộ làm một Diệp Tuyền hoàn toàn xa lạ với Tiểu Tẩn Nghiêm là được rồi.

Diệp Mạc rất không muốn đồng ý, chưa nói tới mục đích Tiểu Tẩn Nghiêm muốn lợi dụng cậu rốt cuộc là để đạt được cái gì, chỉ cần nỗi sợ hãi đối với hắn ở trong lòng cậu là đủ để cho cậu muốn tránh hắn ra thật xa rồi.

Nhưng mà, nếu cậu dám nói không đồng ý thử xem là biết hậu quả thế nào, so với bất kỳ ai Diệp Mạc rõ hơn hết. Một nam nhân dám đập đầu mình đến mức chảy máu, Tiểu Tẩn Nghiêm sợ là sẽ hành hạ dần vật thêm nữa chứ để chết đi thì quá dễ dàng rồi.

“Đương... đương nhiên là đồng ý rồi, dù sao thì có có.... có nhiều tiền như vậy.” Diệp Mạc chỉ có thể nói như thế. Nhưng thật sự thì cũng đúng, số tiền kia quả thật có thể để cậu mang theo Diệp Nhã đang bệnh nặng rời khỏi nơi này, rời khỏi Tiểu Tẩn Nghiêm.

Đôi mắt đen tuyền sâu không thấy đáy của Tiểu Tẩn Nghiêm lóe lên vẻ khinh bỉ, hàng lông mi thật dài phủ đi sắc thái hiện lên trong ánh mắt, kể cả sự toan tính âm mưu thâm độc tàn nhẫn cũng được ẩn đi.

16. Quyển 1 - Chương 15: Đột Nhiên Tức Giận

Diệp Mạc có cảm giác như mình đang nằm mơ vậy, đi một vòng cuối cùng cũng trở lại căn biệt thự đã tạo ra cho cậu vô số ký ức đáng sợ này.

Bước vào bên trong phòng khách, Diệp Mạc thậm chí còn cảm thấy chuyện Tiểu Tẩn Nghiêm thượng cẳng chân hạ cẳng tay với cậu chỉ như mới diễn ra vào ngày hôm qua thôi, loại đau đớn kia giống như vẫn còn hiện hữu rõ rệt trên cơ thể cậu.

Diệp Mạc thấy người hầu mang hành lý của cậu đem vào căn phòng dành cho khách, trong lòng mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm một cái, xem ra lời Tiểu Tẩn Nghiêm nói là thật, trong thời gian cậu đóng giả làm người yêu của hắn, hắn sẽ không chạm vào cậu.

Tối hôm đó, Diệp Mạc yên lặng nằm trong căn phòng dành cho khách, lăn qua lộn lại ngủ không được, chỉ cảm thấy căn biệt thự rộng lớn này rất lạnh lẽo trang nghiêm, những vong linh vô tội bị Tiểu Tẩn Nghiêm tàn nhẫn sát hại đang mở to hai mắt nhìn cậu chằm chằm, còn có người thanh niên lương thiện đã giúp cậu chạy trốn cuối cùng phải chết dưới họng súng của Tiểu Tẩn Nghiêm.

Diệp Mạc tự dưng cảm thấy lạnh cả sống lưng, tới tận nửa đêm rồi mà vẫn còn bật đèn, sau đó thì đem thân thể co lại rúc ở tận cuối cùng sâu bên trong giường, tựa hồ chỉ có như thế cậu mới thấy có chút cảm giác an toàn.

Diệp Mạc tin tưởng bản thân cậu có thể bình yên vô sự đi qua được 60 ngày này, bởi vì bây giờ cậu là Diệp Tuyền, không phải Diệp Mạc.

Đêm còn dài, Diệp Mạc nửa mơ nửa tỉnh cho tới tận khi trời gần sáng.

Không biết Tiểu Tẩn Nghiêm trở về nhà từ lúc nào, ngồi ở bên trong phòng ăn, gương mặt vô cảm dùng bữa sáng, sau khi Diệp Mạc rửa mặt xong thì chậm chạp không dám bước xuống lầu, giống như đang sắp phải đối mặt với mãnh thú và đại hồng thủy vậy.

Lúc Diệp Mạc đi tới phòng khách thì không dám phát ra bất kỳ tiếng động nào, hai người hầu đứng bên cạnh Tiểu Tẫn Nghiêm xem như không nhìn thấy Diệp Mạc, vẫn nghiêm nghị đứng thẳng ngay ngắn. Diệp Mạc có chút lúng túng, cũng không dám mở miệng nói chuyện, Tiểu Tẫn Nghiêm thì hơi cúi thấp đầu im lặng dùng cơm, giống như một bức tranh sơn dầu thần bí quý dị, ẩn bên trong khí tức âm u.

Cuối cùng thả đồ ăn trong tay xuống, lúc này Tiểu Tẫn Nghiêm mới liếc nhìn Diệp Mạc một chút, giờ khắc này Diệp Mạc cũng giống như hai người hầu kia, lẳng lặng mà đứng bên cạnh bàn, chỉ là hai bàn tay căng thẳng nắm chặt lấy nhau, giống như một thiếu niên đang lo sợ luống cuống, Tiểu Tẫn Nghiêm miễn cưỡng giơ ngón tay lên chỉ vào mấy tờ giấy đặt trên bàn ăn, thanh âm không nghe ra được bất kỳ cảm xúc nào “Tới đây, ký vào hợp đồng đi.”

Diệp Mạc ngơ ngác lúc này mới hoàn hồn, liền vội vàng tiến tới phía trước cầm lên mấy tờ giấy, trước tiên chăm chú ký vào, sau đó mới chăm chú mở ra xem nội dung. Chỉ có như thế mới biểu thị được sự thành kính của cậu đối với hắn, trước đây đã từng ở chung với Tiểu Tẫn Nghiêm chịu đủ mọi thiệt thòi, Diệp Mạc hiểu rất rõ tính khí của hắn.

Tối hôm qua Tiểu Tẫn Nghiêm đã nói qua rồi, trên hợp đồng cũng đã viết rất rõ ràng, chỉ cần cậu ngoan ngoãn tận trách đóng vai người yêu của Tiểu Tẫn Nghiêm trong vòng 2 tháng, Tiểu Tẫn Nghiêm sẽ cho cậu tổng cộng 20 triệu, cuối cùng là đặc biệt nhấn mạnh sẽ không chạm tới cậu một chút gì hết.

Câu nói cuối cùng là Tiểu Tẫn Nghiêm thuận tiện nói ra luôn, nhưng hắn không biết chính cái điều kiện không chạm vào người cậu mới khiến cho Diệp Mạc có can đảm đối mặt với hắn trong 2 tháng tới.

“Xin hỏi Tiểu tổng...” Diệp Mạc vô cùng lễ phép nhỏ giọng khẽ hỏi “Hai tháng này...”

“Nên làm như thế nào tôi sẽ nói cho cậu biết.” Tiểu Tẫn Nghiêm tựa vào ghế ngồi, thanh âm băng lãnh như đao “Nếu như cậu làm cái gì không nên làm.” Hai con mắt sắc bén híp lại, hàm chứa sát khí rét buốt, nhắc ly rượu đỏ trên tay lên, trong thoáng chốc, khóe miệng khê nhếch lên, đó chính là nụ cười mà Diệp Mạc sợ hãi nhất, bởi vì hắn có thể ngay một giây sau đó nói ra câu tàn nhẫn đáng sợ nhất “Bên trong cái ly này, chính là máu của cậu.”

Giống như lời nói như thế cậu đã từng nghe qua nhiều lần, Diệp Mạc chỉ liên tục gật đầu, trong mắt cũng không phủ đầy kinh hoảng, điều này khiến Tiểu Tẫn Nghiêm cảm thấy có chút bất ngờ.

Đột nhiên Diệp Mạc nhớ tới nội dung trên hợp đồng, bản thân phải đóng được cho tròn vai người yêu của hắn, nếu là người yêu thì...

Nghĩ như thế, Diệp Mạc kéo cái ghế trước mặt định ngồi xuống, trong lòng nghĩ bản thân làm như thế có khiến cho Tiểu Tẫn Nghiêm cảm thấy cậu thật sự thật sự đã làm việc dựa theo hợp đồng rồi hay không.

Chỉ là vẫn còn chưa kịp ngồi xuống, ly rượu đỏ đã hất lên trên mặt Diệp Mạc, Diệp Mạc vẫn còn chưa hoàn hồn vì thứ nước lạnh leo đột nhiên giội trên mặt, liền sau đó đột nhiên bị một cước đạp ngã xuống đất.

Tiếp theo là thanh âm tràn ngập ý tứ hung hãn làm mọi thứ trong vòng 3 thước đều đóng băng vang lên “Ai cho phép mày ngồi xuống! Mày xứng đáng ngồi ở cái ghế kia hả?”

Diệp Mạc chẳng biết làm sao nữa, bưng tỉnh nhìn Tiểu Tẫn Nghiêm, xung quanh cái bàn ăn to lớn chỉ có duy nhất 2 cái ghế, chẳng phải cái ghế này không phải là chuẩn bị cho cậu trong vai trò tình nhân mà cậu đảm nhiệm hay sao? Diệp Mạc cảm thấy oan ức lắm, nhưng lại không dám thể hiện ra ngoài mặt, bản thân trước đây khi còn bị Tiểu Tẫn Nghiêm độc chiếm, lúc nào cậu cũng bị ép phải ngồi đúng chỗ đó.

Bỗng nhiên, Diệp Mạc hiểu ra được nguyên nhân khiến cho Tiểu Tẫn Nghiêm giận dữ, hóa ra là bởi vì... nơi đó là chỗ của bản thân đã chết đi.

“Dem cậu ta đi thay quần áo” Tiểu Tẫn Nghiêm sầm mặt lại trầm giọng nói, giữa hai lông mày giống như đang ẩn chứa oán thù tích lũy ngàn năm, xoay người mở cánh cửa phòng ăn to lớn bước ra, hắn giận dữ không phải là vì tên nam nhân trước mắt kia, mà là giận chính bản thân mình, luôn có thể bị một chút chuyện con con đơn giản như thế khơi ra khối cầu gai đau đớn nhất bên trong nội tâm.

17. Quyển 1 - Chương 16: Xa Xỉ Nhất

Mấy ngày tiếp theo, Diệp Mạc không gặp lại Tiểu Tẩn Nghiêm nữa, với lại việc đi ra đi vào căn biệt thự cũng rất tự do.

Tiểu Tẩn Nghiêm đưa cho cậu một tấm thẻ, Diệp Mạc không cần kiểm tra cũng thừa biết con số bên trong cao tới đáng sợ, cậu rút ra một ít tiền mặt để tiêu vặt, Diệp Mạc lặng lẽ đem tấm thẻ giấu đi, tính là chờ tới 2 tháng sau sẽ ra nước ngoài dùng số tiền này mua cho mình với em gái một ngôi nhà để ở.

Mấy bữa nay Diệp Mạc đi tìm hiểu rõ một chuyện, chính là thân phận thực sự của Diệp Tuyền, thân thể mà cậu đang mang.

Diệp Mạc nghe nói cái người tên Hạ Hải Long kia là cha của Diệp Tuyền, hồi còn trẻ ông ta đi cho vay nặng lãi, sau đó dựa vào tài sản của cha vợ mà thành lập một công ty riêng ở thành phố X, bản thân ông ta tích lũy được một số tài sản nhất định, chỉ có điều mấy năm gần đây bị tập đoàn Hoàng Sát chèn ép, cuối cùng dẫn tới phá sản.

Diệp Mạc đối với các thương nhân ở thành phố X không có ấn tượng gì tốt đẹp cả, có lẽ là bị ảnh hưởng bởi Tiểu Tẩn Nghiêm.

Cả cái tên Hạ Hải Long kia mười phần chính là gian thương, chỉ có điều ông ta không có làm việc độc ác quyết đoán tới mức tuyệt tình như Tiểu Tẩn Nghiêm nên mới phải nhận lấy kết quả bi đát như thế.

Tới ngày thứ 4 thì Tiểu Tẩn Nghiêm xuất hiện, thân mang một bộ âu phục màu đen làm bằng thủ công cắt may tinh xảo đứng trước mặt Diệp Mạc, vẻ lạnh lùng trên khuôn mặt vẫn giữ nguyên không có gì thay đổi.

Tiểu Tẩn Nghiêm đưa Diệp Mạc đi dạo sắp các cửa hàng xa xỉ đại cao cấp, chỉ vào một món đồ đối với Diệp Mạc mà nói là giá trên trời, vô cùng bình thản lên tiếng nói “Thích gì thì lấy đi.”

Diệp Mạc cảm thấy rất kỳ quái, giờ phút này ngoài trừ cảm thấy hình như Tiểu Tẩn Nghiêm đang có âm mưu gì đó rất kinh thiên động địa thì cậu chẳng nghĩ ra một lý do nào khác để giải thích chuyện này.

Phía sau là hai tên vệ sĩ đeo kính đen cùng với quản lý cửa hàng mặt cười nịnh nọt theo đuôi.

Tiểu Tẩn Nghiêm đột nhiên ôm lấy vai Diệp Mạc, trong nháy mắt, Diệp Mạc chỉ cảm thấy thân thể cứng đờ, tiếp theo đó chính là một giọng nam rất có từ tính vô cùng ôn nhu “Đừng nhúc nhích, trên đầu em có bụi.” Vừa dứt lời, một cơn gió nhẹ thổi qua tóc Diệp Mạc.

Diệp Mạc hơi mở miệng ra, lúc này không tìm ra được ngôn từ nào để diễn tả sự ngạc nhiên của cậu, cái người đàn ông trước mặt này vẫn là Tiểu Tẩn Nghiêm sao? Vẫn là cái tên ác ma hung dữ đã từng bóp cổ của cậu bao nhiêu lần sao?

Về kinh ngạc trên mặt Diệp Mạc thu vào trong mắt Tiểu Tẩn Nghiêm, hoàn toàn là do thụ sủng nhược kinh, ẩn trong đôi mắt đen lóe lên tia kiêu ngạo tinh quái, nụ cười nhàn nhạt nổi lên trên khóe miệng Tiểu Tẩn Nghiêm, giống như quỷ Satan được ánh mặt trời chiếu rọi khắp, trong nháy mắt thoát ra mị lực mê người.

Diệp Mạc còn đang thấp thỏm lo âu khúm núm, bị Tiểu Tẩn Nghiêm ôm lấy eo đi vào bên trong cửa hàng, dư quang nơi khóe mắt vô tình liếc qua một góc nhỏ bên trong, vờ như không chú ý tới.

“Có người chụp lên.” Diệp Mạc nhỏ giọng nói.

Tiểu Tẩn Nghiêm không trả lời, tiếp tục ôm eo Diệp Mạc đi tới. Mà Diệp Mạc cũng không dám nói chuyện nữa, mặc dù được Tiểu Tẩn Nghiêm to lớn ôm lấy người, Diệp Mạc vẫn cảm thấy thân thể lạnh cóng như đang ở ngoài trời đông giá rét.

Lúc trở lại xe, Tiểu Tẩn Nghiêm vẫn ngồi trên xe bình thản đọc báo, Diệp Mạc cẩn thận từng tí từng tí một cố gắng không để Tiểu Tẩn Nghiêm phát hiện mà dịch chuyển thân thể, cậu chỉ muốn ngồi cách xa Tiểu Tẩn Nghiêm ra một chút.

“Muốn chơi trò lạt mềm với tôi không có hiệu quả đâu.” Tiểu Tẩn Nghiêm không ngẩng đầu, thanh âm lạnh lùng phát ra, Diệp Mạc giống như một bé ngoan biết nghe lời, lập tức ngồi thẳng lại.

“Tôi chẳng qua là cảm thấy nóng, muốn ngồi gần cửa sổ thôi mà.” Diệp Mạc bình tĩnh nói.

“Tôi hy vọng là cậu nên tự biết thân phận của mình.” Tiểu Tẫn Nghiêm đặt tờ báo trên tay xuống, lạnh lùng nhìn Diệp Mạc “Cậu là con trai kẻ thù của Tiểu Tẫn Nghiêm tôi, mặc dù tôi đã đồng ý sẽ không đem món nợ của cha cậu tính sổ lên đầu cậu, nhưng cậu nên nhớ cho kỹ, dám câu dẫn tôi, kết cục có thể so với cái chết còn thảm hơn.”

Diệp Mạc thật muốn cười, trong lòng muốn đáp trả lại một tiếng cảm ơn.

Bất kể Tiểu Tẫn Nghiêm muốn lợi dụng cậu để thực hiện âm mưu gì đi chăng nữa, thì cũng đều là chuyện của những tên kinh doanh ác đấu với nhau. Điều quan trọng chính là, nhờ ơn ông trời cho cậu cơ hội sống lại lần thứ hai, Diệp Mạc mới nghe được câu nói mà kiếp trước đối với cậu là xa xỉ nhất... (Jian: là câu đừng có hòng dụ tôi của thằng Nghiêm ấy =.=’ gớm, chả biết ai dụ ai)

Những lời nói này của Tiểu Tẫn Nghiêm đối với Diệp Mạc mà nói không hề có chút xíu đáng sợ nào cả, bởi vì với Diệp Mạc, bị Tiểu Tẫn Nghiêm xem thường coi rẻ mới là điều hạnh phúc đấy.

18. Quyển 1 - Chương 17: Hận Thù Trong Mắt

Diệp Mạc nơm nớp lo lắng sợ hãi đứng bên ngoài cánh cửa thư phòng của Tiểu Tẫn Nghiêm. Nghe được bên trong truyền ra một tiếng “Vào đi”, lúc đó Diệp Mạc mới cúi đầu cẩn thận đi vào.

Đây là lần đầu tiên kể từ khi Diệp Mạc vào ở trong ngôi biệt thự này bị Tiểu Tẫn Nghiêm đơn phương triệu kiến, Tiểu Tẫn Nghiêm mấy ngày nay ở trước mặt người khác đối với Diệp Mạc vô cùng ôn nhu khiến Diệp Mạc như đứng trên đồng lửa, như ngồi trên đồng than, nếu như không phải Diệp Mạc thừa biết rõ bộ mặt thật tàn bạo của Tiểu Tẫn Nghiêm, nhất định sẽ bị lừa tưởng nhu tình giả tạo của hắn là thật lòng.

Tiểu Tẫn Nghiêm sắc mặt trầm tĩnh ngồi ở trên một cái ghế, hai chân bắt chéo, nghiêm nhiên là một bộ dạng phong độ vương giả cao cao tại thượng, ngũ quan hoàn mỹ đẹp đẽ một cách nam tính mạnh mẽ giống như được điêu khắc tỉ mỉ dưới ánh đèn dịu nhạt hiện ra vẻ cao thâm khó dò, giữa hai lông mày tựa hồ cất giấu tầm nhìn cùng mưu toán vô hạn.

“Đây là báo cáo giám định DNA của cậu.” Tiểu Tẫn Nghiêm đem bản photo của một xấp văn kiện ném đến trước chân Diệp Mạc đang đứng, ngữ điệu bình thản lên tiếng nói.

Diệp Mạc mờ mịt, khom người nhặt lên mở ra, chợt thất kinh “Diệp Tuyền cậu ta..... cậu ta lại là cháu ngoại của chủ tịch tập đoàn MZ Diệp Trọng Quang sao?”

“Diệp Tuyền?” Đôi mắt sắc bén của Tiểu Tẫn Nghiêm híp lại thành một đường đầy cảnh giác, khí tức nguy hiểm bắn ra “Cậu không phải là Diệp Tuyền sao?”

“...Tôi chỉ là có chút kinh ngạc thôi..... Nhất thời không thể tin được đây là sự thật.....”

Tiểu Tẫn Nghiêm nhìn chằm chằm Diệp Mạc, ánh mắt vô cùng sắc bén nhìn như xuyên thấu, hắn là một tay già đời trong giới kinh doanh, là một tên thương nhân từng trải đủ loại thế sự, câu nói kia của Diệp Mạc khiến cho hắn không thể không có chút nghi ngờ nào.

Thế nhưng, kết quả giám định DNA không thể là giả được...

“Thậm chí ngay cả Hạ Hải Long cũng không biết mẹ cậu là con gái của Diệp Trọng Quang con gái, tôi đã công bố thân phận thật của cậu trước giới truyền thông, Diệp Trọng Quang biết mình có một cháu ngoại đang lưu lạc ở bên ngoài thì vô cùng kích động, thế nên đã hẹn tôi ngày mai mang cậu đến gặp mặt ông ấy, có vẻ như ông ấy rất muốn nhận lại đứa cháu ngoại này.” Dù sao Diệp Trọng Quang đã lớn tuổi mà Diệp gia lại không có lấy một đàn ông nào khác.

“Vậy khi gặp mặt rồi thì tôi phải làm gì đây?” Diệp Mạc thấp giọng hỏi, đối với cậu mà nói, chỉ cần mấy móc hoàn thành những nhiệm vụ Tiểu Tẫn Nghiêm giao cho, sau đó bình yên vô sự rời đi khỏi nơi này mới là vương đạo, còn mấy cái khác thì bản thân không cần thiết phải hỏi nhiều.

Thân thể của cậu là Diệp Tuyền, thế nhưng nó không có nghĩa là cậu phải tiếp tục sống theo cuộc đời của Diệp Tuyền....

Hai con người đen kịt như mực của Tiểu Tẩn Nghiêm híp híp lại, phản ứng của Diệp Mạc khiến hắn khó hiểu, nếu như nói là do bị mất trí nhớ, thế thì sau khi biết mình có một chỗ chống lưng lớn mạnh như vậy lẽ ra biểu hiện không thể nào bình tĩnh quá mức như thế mới đúng chứ, cứ như là đang nói về chuyện của một người khác không liên quan gì tới mình vậy.

“Đợi ngày mai đưa cậu đến gặp Diệp Trọng Quang sẽ nói sau.” Vừa dứt lời, vài tờ giấy trắng vẫn còn rớt bên dưới chân Diệp Mạc, Diệp Mạc biết đây là sự khinh thường của Tiểu Tẩn Nghiêm đối với mình, để tỏ ra bản thân rất khiêm nhường ngoan ngoãn hèn yếu, Diệp Mạc yên lặng ngồi xồm xuống nhặt lên.

Có vẻ như đã nói chuyện xong, Tiểu Tẩn Nghiêm xoay người ngồi ở trước bàn, cầm lấy một phần văn kiện xem lên.

Diệp Mạc cẩn thận từng li từng tí một ngẩng đầu lên liếc nhìn Tiểu Tẩn Nghiêm lúc này, khuôn mặt anh tuấn của hắn hiện tại trở nên âm trầm dưới ánh đèn ngược sáng, bóng tối bao trùm lấy ngũ quan hoàn mỹ nghiêm nghị của hắn, cứng nhắc cực đoan đến mức lạnh khốc.

Diệp Mạc lại bắt đầu cảm thấy vui mừng, vui mừng vì cậu hiểu rõ tên ác ma này hơn bất kỳ người nào khác...

“Đi lấy cho tôi cốc nước.” Diệp Mạc vẫn còn đang ngây người thì nghe Tiểu Tẩn Nghiêm lạnh lùng ra lệnh.

Diệp Mạc liền cúi đầu mấy cái cung cúc vâng dạ, lão đảo hướng về phía cửa ra khỏi phòng mà bước nhanh đi, thậm chí lúc ra tới cánh cửa, dưới chân lão đảo một bước, suýt chút nữa ngã chổng vó.

Khuôn mặt anh tuấn của Tiểu Tẩn Nghiêm đang tĩnh lặng lúc này bỗng chợt đánh lại lạnh lùng nghiêm nghị lên, phong quang trong mắt vẫn dõi theo Diệp Mạc rời khỏi thư phòng.

Sự tình diễn ra không giống như Tiểu Tẩn Nghiêm đã tưởng tượng, người con trai tên Diệp Tuyền này đối với hắn làm ra vẻ sợ sệt hình như là quá mức phóng đại rồi thì phải, cái kiểu né tránh với xa cách kia cũng không giống như đang cố tình giở trò, cho dù là cùng sống chung ở trong một ngôi biệt thự, cậu ta cũng có thể thông minh khôn khéo tránh việc chạm mặt với hắn.

Hơn nữa ở bên trong đôi mắt trong suốt kia không chỉ có thấp thỏm lo sợ, mà dường như còn chen lẫn vào đó là sự bài xích cùng hận thù đối với hắn....

19. Quyển 1 - Chương 18: Sẽ Không Để Cho Hắn Ra Tay

Mấy ngày nay, mọi hành động của Diệp Mạc cùng với Tiểu Tẩn Nghiêm đều được chụp lại, trong thời gian này, đa số tin tức trên báo chí và các phương tiện truyền thông chủ đề đều là nói về Diệp Mạc và Tiểu Tẩn Nghiêm, kèm theo đó là mấy bức ảnh trông có vẻ ám muội, hầu như tất cả mọi người đều cho rằng Diệp Mạc chính là người yêu của Tiểu Tẩn Nghiêm.

Đây chính là điều Tiểu Tẩn Nghiêm muốn.

Diệp Mạc biết rất rõ, giới truyền thông ở thành phố X hết thấy đều nằm trong lòng bàn tay của Tiểu Tẩn Nghiêm, chiều gió tin đồn chuyển theo hướng nào cũng đều do Tiểu Tẩn Nghiêm khống chế. Cứ như toàn bộ tin tức thị phi giải trí đều ngập tràn dạng thông tin cậu được Tiểu Tẩn Nghiêm thương yêu thế nào, nhưng lại không có một bài báo xấu nóng hổi nào đề cập đến chuyện người yêu của Tiểu Tẩn Nghiêm là một nam nhân.

Tuy rằng đồng tính luyến ái đang dần dần được xã hội chấp nhận, nhưng kiểu người cao cao tại thượng như Tiểu Tẩn Nghiêm giống như một người đàn ông thần thánh vậy, chỉ cần một điểm tỳ vết cũng có thể gây ra lấn lộn sôi sùng sục. (Jian: ngộ phắc =.=')

Sức mạnh của truyền thông rất đáng sợ, vẫn cứ đem cuộc tình của Tiểu Tẩn Nghiêm múa bút khoa trương nói rất sinh động về hắn là một người yêu hoàn mỹ dám vượt qua mọi rào cản lý niệm ràng buộc của xã hội.

Dưới sự quan tâm nồng nhiệt của dư luận, thân phận thật sự của Diệp Mạc bị Tiểu Tẩn Nghiêm phanh phui người làm như vô tình mà công bố ra, trong nháy mắt, Diệp Mạc coi như hoàn toàn bị đẩy tới nơi đầu sóng ngọn gió.

Thế nhưng biểu hiện của Tiểu Tẩn Nghiêm vẫn rất bình thản, đôi mắt thâm thúy phảng phất dưới bầu trời đêm hải, lóe lên tia sáng u tối, ở trong mắt Diệp Mạc, đó chính là dự báo của một trận cát bay đá nhảy sắp đến.

Tiểu Tẩn Nghiêm đưa Diệp Mạc đi đến gặp Diệp Trọng Quang. Vào ngày đầu tiên gặp mặt, chỉ có Tiểu Tẩn Nghiêm một mình trò chuyện cùng Diệp Trọng Quang, còn Diệp Mạc thì bị mang đi xét nghiệm máu, dường như là Diệp Trọng Quang đang muốn xác minh lại tính thật giả của dư luận đồn đại.

Đến ngày thứ hai gặp mặt, Diệp Mạc bị Tiểu Tẩn Nghiêm ép khoác tay, mà giọng Tiểu Tẩn Nghiêm đối với cậu thì trầm thấp tràn đầy sủng nịch.

Diệp Trọng Quang đã hơn 60 tuổi, khuôn mặt vô cùng phúc hậu nhân từ, kích động nắm chặt lấy tay Diệp Mạc, nhìn Diệp Mạc, hồi tưởng lại, quả thật là rất giống Tiểu Nhu, rất giống...

Cô con gái duy nhất của Diệp Trọng Quang tên là Diệp Tiểu Nhu.

Diệp Trọng Quang cả đời bôn ba làm ăn, trong giới thương trường một khoảng thời gian so với Tiểu Tẩn Nghiêm lâu hơn rất nhiều, mặc dù phong cách làm việc không tàn nhẫn tuyệt tình như Tiểu Tẩn Nghiêm, nhưng dựa vào tập đoàn MZ khổng lồ hùng mạnh thì địa vị của ông của thành phố X vô cùng quan trọng. Nhưng điều đáng tiếc duy nhất chính là, Diệp Trọng Quang dưới gối không con, vốn dĩ định đem toàn bộ tài sản của bản thân mình truyền lại cho con gái độc nhất Diệp Tiểu Nhu, nhưng tính cách của Diệp Tiểu Nhu lại phong tình phóng đãng.

Ở một hộp đêm, Diệp Tiểu Nhu gặp gỡ Hạ Hải Long phát sinh quan hệ, sau đó thì mang thai đứa con, cuối cùng lại yêu hắn ta sâu đậm, lúc trước Hạ Hải Long cũng không biết thân phận thiên kim thật sự của Diệp Tiểu Nhu, hắn ta là một phong lưu lãng tử điển hình, không những từ chối tình yêu của Diệp Tiểu Nhu mà thậm chí còn muốn sai người xóa sạch đứa con của cô.

Sau khi Diệp Tiểu Nhu sinh đứa con ra thì liền tự sát, đứa con thì bị đem đặt đến cửa Hạ gia.

Có thể đây cũng là nguyên nhân khi Hạ Tuyền mất trí nhớ, Hạ Hải Long liền đổi tên cậu thành Diệp Tuyền theo họ mẹ...

Lúc trước Diệp Trọng Quang vẫn còn mãi chìm đắm bên trong nỗi đau khổ bị thống khi mất đi con gái yêu, Diệp Tiểu Nhu yêu Hạ Hải Long và không tiết lộ bất kỳ thông tin gì về Hạ Hải Long với cha của mình cả, vì thế mà Hạ Hải Long cứ thế bình yên vô sự mà an bình sống đến hiện tại.

Diệp Mạc sau khi biết những chuyện này thì cảm thấy đồng tình sâu sắc với thân phận của Diệp Tuyền, có thể là do cậu đang chiếm giữ thân thể của Diệp Tuyền nên Diệp Mạc đối với lão nhân trước mắt có một cảm giác thân thiết mãnh liệt.

Diệp Trọng Quang biết chuyện hai tháng trước Diệp Mạc xảy ra tai nạn giao thông mất đi trí nhớ, vì thế nên đã đặc biệt mời bác sĩ chuyên gia nước ngoài đến điều trị cho Diệp Mạc, cũng đưa ra yêu cầu muốn Diệp Mạc chuyển về Diệp gia.

Diệp Mạc đã từ chối, đó là dựa theo kịch bản Tiểu Tẩn Nghiêm đã nói trước cho cậu, Diệp Mạc trái với lương tâm mà nói cho Diệp Trọng Quang biết Tiểu Tẩn Nghiêm đối với cậu tốt như thế nào, bản thân cậu mong muốn được mãi mãi ở bên cạnh hắn thế nào.

Diệp Mạc không rõ Tiểu Tẩn Nghiêm có âm mưu gì với lão thương nhân này, thế nhưng khi cậu nhìn thấy vẻ ám ẩn quỷ tiếu trên mặt Tiểu Tẩn Nghiêm, Diệp Mạc đã âm thầm thề, quyết không thể để Tiểu Tẩn Nghiêm ra tay với ông ngoại của Diệp Tuyền.

20. Quyển 1 - Chương 19: Chỗ Đáng Trách

Diệp Mạc không biết vì sao Tiểu Tẩn Nghiêm lại biết thân phận thật sự của Diệp Tuyền, nhưng Tiểu Tẩn Nghiêm muốn lợi dụng bản thân cậu để đạt được mục đích gì thì Diệp Mạc đại khái có thể lờ mờ đoán ra được.

Diệp Trọng Quang khi còn trẻ dựa vào việc buôn lậu ma túy và vũ khí mà bắt đầu lập nghiệp, sau khi ổn định gia nghiệp thì ông ta đã tẩy trắng tất cả, an an ổn ổn với thân phận một thương nhân, đến nỗi có rất ít người biết được Diệp Trọng Quang đã từng là cái tên tiếng tăm lừng lẫy, tâm điểm của cả Đông Nam Á.

Diệp Trọng Quang tuy rằng hiện tại là một người làm ăn chân chính sạch sẽ, nhưng ở trong bóng tối vẫn chưa từng từ bỏ lượng lớn tài lực nhân lực mỗi làm ăn buôn bán cũ ở Đông Nam Á, việc kinh doanh vũ khí, ma túy vẫn còn tiếp nối trong âm thầm, ông ta gần như độc kiêu một con đường hoàng kim việc buôn bán phi pháp này.

Dựa vào con đường hoàng kim này, Diệp Trọng Quang thu về tiền bạc lớn hơn rất nhiều so với phương diện kinh doanh làm ăn chân chính.

Bây giờ thì Diệp Trọng Quang sắp gần đất xa trời, khối thịt mỡ béo bở này cuối cùng sẽ rơi vào tay kẻ nào, kẻ đó sẽ trở thành ông trùm Đông Nam Á.

Nếu như Tiểu Tẩn Nghiêm bắt được, như thế có nghĩa là hắn sẽ chính thức trở thành kiêu vương Đông Nam Á.

Dã tâm của Tiểu Tẩn Nghiêm vô cùng lớn, bước tiến của hắn cũng rất lớn, nhưng toàn thân lại không có một chút nào lộ ra khí phách lỗ mãng tham lam của một thanh niên xốc nổi, con đường của hắn rộng, hoài bão lớn, tâm cơ thâm trầm, ánh mắt làm ăn độc đạo, ban đầu là vì báo thù, hắn từ Tam Giác Vàng mang sát khí đầy người đi đến thành phố X, ở lại đây trong một thời gian ngắn, hắn nghiễm nhiên đã trở thành lão đại trẻ tuổi hung tàn nhất thành phố này.

Có lẽ bởi vì Tiểu Tẩn Nghiêm quá mức lợi hại, dẫn đến ở trong mắt Diệp Mạc, hắn căn bản không tính là một con người.

Diệp Mạc không biết rốt cuộc Tiểu Tẩn Nghiêm muốn lợi dụng bản thân cậu để đoạt được tài sản của Diệp Trọng Quang như nào, thế nhưng nếu như nghĩ Tiểu Tẩn Nghiêm sẽ bảo cậu đi khuyên Diệp Trọng Quang đem tài sản chia cho Tiểu Tẩn Nghiêm, chuyện này, Diệp Mạc chỉ có thể nói, Tiểu Tẩn Nghiêm quá khinh thường cậu rồi.

Sợ hãi không đồng nghĩa với việc cậu sẽ nhẫn nhục chịu đựng...

.....

Vào một buổi tối, Diệp Mạc vừa mới nằm xuống giường chuẩn bị tắt đèn đi ngủ, đột nhiên Tiểu Tẩn Nghiêm một cước đá văng cửa phòng Diệp Mạc, mặt đầy sát khí đi tới trước giường Diệp Mạc, vươn tay một cái bóp lấy cái cổ của Diệp Mạc, đem Diệp Mạc từ trên giường tha đi nhấc ở trên tường.

“Cậu cũng hào phóng thật đấy, lại khuyên Diệp Trọng Quang nên đem tài sản để lại cho nghĩa tử của ông ta.” Hai ông tay áo màu đen của Tiểu Tẩn Nghiêm vén lên, lộ ra cánh tay rắn chắc màu mật ong, cơ bắp bí kết bên trong lộ ra lực đạo căng sức, âm thanh lạnh lùng vang vọng ở không gian gian phòng nhỏ hẹp nghe thật rất khủng bố.

Diệp Mạc bị bóp cổ căn bản không thể nói ra lời nữa, bởi hô hấp không thông mà bắt đầu từ từ cảm thấy nghẹt thở, nhưng mà Tiểu Tẩn Nghiêm vẫn không buông tay.

“Tôi cho cậu biết, Diệp Trọng Quang ông ta coi trọng huyết thống, cho dù không có cậu, ông ta cũng sẽ không để cho người không có bất kỳ liên hệ máu mủ gì với mình kế thừa toàn bộ tài sản của ông ta, cậu nói những lời này với ông ta sẽ chỉ là ông ta cảm thấy mới lạ với cậu thôi.” Tiểu Tẩn Nghiêm nói từng chữ từng chữ, đôi mắt thâm thúy lóe lên tia nhìn thô bạo giả độc nhất tàn nhẫn.

Cuối cùng lúc Diệp Mạc sắp bị bóp cổ đến ngất đi, Tiểu Tẩn Nghiêm buông lỏng tay ra, Diệp Mạc ngã xuống đất, xoa cái cổ, liều mạng ho khan.

Diệp Mạc không biết Tiểu Tẩn Nghiêm làm sao biết chuyện cậu nói chuyện với Diệp Trọng Quan, nhưng hiện tại điều duy nhất có thể xác định chính là, cậu đã chọc giận hắn rồi.

Diệp Mạc ngẩng đầu lên, bộ dạng Tiểu Tẩn Nghiêm trang nghiêm vĩ đại nhìn xuống cậu, một thân bộ tây trang màu đen, tôn lên thân thể cao lớn của hắn đặc biệt phong cách, khuôn mặt cường liệt góc cạnh rõ ràng, khiến cho hắn vĩnh viễn làm cho người ta cảm thấy có một loại khí lực uy hiếp không thể kháng nghị.

Diệp Mạc cúi đầu nhỏ giọng nói “Tôi chẳng qua là cảm thấy tôi không có năng lực thừa kế sản nghiệp của ông ngoại, hơn nữa, tôi không biết anh lại xem trọng chuyện này như vậy.”

Diệp Mạc có chút kỳ quái, cứ cho là Diệp Trọng Quang đem tài sản để lại cho cậu đi, vậy thì có liên quan gì đến Tiểu Tẩn Nghiêm chứ, hắn lại không phải kiểu người từ bỏ thứ muốn lấy, vậy lẽ nào hắn nghĩ cậu sẽ là bé ngoan đem hết toàn bộ chuyển sang cho hắn?

Tiểu Tẩn Nghiêm khẽ cau mày, hắn xác thực vẫn chưa nói cho cậu biết mục đích thật sự của chính mình là gì, vì thế nên tên nam nhân này hắn là vô tâm chi thất.

Ngồi xuống, Tiểu Tẩn Nghiêm đưa tay nắm lấy dưới cằm Diệp Mạc chậm rãi nâng lên.

Hắn chưa bao giờ thật sự chú ý đến nam nhân này, ngoại trừ những lúc cần thiết cảnh cáo cậu mấy câu hay là dẫn cậu đi gặp Diệp Trọng Quan, thời gian còn lại hắn căn bản không thèm liếc nhìn đến cậu một cái. Chỉ là xem cậu như một quân cờ thả bên trong kế hoạch của chính mình, không, cả đến làm một quân cờ cũng không xứng, bởi vì cậu chính là con trai kẻ thù của hắn.

Nếu không biết thân phận của cậu đối với hắn có giá trị lợi dụng, bản thân hắn nhất định sẽ chẳng chút do dự ngăn ngại gì mà đưa cậu đến Thái Lan làm nam kỹ. (Jian: đậu xanh rau má =.=')

Chỉ cảm thấy, cậu với người con trai kia có ánh mắt thật giống nhau.

Đây cũng là chỗ mà Tiểu Tẩn Nghiêm cảm thấy càng rất đáng trách.

21. Quyển 1 - Chương 20: Mục Đích Thực Sự

“Tôi thấy kỳ lạ, tại sao khi đã biết rõ về quá khứ và thân phận thật rồi, cậu vẫn không nói cho Diệp Trọng Quang biết chuyện tôi đang đe dọa cậu.” Tiểu Tẩn Nghiêm lực tay rất lớn, nắm đến mức Diệp Mạc cảm thấy xương dưới cằm sắp bị vỡ vụn ra luôn rồi.

Tiểu Tẩn Nghiêm phát hiện ra hắn hoàn toàn không hiểu gì về tên nam nhân nhìn yếu đuối mong manh trước mắt này, lúc trước chỉ là bởi vì cậu ta mất trí nhớ, đối với người thân của chính mình không có tình cảm nên mới nghĩ sẽ lợi dụng cậu ta, hiện tại mặc dù biết mình có Diệp Trọng Quang làm chỗ dựa vững chắc như vậy mà cậu ta đối với hắn vẫn y như cũ biểu hiện ra một bộ dạng ngoan ngoãn thuận theo.

Mà loại thuận theo này lại không chen lấn nửa điểm nịnh hót, trải qua mấy ngày sống chung, cậu ta chưa từng chủ động nói câu nào với hắn, hình như đến cả việc nhìn thẳng cũng không có mấy lần.

Diệp Mạc bị ép ngẩng đầu, bất đắc dĩ phải đối mặt với ánh mắt dọa người của Tiểu Tẩn Nghiêm, nhỏ giọng mở miệng nói “Tôi chỉ là làm dựa theo điều khoản trên hợp đồng thôi, cũng... cũng nhận được 20 triệu Tiểu tổng ngài cho.” Sau đó rời đi khỏi cái thành phố này, tuyệt đối sẽ không lấy thân phận Diệp Tuyền sống ở bên cạnh Diệp Trọng Quang làm người thừa kế.

Tiểu Tẩn Nghiêm nheo mắt lại “Đã có Diệp Trọng Quang, cậu vẫn còn nhớ tới 20 triệu kia, có điều cũng khó trách, kẻ ngu si giống như vậy trên đời cũng không phải là không có, Diệp Trọng Quang cũng chỉ coi cậu là người thừa kế mà bồi dưỡng, sẽ không dành chút tình thân nào cho cậu đâu.”

“Ồ ngoài... ông ngoại đối với tôi rất tốt, tôi chỉ là không muốn phụ lòng tâm ý của ông thôi.” Diệp Mạc nơm nớp lo sợ bác bỏ, Diệp Trọng Quang tuy rằng không phải là một con người lương thiện gì cả, nhưng mấy ngày này quả thật đối với cậu dốc lòng chăm sóc, thậm chí mời cả thầy dạy chuyên nghiệp tốt nhất phổ cập kiến thức kinh doanh cho cậu, chỉ riêng chút chuyện này, Diệp Mạc đã xem Diệp Trọng Quang là người thân thật sự của mình.

Tiểu Tẩn Nghiêm không nghe rõ Diệp Mạc nói gì cả, bởi vì hần lần thứ hai đang bị đôi con người trong suốt kia của Diệp Mạc hấp dẫn, rút đi tất cả trầm lạnh trên mặt, Tiểu Tẩn Nghiêm cứ thất thần như thế nhìn chằm chằm vào Diệp Mạc. Nhưng chỉ trong tích tắc, sát khí trong ánh mắt liền bùng hung tàn lên, lần thứ hai bóp lấy cái cổ Diệp Mạc, khí lực so với lúc này còn lớn hơn.

“Tôi cho cậu biết, cho dù cậu có bắt chước giống cậu ta thế nào đi nữa, tôi cũng sẽ không để cậu ở bên cạnh tôi đâu. Mau dẹp cái ý nghĩ này đi!” Nói rồi đột nhiên buông tay ra, Diệp Mạc té xuống đất, Tiểu Tẩn Nghiêm trừng trừng lạnh lùng hừ một tiếng, sau đó xoay người rời khỏi phòng.

Diệp Mạc sợ hãi không thôi, mất cả nửa ngày mới hoàn hồn lại, cậu cứ cho rằng đã nhiều ngày trôi qua như vậy, chắc Tiểu Tẩn Nghiêm đã bắt đầu quên đi cậu rồi chứ, không ngờ tới...

Mấy ngày kế tiếp, dựa theo sai bảo của Tiểu Tẩn Nghiêm, Diệp Mạc rốt cục đáp ứng yêu cầu của Diệp Trọng Quang, không chỉ chuyển đến ở trong biệt thự Diệp gia, hơn nữa còn tiếp nhận sự chỉ bảo công việc kinh doanh của Diệp Trọng Quang nữa, Diệp Trọng Quang nghiêm nhiên đã xem Diệp Mạc như là người thừa kế để bồi dưỡng.

Tiểu Tẩn Nghiêm chỉ âm thầm chờ đợi, cuối cùng sau một tháng, Diệp Trọng Quang ngã bệnh, phải nhập viện, tựa hồ là bởi vì lao lực lâu ngày tích tụ thành bệnh. Tiểu Tẩn Nghiêm lúc này yêu cầu Diệp Mạc buổi tối trở về ở.

Diệp Mạc sau khi trở về, bất ngờ nghe trộm được Tiểu Tẩn Nghiêm cùng thủ hạ nói chuyện...

Lúc đó mới biết được mục đích thực sự của Tiểu Tẩn Nghiêm

22. Quyển 1 - Chương 21: Bại Lộ

Sau khi Diệp Trọng Quang ở cùng Diệp Mạc thì ông liền đi sửa lại di chúc, vốn dĩ định khi chết đi sẽ đem toàn bộ tài sản hiến cho cho các tổ chức từ thiện, giờ đổi thành toàn bộ chuyển cho cháu ngoại ruột của chính mình.

Diệp Trọng Quang không ngờ tới di chúc vừa mới lập xong, đến ngày thứ ba bản thân liền ngã bệnh, ông luôn tin tưởng thân thể chính mình hiện tại vẫn còn rất khỏe mạnh, có thể làm việc tốt vô cùng, ít nhất trong tương lai hai mươi, ba mươi năm nữa sẽ không xuất hiện vấn đề gì quá lớn, khi đó cũng là lúc sau hai mươi, ba mươi năm thu hoạch quả ngọt đem Diệp Mạc bồi dưỡng thành một thương nhân ưu tú.

Tất cả mọi người đều cho rằng Diệp Trọng Quang chỉ là lớn tuổi thân thể suy nhược nên mới đột nhiên phát trọng bệnh, nếu như không phải Diệp Mạc tình cờ nghe được Tiểu Tẩn Nghiêm ở trong phòng khách cùng tâm phúc Mạnh Truyền Tân nói chuyện, cậu cũng sẽ không biết, Diệp Trọng Quang đột nhiên bị bệnh là do Tiểu Tẩn Nghiêm sai người ở trong bóng tối lên lút động tay động chân vào đồ ăn thức uống của ông.

Bệnh viện nơi Diệp Trọng Quang ở là của Tiểu Tẩn Nghiêm, bởi vì đó là bệnh viện có trình độ tốt nhất thành phố X.

Vì lẽ đó, Tiểu Tẩn Nghiêm chỉ cần dùng thêm chút thủ đoạn là liền có thể lấy mạng Diệp Trọng Quang. Sau đó sẽ từ trong tay Diệp Mạc đoạt hết tất cả của Diệp Trọng Quang, cuộc chiến này không đánh mà thắng, không tổn hại một binh một tướng nào, chẳng cần tới thời gian hai tháng, Tiểu Tẩn Nghiêm liền trở thành huyền thoại của thành phố này, hơn nữa có sự “hỗ trợ” của Diệp Mạc, mọi sự đều thuận lý thành chương.

Diệp Mạc có nghĩ thế nào cũng không nghĩ tới bên trong hợp đồng Tiểu Tẩn Nghiêm để cho cậu ký có một điều khoản tài sản danh nghĩa của chính cậu sẽ bị chuyển đi, ngay lúc đó bản thân cậu chỉ vì nhất thời sợ hãi, thế nên sau khi nhìn tờ hợp đồng thứ nhất là đặt bút ký luôn, không có nhìn kỹ cái khác, có điều ngẫm lại, lại cảm thấy rất bất đắc dĩ, vào lúc ấy, cứ coi như cậu phát hiện ra điểm không đúng đi, thì cậu dám phản kháng như thế nào đây.

Tình huống bây giờ đã rất sáng tỏ, mặc dù Diệp Trọng Quang đem hết tài sản bản thân ông dốc sức làm mấy chục năm chuyển cho cậu, nhưng rồi cuối cùng những thứ này tất cả cũng đều sẽ thuộc về Tiểu Tẩn Nghiêm.

Tiểu Tẩn Nghiêm không chỉ lấy mạng Diệp Trọng Quang, còn lấy luôn cả “giang sơn” ông một đời nhọc nhằn khổ sở đạt được.

Chỉ là muốn xuống lầu rót cốc nước uống mà Diệp Mạc lại vô tình biết được âm mưu Tiểu Tẩn Nghiêm dự định sẽ hại chết Diệp Trọng Quang mà không lưu lại dấu vết nào, nhất thời cậu vô cùng hoảng hốt, Diệp Mạc ở trong lòng, tình nguyện để Tiểu Tẩn Nghiêm giết chết cũng không muốn để cho ông ngoại hiền lành mấy ngày luôn xem cậu như cháu ngoại ruột thịt xảy ra bất kỳ chuyện không hay nào.

Diệp Mạc lập tức ý thức chính mình phải nhanh một chút đem quỹ kế của Tiểu Tẩn Nghiêm nói cho Diệp Trọng Quang biết, không chỉ muốn Diệp Trọng Quang lập tức rời khỏi bệnh viện đó, còn muốn Diệp Trọng Quang lập tức sửa lại bản di chúc.

Không thể để cho Tiểu Tẩn Nghiêm thực hiện mưu đồ được, đây là điều duy nhất cậu sử dụng thân thể Diệp Tuyền để làm vì ông ngoại cậu ta.

Thế nhưng Tiểu Tẩn Nghiêm khát máu thành tính âm lãnh lại làm cho Diệp Mạc cảm thấy sợ sệt, qua bao nhiêu ngày như vậy bản thân cậu đã thoát khỏi việc phải ở cùng hần một chỗ, hơn nữa còn hết sức tránh né hần, chắc chắn là hần đối với cậu đã sinh ra hoài nghi. Tuy rằng sẽ không đoán được thân phận thật của cậu, nhưng tuyệt đối sẽ nghi ngờ cậu mình sẽ phản bội hần.

Tiểu Tẩn Nghiêm có tính mắc bệnh thích sạch sẽ rất nghiêm trọng, hần tuyệt đối không cho phép người ở bên cạnh hần có bất kỳ điểm phản bội cũng nào, hay là làm trái ý của hần, nếu dám phạm phải, chỉ có con đường bị hành hạ tra tấn đến chết.

Diệp Mạc nhanh chóng chạy về phòng của mình, cậu muốn gọi điện thoại nói cho Diệp Trọng Quang biết hết chân tướng câu chuyện, có khi cuộc sống sau này của cậu sẽ được Diệp Trọng Quang che chở, nói không chừng còn có thể nhờ cậy Diệp Trọng Quang nhận giúp đỡ Diệp Nhã.

Vừa đến gian phòng, Diệp Mạc lập tức cầm lấy điện thoại di động trên bàn, có lẽ là bởi vì tim đập quá nhanh, tay run rẩy quá mức lợi hại, điện thoại di động vừa bắt được trong tay lại rớt xuống đất, cả pin cũng văng ra luôn.

Diệp Mạc âm thầm tự nói với mình không cần thiết phải hoảng sợ như vậy, Tiểu Tẩn Nghiêm vẫn còn ở dưới lầu đàm luận cùng Mạnh Truyền Tân, nên chắc là còn chưa phát hiện ra cậu đã nghe trộm hần nói chuyện.

Lắp pin vào lại, một lần nữa trên bàn phím nhấn số điện thoại, Diệp Mạc mới vừa nhấn ra dãy số của Diệp Trọng Quang, cửa phòng ngủ liền bị Tiểu Tẩn Nghiêm một cước đạp ra, tiếng vang đó khiến Diệp Mạc cảm thấy dường như trong nháy mắt cả tòa biệt thự này đều bắt đầu rung động.

Trên mặt Tiểu Tẩn Nghiêm là vẻ trầm lạnh mưa gió nổi lên một trận cuồng nộ, cả khuôn mặt âm u băng giá giống như ngâm trong nước lạnh nhiều ngày, bước chân vững vàng tiến đến trước mặt Diệp Mạc, Diệp Mạc giống như một con thú nhỏ bị chấn kinh, thấp thỏm lo âu nhìn thân hình cao to trước mặt, Tiểu Tẩn Nghiêm che phủ một nửa ánh đèn, loại ánh nhìn lạnh lẽo nhìn không ra bất kỳ lửa giận nào kia khiến Diệp Mạc chỉ cảm thấy sợ hãi nổi cả da gà.

“Cậu nghe được hết rồi?” Thanh âm u lãnh nghe không ra bất kỳ tâm tình nào, nhưng mang theo hung hăng cùng không thể đối kháng.

Diệp Mạc sợ hãi vội giấu cái điện thoại ra phía sau lưng, hoảng hốt gật đầu lại đột nhiên điên cuồng lắc đầu “Không... không có”

Khóe miệng Tiểu Tẩn Nghiêm hơi cong lên khinh bỉ, dễ dàng bắt lấy cổ tay Diệp Mạc, điện thoại di động trong tay Diệp Mạc lúc này đã hiện ra trước mắt hắn, trên màn hình, danh bạ trò chuyện viết “Ông ngoại”

Con mắt hẹp dài thâm thúy của Tiểu Tẩn Nghiêm híp lại thành một khe thẳng, thanh âm lại càng trở nên lạnh lẽo “Sao hả? Muốn mặt báo à?”

Đúng lúc này, điện thoại lại reo lên, truyền đến giọng nói đầy mệt mỏi của Diệp Trọng Quang “Tiểu Tuyền a, lúc này gọi điện thoại cho ông ngoại có chuyện gì không cháu?”

Tiểu Tẩn Nghiêm bỗng buông tay Diệp Mạc ra, từ bên hông rút ra một khẩu súng chìa vào đầu Diệp Mạc, trên mặt không hề có cảm xúc, cũng không nói một lời nào.

Xúc cảm hòng súng kim loại từ huyết Thái Dương mang đến loại cảm giác lạnh lẽo lan truyền khắp toàn thân, Diệp Mạc sợ cái chết, nhất là lúc này cậu đang mang trong mình niềm hy vọng về cuộc sống khi được sống lại lần nữa.

Bởi vì không muốn chết, vì thế nên cái chết đáng sợ hơn bất cứ điều gì...

“Cháu lo cho thân thể ông ngoại, thế nên trước khi đi ngủ muốn hỏi thăm ông một chút” Diệp Mạc cố gượng nở nụ cười, nhưng thanh âm lại đang run rẩy.

“Yên tâm đi Tiểu Tuyền, thân thể ông ngoại còn khỏe mạnh lắm, chắc mấy ngày nữa là có thể xuất viện rồi...” Giọng nói của Diệp Trọng Quang tràn ngập bệnh ý khiến Diệp Mạc nghe mà đau lòng, nhưng cậu thực sự không có đủ dũng khí nói cho Diệp Trọng Quang những gì sắp xảy ra với ông, Diệp Mạc biết, thời khắc nhu nhược này sẽ khiến cậu mai sau sẽ phải hổ thẹn nặng nề, nhưng cậu không thể mạnh mẽ can đảm lên được, ở trước mặt Tiểu Tẩn Nghiêm, cậu tựa như mất đi khung xương nam nhân, chỉ là một khối thịt mềm nhuyễn vô lực.

Trên thế gian này, cậu chỉ sợ mỗi một mình Tiểu Tẩn Nghiêm...

Ấn cần hỏi thăm vài câu đơn giản, sau đó Diệp Mạc cúp điện thoại, cảm giác hòng súng lực đang chìa vào huyết Thái Dương đang chậm rãi lấy xuống, nhưng trong lòng có thể nào cũng không thể bình tĩnh được.

“Nếu như tôi không xuất hiện, cậu định nói cái gì với Diệp Trọng Quang?” Tiểu Tẩn Nghiêm dùng đầu khẩu súng nhắc cằm Diệp Mạc lên, ánh mắt sắc bén, thanh âm lạnh lùng.

23. Quyển 1 - Chương 22: Kỳ Hạn Hợp Đồng Còn 13 Ngày

“Tiểu tổng hiểu lầm rồi, tôi thật sự chỉ là muốn hỏi thăm ông ngoại của tôi một chút thôi.” Cái cổ Diệp Mạc nhúc nhích, cái kiêu ngạo ngổn ngáo này của Tiểu Tẩn Nghiêm hiển nhiên là muốn nhục mạ cậu.

Tiểu Tẩn Nghiêm cười hai tiếng mê hoặc lòng người, chỉ là trong nụ cười lại chứa hàn ý khiến Diệp Mạc phải hoảng hốt “Cậu là con trai Hạ Hải Long, cậu cho rằng tôi không có bất kỳ đề phòng nào với cậu ư?”

Diệp Mạc cười khổ trong lòng, cậu trước nay chưa từng nghĩ Tiểu Tẩn Nghiêm sẽ tin tưởng cậu, thôi tốt nhất là hấn cứ một cước đá văng cậu đi còn hơn. Tiểu Tẩn Nghiêm đột nhiên thả khẩu súng trên tay xuống, lại bắt đầu định thần quan sát Diệp Mạc.

Diệp Mạc ngũ quan thanh tú nhưng không phải ảo giả, có ôn nhu thân sĩ nho nhã, hai con mắt đôi con người trong suốt sâu không thấy đáy tỏa sáng đẹp đẽ lạ thường, giống như một dòng suối trong trẻo mát lạnh thấm vào lòng người, hoàn toàn cách biệt với chốn chợ búa ồn ã.

Tiểu Tẩn Nghiêm mặt lãnh cảm đưa khẩu súng trở về bên hông, nhìn ánh mắt có chút né tránh của Diệp Mạc, trong lòng ngực dấy lên lửa giận không tên, có chút buồn bực mở ra hai cái cúc áo trước ngực, tùy tiện ngồi trên giường của Diệp Mạc.

“Hạ Hải Long chết rồi, nhảy sông tự sát.” Thanh âm Tiểu Tẩn Nghiêm mang theo mấy phần mệt thị, ánh mắt sắc lạnh nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc, tựa hồ như rất muốn nhìn thấy bộ dạng đau thương muốn chết của cậu.

Công ty của Hạ Hải Long lần thứ hai bị Tiểu Tẩn Nghiêm ép đến đường cùng, mà Diệp Trọng Quang sau khi biết gã đàn ông hại con gái mình tự tử chết chính là Hạ Hải Long thì lập tức đã phái sát thủ đi ám sát, Hạ Hải Long có muốn chui xuống đất trốn cũng trốn không thoát, cuối cùng lựa chọn nhảy sông, hài cốt cũng không còn.

Hạ Hải Long chết như thế là quá đơn giản, dù sao Tiểu Tẩn Nghiêm cũng đã từng nghĩ tới vô số thủ đoạn để đòi mạng gã.

Thủ đoạn đuổi tận giết tuyệt của Tiểu Tẩn Nghiêm rất cực đoan, nhưng đó lại chính là niềm vui của hắn, bởi vì khiến hắn sống và đi đến được hiện tại, chỉ có lòng hận thù và quyết tâm báo thù. Chỉ là sau đó đã có thêm một mục đích, nhưng bây giờ lại...

Tiểu Tẩn Nghiêm đột nhiên rất muốn giết chết cái người tên Diệp Tuyền trước mặt này, bởi vì cậu ta có thể không chút biến sắc mà lại khiến hắn phải nhớ tới khuôn mặt người kia, người kia vì đã quá lâu không được nhìn thấy mà nhớ đến phát điên, tức giận cuồng dại hiện lên trên gương mặt đẹp dễ.

Mấy ngày nay hắn đã nhìn thấy được trong mắt người này rõ ràng ẩn chứa nỗi kinh hoàng cùng bài xích đối với hắn, thật rất giống ánh nhìn trong mắt người kia, trong lòng hắn tồn tại hai loại cảm xúc đối nghịch đan xen, tự nhận là ám dấu thương trường, từng bắt thóp vô số người, nhưng Tiểu Tẩn Nghiêm phát hiện ra hắn làm sao cũng không có cách nào nhìn thấu rõ nam nhân trước mặt này.

Diệp Mặc chỉ nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, cũng không có biểu hiện ra biểu tình đau xót bị thương mà Tiểu Tẩn Nghiêm muốn thấy, khẽ cúi đầu yên lặng đứng trước mặt hắn, bởi vì căng thẳng mà hai bàn tay theo thói quen bứt rứt nắm lại với nhau. Đây chính là động tác mà Tiểu Tẩn Nghiêm ghét nhất, bởi vì nó giống người kia hết như đúc.

Biết Diệp Mặc bị mất trí nhớ, đối với Hạ Hải Long và Diệp Trọng Quang tình cảm không sâu, nhưng Tiểu Tẩn Nghiêm vẫn rất không thể hiểu được, Hạ Hải Long là cha ruột của Diệp Tuyền, cha con gắn kết như chân với tay, sao tên Diệp Tuyền này lại có thể đối với cái chết của ông ta tỏ ra thờ ơ không chút đau lòng như thế.

Tiểu Tẩn Nghiêm không biết được ở đáy lòng Diệp Mặc đối với loại gian thương xảo trá lại chẳng quen biết gì như Hạ Hải Long vô cùng căm ghét đến cực điểm, hơn nữa khi biết Diệp Tuyền ở Hạ gia bị đối đãi bạc bẽo ghê lạnh thì Diệp Mặc càng thêm bài xích Hạ Hải Long hơn, đối với thảm trạng của công ty gã hiện giờ, cậu chẳng có nửa điểm tội nghiệp, nếu không cậu đã sớm khuyên Diệp Trọng Quang giúp đỡ gã rồi.

Diệp Mặc xoa xoa tay để giảm bớt nỗi bất an trong lòng, cậu nơm nớp lo sợ ngẩng đầu lên nhìn Tiểu Tẩn Nghiêm, cố gắng trấn tĩnh “Tiểu tổng, còn mười ba ngày nữa là tới kỳ hạn hợp đồng.”

24. Quyển 1 - Chương 23: Không Sống Đến Ngày Thứ Hai

“Tôi biết cậu đang cố gắng trấn tĩnh, nói cho thật cho cậu biết, Diệp Trọng Quang không thể qua khỏi đêm nay đâu.” Tiểu Tẩn Nghiêm châm lửa một điếu thuốc, trong mắt ẩn chứa quỷ dị, tựa tiểu phi tiêu. (cười mà như không phải cười)

Diệp Mặc cả kinh, không ngờ tới đêm nay Tiểu Tẩn Nghiêm đã chuẩn bị ra tay, càng đáng sợ hơn chính là Tiểu Tẩn Nghiêm lại tự động nói chuyện này với cậu, vậy phải chăng có nghĩa là cậu sẽ không có hi vọng gì đi thông báo với Diệp Trọng Quang.

Nhìn thấy sự hoảng loạn trong mắt Diệp Mặc, Tiểu Tẩn Nghiêm thoả mãn phun ra vòng tròn khói trong miệng, chậm rãi nói “Khi Diệp Trọng Quang chết rồi, cậu chỉ cần giả vờ bị thương ở lễ tang của ông ta, khóc than lên vài tiếng, tuồng vui này xem như hoàn toàn kết thúc.”

“Tiểu tống, xin ngài... cầu xin ngài hãy tha cho ông ngoại của tôi đi!” Diệp Mạc nắm chặt lấy tay Tiểu Tẩn Nghiêm, khắp khuôn mặt tràn đầy khẩn cầu, mặc dù biết có thể bị Tiểu Tẩn Nghiêm làm cho tan xương nát thịt, Diệp Mạc cũng không muốn mai sau bản thân cậu phải ôm bất kỳ hối hận nào trong lòng.

“Cậu quen biết Diệp Trọng Quang quen biết nhau được bao lâu mà đã sinh ra cái gọi là tình thân rồi?” Tiểu Tẩn Nghiêm khinh bỉ nhếch lên khóe miệng, âm thanh lộ ra trầm lạnh xem thường “Lẽ nào là đang sợ nếu không có Diệp Trọng Quang thì cậu sẽ mất đi cuộc sống vinh hoa phú quý?”

Diệp Mạc biết, ở trong lòng Tiểu Tẩn Nghiêm trước giờ vẫn luôn như vậy, không có cái gọi là tình cảm, chỉ có nghi kỵ và sự lạnh lùng nhẫn tâm để nhận thức cái thế giới này, cướp đoạt vốn là bản tính của hắn, vì để đạt được thứ hắn muốn mà đã có quá nhiều những thương nhân không chỉ riêng gì Diệp Trọng Quang bị hắn giẫm lên ở dưới bàn chân, Tiểu Tẩn Nghiêm xưa nay không tin vào cái gọi là báo ứng, chỉ cần hắn muốn là liền có thể thoả thích độc hại bất kỳ người nào. (Jian: rồi mai sẽ gặp quả báo == nam mô a men)

Vẻ mặt Diệp Mạc đột nhiên trầm lặng yên tĩnh lại khiến cho Tiểu Tẩn Nghiêm rất không thoải mái, bóp tắt thuốc trong tay mới hút vài hơi, mặt Tiểu Tẩn Nghiêm không hề có cảm xúc đối với Diệp Mạc lên tiếng nói “Lại đây.”

Diệp Mạc đột nhiên có loại dự cảm xấu, cổ nén hoảng sợ trong lòng mà cung kính nhỏ giọng lễ phép nói “Tiểu tống, trên hợp đồng đã viết, ngài không thể...”

“Cậu thật sự sẽ không tự coi bản thân là loại mặt hàng hiếm có gì đấy chứ” Tiểu Tẩn Nghiêm ngắt lời Diệp Mạc, thanh âm đột nhiên biến âm lãnh lên “Lại đây!”

Diệp Mạc hoảng sợ bất an đi tới trước mặt Tiểu Tẩn Nghiêm, đột nhiên bị đại lực ở cánh tay Tiểu Tẩn Nghiêm kéo vào trong lồng ngực, mùi thuốc lá nhàn nhạt xộc vào, thân thể Diệp Mạc lão đảo bất ổn, theo quán tính nắm lấy hai vai Tiểu Tẩn Nghiêm.

“Hạ Hải Long đã bức tử cha mẹ tôi, cậu nói xem, món nợ này ông ta phải làm thế nào mới coi như trả hết nợ?” Tiểu Tẩn Nghiêm nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đang gần trong gang tấc, lộ ra nụ cười dị thường khùng bố, nhưng như vậy lại xuất hiện một luồng tê dại, loại cảm giác ôm người này vào trong ngực giống như đang chìm trong ma lực của một loại ma túy nào đó thấm vào tâm can, khiến Tiểu Tẩn Nghiêm bất tri bất giác siết chặt tay.

Diệp Mạc chỉ cảm thấy lông tơ toàn thân đều dựng đứng cả lên, thân thể cứng ngắc căng ra không dám động đậy một chút “Nhưng là Hạ... Cha của tôi... ông ấy đã chết rồi, Tiểu tống ngài cũng nên buông thả cừu hận xuống.”

Tiểu Tẩn Nghiêm ngây người, khối thân thể trong lòng mềm mại cùng nhiệt độ quen thuộc khiến hắn khó có thể tự tin tưởng vào bản thân mình được nữa. Nhiều ngày như vậy hao tổn tâm cơ để phá đổ Diệp Trọng Quang, chính là vì muốn dùng sự bận rộn để phân tách ra nỗi sợ vương thẳm sâu vào tim cứ dai dẳng trong trí óc kia, nhưng cứ mỗi lần đối mặt với nam nhân này, nỗi đau đớn trong lòng vì bị người con trai kia phản bội lại dấy lên tùy ý lan tràn ra, mà để giảm bớt nỗi đau đớn đó cũng chỉ còn cách vền vền là đến căn phòng đã từng giam cầm cậu ta, ôm lấy gối chăn cậu ta từng dùng qua mà hít hà giống hệt như một tên ăn mày mà tìm kiếm đời hồi từng chút hơi thở cậu ta lưu lại.

Tiểu Tẩn Nghiêm hận, mỗi hận này cũng theo tình yêu mãnh liệt nảy mầm tốc trưởng, hắn đã vô số lần tự nói với chính mình, nhất định phải tìm cậu ta cho bằng được, phải để cho cậu ta biết dám rời bỏ hắn mà đi là hành vi ngu xuẩn đến mức nào, phải để cho cậu ta đau đến không muốn sống, để cậu ta sống không bằng chết, dùng loại thủ đoạn kiên độc nhất, tàn nhẫn nhất để giữ cậu ta ở bên cạnh hắn. (Jian: đậu, thế này bố đưa nào chịu cho thấu ==’ yêu cái búa, dẹp đi mai ==)

Có lẽ chỉ có nghĩ như thế, Tiểu Tẩn Nghiêm mới cảm thấy Diệp Mạc kia vẫn còn sống, vẫn còn sống và đang ở một nơi nào đó mà hắn chưa tìm thấy được đang chờ hắn phát hiện ra.

Tiểu Tẩn Nghiêm cuối cùng cũng thả Diệp Mạc ra, thế nhưng hắn tịch thu điện thoại di động của cậu, đem cậu giam cầm lại trong phòng, chờ khi Diệp Trọng Quang vừa chết, hắn sẽ thâu tóm toàn bộ tất cả những gì cậu có được, đối với Tiểu Tẩn Nghiêm mà nói, nam nhân này đã không còn tác dụng gì nữa.

25. Quyển 1 - Chương 24: Diệp Trọng Quang Chết Rồi

Diệp Mạc biết mình không thể cứu nổi Diệp Trọng Quang nữa rồi, điện thoại di động bị lấy mất, mà chính bản thân cậu lại bị Tiểu Tẫn Nghiêm giam lỏng ở bên trong căn biệt thự này, bất kể là đi đến nơi nào trong biệt thự, đều sẽ có người do Tiểu Tẫn Nghiêm sắp xếp đang âm thầm giám sát nhất cử nhất động của cậu.

Đêm nay nhất định sẽ là một đêm không yên tĩnh, Diệp Mạc nằm ở trên giường lăn lộn khó ngủ, cậu vốn dĩ không muốn tham gia vào bên trong vòng xoáy âm mưu tranh đấu của những thương nhân kia, cái chết của Hạ Hải Long cha ruột Diệp Tuyên và cả Diệp Trọng Quang sắp phải đối mặt với nguy hiểm, những điều này kỳ thực đối với Diệp Mạc mà nói vốn là không quá quan trọng. Thế nhưng Diệp Mạc vẫn cảm thấy rất khó chịu, ở trên thế giới này, dường như người nào có quan hệ liên quan tới cậu đều không có kết cục gì tốt đẹp.

Tất cả đều không ngoại lệ, đều bị Tiểu Tẫn Nghiêm hủy diệt...

Nếu như Diệp Tuyên không có thân thể phức tạp như vậy, Diệp Trọng Quang cũng sẽ không bị chính cậu làm hại đúng không...

Vào lúc nửa đêm, Diệp Mạc nghe ở lầu dưới có tiếng huyền não, sau đó cậu đứng dậy mở cửa phòng, phát hiện ra Tiểu Tẫn Nghiêm đang đứng ở trước cửa, dùng loại ánh mắt cực kỳ âm lãnh nhìn kỹ cậu, khoe miệng tùy theo quỹ dị nhếch lên “Diệp Trọng Quang chết rồi, nhồi máu cơ tim.”

Diệp Mạc rũ hai hàng mi xuống, con ngươi mờ mịt, nhồi máu cơ tim sao? Tiểu Tẫn Nghiêm thật thông minh. Có điều kết quả này Diệp Mạc cũng đã dự liệu được trước rồi, chỉ là cậu vẫn cảm thấy thật quá khó khăn để tiếp nhận, có lẽ là vì bản thân cậu quá nhu nhược vô dụng.

Tiểu Tẫn Nghiêm đột nhiên nắm cái cằm Diệp Mạc khinh bỉ nâng lên, nhìn thấy nỗi bi thương trong mắt Diệp Mạc, hần thoả mãn khẽ cười nói “Rất khó chấp nhận sao? Hay là cậu nên vui mừng, chí ít tôi còn chưa nghĩ tới chuyện muốn lấy mạng cậu.”

Trong mắt Diệp Mạc phủ một tầng tĩnh mịch, lơ mơ vô thần nhìn Tiểu Tẫn Nghiêm, cậu rất sợ người đàn ông này, vẫn luôn như thế, sợ hắn không chút lưu tình vung tay tát cậu, sợ hắn cầm một bịch nhỏ ma túy đèn trước mặt cậu ra lệnh, nói yêu tôi đi, tôi liền cho em, sau đó phát điên như dã thú lao về phía cậu tàn phá thân thể cậu.

Diệp Mạc có lúc vẫn đang nghĩ, ông trời cho cậu cơ hội sống lại một lần nữa là vì cái gì đây? Tại sao hiện tại thứ cậu nhìn thấy trước mắt lại là một mảnh mê man mờ mịt vậy?

Cái gì cái gọi là niết hoả sống lại, chó má!!

Tiểu Tẫn Nghiêm càng gia tăng lực đạo siết chặt cái cằm trên tay, mãi đến tận khi nhìn thấy trên khuôn mặt đang thờ thẫn không cảm xúc của Diệp Mạc rốt cục hiện lên một tia đau đớn, mới mở miệng nói “Bây giờ cậu có thể tới bệnh viện khóc hai tiếng, mấy ngày tiếp theo sẽ rất bận rộn, cậu chỉ cần ngoan ngoãn phối hợp với tôi, thời hạn hợp đồng vừa kết thúc là cậu có thể cầm tiền đi sống một cuộc sống tiêu dao thoải mái.”

Trái tim trong lồng ngực Diệp Mạc một lần nữa nhảy lên, cậu cực kỳ bi thương nhìn Tiểu Tẫn Nghiêm “Tôi... tôi có thể mang theo một người đi ở cùng được không?”

Hắc kiếm mi của Tiểu Tẫn Nghiêm hơi nhướng lên, hai con ngươi đen tuyền sâu thẳm lộ ra một tia nghi hoặc, theo đó lướt qua một vệt xem thường, cho rằng Diệp Mạc lòng tham không đáy, coi trọng cô gái nào đó “Được thôi, chỉ cần cậu phối hợp tốt với tôi, bất kể cô ta là ai, tôi cũng có thể đem cô ta đưa đến cho cậu.”

Diệp Mạc nghe xong, yếu ớt tan ra nụ cười, hai gò má trắng nõn lộ ra lúm đồng tiền mờ nhạt, bán thương bán duyệt, biểu hiện như là vừa đi đến bước đường tuyệt vọng một lần nữa lại nhìn thấy ánh sáng hi vọng sống sót một cuộc sống bình thường tươi đẹp.

Diệp Mạc tập trung nhìn lại khuôn mặt Tiểu Tần Nghiêm thì phát hiện Tiểu Tần Nghiêm đang dùng một loại ánh mắt kỳ quái nhìn cậu, trong mắt như là phát ra tia hi vọng xen lẫn tia kinh ngạc, nhưng chỉ là sau giây phút thất thố ngắn ngủi, Tiểu Tần Nghiêm lập tức buông lỏng tay ra, bực tức mà trừng Diệp Mạc một chút rồi xoay người đi xuống lầu.

Diệp Mạc ngơ ngác đứng tại chỗ vẫn chưa kịp hoàn hồn, cái tên ác ma này rốt cuộc bị làm sao vậy?

26. Quyển 1 - Chương 25: Không Thích

Diệp Trọng Quang qua đời, Diệp Mạc trong tang lễ của Diệp Trọng Quang thật sự rơi nước mắt, không phải là giả vờ như Tiểu Tần Nghiêm nghĩ, Diệp Mạc là thật tâm đau lòng.

Trận sóng gió này kết thúc, Diệp Mạc đã gầy yếu đi rất nhiều, cậu chỉ muốn thời gian hợp đồng mau chóng đến hạn, sau đó rời xa vùng đất thành phố X đầy thị phi này.

Di chúc của Diệp Trọng Quang được công bố cho mọi người biết, tất cả toàn bộ của ông đều để lại hết cho Diệp Mạc khiến tất cả thầy vạn người đều phải kinh ngạc thốt lên, thành linh tử chuyển nhượng di sản được đưa ra, trước mặt sự bàn tán của mọi người, Diệp Mạc cắn môi tự mình xấu hổ vô lực nói rằng vì cậu yêu tha thiết Tiểu Tần Nghiêm nên mới sẽ đem tất cả những thứ thuộc về mình chuyển sang cho hắn, thế nhưng tài sản danh nghĩa của Diệp Trọng Quang quá mức khổng lồ, chỉ đơn giản như vậy mà chuyển sang dưới danh nghĩa Hoàng Sát sẽ khiến cho bao nhiêu người nghi vấn.

Có người nói đây là Diệp Mạc cùng Tiểu Tần Nghiêm liên thủ diễn một tuồng kịch, có người nói đây là cách Diệp Mạc dùng để lấy lòng Tiểu Tần Nghiêm, nhưng rất ít người nghĩ tới tờ chuyển nhượng tài sản này là Diệp Mạc bị bắt ký trước khi Diệp Trọng Quang qua đời, sau tất cả, Diệp Mạc chỉ là bất đắc dĩ phải làm theo.

Nhưng cũng có người nghĩ rằng, có khả năng Diệp Mạc là bị cưỡng bức.

Chẳng hạn như Diệp Trọng Quang có nhận nuôi một nghĩa tử, tên Diệp Thần Tuấn. (Jian: thấy anh này được nhất nguyên dân =v=)

Diệp Thần Tuấn chỉ lớn hơn Diệp Mạc 4 tuổi, tính cách kiên cường cứng cỏi, tính khí hiền lành, khoảng thời gian Diệp Mạc ở tại Diệp gia, anh luôn đối xử với Diệp Mạc như em trai mình, ở trong mắt Diệp Mạc, anh giống như một người anh lớn ôn nhu quan tâm chăm sóc cậu.

Diệp Thần Tuấn thực sự là một nam nhân ưu tú, là một nhân tài, có tầm nhìn khôn ngoan, không phải loại thương nhân gian xảo âm độc, chưa bao giờ tư tưởng đến tài sản của Diệp Trọng Quang, chỉ nhờ vào một phần hỗ trợ của Diệp Trọng Quang mà tự thành lập nên công ty của chính mình, quy mô phát triển ngày càng khổng lồ.

Bên trong một quán cà phê, Diệp Thần Tuấn cùng Diệp Mạc ngồi đối diện nhau, Diệp Thần Tuấn sắc mặt nghiêm nghị, Diệp Mạc tràn ngập ưu thương.

“Tiểu Tuyền, là Tiểu Tần Nghiêm ép buộc em sao?” Diệp Thần Tuấn thanh âm rất ôn nhu, nhìn nét mặt Diệp Mạc, có chút bận tâm.

“Không có” Diệp Mạc lạnh nhạt nói “Những chuyện này đều đã qua rồi, Thần ca đừng nên nhắc lại nữa, nếu không thì chẳng tốt cho ai cả.” Diệp Mạc tay giữ lấy thân tách cà phê, lông mày xinh đẹp rũ xuống.

Diệp Thần Tuấn mơ hồ cảm thấy không đúng, nhưng cũng không gắng hỏi.

“Thần ca, anh có thể giúp em một chuyện được không?” Diệp Mạc cúi đầu, khó nhọc nói.

“Sao vậy Tiểu Tuyền, đã gặp phải chuyện gì khó xử sao?”

“Em... em với Tiểu Tần Nghiêm phải chia tay, sau khi chia tay, em muốn đến công ty của anh để làm.” Đây là hành động bất đắc dĩ của Diệp Mạc, vốn là định sau khi hợp đồng với Tiểu Tần Nghiêm vừa kết thúc sẽ

lập tức mang theo Diệp Nhã rời đi, chỉ là tạm thời thân thể Diệp Nhã không thể chịu nổi khổ cực như thế, ít nhất còn phải an dưỡng một tháng mới có thể không xảy ra việc gì.

“Chia tay?” Diệp Thần Tuấn kinh ngạc “Em với Tiểu Tần Nghiêm...” Nhìn thấy bộ dạng bất lực của Diệp Mặc, Diệp Thần Tuấn không tiếp tục nói nữa, chỉ gật đầu “Sau này có khó khăn gì thì liên lạc cho anh biết, Thần ca tuy rằng không có quyền thế như Tiểu Tần Nghiêm, nhưng đối với yêu cầu của em tuyệt đối sẽ tận tâm tận lực.”

.....

Tiểu Tần Nghiêm lại thắng một cuộc đấu, đám người Tây Uy Cường đề nghị đi tìm thú vui ăn mừng, tất cả mọi người cũng chỉ vì nhìn qua thấy Tiểu Tần Nghiêm lúc này có vẻ rất cao hứng mới nghĩ cách để Tiểu Tần Nghiêm đến những nơi giải trí hội sở tiêu khiển này, mục đích chính là để Tiểu Tần Nghiêm mau sớm quên tên con trai kia đi.

Thời gian là sát thủ ký ức, Tiểu Tần Nghiêm tựa hồ đã từ từ tiếp nhận sự thật Diệp Mặc đã chết rồi, tuy rằng vẫn không ngừng không nghĩ sai thủ hạ đi tìm kiếm, thế nhưng loại nhung nhơ tư vương kia dường như chỉ có đôi lúc bỗng nhiên nhớ tới mới sẽ đau đớn nghệt tim thấu xương, còn những lúc khác, Tiểu Tần Nghiêm chỉ có thể dùng công việc bận rộn để làm tê liệt đi cảm xúc trong lòng.

Vẫn như mọi khi đi đến Kim Nghê, Tiểu Tần Nghiêm ở biệt thự thay quần áo, đột nhiên nhớ tới nam nhân kia còn có 3 ngày là đến hạn kết thúc hợp đồng với hắn, những ngày qua biểu hiện của cậu ta đối với hắn rất khúm núm khom lưng cúi đầu, thậm chí còn thỉnh thoảng nịnh bợ hắn đơn giản, một chút hành động câu dẫn cũng không có, cậu ta cứ đứng trước mặt hắn thì trong mắt cậu ta sẽ quán tính xuất hiện nỗi kinh hoàng cùng sự bài xích.

Tiểu Tần Nghiêm không chạm vào cậu không phải là bởi vì kiêng kỵ gì bản hợp đồng kia, mà chỉ là muốn diễn tả thái độ coi thường khinh bỉ của hắn đối với tên nam nhân này.

Diệp Mặc bị Tiểu Tần Nghiêm gọi đi xuống lầu, cậu giống như một người hầu mà cúi đầu đứng trước mặt Tiểu Tần Nghiêm, thấp giọng nói “Tiểu tổng có dặn dò gì sao?”

Kiểm mi nhướng lên, Tiểu Tần Nghiêm có một cảm giác khó chịu không nói ra được, lạnh lùng mở miệng “Đóng vai nhân vật thật của cậu đi, cùng tôi ra ngoài một chuyến.”

27. Quyển 1 - Chương 26: Bị Đánh!

Trong xe, Diệp Mặc ngồi ở bên cạnh Tiểu Tần Nghiêm, cậu chẳng dám nhúc nhích, lo sợ Tiểu Tần Nghiêm lại sẽ cho là cậu đang có ý muốn câu dẫn hắn, liền để khuỷu tay tựa ở trên cửa sổ xe, lẳng lặng nhìn ngắm phong cảnh lướt qua ngoài cửa sổ. Có thể là vì cảnh đêm ở thành phố X quá mức đẹp để mê hoặc, khiến Diệp Mặc không khỏi nhớ đến chuyện ngày trước, nhớ tới sự ôn nhu sẵn sốc, khuôn mặt tươi cười, cùng vòng tay ôm ấp rắn chắc ấm áp của người kia. (Jian: chắc nhớ tới thằng người yêu cũ =v=)

Tiểu Tần Nghiêm vừa vào Kim Nghê, quản lý liền lập tức ra chào đón, nhìn thấy Diệp Mặc ở phía sau Tiểu Tần Nghiêm thì hơi xám mặt một trận, dù sao cũng từng là cấp dưới của mình, nhưng bây giờ thì đã hàm ơn vờn mình, nhảy một cái trở thành người yêu của chủ tịch Hoàng Sát.

Bên trong một gian phòng KTV, cả đám người Tây Uy Cường, Trình Tử Thâm đã đến trước, Tây Uy Cường ôm eo một cô gái xinh đẹp diễm lệ ăn mặc thiếu vải cùng song ca, Tiểu Tần Nghiêm vừa bước vào, Tây Uy Cường lập tức đứng lên, nở nụ cười toe toét nói “Tần ca, ngồi bên này.”

Mọi người dịch ra một vị trí giữa, Tiểu Tần Nghiêm mặt không hề có cảm xúc ngồi xuống, giống như là có ý để lại Diệp Mặc ở trước mặt mọi người không biết làm sao để ngồi xuống.

Diệp Mặc có chút lúng túng, một đám nam nhân hung tợn đã khí đầy người ngũ đại tam thô này dường như chẳng thèm để mắt nhìn đến cậu, vẫn đùa giỡn hát hò gào thét, không có lấy một người để ý tới cậu,

cẩn thận đảo qua tất cả mọi người, Diệp Mạc kinh ngạc phát hiện ẩn trong đám người huyền não kia, Tiểu Tẫn Nghiêm đang chăm chăm nhìn kỹ cậu, dùng loại ánh mắt lường gạt trào phúng nhân nhật nhìn cậu, u ám dưới ánh đèn, trông như một sư tử lười biếng thư nhân ngoại ở trên ghế salông.

Tâm trạng Tiểu Tẫn Nghiêm thường âm tình bất định khiến Diệp Mạc không dám rời khỏi phòng mà đi, ở trong hai ngày cuối này trước khi hợp đồng sắp kết thúc, Diệp Mạc hiểu rõ bản thân không thể phạm vào bất kỳ một điều cấm kỵ nào của Tiểu Tẫn Nghiêm.

Bản thân cậu lại chẳng phải thiên kim đại tiểu thư cao quý sang giàu gì, chút nhần nhục ấy cũng không phải không chịu được.

Diệp Mạc mặt không hề biểu lộ cảm xúc đứng bên tường, giống như người phục vụ đang chờ đợi sai phái.

“Này! Lại đây ngồi a!” Một người đàn ông đột nhiên hướng về Diệp Mạc ngoắc ngoắc tay, vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh, nhưng trên mặt là biểu cảm muốn xem kịch vui.

Đám người kia đều là những gã đàn ông tâm phúc Tiểu Tẫn Nghiêm tín nhiệm đã cùng theo bên cạnh trợ giúp Tiểu Tẫn Nghiêm tranh đấu giành thiên hạ, đương nhiên biết rõ Diệp Mạc chỉ là quân cờ của Tiểu Tẫn Nghiêm để đoạt được tài sản của Diệp Trọng Quang, huống chi cậu còn là con trai Hạ Hải Long, vì thế nên tự nhiên chẳng có ai thèm đem Diệp Mạc để ở trong mắt.

Diệp Mạc nhìn sang Tiểu Tẫn Nghiêm một chút, trông thấy Tiểu Tẫn Nghiêm đang ôm một cô gái xinh đẹp phong tình vạn chủng yêu diễm vô biên, cô gái ở bên tai Tiểu Tẫn Nghiêm thấp giọng cười nói gì đó, Tiểu Tẫn Nghiêm thì lại hờ hững đáp lại.

Diệp Mạc thấy Tiểu Tẫn Nghiêm không phản ứng gì, liền hướng về người đàn ông kia đi đến, nếu có thể được ngồi xuống, Diệp Mạc đương nhiên sẽ không chọn đứng suốt mấy tiếng đồng hồ.

Vẫn chưa đi đến trước chỗ ngồi, không biết gã đàn ông nào đột nhiên chân duỗi dài một cái chắn ngang bước đi của Diệp Mạc khiến Diệp Mạc trọng tâm không ổn định, cả người suýt ngã nhào về phía trước, nhưng theo quán tính bước lên về phía trước được hai bước, không thiên không khéo vừa vặn lại lão đảo ngã về phía người phụ nữ đang kề sát Tiểu Tẫn Nghiêm kia, cậu muốn lấy hai tay chống lên vật gì đó nhưng càng là không hề dự liệu nó lại đặt lên đôi gò bồng đảo vô cùng phì nhiêu của cô gái kia.

Diệp Mạc hoảng hốt, cấp tốc thu tay về chuẩn bị đứng dậy, vội vàng mở miệng xin lỗi “Tiểu thư, xin lỗi, tôi không phải cố...”

Chát! Một cái bạt tai vang dội chói tai, Diệp Mạc còn chưa nói xong đã trực tiếp bị cô gái kia vung tay ra tát mạnh một cái tát, trong tức tắc trên khuôn mặt trắng nõn in hằn dấu năm ngón tay đỏ.

“Cái tên lưu manh chết tiệt này, lại dám giở sàm sỡ người ta.” Cô gái dùng cực kỳ thanh âm trong trẻo mềm mại mà chanh chua mắng. Nếu không phải vừa ăn một bạt tai, chắc Diệp Mạc sẽ tưởng nhầm cô gái này ôn nhu thiện lương thật.

Bên trong gian phòng vang lên tiếng cười cợt, tiếng mĩa mai trào phúng thanh, Diệp Mạc ôm má trái bị đánh, hàng lông mi dài mảnh rũ xuống che phủ tâm tình nơi đáy đôi con ngươi đen sáng, lạnh nhạt nói “Xin lỗi tiểu thư, tôi không phải cố ý”

Cho dù bị thủ hạ của Tiểu Tẫn Nghiêm lường gạt trêu đùa lại còn bị một người phụ nữ tát vào mặt, Diệp Mạc vẫn chỉ có thể cố nén lửa giận trong lòng, cũng không phải là cậu không có cốt khí, chỉ là bởi vì người cô gái này đang ngồi bên cạnh chính là Tiểu Tẫn Nghiêm.

28. Quyển 1 - Chương 27: Không Ai Dám Động Đến Cậu Ta

“Tẫn ca, anh xem kia, cái tên đàn ông này thật không biết xấu hổ, lại giả vờ té ngã để sờ người ta.” Thanh âm mềm mại nũng nịu, nữ nhân ôm lấy cánh tay Tiểu Tẫn Nghiêm cánh tay làm nũng. Thật ra cũng nhìn thấy mấy người ở đây chẳng ai đem Diệp Mạc để ở trong mắt nên cô ta mới dám tùy tiện vung bạt tai, vốn

là một nữ diễn viên hạng 3, chỉ vì được cùng Tiểu Tẩn Nghiêm lên giường một lần, liền được ký hợp đồng với một công ty giải trí dưới trướng Hoàng Sát, sau một bộ phim mà một phát trở nên nổi tiếng. Bây giờ vị thế ở trong giới giải trí cũng coi như là có danh tiếng lớn, dựa vào chút sủng ái của vị kim chủ Tiểu Tẩn Nghiêm này mà sinh tiền.

Diệp Mặc khẽ cúi đầu, thấy cô ta làm điệu làm bộ cáo trạng, bỗng nhiên lo sợ Tiểu Tẩn Nghiêm vì rất sủng cô gái này mà nổi giận với mình, liền lập tức phi thường thành khẩn nói “Xin lỗi tiểu thư, tôi thật không phải cố ý, tôi...”

Chát! Cô ta đột nhiên đứng lên, lại thêm một cái bạt tai hạ xuống trên khuôn mặt không hề phòng bị của Diệp Mặc, nũng nịu oán giận nói “Còn muốn chối sao? Đồ lưu manh!” Cô ta có vẻ như rất hưởng thụ cảm giác ở trên cao nhìn xuống, tay chống eo, tự coi bản thân mình có khí thế nữ trung hào kiệt, loại khí thế mạnh mẽ bức người này Tiểu Tẩn Nghiêm nhất định phi thường yêu thích.

Diệp Mặc rất muốn đánh trả lại, loại nữ nhân như thế này căn bản đáng đánh! Lửa giận hừng hực thiêu đốt, Diệp Mặc chỉ cảm thấy má bên trái đau rát, cắn môi, không kêu lên một lời.

Nữ nhân thấy bộ dạng Diệp Mặc một bộ bị chính mình thuần phục, khẽ hừ một tiếng, xoay người chuẩn bị ngồi xuống thì Tiểu Tẩn Nghiêm đột nhiên đứng lên, cô ta lập tức kéo cánh tay Tiểu Tẩn Nghiêm lại “Tẩn ca, loại người như thế không cần anh phải tự mình ra tay.”

Tiểu Tẩn Nghiêm nhìn kỹ Diệp Mặc, tên nam nhân này đối với hắn vẫn sợ hãi, vào thời khắc này đang cố gắng ẩn nhẫn, trên thân thể đơn bạc gầy yếu lại mang khí tức kiên cường không phù hợp với bộ dạng, thậm chí dưới ánh đèn, đôi con ngươi màu đen trong suốt khiến thân càng mỹ hảo, điều này làm cho Tiểu Tẩn Nghiêm lại nghĩ tới bóng hình người kia, người con trai ấy luôn quỳ xuống cầu xin hắn thả cậu ta đi. Tiểu Tẩn Nghiêm hí hóp mắt, trong lòng mắt lạnh nhạt lướt qua tia phức tạp, thanh âm theo đó âm trầm vang lên “Cút ra ngoài!”

Diệp Mặc như là nghe được thánh chỉ ban xuống, liền cúi cung đầu rồi lập tức nhanh chóng chạy ra ngoài.

Tiểu Tẩn Nghiêm đột nhiên xoay người lạnh lẽo nhìn người phụ nữ ngực lớn nõn nã bên cạnh mình, cô ta đọc không hiểu được vì sao bỗng nhiên trong mắt Tiểu Tẩn Nghiêm lại trở nên sắc bén như thế, mới vừa mềm yếu như không xương kêu một tiếng “Tẩn ca” liền nhìn thấy trước mắt có một mảnh tia sáng đột nhiên bị ngăn trở, tiếp đó một bàn tay xẹt qua không khí mạnh mẽ hướng đến mặt của mình hạ xuống.

Lại thêm một màn, bên trong gian phòng vang lên âm thanh lớn còn hơn lúc nãy, vang dội gấp mấy lần tràng pháo tay, nương theo đó nghe một tiếng rít lên chói tai.

Bên trong gian phòng lập tức yên tĩnh lại, không ai nghĩ đến Tiểu Tẩn Nghiêm vào lúc này lại ra tay đánh người phụ nữ này, tuy rằng những người hiểu rõ Tiểu Tẩn Nghiêm đều biết Tiểu Tẩn Nghiêm vốn là không phải là người thương hương tiếc ngọc gì.

Nữ nhân bị đánh ngã trên ghế salông, miệng và lỗ mũi đều bị đánh ra máu, bụm mặt lại, cô ta quay đầu lại kinh hoàng nhìn Tiểu Tẩn Nghiêm, đã sợ hãi đến nói không ra lời, cô làm sao cũng không nghĩ tới, thiên kim địa thổ đãi ngộ sẽ lật đổ nhanh như vậy.

Tiểu Tẩn Nghiêm thân hình cao lớn chặn lại ánh sáng trước mặt cô ta, bóng đen bên trong gò má âm u khủng bố, xem thường nhìn nữ nhân đang ngơ ngẩn trên ghế salông “Cô xem mình là món đồ gì?”

Cô ta lập tức quỳ xuống, tiếng khóc thánh thót “Tẩn ca, tôi sai rồi, tôi thật sự sai rồi, tôi sẽ không dám nữa, tôi... sẽ đi xin lỗi người đàn ông kia, tôi... tôi sẽ quỳ xuống dập đầu với cậu ta, van cầu Tẩn ca bỏ qua cho tôi đi...”

Sự khủng bố của Tiểu Tẩn Nghiêm thấm rất sâu sắc vào trong lòng mỗi người ở bên cạnh hắn, chỉ có khi phạm sai lầm thì mới cảm thấy hoảng sợ như đứng bên bờ vực tử vong, bị Tiểu Tẩn Nghiêm làm cho kinh sợ đến toàn thân lạnh cả người.

“Dem cô ta đóng vào thùng đựng hàng bán sang Malaysia.” Tiểu Tẩn Nghiêm trầm lạnh nói xong, xoay người rời khỏi phòng khách.

Tây Uy Cường thấy Tiểu Tẩn Nghiêm rời đi, quay đầu cẩn thận từng li từng tí một hỏi Trình Tử Thâm “Trình ca, Tẩn ca làm sao vậy, chỉ vì con trai của Hạ Hải Long mà ra tay, chuyện này hình như không hợp tình hợp lý a.”

Trình Tử Thâm lắc đầu một cái “Không rõ, nhưng ít nhất hiện tại không ai dám động vào đứa con trai này của Hạ Hải Long.”

29. Quyển 1 - Chương 28: Sợ Hải Sâu Sắc

Diệp Mạc rời khỏi phòng khách đi đến một gian phòng ở lầu một trước quầy bar uống rượu giải sầu, khẽ vuốt nhẹ gò má đau rát, trong lòng cảm thấy có một sự khó chịu không nói nên lời, nhưng Diệp Mạc vừa nghĩ đến ngày tới nữa sẽ có được tự do, nỗi uất ức trong lòng cũng tiêu tan bớt đi rất nhiều.

Cố gắng chịu đựng nhẫn nhịn sau đó được giải thoát hoàn toàn và nhận được 20 triệu, như thế có vẻ như sự nhẫn nhịn này cũng đáng.

Diệp Thần Tuấn vừa bước vào Kim Nghê liền nhìn thấy một dáng hình đơn bạc đang ngồi một mình trước quầy bar, Diệp Mạc đang uống rượu giải sầu, trông bóng lưng cậu có chút cô đơn thê lương khiến Diệp Thần Tuấn nhìn mà có chút đau lòng, mặc dù thời gian anh quen biết Diệp Mạc chưa tới hai tháng, thế nhưng đối với một cậu bé hiền lành thiện lương như Diệp Mạc lại khiến anh mãnh liệt có ý muốn được bảo hộ cậu.

Trên thế gian này có quá nhiều người bắn thủ, Diệp Thần Tuấn thậm chí cũng tự cho mình là loại người dung tục, nhưng khi ở trước mặt người này liền trở nên khác đi, từ lần đầu tiên nhìn thấy Diệp Mạc, Diệp Thần Tuấn như có cảm giác mình đã chạm đến phần tinh khiết mỹ hảo hiếm có trên đời.

Diệp Thần Tuấn đi đến ngồi xuống bên cạnh Diệp Mạc, một tay vỗ nhẹ vào phía sau lưng Diệp Mạc bắt chuyện, mỉm cười nhẹ giọng nói “Thần ca uống với em hai ly được chứ?”

Diệp Mạc nhìn thấy Diệp Thần Tuấn, tâm tình lập tức liền tốt hơn rất nhiều, vẻ mặt âm đảm trong nháy mắt bớt đi không ít “Được, Thần ca, em mời anh uống.”

Diệp Thần Tuấn bỗng nhiên chú ý đến má bên trái của Diệp Mạc sưng đỏ lên không bình thường, đôi lông mày sắc chìm xuống, đưa tay xoa lên má Diệp Mạc, quan tâm nói “Có phải là rất đau không? Là Tiểu Tẩn Nghiêm đánh em sao?”

Diệp Mạc cười cười “Thần ca nghĩ quá nhiều rồi, nếu như là hấn đánh, lấy sức của hấn, mặt của em chắc bị hủ từ lâu rồi. Được rồi, đừng nhắc tới chuyện này nữa, nếu Thần ca đau lòng cho em thì cùng em uống 2 ly này đi.”

Diệp Thần Tuấn không hỏi tiếp nữa, tâm trạng có chút vì Diệp Mạc mà lo lắng “Tiểu Tuyền, nếu em có chuyện gì khó xử, cứ việc nói với Thần ca, nghĩa phụ không còn, em hoàn toàn có thể xem anh là người thân của em.”

Diệp Mạc cảm thấy như có một dòng nước ấm áp chảy qua trong lòng, cậu là một cô nhi, đã từng cùng với em gái Diệp Nhã và người yêu đối với cậu tỉ mỉ chu đáo chăm lo cho cậu và em gái sống một cuộc sống vô ưu vô lo, nhưng từ khi người đàn ông kia xuất hiện đã khiến mọi thứ trở nên đảo lộn, kể từ sau đó trở đi, cậu chưa từng có cảm giác bản thân được người khác quan tâm ôn nhu ấm áp như vậy.

Diệp Mạc lại cảm thấy trái tim như bị khoan một lỗ đau nhói, Diệp Thần Tuấn với Diệp Trọng Quang xem cậu như người thân mà đối xử tốt với cậu như thế, còn cậu lại đi... trợ trụ vi ngược (nổi giáo cho giặc), hại chết Diệp Trọng Quang, hại toàn bộ tài sản Diệp gia đều bị cướp đi mất.

Diệp Mạc thề rằng, nếu như cậu biết đây chính là mục đích của Tiểu Tẩn Nghiêm, nhất định vào thời điểm bắt đầu nếu phát hiện ra trong hợp đồng cậu ký với Tiểu Tẩn Nghiêm có một phần giấy chuyển nhượng di sản, cậu nhất định sẽ không chút do dự mà đem toàn bộ chân tướng nói cho Diệp Trọng Quang biết.

Nhưng điều bất đắc dĩ chính là, đợi đến khi cậu phát hiện ra sự thật thì... đều đã muộn rồi...

“Thần ca, xin lỗi... em...” Diệp Mạc muốn nói gì đấy rồi lại thôi, có thể là do tác dụng của men rượu, mọi cảm giác áy náy trong Diệp Mạc đều dâng lên, có loại kích động muốn đem tất cả mọi chuyện nói cho Diệp Thần Tuấn biết.

“Tiểu Tuyền, sao vậy, đã xảy ra chuyện gì sao?” Diệp Thần Tuấn thấy Diệp Mạc khóe mắt mơ hồ ướt ướt, vội vã xoa xoa lên tóc Diệp Mạc “Có gì ủy khuất thì nói cho Thần ca biết đi, dù sao cũng đừng mãi giấu trong lòng...”

Diệp Mạc dừng lại một chút, nâng ly rượu trong tay một hơi uống cạn sạch, quay mặt lại nhìn Diệp Thần Tuấn “Thần ca, em không phải là người yêu của Tiểu Tẫn Nghiêm, em... lúc đó... là có hợp đồng...”

Diệp Mạc đã đem hết toàn bộ quá trình Tiểu Tẫn Nghiêm làm sao lợi dụng cậu để cướp đoạt tài sản nói cho Diệp Thần Tuấn biết, nhưng không nói cho Diệp Thần Tuấn chuyện cái chết của Diệp Trọng Quang cũng là do Tiểu Tẫn Nghiêm hại, Diệp Mạc sợ rằng nếu Diệp Thần Tuấn biết chuyện sẽ kích động đi báo cảnh sát, tới lúc đó, Tiểu Tẫn Nghiêm nhất định sẽ tìm cách diệt trừ anh.

Sau khi Diệp Mạc nói xong liền xin lỗi liên tục, còn Diệp Thần Tuấn thì vẻ mặt co giật.

“Tiểu Tuyền, sao em lại không báo cảnh sát? Cái hợp đồng đấy trên luật pháp căn bản là vô hiệu.” Diệp Thần Tuấn có chút đau lòng đưa tay lau đi nước mắt của Diệp Mạc.

Diệp Mạc không biết phải làm thế nào để nói cho Diệp Thần Tuấn biết, gốc rễ ràng buộc của cậu không phải là bản hợp đồng kia, mà chính là sự sợ hãi sâu sắc của cậu đối với Tiểu Tẫn Nghiêm.

30. Quyển 1 - Chương 29: Bị Mang Đi

“Thần ca, xin anh đừng đi báo cảnh sát, ngày tới hợp đồng của em với hắn ta đã đến hạn, thế nên Thần ca, anh tuyệt đối đừng nên chọc giận hắn ta, Tiểu Tẫn Nghiêm là kẻ độc ác thủ đoạn, nếu để hắn biết em đem tất cả mọi chuyện nói cho anh biết, thì...” Diệp Mạc càng nói càng lo sợ, đột nhiên cậu lại thấy hối hận vì đã nói hết tất cả ra, mắt mở to nhìn Diệp Thần Tuấn cầu xin “Thần ca, anh có thể xem như em chưa nói gì được không?”

Diệp Thần Tuấn nhìn đôi mắt Diệp Mạc tràn ngập kinh hoàng, đột nhiên vươn tay ra ôm lấy Diệp Mạc vào trong lòng ngực, nhẹ giọng nói “Yên tâm đi Tiểu Tuyền, Thần ca làm việc tự biết có chừng mực, sớm muộn gì Tiểu Tẫn Nghiêm cũng phải trả giá cho tội ác mà hắn gây ra.”

Bề ngoài nhìn qua đã thấy thực lực của Tiểu Tẫn Nghiêm quá khổng lồ so với bất kỳ ai, chuyện làm ăn trong giới bạch đạo kỳ thực không thể bằng được một nửa của hắn, là kẻ có năng lực một tay che trời, người khác mãi mãi cũng không thể tưởng tượng nổi sự ghê gớm của hắn, nhưng Diệp Mạc thì rất rõ ràng. Cậu biết, chỉ cần Tiểu Tẫn Nghiêm muốn xóa sổ một người bốc hơi khỏi thế gian này, chỉ cần trong nháy mắt mà thôi.

“Thần ca, em đáng chết, hại tất cả của ông ngoại đều bị Tiểu Tẫn Nghiêm đoạt đi.” Diệp Mạc vô cùng thương tâm mà nói, dường như đã say rồi, cậu ở trong lòng ngực Diệp Thần Tuấn mà nước mắt không ngừng.

Diệp Thần Tuấn buông Diệp Mạc ra, giúp Diệp Mạc lau bớt đi nước mắt trên mặt, nhẹ nhàng nói “Chuyện này đều là lỗi của Tiểu Tẫn Nghiêm, Tiểu Tuyền em không có sai gì cả, ngày tới anh sẽ đến đón em đi, tới lúc đó em hãy chuyển đến chỗ anh ở, không cần phải tiếp tục chịu đựng sự uy hiếp của hắn ta nữa.”

Diệp Mạc gật đầu “Thần ca, em thật không biết nên làm gì để báo đáp anh nữa.”

Diệp Thần Tuấn mỉm cười xoa xoa mái tóc Diệp Mạc “Đứa ngốc này, Thần ca còn muốn cảm ơn em nữa.”

“Cảm ơn em? Tại sao?” Diệp Mạc nghi hoặc khó hiểu nhìn Diệp Thần Tuấn, Diệp Thần Tuấn chỉ mỉm cười, nhưng không nói.

.....

Nói ra được tất cả rồi, Diệp Mạc nhất thời cảm thấy thật nhẹ nhõm hơn rất nhiều, bất tri bất giác đã uống vào không ít rượu, Diệp Thần Tuấn bắt đầu dĩ, không thể làm gì khác hơn là đỡ Diệp Mạc đi ra ngoài “Tiểu Tuyền, hay là tối nay đến chỗ Thần ca nghỉ ngơi một chút đi, em như vậy, anh không yên lòng để một mình em ở lại đây.”

Diệp Mạc đã say khướt, nhe răng cười, căn bản tựa hồ không nghe rõ Diệp Thần Tuấn đang nói cái gì, Diệp Thần Tuấn thở dài một tiếng, nghĩ thầm không biết trong lòng thằng bé Diệp Tuyền này chất chứa bao nhiêu u buồn đây, lại đi uống nhiều như vậy, có ngăn cản cũng ngăn cản không được.

Vừa mới đỡ Diệp Mạc đi tới cửa, đột nhiên một bóng người cao to đứng lặng trước mặt, giống như một trận âm phong vừa mới thổi qua.

Diệp Thần Tuấn đối với kẻ tên Tiểu Tẫn Nghiêm đang đứng ở trước mặt mình vốn dĩ đã chẳng có cảm tình gì, lúc trước còn có chút kính nể hắn, cho rằng Tiểu Tẫn Nghiêm là một thương nhân thành công khôn ngoan vĩ đại, sau khi nghe Diệp Mạc kể xong, Diệp Thần Tuấn giờ chỉ cảm thấy tên nam nhân trước mặt lòng dạ thâm độc, lãnh huyết đê hèn, khiến cho người ta cảm thấy chán ghét căm hận.

“Chào Tiểu tống, cũng đến giải trí sao?” Diệp Thần Tuấn không nóng không lạnh mở miệng nói.

Tiểu Tẫn Nghiêm mặt không hề có cảm xúc, đôi mắt sắc bén nhìn chằm chằm vào Diệp Mạc đang được Diệp Thần Tuấn dìu đỡ, lúc này Diệp Mạc đã say, khuôn mặt nhẹ nhàng ửng đỏ, đang tựa lên vai Diệp Thần Tuấn mà ngủ thiếp đi, trong miệng đang không biết nói linh tinh cái gì.

“Diệp tống định mang người yêu tôi đi đâu thế?” Làn môi mỏng của Tiểu Tẫn Nghiêm khẽ mở, thanh âm lạnh lẽo không nghe ra được bất kỳ tâm tình gì.

Chính vì lúc này Diệp Mạc cứ luôn miệng căn dặn nên Diệp Thần Tuấn cũng chỉ đành giả vờ không biết gì cả, khách sáo nói “Tiểu Tuyền uống say, tôi muốn đưa em ấy về nhà nghỉ ngơi. Phiền Tiểu tống nhường đường.”

Về nhà? Tiểu Tẫn Nghiêm khẽ cau mày, toàn bộ tâm tình thâm trầm ẩn giấu ở trong đôi con ngươi thâm thúy sắc bén, lạnh nhạt nói “Diệp Tuyền là người của tôi, thế nên không cần làm phiền đến Diệp tống” Tiểu Tẫn Nghiêm nói xong, phía sau là hai người đàn ông tiến lên, hai người một bên trái một bên phải đem Diệp Mạc từ trong lòng ngực Diệp Thần Tuấn gỡ đi ra ngoài.

Diệp Thần Tuấn biết Tiểu Tẫn Nghiêm cùng Diệp Mạc hiện giờ vẫn còn đang trong thời hạn hợp đồng, hơn nữa kỳ hạn hợp đồng đến ngày kia sẽ kết thúc, thế nên không nói gì thêm nữa, chỉ là nhìn Diệp Mạc bị mang đi, trong lòng vẫn cảm thấy một trận khổ sở.

Diệp Thần Tuấn chỉ hy vọng trước khi ngày kia đến sẽ không có điều bất ngờ gì phát sinh, để cho anh thuận lợi mang Diệp Mạc rời khỏi biệt thự của Tiểu Tẫn Nghiêm.

31. Quyển 1 - Chương 30: Một Xu Cũng Không Cho

Diệp Mạc lơ mơ mở mắt ra, ánh nắng rơi vào sáng rực, đại não qua một trận hôn mê trở nên nặng trĩu khó chịu, cảm giác choáng váng đau nhức khiến Diệp Mạc nhớ tới tối hôm qua đã uống quá nhiều rượu, cậu tự nghĩ rằng sau này sẽ không bao giờ uống nhiều như thế nữa.

Đập vào mắt cậu chính là gian phòng được trang hoàng theo tiêu chuẩn của Kim Ngê, Diệp Mạc suy đoán có lẽ là tối hôm qua khi cậu uống say, Thần ca đã thu xếp để cậu nghỉ lại đây.

Diệp Mạc đột nhiên nhớ tới Tiểu Tẫn Nghiêm, đã tự mình nói là muốn tận trách đóng vai nhân vật người yêu của hắn mà tối hôm qua không trở lại bên cạnh hắn, chẳng biết hắn ta có nổi giận không nữa.

Vừa mới cử động thân thể, cảm giác đau đớn như vừa bị nghiền nát qua trong nháy mắt lan tràn khắp toàn thân, địa phương khó nói phía sau càng dính dấp đau đớn hơn gấp mấy lần, Diệp Mạc kinh ngạc, cuống quýt mở chăn ra, hoảng hốt phát hiện mình hiện tại trần như nhộng.

Toàn thân trải rộng đầy dấu hôn cùng với vết máu bầm ứ đọng dữ tợn khiến trong đầu Diệp Mạc âm ỉ nổi tung một tiếng sấm kinh hoàng, dễ đoán được chuyện gì đã xảy ra.

Bình tĩnh, bình tĩnh. Diệp Mạc không ngừng vuốt trái tim nơi lồng ngực đang đập điên cuồng, nhưng mà vẫn quá gấp gáp không biết nên phải làm thế nào, tối hôm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Diệp Mạc hoàn toàn không thể nhớ ra được, cậu cố gắng cẩn thận hồi tưởng lại, Diệp Mạc chỉ nhớ mang máng cậu với Diệp Thần Tuấn cùng nhau uống rượu, rồi sau đó uống say, sau đó nữa thì Diệp Thần Tuấn đỡ cậu rời đi, sau đó... sau đó... cái gì cũng không còn nhớ rõ nữa.

Chẳng lẽ nào Thần ca lại... Diệp Mạc vội vàng lắc lắc đầu, Thần ca là người như thế nào chứ? Làm sao anh ấy lại có thể làm ra loại chuyện đó với cậu được.

Diệp Mạc khó khăn nằm xuống giường, xương cốt toàn thân giống như bị bóp vỡ vụn ra vậy, gần như là phải bò đi nửa ngồi nửa quỳ Diệp Mạc mới lết được tới phòng tắm, nhìn vào trong gương, Diệp Mạc bị chính mình làm cho sợ hết cả hồn, những dấu hôn ngăn, vết răng cắn cùng vết máu bầm ứ đọng hầu như trải rộng khắp toàn thân, hoàn toàn chính là một thân thể vừa bị giày vò ngược đãi đến rách nát. Có lẽ là do hình ảnh phản chiếu trong gương quá mức chói mắt khiến Diệp Mạc kinh sợ đến nỗi khuỵu xuống ngã ngồi trên mặt đất, bởi vì đây giống hệt như thân thể cậu lúc trước đã từng cùng Tiểu Tẫn Nghiêm chung sống hơn 400 ngày.

Sự cuồng dã thô bạo của Tiểu Tẫn Nghiêm cùng với biểu tình khủng bố hận không thể đem Diệp Mạc xé nát ra thành từng mảnh từng mảnh nuốt vào bên trong bụng. Nhìn lại, vẫn giống như chính là cùng một thủ phạm khiến cho thân thể Diệp Mạc đầy những thương tích như thế này.

Diệp Mạc vội vàng tắm rửa thanh tẩy xong thân thể, liền trở lại giường, cậu cái gì cũng không dám nghĩ, bởi vì bất kể là nguyên nhân như thế nào, cậu cũng đều không thể chịu đựng được nổi.

Ngồi trên giường, Diệp Mạc bắt đầu mặc quần, vừa mới kịp trùng áo vào, cửa phòng liền bị mở ra, Diệp Mạc không kịp đề phòng, bởi vì cậu không biết là cửa phòng không khóa, càng không biết người đột nhiên xuất hiện kia lại là Tiểu Tẫn Nghiêm.

Gương mặt Tiểu Tẫn Nghiêm vô cảm, thân thể cao lớn kiên cường giống như một pho tượng thần sừng sững vĩnh viễn không thể đổ ngã, ngoài trừ âm lãnh, Diệp Mạc còn có thể cảm nhận được bên trong ánh mắt sắc bén như loài chim ưng kia, cất giấu một trận cuồng phong cát bay đá chạy, giống như là ngay thời khắc này sẽ có một đại chưởng vung lên đánh chết chính cậu.

Diệp Mạc mờ mịt ngược nhìn Tiểu Tẫn Nghiêm đi tới trước giường ở trên cao nhìn xuống cậu, cậu đến nửa lời cũng không biết phải nên mở miệng giải thích như thế nào, kinh hoàng xen lẫn luống cuống, giống như con cừu non đang bất lực chờ đợi người ta làm thịt.

Nửa người Diệp Mạc trần trụi bày ra trước mắt Tiểu Tẫn Nghiêm, còn có làn da trắng nõn mềm mại điểm xuyết những vết thương đối nghịch, đuôi mắt hẹp dài hơi nheo lại, ngón trỏ Tiểu Tẫn Nghiêm nhẹ nhàng nâng lên cái cằm tinh tế của Diệp Mạc, thanh âm trầm lạnh mang theo vài phần khinh bỉ chậm rãi phun ra “Cậu đã ngủ với phụ nữ hay là bị đàn ông làm?”

“Tôi...” Diệp Mạc ấp úng, sợ hãi nhìn Tiểu Tẫn Nghiêm lúc này cả người tràn ngập hàn khí “Tối hôm qua... tôi uống hơi nhiều, tôi... tôi cái gì cũng không nhớ rõ...”

Ngón cái Tiểu Tẫn Nghiêm chà sát làn môi sưng đỏ của Diệp Mạc, đáy mắt lướt qua một tia cười nhạt, bởi vì dĩ nhiên “hung thủ” tối qua chính là hắn.

Vốn dĩ là định trước khi thời hạn hợp đồng kết thúc, kéo đứa con trai này của Hạ Hải Long lên giường phát tiết một trận, nếu như có thể, hắn rất muốn đem tên nam nhân này sau khi chơi xong liền một phát bóp chết cậu ta ngay trên giường, nhỡ có tận gốc chính là tác phong của hắn từ trước đến nay, vì lẽ đó ngay từ khi bắt đầu, Tiểu Tẫn Nghiêm đã không có ý định để Diệp Mạc còn sống sót, cái tên này ngu ngốc như vậy, ngoại trừ là quân cờ giúp hắn đoạt được toàn bộ tài sản của Diệp Trọng Quang, Tiểu Tẫn Nghiêm chỉ xem cậu giống như là một kẻ thù chờ định đoạt, mỗi lần nhìn thấy cậu ta, Tiểu Tẫn Nghiêm sẽ nhớ tới cảnh tượng Hạ Hải Long bức chết cha mẹ của hắn. Khuôn mặt sét đánh cũng không biến sắc thường những lúc nghĩ đến liền sẽ nghiêng răng nghiêng lợi cắn hận.

Tiểu Tẩn Nghiêm không ngờ tới bản thân hẳn lại mất đi không chế như vậy, nếu như nói lúc bắt đầu rong ruổi, cần xé là bắt nguồn từ nỗi căm hận trong lòng, vậy đòi hỏi vô độ tiếp theo lại đến từ bản năng thân thể từ sâu bên trong, không ngừng ôm lấy thân thể gầy yếu này, xúc cảm cùng nhiệt độ mà khối thân thể này mang đến khiến hẳn muốn ngừng cũng không ngừng được, rơi vào bên trong loại điên cuồng kỳ quái, còn có cảm giác quen thuộc khiến hẳn không thể nào tưởng tượng nổi, giống như nắng hạn gặp mưa rào, giải quyết được tất cả khao khát dồn nén trong cơ thể của hẳn.

Tiểu Tẩn Nghiêm nhìn chăm chăm vào đôi môi Diệp Mặc, tối hôm qua chính hẳn đã mê luyến mãi không chịu rời đi khỏi nơi này, đến bây giờ vẫn còn đọng lại dư vị của làn môi mềm mại ngọt ngào này.

Tên nam nhân này rất nguy hiểm, lần đầu tiên Tiểu Tẩn Nghiêm có cảm giác như thế.

“Tiểu tống... tôi thật sự không nhớ rõ chuyện tối hôm qua... tôi...tôi không phải cố ý... thật sự...” Diệp Mặc mơ hồ lúng túng giải thích không rõ ràng, Tiểu Tẩn Nghiêm chỉ cười lạnh một tiếng, buông cầm Diệp Mặc ra, quay người dựa vào trước bàn châm một đũa thuốc hút.

“Hay là lúc này chúng ta nên nói đến chuyện hợp đồng kia” Tiểu Tẩn Nghiêm lơ đi thanh âm sợ hãi của Diệp Mặc, Diệp Mặc biết Tiểu Tẩn Nghiêm tâm cơ sâu sắc, đấu trí với hẳn, cậu tuyệt đối sẽ thua rất thảm. Nhưng bất đắc dĩ, cậu chỉ có thể im lặng mà nghe Tiểu Tẩn Nghiêm nói.

“Nội dung hợp đồng, tôi tin chắc Diệp tiên sinh hẳn còn nhớ rất rõ.” Tiểu Tẩn Nghiêm nói xong, Diệp Mặc liền sợ hãi nhìn Tiểu Tẩn Nghiêm “Tiểu tống, ngài nghe tôi giải thích đi, tôi thật sự...”

“Diệp tiên sinh đã vi phạm điều khoản hợp đồng.” Tiểu Tẩn Nghiêm ngắt lời Diệp Mặc “Vì vậy ngày mai khi Diệp tiên sinh rời đi, 20 triệu một xu tôi cũng không cho, hơn nữa Diệp tiên sinh còn phải bồi thường cho tôi 20 triệu.”

32. Quyển 1 - Chương 31: Hận Kẻ Bắt Chước Cậu Ta

Tiểu Tẩn Nghiêm vừa dứt lời, Diệp Mặc tại chỗ ngây người như phỗng.

Lúc trước Diệp Mặc đồng ý làm người yêu của Tiểu Tẩn Nghiêm hai tháng chính là vì sau khi kết thúc có thể nhận được 20 triệu và sử dụng số tiền kia để mang theo Diệp Nhã rời khỏi thành phố X để đến những thành phố khác tiếp tục chữa trị. Hiện tại không chỉ một xu cũng không lấy được mà thậm chí lại phải bồi thường cho Tiểu Tẩn Nghiêm 20 triệu.

“Tiểu tống, ngài nghe tôi giải thích, tôi thật sự không biết rốt cuộc tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì, tôi... lúc đó tôi không ý thức được bất cứ cái gì hết, thế nên tôi căn bản không biết là ai đã làm chuyện gì với tôi, vì lẽ đó nên tôi không có vi phạm nội dung trong hợp đồng...” Diệp Mặc hoảng loạn giải thích, thế nhưng Tiểu Tẩn Nghiêm chỉ quỷ dị cười một tiếng, bóp tắt điều thuốc trong tay, tiến lên phía trước, đem Diệp Mặc một phát nhấn xuống trên giường, bàn tay lớn trắng kiện một cái xé rách mắt quần của Diệp Mặc khiến toàn bộ thân thể Diệp Mặc liền đều bại lộ trước mắt Tiểu Tẩn Nghiêm.

Diệp Mặc run rẩy, trợn tròn mắt lên kinh hoàng nhìn chăm chăm Tiểu Tẩn Nghiêm “Tiểu..... Tiểu tống, đừng... đừng mà...”

Trong mũi phát ra một tiếng hừ nhẹ khinh thường, Tiểu Tẩn Nghiêm buông tay ra, một lần nữa đứng nghiêm ở bên giường, chỉ vào những dấu vết phủ khắp từ trên xuống dưới trên thân thể Diệp Mặc, gằn giọng nói “Những thứ này không phải là chứng cứ tốt nhất chứng tỏ cậu vi phạm hợp đồng sao? Lẽ nào cậu định nói với tôi những dấu vết này là do chính cậu tự lưu lại?”

Ánh mắt lạnh lẽo của Tiểu Tẩn Nghiêm vẫn nhìn kỹ Diệp Mặc, nhìn vẻ mặt cậu hiện lên nét bi thương tuyệt vọng, khóe miệng nhếch lên một vết cười khê. Đây là vẻ mặt con trai Hạ Hải Long nên có, chỉ là hẳn cảm thấy như thế này vẫn còn chưa đủ.

Diệp Mạc run rẩy nắm lấy chần che khuất đi hạ thân, động tác vừa nãy của Tiểu Tẩn Nghiêm không thể nghi ngờ là đang muốn hạ nhục cậu, Diệp Mạc biết, Tiểu Tẩn Nghiêm đã nắm được tất cả của Diệp Trọng Quang, mà bản thân cậu đối với hắn cũng đã mất đi giá trị lợi dụng, vì thế nên giờ khắc này ở trong mắt Tiểu Tẩn Nghiêm, cậu chỉ là một thứ đồ chơi có thể bị bóp chết bất cứ lúc nào, căn bản không có tư cách cùng hắn nói chuyện.

Cứ cho là tối hôm qua không phát sinh chuyện gì đi, mặc dù bản thân cậu có thể bình an vô sự sống sót qua hai tháng này, nhưng rồi Tiểu Tẩn Nghiêm cũng sẽ không dễ dàng buông tha cậu, buông tha con trai kẻ thù đâu.

“Tiểu tống, ngài đã chiếm được tất cả của ông ngoại, vì thế... xin... cầu xin ngài hãy bỏ qua cho tôi đi.” Diệp Mạc cắn môi, khẽ cúi đầu, cố nén rơi lệ, nhẹ giọng nói “Chuyện cha tôi nợ ngài tôi thật sự hoàn toàn không biết, tôi đối với ông ấy căn bản không có bất kỳ tình cảm gì, thế nên... thế nên... cầu... cầu...”

Tiểu Tẩn Nghiêm đột nhiên cười khẽ hai tiếng, ngồi ở đầu giường, con người đen tuyền ám trầm loé lên tia sáng quỷ dị “Đừng nói tránh sang chuyện khác, chuyện hiện tại cậu phải làm là dựa theo nội dung trong hợp đồng, bồi thường cho tôi 20 triệu.”

Diệp Mạc mím môi, mặt xám như tro tàn, rốt cuộc cậu đã mắc nợ tên ác ma này cái gì cơ chứ? Kiếp trước cũng thế, kiếp này cũng vậy, đều không trốn được lao tù mà hắn tạo ra.

“Nhưng mà... tôi không có nhiều tiền như vậy, tài sản ông ngoại để lại cho tôi đều bị Tiểu tống lấy đi rồi...” Diệp Mạc nhỏ giọng nói, trong lòng cậu tự biết, số tiền này đối với cậu là một con số trên trời, coi như cậu cả đời không ăn không uống cũng chưa chắc trả được nổi.

Tiểu Tẩn Nghiêm nhìn Diệp Mạc giờ khắc này hoảng hốt bất lực, trong đầu đột nhiên loé lên hình ảnh tối hôm qua, nam nhân này ở dưới thân hắn thống khổ rên rỉ, thanh âm mê hoặc cùng hai gò má ửng đỏ vì đau đớn, dáng vẻ say rượu câu nhân, giống như một dòng xoáy cường lực bao phủ lấy hắn nhấn chìm vào bên trong, bất kể đem cậu ta phát tiết với mọi loại tư thế ra sao, đều vĩnh viễn không đủ, xúc cảm quá mức mỹ hảo tồn tại khiến cho Tiểu Tẩn Nghiêm dấy lên ham muốn thô bạo, cuồng dã phá hoại, vô ngược, cắn xé, tựa hồ phải như vậy mới có thể làm cho hắn thỏa mãn đến mức tận cùng.

Thân thể của nam nhân này có một loại ma lực mà Tiểu Tẩn Nghiêm không thể chống cự lại được. Vì thế nên Tiểu Tẩn Nghiêm hận, bởi cậu ta luôn có thể khiến hắn vì cậu ta mà nhớ đến người con trai kia đã biến mất khỏi thế giới của hắn gần 3 năm tên Diệp Mạc. Nhưng điều hắn càng hận chính là, loại phát tiết sung sướng mỹ hảo đến vậy lại là trải nghiệm trên người con trai kẻ thù khiến hắn thực sự thoải mái trần trề.

Tiểu Tẩn Nghiêm nắm chặt tay, hắn không cần người kia làm thế thân, bởi vì bất kể ai cũng đều không thể thay thế được, vì thế nên hắn căm hận người nào bắt chước theo cậu ta, chẳng hạn như nam nhân tên Diệp Tuyên này.

“Như vậy đi.” Tiểu Tẩn Nghiêm đột nhiên tới gần Diệp Mạc, đáy mắt hoàn toàn lạnh lẽo “Tôi có thể để cậu trả tiền theo kỳ, cuối mỗi tuần cậu đưa cho tôi 30 vạn, như vậy thì không tới hai năm, cậu có thể trả hết toàn bộ số nợ.”

Diệp Mạc cúi thấp đầu, trong lòng càng tuyệt vọng, ba mươi vạn! Sợ là đến một vạn cậu cũng phải chạy đông chạy tây mới may ra có đủ.

Tiểu Tẩn Nghiêm đứng dậy, nhìn xuống Diệp Mạc ngồi ở trên giường với vẻ mặt bi thương, tiếp tục nói “Hai giờ chiều chủ nhật mỗi tuần, cậu mang tiền đến trụ sở Hoàng Sát tìm tôi, nhớ cho kỹ, nếu như cậu dám bỏ trốn, tôi sẽ đem cậu băm ra cho chó ăn.”

Diệp Mạc toàn thân tóc gáy dựng lên, khuôn mặt càng đỏ ra một tầng mồ hôi lạnh, cậu biết Tiểu Tẩn Nghiêm nói được là làm được, bởi vì loại thủ đoạn này của hắn, trong lúc bị Tiểu Tẩn Nghiêm giam cầm, cậu đã từng trải qua, từng bởi vì chuyện này mà có tới thời gian một tháng, mỗi lần nhìn thấy Tiểu Tẩn Nghiêm thì tinh thần đều nằm trong trạng thái chấn động hay căng thẳng tột độ.

“Tôi... sẽ không trốn... tuyệt đối... tuyệt đối sẽ không trốn...” Diệp Mạc run rẩy nói liên tục.

Tiểu Tẩn Nghiêm hướng về ngoài cửa đi ra, mới vừa bước được vài bước lại ngừng lại, chỉ là không quay đầu, thanh âm trầm thấp âm lãnh truyền đến, “Nếu như cuối mỗi tuần cậu không có cách nào giao tiền

đúng hạn, cứ mỗi lần như vậy tôi sẽ cắt lấy nửa cân thịt trên người cậu, mãi đến tận khi cậu chết.” Nói xong, để lại Diệp Mạc gương mặt trắng bệch mà trực tiếp rời khỏi gian phòng.

33. Quyển 1 - Chương 32: Chống Lại Một Lần

Sau khi Tiểu Tần Nghiêm rời đi, Diệp Mạc giống như mới vừa trải qua một trận sét đánh, cứ thế ngồi ngổ trên giường, hết nửa ngày mới từ từ hoàn hồn lại, vội vàng lấy điện thoại di động ra, lục tìm thông tin bên trong danh bạ, Diệp Mạc chăm chú nhìn tên Diệp Thần Tuấn rất lâu, nhưng rồi lại không nhấn xuống.

Vào lúc này cho dù Thần ca đến nhưng phải làm thế nào đây, hôm nay đã là ngày cuối cùng của hợp đồng rồi mà bản thân vẫn chưa thể rời khỏi Tiểu Tần Nghiêm, nếu lại bị Tiểu Tần Nghiêm chụp lên tội danh vi phạm điều ước, tới lúc đó số tiền phải bồi thường chính là 40 triệu.

Diệp Mạc cảm thấy sống mũi mình cay cay, cắn môi cố gắng đem nước mắt không chế ở bên trong viền mắt, mặc quần áo vào tử tế, nhìn nhin đau đớn phía sau mà mở cửa đi ra ngoài, phòng này hình như là một gian phòng ở tầng năm của Kim Nghê, sau khi Diệp Mạc đi ra thì chống đỡ tay lên tường để đi vào thang máy.

Bên trong thang máy, Diệp Mạc bắt lực tựa vào vách tường, hai tay ôm mặt, khê khóc nức nở, cậu cứ cho rằng hơn 400 ngày ở bên trong sự dày vò ngược đãi của Tiểu Tần Nghiêm, bản thân cậu đã đủ kiên cường rồi, hóa ra chỉ cần Tiểu Tần Nghiêm không ngã thì bất kể tương tâm cậu có giữ vững chắc chắn thế nào cũng không thể ngăn nổi đạn pháo hấn tiện tay ném ra, đủ để bất cứ lúc nào cũng khiến cậu tan xương nát thịt.

Bên trong đại sảnh ở lầu một Kim Nghê có rất nhiều người, tiếng nhạc điện tử vang dội như muốn nổ điếc tai, Diệp Mạc định mau chóng rời khỏi đây, nhưng lúc cách cửa ra còn vài bước lại chạm mặt Lê Cửu.

“Tiểu Tuyền, sao cậu lại ở chỗ này?” Lê Cửu kinh ngạc la lên, tiến đến kéo tay Diệp Mạc, nở nụ cười cực kỳ xán lạn “Tôi cứ nghĩ sau khi cậu ở cùng Tiểu tổng rồi sẽ không bao giờ quay lại gặp tôi nữa chứ.”

“Làm sao có thể?” Diệp Mạc nhướn miệng cười một tiếng, cố gắng che dấu cảm giác khó chịu nơi thân thể, cố gắng duy trì nụ cười.

“Tiểu Tuyền...” Lê Cửu vô cùng thần bí đem Diệp Mạc kéo đến một góc, nhỏ giọng nói, “Chúng ta trước đây tốt xấu gì cũng đã từng bằng hữu một thời gian, Tiểu Tuyền cậu có thể tùy tiện sắp xếp giúp tôi một công việc ở Hoàng Sát được không? Tôi đã xin làm ban ngày rồi, nhưng mà chuyện làm ăn của Kim Nghê thực sự quá tốt, ban ngày khách hàng cũng nhiều vô cùng, tôi làm mệt sắp chết rồi đây.”

Diệp Tuyền lộ ra vẻ mặt khó xử “Lê Cửu, chuyện này tôi sợ không làm chủ được, thật ra tôi chỉ là...”

“Tiểu Tuyền!” Lê Cửu ngắt lời Diệp Mạc, biết Diệp Mạc dễ tính, cố ý làm ra vẻ mặt tức giận, “Ông ngoại cậu hiện không còn, thế nhưng không phải cậu còn có nam nhân thần thánh như Tiểu tổng làm chỗ dựa hay sao, lại nói chúng ta trước đây là hàng xóm của nhau, giờ cậu ở biệt thự còn tôi vẫn tiếp tục phải thuê phòng trọ nhỏ, gấp đủ túng quẫn, cậu lại không thêm suy nghĩ giúp tôi.”

Diệp Mạc nhìn ánh mắt Lê Cửu vừa oán giận lại vừa mong đợi, khuôn mặt cậu vẫn là vẻ khó xử “Lê Cửu, chuyện này chúng ta để sau hãy nói được không? Hiện giờ tôi... đang gặp một chút rắc rối.”

Lê Cửu biết bây giờ Diệp Mạc thân phận bất phàm, muốn vươn mình thăng tiến thì còn phải dựa vào cậu ta, liền cố ý thờ dài nói “Vậy về sau cậu tuyệt đối đừng quên người anh em kết nghĩa này đây.”

Lê Cửu nói xong, vỗ vỗ vào vai Diệp Mạc “Thật ngưỡng mộ cậu a”

“Lê Cửu.” Diệp Mạc muốn nói lại thôi, cuối cùng mới nhìn Lê Cửu bằng ánh mắt khẩn cầu “Có thể... có thể cho tôi mượn ít tiền được không? Tôi muốn ra ngoài mua chút cơm.” Từ tối hôm qua đến giờ, Diệp Mạc chưa uống lấy một giọt nước, lúc này bụng đói cồn cào, bóp tiền cũng không biết bị chính mình quăng mất ở đâu rồi.

Lê Cửu khó tin nhìn Diệp Mạc “Tiểu Tuyền... cậu đang nói giỡn với tôi hả?” Điện thoại di động đang ở trên tay, sao không gọi một cú điện thoại bảo người hầu đến, hơn nữa Diệp Mạc hiện tại còn là người của Tiểu Tẩn Nghiêm, tiền, còn cần phải đi mượn sao?

.....

Diệp Mạc mượn của Lê Cửu 50 đồng, ở một tiệm mì gần Kim Nghê mua một tô mì lớn, mới ăn được một nửa thì điện thoại reo lên.

Người gọi tới là Tiểu Tẩn Nghiêm, vừa nhận được điện thoại đã nghe Tiểu Tẩn Nghiêm ra lệnh “Lập tức đến phòng XXX ở Kim Nghê” Diệp Mạc còn chưa kịp há mồm, điện thoại đã ngắt.

Nhìn trong tô mì vẫn còn lại một nửa, Diệp Mạc trong lòng một trận rầu rĩ, nghĩ đến những ngày sắp tới, sợ mình có khi ăn có mỗi tô mì thôi mà thần kinh cũng phải căng thẳng. (Jian: mé, trời đánh còn tránh bữa ăn =.=)

Tuy rằng chỉ mới ăn có một nửa, nhưng trong dạ dày một khi có đồ ăn, Diệp Mạc liền cảm giác cả người trong nháy mắt như vừa được sống lại, đầu óc mờ mịt u tối một hồi giờ đã tỉnh táo sáng suốt hơn hẳn.

Giờ bản thân cậu vẫn còn có 20 vạn mà, hơn nữa mấy chục ngày trước Tiểu Tẩn Nghiêm có cho cậu một tấm thẻ, trong thẻ có gần 3 triệu, Diệp Mạc tính toán một chút, cậu có thể dùng số tiền kia bình an sống qua mấy tháng, nếu như vậy, ít nhất là trong mấy tháng này Tiểu Tẩn Nghiêm không thể làm hại gì đến cậu nữa.

Diệp Mạc hít sâu một hơi, nếu ông trời đã cho cậu cơ hội sống lại một lần, như vậy cậu đồng ý dùng cơ hội này vì vận mệnh của mình mà chống lại một lần. Không phải là chuyển biến quá nhanh, mà là Diệp Mạc thật sự rất muốn sống sót, vì em gái của cậu, còn cả vì một lần nữa hi vọng vào một cuộc sống tốt đẹp.

34. Quyển 1 - Chương 33: Không Chết

Diệp Mạc đi tới vị trí phòng khách của Tiểu Tẩn Nghiêm, bất ngờ là không có âm ỉ huyền ảo như tối hôm qua, bên trong gian phòng chỉ có hai người, một là Tiểu Tẩn Nghiêm đang dựa vào trên ghế salông, hai chân bắt chéo, toàn thân tỏa ra khí tức lạnh lẽo, chỉ cầm trên tay điều thuốc, còn có Mạnh Truyền Tân đứng nghiêm trang phía sau Tiểu Tẩn Nghiêm.

Phòng khách yên tĩnh dường như càng thêm đáng sợ, càng có ít người, Diệp Mạc càng cảm thấy sát khí ảm đạm trên người Tiểu Tẩn Nghiêm càng dày đặc, Diệp Mạc cẩn thận từng li từng tí một đi vào, vẫn không dám ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Tiểu Tẩn Nghiêm.

Đứng trước mặt Tiểu Tẩn Nghiêm, Diệp Mạc nhỏ giọng nói “Tiểu tổng tìm tôi có chuyện gì không?”

“Đại ca cậu chết rồi.” Tiểu Tẩn Nghiêm thở ra vòng khói trong miệng, thanh âm không có chút nhiệt độ nào, tựa hồ mang theo mấy phần trào phúng “Ở Thái Lan làm nam kỹ bị một đám nam nhân thích SM chơi đùa chết ở trên giường.” (Jian: thần linh ơi =.=)

Diệp Mạc biết người Tiểu Tẩn Nghiêm nói chính là anh cả cùng cha khác mẹ với Diệp Tuyền, nhưng bởi vì trong ý thức căn bản không có người này, vì thế nhất thời Diệp Mạc không biết nên biểu hiện ra vẻ mặt gì. Giật mình? Hay là bi thống? Cuối cùng, Diệp Mạc chỉ có thể im lặng không lên tiếng.

Diệp Mạc trầm mặc như vậy khiến Tiểu Tẩn Nghiêm rất không thoải mái, nhưng trong lòng chỉ lý giải vì Diệp Mạc mất trí nhớ nên mới đối với cái người gọi là đại ca này biểu hiện hồ hững, thế nhưng hẳn rất muốn nhìn thấy vẻ mặt thống khổ tuyệt vọng của nam nhân này, vì đó chính là thần thái đứa con trai kẻ thù của hắn đang ở trước mặt hắn nên có.

“Sẽ nói cho cậu biết một tin tức tốt.” Tiểu Tẩn Nghiêm nhàn nhạt phun ra một câu nói, Diệp Mạc biết, khẳng định không phải chuyện tốt đẹp gì. Hai mắt Tiểu Tẩn Nghiêm nheo lại mang theo tia nguy hiểm, lạnh lùng nói “Cha của cậu, Hạ Hải Long vẫn còn sống.”

Diệp Mạc kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn thấy sát khí trong mắt Tiểu Tẩn Nghiêm lại lập tức cúi đầu thấp xuống, không biết phải nên trả lời như thế nào, tin này đối với cậu mà nói cũng xem như là tin tức tốt sao? Chỉ tốt đối với Diệp Tuyền thôi.

Hạ Hải Long là kẻ thù lớn nhất của Tiểu Tẩn Nghiêm, Diệp Mạc biết giờ phút này không nên biểu hiện ra bất kỳ vẻ mặt vui sướng nào, thế nên vẫn cung kính cúi đầu không nói một lời.

“Hạ Hải Long ẩn trốn ở nước ngoài, không chỉ né tránh sát thủ tôi phái đi, hơn nữa còn đang chuẩn bị lực lượng đối kháng lại tôi, cậu cảm thấy, lão già đấy có thể thắng được tôi không?” Âm điệu khê tăng lên, trong lời nói hiển lộ hết ý xem thường, Tiểu Tẩn Nghiêm nhìn chằm chằm vào Diệp Mạc, giống như là muốn nhìn thấu tâm can ý nghĩ của cậu lúc này.

Diệp Mạc không nói gì cả, chỉ vội vã lắc đầu một cái, ý chỉ khẳng định sức mạnh của Tiểu Tẩn Nghiêm vô cùng kiên cố, có điều cũng khó trách, bởi vì Diệp Mạc suy nghĩ nát óc cũng không tưởng tượng nổi cảnh tượng tên ác ma trắng đen đều đoạt như Tiểu Tẩn Nghiêm có thể sụp đổ.

“Tôi cũng cảm thấy không thể, nhưng thật kỳ quái, hình như cha của cậu không cho là như vậy.” Tiểu Tẩn Nghiêm đột nhiên đứng lên, ngón tay giữa bóp tắt điều thuốc ở trong cái gạt tàn thuốc, bước chân trầm ổn đi tới trước mặt Diệp Mạc “Ông ta không cố gắng thoát thân, trái lại trong bóng tối bắt đầu thực hiện giao dịch ma túy vũ khí, tại sao lại vậy?”

Ngũ quan kiên cường sắc bén của Tiểu Tẩn Nghiêm hơi hạ thấp xuống, kẻ sát đến trước mặt Diệp Mạc, một cái tay khoát lên trên vai Diệp Mạc, nhỏ giọng nói “Cậu nói xem có phải ông ta đã xếp đặt gian tế gì vào bên cạnh tôi cho nên mới có tự tin như vậy mà đấu với tôi đúng không?”

Tiểu Tẩn Nghiêm tính cách đa nghi, hẳn là dựa vào tác phong cẩn thận và tuyệt đối tàn nhẫn mới đi được đến địa vị như bây giờ, vì vậy nên hẳn quyết không cho phép bản thân tồn tại bất kỳ sai lầm nào, làm trái ý hẳn, hẳn tuyệt sẽ không lưu mạng lại.

Diệp Mạc có thể cảm nhận được hàn khí trên người Tiểu Tẩn Nghiêm vô cùng mãnh liệt, không thể nghi ngờ gì nữa, hẳn đang hoài nghi cậu là tai mắt Hạ Hải Long xếp vào ở bên cạnh hẳn, trong nháy mắt, Diệp Mạc nghĩ tim mình nhảy tới cổ rồi, nếu như Tiểu Tẩn Nghiêm thật sự xem sự tồn tại của cậu sẽ tạo thành uy hiếp cho hẳn, hẳn tuyệt đối sẽ không thêm để ý tới hợp đồng gì nữa hết mà chẳng chút do dự rút súng ra bắn cho cậu một phát đạn.

“Chắc là cha tôi ông ấy chỉ là vì kế sinh nhai nên mới vạn bất đắc dĩ đi buôn bán loại hàng kia, chắc là không phải vì để đối phó ngài đâu.” Diệp Mạc nhỏ giọng nói, hai bàn tay vô cùng căng thẳng lần thứ hai nắm chặt vào lấy nhau, khoảng cách gương mặt đó gần trong gang tấc khiến Diệp Mạc toát cả mồ hôi lạnh, cậu làm sao cũng không thể ngờ được rằng tới ngày cuối cùng khi hợp đồng kết thúc lại phát sinh ra nhiều chuyện như vậy.

.....

P/s: mà chế nói nghe, cái thằng Nghiêm này nó lầy lầm Mạc ơi >.< giờ=“” em=“” có=“” trả=“” hết=“” tiền=“” cho=“” nó=“” thì=“” nó=“” cũng=“” thật=“” em=“” à,=“” hầy=“”>

35. Quyển 1 - Chương 34: Giấy Nợ

Hơi thở của Tiểu Tẩn Nghiêm lần thứ hai phả vào bên tai Diệp Mạc, Diệp Mạc có thể cảm nhận được cỗ khí tức nguy hiểm trên người Tiểu Tẩn Nghiêm đang từ từ áp sát cậu, giống như là muốn lãng xẻo cậu đến không còn gì nữa.

“Có vẻ như cậu rất mong tôi sẽ bỏ qua cho cha cậu.” Thanh âm của Tiểu Tẩn Nghiêm rất thấp, cái tay đang khoát trên vai Diệp Mạc đột nhiên siết chặt lại, Diệp Mạc chỉ cảm thấy toàn bộ xương bả vai đều sắp bị quái lực của Tiểu Tẩn Nghiêm siết đến vỡ vụn rồi.

“Nói cho tôi biết, Hạ Hải Long ra lệnh cho cậu ở bên cạnh tôi vì cái gì? Là vì muốn văn kiện cơ mật của Hoàng Sát, hay là vì muốn mạng của tôi?”

Thân thể gầy yếu của Diệp Mạc hoàn toàn lọt thỏm vào bên trong bóng tối của Tiểu Tẩn Nghiêm, khuôn mặt thanh tú lộ ra vẻ căng thẳng, hàng lông mi dài mảnh khẽ run rẩy, đáy mắt hoảng loạn càng hiện ra bất lực “Không phải, tôi không phải người do cha phái đến bên cạnh ngài để hại ngài, nếu như tôi có ý định hãm hại ngài, vậy tại sao tôi lại đi trợ giúp ngài đoạt được tài sản của ông ngoại tôi chứ, nếu thế đáng ra tôi đã sớm công nắm lấy thế lực của ông ngoại để đi trợ giúp cha rồi.”

Tiểu Tẩn Nghiêm hừ lạnh một tiếng, lời Diệp Mạc nói hẳn cũng không phải không có suy nghĩ qua, chỉ là, Hạ Hải Long không chết, điều này làm cho hắn cảm thấy phi thường thất bại cùng phần nộ, ngọn lửa giận này, cần phải có người chịu đựng đưa đầu ra cho hắn trút giận, càng tốt là, ngày hôm nay là ngày cuối cùng của hợp đồng, Tiểu Tẩn Nghiêm không muốn cứ như thế liền dễ dàng buông tha cho tên nam nhân đã khiến tâm trí hắn xáo động hỗn loạn.

Nếu như dục cầm cố túng, như vậy xem như hắn thừa nhận, chính mình đã thực sự trúng kế, thế nhưng, để lại chơi đùa một chút cũng tốt.

Tiểu Tẩn Nghiêm có thể nghe được rất rõ tiếng tim Diệp Mạc đang đập dữ dội, khóe miệng khinh bỉ nhếch lên, sau đó xoay người ngồi xuống sôpha, mặt không chút thay đổi nói “Tôi đổi ý rồi, 20 triệu cậu nợ tôi, nhất định phải trả hết trong vòng một tháng trả, cách 7 ngày phải đưa tôi 5 triệu.” (Jian: *liên hoàn tát* bép bép)

Diệp Mạc giật mình ngẩng đầu, hai con mắt màu đen hoảng loạn luống cuống sợ hãi phóng to ra “Một... một tháng? Sao có thể như vậy được?”

“Tôi biết cậu trả không nổi, thế nên cậu còn một sự lựa chọn.” Tiểu Tẩn Nghiêm lần thứ hai châm lửa một điếu thuốc, chậm rãi nói: “Biết không?”

Thiên Đường? Là trung tâm giải trí cao cấp cực kỳ nổi tiếng dưới trướng Hoàng Sát, khác với Kim Ngê, Thiên Đường chỉ cần có tiền là có thể mua được bất kỳ sự phục vụ nào, là nơi bào mòn tiền bạc và thân thể cả khách và người phục vụ khi vào đây. (Jian: riết thấy chém quá =.= cái gì cũng thuộc tài sản thẳng Nghiêm hết, móa =.=)

Diệp Mạc gật đầu, trong lòng đột nhiên có loại dự cảm xấu.

Tiểu Tẩn Nghiêm tàn nhẫn nói một câu “Chỉ cần cậu đến đây làm điểm một năm, 20 triệu kia xem như cậu đã trả xong.”

“Xin lỗi Tiểu tổng, tôi sẽ cố gắng trong vòng một tháng đem tiền trả hết cho ngài” Diệp Mạc lập tức mở miệng nói “Nếu như sau một tháng tôi không trả hết nổi số tiền kia, tôi sẽ đem mạng mình đến trả.” Dừng khí đột nhiên dâng đến, Diệp Mạc hai tay nắm chặt, vẻ mặt quật cường kiên định.

Diệp Mạc đã từng nhìn thấy bên trong Thiên Đường, nơi đó không chỉ dơ bẩn mà hơn nữa còn rất kinh khủng, căn bản không phải là nơi tiểu nhân vật như cậu có thể chịu đựng được nổi, nếu bị trở thành một món đồ chơi trong tay đám người biến thái, vậy đúng là thật sống không bằng chết.

Về xem thường trên gương mặt Tiểu Tẩn Nghiêm từ từ biến mất, thay vào đó chính là không thích, so với bộ dạng kiên định quyết đoán của nam nhân này, Tiểu Tẩn Nghiêm phát hiện mình càng thích được nhìn thấy vẻ mặt kinh sợ hoảng loạn của cậu ta hơn, một người một khi không còn màng đến cái chết nữa thì có đùa chơi chết người đấy hẳn cũng sẽ chẳng cảm thấy có lạ thú gì.

“Có thể.” Tiểu Tẩn Nghiêm dứt khoát nói, tùy tiện giơ tay một cái, Mạnh Truyền Tân đứng phía sau tiến lên lấy ra một cây bút màu đen và một tờ giấy trắng đặt trên bàn trước mặt Diệp Mạc, sau đó lạnh lùng nhìn Diệp Mạc “Xin mời Diệp tiên sinh viết giấy ghi nợ, cần cần thận một chút.”

Diệp Mạc cắn môi, ngần ngừ nửa buổi mới tiến đến trước bàn, thân thể nửa ngồi nửa quỳ viết lên trên tờ giấy trắng, người cúi thấp khiến cổ áo Diệp Mạc mở rộng ra về phía Tiểu Tẩn Nghiêm, bên trong đây những dấu hôn chi chít đều bại lộ hết trước mắt Tiểu Tẩn Nghiêm.

Tiểu Tẩn Nghiêm hai mắt híp lại, trong đầu lướt qua hình ảnh tối hôm qua nằm trên thân Diệp Mạc không ngừng xâm chiếm, ký ức về vẻ mặt và thanh âm nam nhân này lúc đấy đến giờ vẫn còn chưa phai.

Dần dần, Tiểu Tẩn Nghiêm cảm giác được có một đám lửa ở bụng dưới đang chậm rãi nổi lên...

36. Quyển 1 - Chương 35: Lặp Lại Lần Nữa Cho Tôi

Sau khi Diệp Mạc viết xong, Mạnh Truyền Tân cẩn thận xem lại một lần nữa rồi mới quay người lại gật đầu với Tiểu Tẩn Nghiêm một cái ý chỉ không vấn đề gì, Tiểu Tẩn Nghiêm tùy ý phát tay, Mạnh Truyền Tân lập tức cúi cung im lặng không nói gì nữa mà rời đi ra ngoài, bên trong gian phòng chỉ còn lại hai người là Tiểu Tẩn Nghiêm và Diệp Mạc.

“Cởi quần áo ra” Tiểu Tẩn Nghiêm nhìn Diệp Mạc, khuôn mặt hiện ra dưới ánh đèn không chút cảm xúc, giống như một pho tượng đồng đen quỷ dị.

Diệp Mạc giật mình ngẩng đầu nhìn Tiểu Tẩn Nghiêm “Tiểu tổng...”

“Tôi nói không rõ sao?” Tiểu Tẩn Nghiêm đột nhiên từ trên ghế salong đứng lên, vòng qua bàn rượu thủy tinh trước mặt đi đến trước mặt Diệp Mạc, trong mắt âm lãnh khắp nơi đều đóng băng lạnh lẽo “Tôi muốn biết tối hôm qua cậu có bao nhiêu cuồng loạn.”

Đáy mắt Diệp Mạc quần bách né tránh, tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì cậu căn bản không nhớ rõ, hướng gì cứ coi như đã có chuyện gì xảy ra đi, thì cậu cũng đã chấp nhận dựa theo hợp đồng bồi thường cho Tiểu Tẩn Nghiêm 20 triệu rồi, Tiểu Tẩn Nghiêm còn muốn truy cứu cái gì ở cậu nữa chứ? Lẽ nào...

“Tiểu tổng, hợp đồng ngày mai mới hết hạn, thế nên anh không thể đụng vào...” Còn chữ “tôi” kia cậu không nói ra, bị một tiếng hừ lạnh của Tiểu Tẩn Nghiêm dọa cho phải nuốt lại.

Tiểu Tẩn Nghiêm nhìn Diệp Mạc đang cúi đầu trước mặt mình, trong lòng cười gằn một trận, ở trong tình huống như thế này rồi mà tên nam nhân nhu nhược yếu đuối này còn dám mang hợp đồng ra ràng buộc hắn. Người khác mơ giấc mơ đẹp nhất còn chưa được hắn ngoài đầu lại liếc nhìn một chút, còn cậu ta đối với hắn lại hạn không né tránh kịp, Tiểu Tẩn Nghiêm đột nhiên rất muốn biết, dùng khí để từ chối hắn của nam nhân này là từ đâu đến. (Jian: lạy bố, tự kỷ vừa thôi =.=)

“Tôi sẽ tuân theo nội dung hợp đồng không làm hại đến cậu.” Tiểu Tẩn Nghiêm thấp giọng nói, khuôn mặt dần dần kẻ sát Diệp Mạc, vừa dứt lời, Tiểu Tẩn Nghiêm có thể nghe được thanh âm Diệp Mạc nhỏ tiếng thở phào nhẹ nhõm, giống như là đang vui mừng vì vừa từ cõi chết trở về, Tiểu Tẩn Nghiêm hí hí mắt, tiếp tục nói “Thế nên tôi mới bảo cậu cởi.”

Tiểu Tẩn Nghiêm thỏa mãn nhìn vẻ kinh ngạc trong mắt Diệp Mạc, giống như là gặp đại địch mà bất lực không thể làm gì, hắn thật rất muốn biết, gặp loại đả kích quá lớn như vậy, nam nhân này đến đường cùng có phải sẽ chấp thuận khuất phục không, hay vẫn tiếp tục kiên cường kháng cự dù chút kháng cự ấy căn bản là quá yếu ớt, loại chơi đùa lạc thú này mà triển khai trên người một nữ nhân hắn phải có nhiều thú vị lắm.

Diệp Mạc nắm chặt tay, mím môi nhìn về phía trước, trên khuôn mặt thanh tú ẩn nhẫn sự không cam lòng rất lớn, tay uất ức đưa lên phía ngực áo thì Tiểu Tẩn Nghiêm đột nhiên tựa vào bên tai Diệp Mạc thấp giọng nói “Cả quần cũng cởi ra, không được giữ lại bất cứ gì.” Nói xong, lại tàn nhẫn cười lạnh một tiếng, xoay người lại ngồi trên ghế salong.

Ngồi lại trên ghế salong, lúc Tiểu Tẩn Nghiêm ngẩng đầu lên, phát hiện Diệp Mạc đang nhìn hắn chăm chăm, nam nhân từ trước đến nay đến can đảm ngẩng đầu trước mặt hắn cũng không có giờ khắc này lại dám nhìn thẳng vào hắn.

“Xin lỗi Tiểu tổng, tôi từ chối!” Thanh âm lạnh nhạt hạ xuống, Diệp Mạc bình tĩnh nhìn Tiểu Tẩn Nghiêm, cậu không phải nhu nhược, nỗi sợ hãi đối với Tiểu Tẩn Nghiêm là do tích lũy từ kiếp trước, cậu ở trước mặt

hắn cố gắng tránh né, kinh hoàng, run rẩy, là bởi vì cậu muốn tiếp tục sống, nhưng không có nghĩa là cậu sẽ mãi mãi nhẫn nhục chịu đựng như thế này.

Tiểu Tẩn Nghiêm nhìn Diệp Mạc, đối mặt với đôi con ngươi đen trong suốt thuần khiết kia, phát hiện bên trong không còn ẩn giấu sợ hãi nữa, mà là một mảnh lạnh lùng, và cả căm hận, điều ấy khiến tâm tình Tiểu Tẩn Nghi bị chấn động nặng nề, đại não lướt qua hình ảnh người con trai chính bản thân hắn đã từng ra tay đánh đập, khi cậu ta bị đánh, vẻ mặt cậu ta lúc ấy chính là như vậy, vừa tuyệt vọng, vừa như xem thường, bởi vì cậu ta làm ra vẻ mặt này với hắn, mới khiến hắn nổi điên lên mà đánh cậu ta phải nằm bệnh viện suốt một tháng, bởi vì hắn quá tức giận.

Yêu hận sâu sắc hắn đã cố gắng chôn sâu trong lòng liền dễ dàng như vậy bị nam nhân trước mắt này đào ra, một cảm giác bị phản bội không tên thấm từ trong xương tủy toàn bộ dâng lên phần nộ cùng cực, Tiểu Tẩn Nghi nhìn chăm chăm vào Diệp Mạc ở trước mắt, nhưng trong đầu hắn đều là hình ảnh kẻ phản bội kia.

Nhanh như cắt đưa tay về phía bên hông, theo một tiếng “Cạch”, một họng súng lục đen ngòm bị đại lực của Tiểu Tẩn Nghi nhấn trên bàn trước mặt, hai mắt lộ ra hàn khí mãnh liệt tràn ngập tia khát máu, Tiểu Tẩn Nghi nhìn chăm chăm Diệp Mạc, thanh âm lạnh lẽo đến cực điểm “Con mẹ nó, cậu lặp lại lần nữa cho tôi!”

37. Quyển 1 - Chương 36: Kẻ Nhu Nhược

Khẩu súng đen trên bàn lóe lên hàn quang, Diệp Mạc ngẩng người nhìn, cậu biết, Tiểu Tẩn Nghi là có ý muốn hỏi, cậu có muốn sống hay không.

Nếu như cậu đột nhiên bị Tiểu Tẩn Nghi một phát súng bắn chết, cậu còn có thể sống lại thêm một lần nữa không? Diệp Mạc không cam lòng mà khẽ cúi thấp đầu xuống, bắt đầu đưa tay cởi quần áo, nếu như cho cậu một cơ hội để lựa chọn, Diệp Mạc tình nguyện lúc trước ngã xuống vách núi mà chết. (Jian: đoạn này thấy em nó nhu nhược quá >.<)>

Tiểu Tẩn Nghi ngã người nằm trên ghế salông, ánh mắt trào phúng nhìn Diệp Mạc đang thoát quần áo giống như đang đánh giá một món đồ chơi.

“Như thế không phải tốt sao, là một kẻ nhu nhược còn giả vờ thanh cao cái gì.” Tiểu Tẩn Nghi châm lửa một điếu thuốc giữ ở trong miệng, thanh âm phun ra dày đặc ý miệt thị.

Diệp Mạc cúi đầu không nói lời nào, mãi đến tận khi cậu thực sự cảm thấy trần truồng như nhộng mới gượng gạo ngẩng đầu lên, chỉ là tầm mắt của cậu hướng về khẩu súng phía trên bàn kia.

Máy điều hòa bên trong gian phòng chỉnh nhiệt độ rất thấp, da thịt Diệp Mạc bại lộ trong không khí lạnh lẽo không ngừng run rẩy.

Trên làn da trắng nõn vẫn còn lưu lại dấu vết ám muội đêm hôm qua, dấu hôn màu đỏ cùng với vết tích bị cắn xé nhào nặn vẫn hiện lên rất rõ ràng, nhìn khối thân thể trước mắt này, mặc dù không muốn tin vào phản ứng bụng dưới của chính mình đang dấy lên dục hỏa, nhưng ý muốn cướp đoạt xâm chiếm thân thể nam nhân này trong não càng lúc càng trở nên mãnh liệt, chỉ là thân thể nam nhân rất bình thường, nhưng lại chỉ có thể ở trên thân thể nam nhân kia mới hưởng thụ sung sướng đến cực hạn, đây là cậu ta cố ý muốn câu dẫn hắn, hay là hắn đang tự bản thân mình sa đoạ đây? Đôi mắt Tiểu Tẩn Nghi híp lại thành một đường thẳng, hình ảnh hắn không ngừng đòi hỏi trên thân thể cậu từng đợt từng đợt lướt qua trong đầu. Nếu như không chạm vào hay không trải nghiệm qua một lần làm sao biết khối thân thể này lại có thể mang đến cho hắn khao khát không ngừng, nếu biết rồi lại liền say mê đắm chìm trong đấy, không thể nhịn được mà muốn được trải nghiệm thêm một lần nữa.

Phát tiết là được rồi, sự tồn tại của tên nam nhân này chính là loại có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Loại người chỉ dùng để phát tiết này Tiểu Tẩn Nghiêm có thể tìm bất cứ người nào để thỏa mãn cũng được, chỉ là so với những nam nhân nữ nhân mềm mại bách mị, hắn càng mê luyến tham muốn người trước mắt này hơn.

“Lại đây, ngồi bên cạnh tôi.” Tiểu Tẩn Nghiêm phun vòng khói thuốc, đáy mắt không thể nhìn ra chút tâm tình nào.

Diệp Mạc cúi đầu, gương mặt không cảm xúc đi đến trước mặt Tiểu Tẩn Nghiêm, vừa mới chuẩn bị ngồi xuống, bỗng Tiểu Tẩn Nghiêm vươn tay bắt lấy cổ tay Diệp Mạc, dùng lực kéo mạnh một cái, Diệp Mạc không hề phòng bị liền cả người ngã vào bên trong lồng ngực Tiểu Tẩn Nghiêm, đang hốt hoảng giữa định đứng lên thì cả thân thể liền bị Tiểu Tẩn Nghiêm trở mình đặt xuống dưới thân, khẩu súng đen ở giữa tiếp theo cũng chìa lên trán cậu.

“Cậu có vẻ như rất có hứng thú đối với khẩu súng của tôi thì phải?” Thanh âm Tiểu Tẩn Nghiêm rất trầm thấp, một tay mạnh mẽ đem cả hai tay Diệp Mạc chế trụ trên đỉnh đầu.

“Không...không có...” Diệp Mạc đúng là thật sự muốn nhân lúc Tiểu Tẩn Nghiêm không để ý mà nhào qua đoạt lấy khẩu súng này, nhưng chỉ là ý nghĩ thôi, bởi vì mặc dù có cướp được súng trên tay thì cậu cũng sẽ không có dũng khí mà nổ súng vào Tiểu Tẩn Nghiêm.

Tiểu Tẩn Nghiêm cười lạnh một tiếng, ném khẩu súng trên tay xuống đất, bàn tay đầy những vết chai súng chạm rãi xoa xoa lồng ngực trần trụi của Diệp Mạc, ngón tay mang theo khiêu khích kẹp lấy điểm nổi lên trước ngực Diệp Mạc.

Toàn bộ trọng lực Tiểu Tẩn Nghiêm đều đè ở trên người Diệp Mạc, cậu đến cả cửa mình cũng không thể làm được, đáy mắt cầu xin nhìn Tiểu Tẩn Nghiêm “Tiểu tổng, trong hợp đồng...”

“Nói thêm câu nữa tôi bóp chết cậu.” Tiểu Tẩn Nghiêm đột nhiên buông tay ra, sau đó nhanh chóng cởi quần áo của chính mình, làn da màu đồng cổ quỳn rũ trên thân thể cường tráng hiển hiện trước mắt Diệp Mạc, Diệp Mạc lần thứ hai kinh hoàng mà thân thể cũng thuận theo đó mà run rẩy lên không ngừng, loại đau đớn này khiến cậu nhớ đến quá khứ kiếp trước, đặc biệt là đau nổi đau đớn thân thể do chính tên ác ma Tiểu Tẩn Nghiêm này gây ra càng làm cậu ghi tạc trong lòng.

Khi quần áo hoàn toàn đều được trút bỏ, Tiểu Tẩn Nghiêm nhìn thân thể nam nhân dưới thân liên tục run rẩy, hừ lạnh một tiếng khinh thường “Tôi chỉ muốn tìm một cơ thể để tiết dục, sẽ không giết cậu đâu.”

“Hợp... hợp đồng...” Diệp Mạc nắm lấy nhánh cỏ cứu mạng chính mình cuối cùng, nhưng lời nói còn chưa dứt, Tiểu Tẩn Nghiêm đã nâng hai chân cậu lên.

“Tôi sẽ không làm màn khởi động vui vẻ gì với cậu, thế nên kiên nhẫn cho tôi một chút, đừng kêu lên dâm đẳng giống phụ nữ như thế.”

“Tiểu... tổng...cầu....A....”

38. Quyển 1 - Chương 37: Cậu Muốn Đi Đâu?

Tiểu Tẩn Nghiêm phát hiện bản thân thật khó có thể tự kiềm chế nổi, giống như tối hôm qua vậy, hắn không định sẽ chạm vào người kia làm nhiều lần đến thế, cuối cùng còn không kìm

lòng được mà cúi đầu xuống hôn nam nhân dưới thân, vào lúc này Diệp Mạc sau khi bị hắn hung hăng xâm chiếm bên trong đã sớm ngất đi, hai mắt nhắm chặt và vẻ thống khổ trên gương mặt vẫn còn vẹn nguyên, Tiểu Tẩn Nghiêm biết lúc này hắn so với đêm hôm qua còn thô bạo hơn gấp bao nhiêu lần, nhưng loại cảm xúc quá mức tuyệt diệu khiến hắn không tự chủ được mà trở nên điên cuồng phát rồ.

Sau khi mặc quần áo tử tế vào, Diệp Mạc vẫn toàn thân trần trụi nằm mê man ở trên ghế salong, Tiểu Tẩn Nghiêm khinh thường hừ lạnh một tiếng, đứng dậy rót một ly rượu, sau đó lật ngược đầu gọi lên mặt Diệp

Mạc, chỉnh lại cà vạt một chút, ở trên cao nhìn xuống Diệp Mạc đang từ từ mở mắt, gương mặt chẳng chút cảm xúc nói “Bây giờ cậu có thể biến.”

Lúc Diệp Mạc lấy lại được ý thức thì Tiểu Tẩn Nghiêm đang nhanh chóng rời khỏi gian phòng, bên trong gian phòng trống trải chỉ còn tro bụi lại mỗi mình cậu. Diệp Mạc cắn răng, thân thể không chỉ đã đến cực hạn mà cả trái tim cũng đã tới bờ vực của sự sụp đổ, có thể là những chuyện đau đớn đã phải trải qua ở kiếp trước tôi luyện, thế nên Diệp Mạc mới có thể ngay tại thời điểm bất lực nhất như thế này vẫn còn có thể kiên cường tin tưởng rồi mọi chuyện sẽ tốt đẹp lên.

Dù sao Tiểu Tẩn Nghiêm đã làm điều trái với hợp đồng, bản thân cậu không cần phải trả 20 triệu kia cho hắn nữa, hiện tại Tiểu Tẩn Nghiêm đã bảo cậu cút đi, cậu đã có thể thoát khỏi thế giới của hắn được rồi...

Tay chống lên salông, Diệp Mạc phát hiện bản thân lúc này căn bản không thể đứng lên nổi, một trận đêm qua đã tiêu hao của cậu không biết bao nhiêu thể lực rồi, vừa này lại bị nghiền ép thêm một lần nữa, Diệp Mạc cảm thấy có thể sống sót cũng đã là chuyện không phải dễ dàng gì, chỉ là tìm cậu có chút khó chịu mà thôi, cả kiếp trước lẫn kiếp này, thân thể của cậu và thân thể cậu chiếm giữ đều không sạch sẽ.

Mặc quần áo vào đằng hoàng, Diệp Mạc mở điện thoại ra gọi cho Diệp Thần Tuấn, Diệp Thần Tuấn đang họp, vừa nghe giọng Diệp Mạc có gì đó bất ổn nên lập tức rời khỏi cuộc họp lái xe chạy đến Kim Nghê, vội vàng đi đến vị trí phòng của Diệp Mạc, phát hiện Diệp Mạc sắc mặt tái nhợt đang dựa vào ghế salông, nhất thời hoảng hốt.

“Tiểu Tuyền, sao vậy? Sắc mặt em trông tệ quá, có chỗ nào không ổn sao?” Diệp Thần Tuấn lo lắng nói, đưa tay sờ lên trán Diệp Mạc.

“Thần ca, anh đỡ em rời khỏi chỗ này được không? Em...” Diệp Mạc quẫn bách cúi đầu, trên gương mặt thanh tú ẩn một tia căm hận “Em đứng không vững...”

Diệp Thần Tuấn là người thông minh, lúc nhìn thấy cái cổ bị tàn phá của Diệp Mạc cùng với ngữ điệu từ phía trần ngập khí tức ám muội, hiển nhiên rõ ràng hiểu chuyện gì đã xảy ra, gương mặt anh lộ ra vẻ xót xa “Tiểu Tuyền, vậy Thần ca đưa em đi khỏi đây.”

Diệp Mạc định đưa tay chống đỡ trên người Diệp Thần Tuấn, nhưng không ngờ tới Diệp Thần Tuấn lại khom người xuống, đem toàn bộ thân thể cậu nhấc bổng lên, cái kiểu bế công chúa này khiến cho Diệp Mạc vô cùng lúng túng, vội vàng nói “Thần ca, cứ vậy đi ra ngoài sẽ ảnh hưởng tới danh dự của anh đó, anh thả em xuống đi.”

“Không sao cả Tiểu Tuyền” Diệp Thần Tuấn cười đùa “Nếu như ôm em ảnh hưởng đến danh dự của anh, vậy em trực tiếp gả cho anh đi, xem như đã giải oan cho anh rồi.”

Câu nói đùa của Diệp Thần Tuấn khiến Diệp Mạc hơi đỏ mặt, biết là nói đùa nên Diệp Mạc cũng không tính toán gì nữa, chỉ là rất ngượng ngùng nói nhỏ “Em là con trai, ôm như vậy nhìn có hơi...”

Diệp Thần Tuấn cười cười, thả Diệp Mạc xuống, sau đó đỡ lấy eo Diệp Mạc “Như vậy đúng là kiểu nam nhân rồi chứ?”

Diệp Mạc phát hiện Diệp Thần Tuấn cười lên phi thường tuấn lãng mê người, ôn nhu thân sĩ thiên tính khiến cho người ta có cảm giác ôn hòa ấm áp, đáng vẻ khi mỉm cười càng có mấy phần giống với người đàn ông kia. (Jian: là thằng người yêu cũ của bé chứ k phải thằng Nghiêm đâu)

Điều này càng làm cho Diệp Mạc thêm tin tưởng vào người đàn ông tên Diệp Thần Tuấn trước mặt, ở chốn thành thị huyền ảo này, có một người như vậy giúp đỡ cậu, cậu còn có điều gì không hài lòng đây.

Diệp Thần Tuấn đỡ Diệp Mạc đi ra khỏi gian phòng, dường như cảm giác tâm trạng Diệp Mạc lúc này đang chùng xuống, Diệp Thần Tuấn làm bộ vô tình hoặc cố ý nói mấy câu chuyện cười để phân tán suy nghĩ nặng nề trong đầu Diệp Mạc, rất nhanh Diệp Mạc đã khôi phục lại gương mặt tươi cười, cùng Diệp Thần Tuấn vừa nói vừa cười đi đến cửa vào Kim Nghê, vừa mới chuẩn bị bước ra ngoài, phía sau đột nhiên truyền đến thanh âm lạnh lùng.

“Diệp Tuyền, cậu muốn đi đâu?”

Là Tiểu Tẩn Nghiêm!

Diệp Mạc cả kinh, hẳn không phải đã rời khỏi Kim Nghê rồi sao? Tại sao lại trở về?

39. Quyển 1 - Chương 38: Một Buổi Tối Mà Thôi!

Tiểu Tẩn Nghiêm vốn dĩ không hề rời khỏi Kim Nghê, hẳn chỉ là ở gian phòng ở lầu 9 của Kim Nghê để tắm rửa sạch sẽ mà thôi, sau đó nhất thời nổi hứng, muốn đi nhìn xem tên nam nhân kia ở phòng khách có chết rồi hay chưa, kết quả vừa mới đi vào nhìn thì đã sớm chẳng thấy người đâu, sau đó lại nhìn thấy Diệp Thần Tuấn đang đỡ Diệp Mạc đi đến cửa Kim Nghê, hai người vừa nói vừa cười, bóng lưng kề sát nhau nhìn qua phi thường hài hòa đến chướng cả mắt.

Diệp Mạc quay đầu sang nhìn Diệp Thần Tuấn, Tiểu Tẩn Nghiêm nhìn thấy gò má cậu tươi tắn lên, môi nở nụ cười tựa như ánh nắng mùa xuân, khiến cho người ta cảm thấy thật thư thái, hoàn toàn không có một chút gì giống với cái dáng vẻ thê thảm lúc nãy trong gian phòng kia, cứ ngỡ như nam nhân vừa rồi bị chính đến chết đi sống lại trên salông là một người khác chứ không phải cậu ta.

Kiểm mi Tiểu Tẩn Nghiêm nhướng lên, giữa hai lông mày ám trầm lạnh lẽo, tên nam nhân này chưa nở nụ cười với hắn lấy một lần, cứ nghĩ là do cậu ta nhu nhược vô năng, bây giờ nhìn lại mới thấy ra là chỉ có đối với mình hắn cậu ta mới tỏ ra xa cách ngàn dặm như thế thôi.

Nghe thấy thanh âm của Tiểu Tẩn Nghiêm, nụ cười trên môi Diệp Mạc lập tức đông cứng lại, cậu giật mình quay đầu lại nhìn Tiểu Tẩn Nghiêm, tay Diệp Thần Tuấn đang đặt trên eo Diệp Mạc, lúc Diệp Mạc xoay người, Diệp Thần Tuấn rất nhẹ nhàng thay đổi hướng đặt để đỡ lấy cậu, cũng dịu dàng nói “Tiểu Tẩn, đừng sợ, có Thần ca đây.”

Tiểu Tẩn Nghiêm khịt mũi cười lạnh một tiếng, nhắc chân đi tới trước mặt Diệp Mạc trước mặt, đi theo phía sau là hai gã đàn ông mặc đồ đen đeo cặp kính đen, có vẻ như là bảo tiêu.

Diệp Mạc cúi thấp đầu, ánh mắt không dám đối đầu với Tiểu Tẩn Nghiêm thân hình cao to trước mặt, Diệp Thần Tuấn nhìn ra được vẻ căng thẳng của Diệp Mạc, anh liền nắm chặt lấy tay Diệp Mạc, ngẩng đầu lên nhìn Tiểu Tẩn Nghiêm.

“Xin hỏi Tiểu tổng có chuyện gì?” Diệp Mạc bị Tiểu Tẩn Nghiêm làm bị thương thành ra như vậy, Diệp Thần Tuấn đối với gã đàn ông tên Tiểu Tẩn Nghiêm trước mắt căn bản không thể biểu lộ ra được vẻ mặt tốt đẹp gì được.

Tiểu Tẩn Nghiêm bình tĩnh nhìn Diệp Mạc lúc này đang cúi thấp đầu tay nắm chặt lấy tay Diệp Thần Tuấn, hết nửa buổi mới sâu xa nói “Chỉ là muốn mời Diệp tổng uống 2 ly, không biết Diệp tổng có nhận lời không?”

Thanh âm của Tiểu Tẩn Nghiêm sét đánh bất biến, nghe không ra được có bất kỳ ý tứ gì thâm độc, Diệp Thần Tuấn tuy rằng hiện đang giữ chức giám đốc của công ty mình, nhưng so với một tay lão đạo khôn khéo sành sỏi như Tiểu Tẩn Nghiêm vẫn còn hơi non một chút, thế nên Tiểu Tẩn Nghiêm căn bản không thèm đem Diệp Thần Tuấn để vào trong mắt.

Diệp Thần Tuấn biết rất rõ người đàn ông trước mặt này lòng dạ thâm sâu, tâm tư độc ác, thế nên anh cũng chẳng mong có chút dính dáng gì đến Tiểu Tẩn Nghiêm cả.

Giờ khắc này, anh chỉ muốn mang Diệp Mạc rời khỏi đây thôi.

“Hảo ý của Tiểu tổng tôi xin chân thành ghi nhận, chỉ là bây giờ có chút không tiện, khi khác tôi sẽ mời Tiểu tổng uống một trận thoải mái.” Diệp Thần Tuấn khách sáo ứng phó, nhưng Diệp Mạc lại đang run rẩy cực kỳ sợ hãi, Tiểu Tẩn Nghiêm tâm tính âm tình bất định, vạn nhất hắn ta gây khó dễ cho Thần ca thì biết làm thế nào? Dù sao chuyện Tiểu Tẩn Nghiêm khó chịu nhất chính là ai dám từ chối hắn.

“Thần ca” Diệp Mạc nhỏ giọng nói “Nếu Tiểu tổng đã có hảo ý, vậy thì anh đi uống cùng ngài ấy 2 ly đi, em không sao.” Sau đó ánh mắt cẩn thận từ chối một nhìn Tiểu Tẩn Nghiêm “Tiểu tổng, tôi...”

“Bên ngoài có xe chuyên dùng, cậu về trước đi!” Tiểu Tẫn Nghiêm lạnh giọng cắt ngang lời Diệp Mạc, phía sau có một người đàn ông bước lên trước, làm tư thế cung thỉnh “Diệp tiên sinh, mời!”

Diệp Mạc bắt đầu hoảng sợ “Tiểu tống, ngài đã...”

“Thời gian là ngày mai!” Thanh âm Tiểu Tẫn Nghiêm vừa mạnh mẽ hạ xuống, hết thảy mọi lời nói của Diệp Mạc đều bị ngăn trở lại, rõ ràng là Tiểu Tẫn Nghiêm đã nói bảo mình biến, tại sao bây giờ lại muốn làm theo hợp đồng nữa...

“Thật không tiện Tiểu tống, tôi hiện tại muốn dẫn Tiểu Tuyền rời đi, là người thân của Tiểu Tuyền, tôi tin tôi có cái quyền này.” Diệp Thần Tuấn nhìn chằm chằm Tiểu Tẫn Nghiêm, rõ ràng nhất quyết phải dẫn Diệp Mạc rời đi.

Diệp Mạc vội vã kéo kéo Diệp Thần Tuấn, trong lòng khủng hoảng tới cực điểm, Tiểu Tẫn Nghiêm là loại nam nhân làm việc căn bản bất chấp hậu quả, tất cả mọi người biết đều hẳn là kẻ lạnh lùng vô tình, nhưng có rất ít người biết hẳn thâm độc tàn nhẫn đến mức nào, Diệp Thần Tuấn căn bản đầu không lại hẳn.

“Thần ca, đừng nói nữa, là em tự nguyện đi về” Diệp Mạc vội vàng nói.

Tiểu Tẫn Nghiêm cười nhạt, tùy ý nói “Diệp tống nghe rồi đấy, là Diệp Tuyền tự nguyện.”

Diệp Thần Tuấn còn muốn mở miệng nói chuyện, kết quả bị Diệp Mạc ngăn lại, Diệp Mạc cố gắng làm ra vẻ mặt cười như không có chuyện gì “Thần ca, mai anh tới đón em được không?”

Diệp Thần Tuấn lúc này mới nhớ tới chuyện Diệp Mạc vẫn còn trong thời hạn hợp đồng với Tiểu Tẫn Nghiêm, ngày mai là tới hạn.

“Tiểu Tuyền, nếu có chuyện gì phải lập tức gọi điện cho anh, có nghe không?” Diệp Thần Tuấn lo lắng nói.

Diệp Mạc gật đầu “Yên tâm đi Thần ca, chỉ là một buổi tối thôi mà.” Nói xong, Diệp Mạc để bảo tiêu kia đỡ mình rời khỏi Kim Nghê.

Nhìn theo bóng lưng Diệp Mạc, ý cười trên khóe miệng Tiểu Tẫn Nghiêm từ từ phủ lên một tầng băng hàn... Phải, chỉ một buổi tối mà thôi? Hừ!

.....

40. Quyển 1 - Chương 39: Tôi Tên Diệp Mạc

Tiểu Tẫn Nghiêm không đi uống rượu gì với Diệp Thần Tuấn cả, sau khi Diệp Mạc bị bảo tiêu của Tiểu Tẫn Nghiêm mang đi, Diệp Thần Tuấn nói mấy câu khách sáo rồi rời đi, Tiểu Tẫn Nghiêm vốn dĩ cũng chẳng có ý định nói chuyện phiếm với Diệp Thần Tuấn, Diệp Thần Tuấn mặc dù ở thành phố X này cũng được xem như là thương nhân tuổi trẻ tài cao, quy mô công ty lớn và lợi nhuận cũng đang ở đỉnh cao, nhưng trong mắt Tiểu Tẫn Nghiêm, vẫn là không đáng phải chú ý đến, bản thân đứng ở đỉnh cao vạn người nhất hô bách ứng, Tiểu Tẫn Nghiêm chẳng có hứng đi làm thân quen biết gì người đối với hẳn không có một chút giá trị nào.

Lúc Diệp Mạc trở về biệt thự của Tiểu Tẫn Nghiêm đã là chiều tối, đầu tiên là tắm rửa sạch sẽ, Diệp Mạc liền bắt tay vào thu dọn đồ đạc của chính mình, mấy ngày trước ở trong cửa hàng có mua một cái rương hành lý giá rẻ, Diệp Mạc đang cố nhét hết đồ đạc của mình vào trong rương hành lý, trong đó có mấy thứ là đồ hàng hiệu Tiểu Tẫn Nghiêm sai người mua về cho cậu mặc, vốn dĩ là để diễn tú án ái trước mặt Diệp Trọng Quang, thế nên cậu chẳng qua được mấy lần, Diệp Mạc định là sau khi rời khỏi đây sẽ lập tức mang hết mấy thứ đồ đó tới cửa hàng đồ hiệu bán đi, tin chắc có thể sẽ kiếm được chút tiền lời.

Nghĩ lại cũng thật buồn cười, trong hai tháng ở bên cạnh làm người của Tiểu Tẫn Nghiêm, bất kể là đi theo phía sau Tiểu Tẫn Nghiêm tham gia đủ các loại tiệc rượu thượng lưu, hay là ở những nơi cao cấp trong thành phố X, dựa vào ánh hào quang của Tiểu Tẫn Nghiêm, mọi người nhìn thấy cậu đều xem cậu như đại

nhân vật mà cẩn thận từng li từng tí đối xử với cậu, qua ngày hôm nay, cậu sẽ lại trở về làm tiểu nhân vật không có tiếng tăm gì, mà nói cậu đã phải nhịn nhục một thời gian dài trong lao tù bây giờ đã sắp được giải phóng mà trong lòng cảm thấy vô cùng kích động khó có thể diễn tả được bằng lời, chắc chẳng có ai thêm tin.

Bầu trời đã hoàn toàn là một màn đen, Tiểu Tẩn Nghiêm vẫn chưa trở về, Diệp Mạc trong lòng thầm vui mừng, hai ngày nay đã có quá nhiều chuyện xảy ra, đối mặt với quái vật như Tiểu Tẩn Nghiêm, nói tâm lực của cậu đã quá mệt mỏi cũng không phải làm quá, may mà cậu là một nam nhân không thiếu kiên cường, bị Tiểu Tẩn Nghiêm cường bạo một lần cũng không đến nỗi không muốn sống nữa.

Biết chuyện ngày hôm nay xảy ra khiến Diệp Mạc chịu đả kích không nhỏ, trước khi đi ngủ, Diệp Thần Tuấn liền nhắn mấy cái tin cho Diệp Mạc, Diệp Mạc cảm động không nói nên lời, ông trời rốt cuộc vẫn còn quan tâm tới cậu lắm.

Diệp Thần Tuấn: Sáng sớm mai anh sẽ dẫn em đến công ty làm quen một chút, tạm thời trước tiên em sẽ là trợ lý của anh.

Diệp Mạc: Cảm ơn Thần ca, mà lần trước em xin vào làm nhân viên đánh chữ, đã nhận việc rồi, thế nên em nghĩ đầu tiên mình nên làm nhân viên đánh chữ thì hơn, nếu không sợ sẽ bị những người khác dèm pha.

Diệp Thần Tuấn: Dèm pha cái gì?

Diệp Mạc: Lỡ như mọi người nói Thần ca anh thiên vị em thì sao?

Viết ra cái tin nhắn này, trong lòng Diệp Mạc có chút ngượng ngùng, nhưng Diệp Thần Tuấn rất nhanh đã hồi âm trở lại: Anh vốn là thiên vị em a!

.....

Nhắn tin qua lại một lúc, tâm trạng Diệp Mạc từ từ tốt lên, mãi tận đến khi nghe được động tĩnh dưới lầu, mới không khỏi trở về trạng thái cảnh giác, Diệp Mạc đoán rằng có lẽ Tiểu Tẩn Nghiêm đã trở về.

Bước chân từ từ tiến đến gần, nhưng tiếng động không thâm ổn bằng Tiểu Tẩn Nghiêm, trong lúc Diệp Mạc còn đang nghi hoặc thì cửa phòng có tiếng gõ cửa, tiếp theo đó là thanh âm phi thường khách khí từ ngoài cửa vang lên. “Diệp tiên sinh, chào ngài, tôi là người của Tiểu tổng, có thể cùng ngài nói chuyện mấy câu được không?”

Diệp Mạc cau mày, nghe không ra là ai, nhưng người gõ cửa chắc chắn không phải là Tiểu Tẩn Nghiêm rồi, nhắc tới mới nhớ, trước giờ Tiểu Tẩn Nghiêm đi vào phòng cậu toàn là dùng chân đạp cửa chứ chưa bao giờ gõ hết.

Diệp Mạc mở cửa ra, nhìn thấy rõ nam nhân trước mắt, bỗng nhiên, Diệp Mạc trợn mắt lên, nhất thời chỉ cảm thấy toàn thân tóc gáy dựng hết cả lên, lạnh hết cả sống lưng.

Đứng ở trước cửa là một nam nhân tướng mạo thanh tú, uyển uyển nở nụ cười, nhìn qua phi thường khiến người ta yêu thích, chỉ là đáy mắt mờ hồ ẩn giấu tâm tình phức tạp, hai con ngươi sáng ngời linh động nhìn Diệp Mạc đang còn vô cùng kinh ngạc, vô cùng lễ phép nói. “Xin chào, tôi tên là Diệp Mạc, là tình nhân của Tiểu tổng.”

41. Quyển 1 - Chương 40: Hóa Ra Anh Lại Đáng Thương Như Thế

Đây thật sự là làm cho người ta cảm thấy ớn lạnh, lòng bàn tay không ngừng đổ mồ hôi, một nam nhân giống hệt cậu lúc trước như đúc hiện giờ đang đứng trước mặt cậu, mỉm cười chào hỏi với cậu. Nếu như trái tim Diệp Mạc không phải đã trải qua đủ loại thử thách, chắc lúc này hai chân cậu đã mềm nhũn cả ra vì sợ rồi.

“Cậu... cậu là Diệp Mạc?” Diệp Mạc cố gắng hết sức biểu hiện trấn tĩnh, nhưng gương mặt thì vô thức co rút.

Nam nhân kia gật đầu, đôi mắt trong suốt nhìn Diệp Mạc đầy mắt ẩn giấu kinh ngạc, giả vờ làm ra vẻ nghi hoặc “Ngài biết tôi?”

Sao có thể không biết được! Diệp Mạc trong lòng ngạc nhiên, đầu tiên cậu đoán cậu với Diệp Tuyền linh hồn trao đổi, nam nhân trước mắt đang chiếm giữ thân thể cậu là Diệp Tuyền. Nhưng thoáng qua, suy đoán này liền bị bác bỏ, bởi vì nam nhân này hai chân đứng rất vững, hình như không phải người que, hơn nữa vàng trán cũng không có những vết sẹo nhỏ mà Tiểu Tẩn Nghiêm đã từng ra tay đánh để lại.

Diệp Mạc cùng nam nhân kia đi đến phòng khách ngồi xuống, những người trong biệt thự đối với cậu ta phi thường cung kính, Diệp Mạc mơ hồ cảm giác được, những người hầu này sợ cậu ta. Tựa hồ họ thật sự coi cậu ta là cậu trước kia.

“Cậu... đúng là Diệp Mạc?” Nghi vấn trong lời nói của Diệp Mạc rất mãnh liệt, nghe như là hoàn toàn phủ nhận thân phận của nam nhân này.

“Đúng vậy! Khoảng thời gian này tôi vẫn nằm viện” Nam nhân nghe ra được chất vấn trong lời nói của Diệp Mạc, cũng không có biểu hiện gì bất thường, ở trong mắt cậu ta, chỉ cần Tiểu Tẩn Nghiêm bảo phải, thì không ai dám phủ nhận cả.

Khi được Tiểu Tẩn Nghiêm phái người đưa trở về, nam nhân này đã rõ ràng, sau này cậu ta chỉ có một cái tên, Diệp Mạc. Từ hôm nay trở đi, cậu ta chính là người của nam nhân thần thánh trong lòng tất cả mọi người, vui sướng hay hưng phấn đều không thể dùng lời mà diễn tả được hết cảm giác bản thân trong nháy mắt trở thành người đứng trên vạn người, từ nay về sau, ngoại trừ Tiểu Tẩn Nghiêm, cậu ta chẳng cần phải sợ ai hết.

“Tiểu tổng có vẻ rất thích cậu.” Nam nhân bưng lên một chén trà người hầu mang đến, lạnh nhạt nói, đôi con ngươi trong suốt xem ra có chút không yên bình “Tôi ở bệnh viện có xem qua tin tức, truyền thông đối với chuyện tình của cậu và Tiểu tổng khen không dứt miệng.”

Chẳng cần biết nam nhân này là ai, Diệp Mạc xem như đã làm rõ, nam nhân này chỉ mới xuất viện, đối với hợp đồng của cậu và Tiểu Tẩn Nghiêm căn bản không biết gì, toàn bộ mọi hiểu biết lý giải đều nghe từ mấy tin đồn lá cải.

Nam nhân trong lời nói lộ ra ý trào phúng khiến Diệp Mạc hoàn toàn không có ấn tượng gì tốt đẹp với cậu ta, có điều nội tâm Diệp Mạc cũng bắt đầu bình ổn lại, chính là, Diệp Mạc đã mơ hồ đoán được nguyên nhân nam nhân này lại giống cậu như vậy.

“Cậu sửa mặt đúng không?” Diệp Mạc không hỏi thăm dò mà khẩu khí rất kiên định khiến tay cầm ly của nam nhân kia cứng đờ, nụ cười cũng trở nên có chút không tự nhiên.

“Sao lại nói như vậy?” Nam nhân trong lòng giật mình, khuôn mặt này bản thân cậu đã bỏ ra thời gian gần một năm để sửa thành Diệp Mạc, góc cạnh ngũ quan đã động dao kéo nhiều lần, thêm vào đó là hình dáng thân thể tương tự Diệp Mạc, cứ cho là người quen của Diệp Mạc cũng chưa chắc đã nhận ra.

Lần cuối cùng sau khi phẫu thuật thành công, lúc chính mình đứng trước mặt Tiểu Tẩn Nghiêm, mặc dù lý trí nói cho Tiểu Tẩn Nghiêm biết người trước mắt không phải, nhưng rốt cuộc vẫn mất đi không chế, thậm chí bên tai từng tiếng, Mạc Mạc. Điều này làm cho nam nhân này càng thêm khẳng định, mình đã hoàn toàn biến thành tên nam nhân tên Diệp Mạc kia.

Nhưng người trước mặt này lại dễ dàng nhìn ra được.

“Tôi đoán.” Phản ứng của nam nhân này đã chứng thực được suy đoán của Diệp Mạc, Diệp Mạc thâm cười, ngoài miệng lại nói tùy ý, với lại Diệp Mạc cũng không cảm thấy có gì âm u quỷ dị nữa cả, nếu không chẳng lẽ lại đi xem bản thân mình như ma quỷ sao?

Điều khiến Diệp Mạc hiện tại giật mình chính là năng lực của Tiểu Tẩn Nghiêm, lại có thể đem một người đàn ông biến thân thành giống hệt cậu, cái này hoàn toàn có thể phẫu thuật được, có điều lấy sự hiểu biết của Diệp Mạc về Tiểu Tẩn Nghiêm, Tiểu Tẩn Nghiêm đối với cậu điên cuồng vạn phần muốn chiếm lấy, khó

mà tìm người thay thế cậu, có thể là do Trình Tử Thâm thủ hạ của Tiểu Tẩn Nghiêm vì muốn làm cho hấn bớt đau khổ nên mới tạo ra một người giống hệt cậu mà lại ngoan ngoãn nhu thuận, nghĩ một lúc nào đó có thể phát huy tác dụng.

Hiện tại, xem như là đã dùng tới...

Diệp Mặc đột nhiên muốn bật cười lớn, muốn đứng trước mặt Tiểu Tẩn Nghiêm với vẻ mặt đầy trào phúng, nhẹ giọng nói với hấn một câu xem thường, hóa ra anh lại đáng thương như thế.

42. Quyển 1 - Chương 41: Dục Cầm Cổ Túng Ngự Trang

Nam nhân không giấu giếm nữa, cậu ta nhẹ như mây gió đem toàn bộ quá trình chính mình sửa mặt nói cho Diệp Mặc biết, cũng nói ra tên thật của bản thân, Thương Lý.

Thương Lý chưa từng đem nam nhân trước mặt tên Diệp Tuyền này xem là mối uy hiếp, tình yêu của Tiểu Tẩn Nghiêm đối với Diệp Mặc chấp nhất đến mức độ nào, Thương Lý hiểu rất rõ ràng, ở trong lòng Tiểu Tẩn Nghiêm, không một người nào có thể thay thế được.

Trong lúc cùng Diệp Mặc nói chuyện, Thương Lý gần như đều chiếm được quyền chủ đạo, nghĩ đến vinh hoa phú quý sau này, Thương Lý không nhận được mà khoe khoang, có thể là đã làm một kẻ hạ nhân quá lâu nên ở trước mặt Diệp Mặc, Thương Lý lộ ra mấy phần tham phú tham tài mãnh liệt.

“Quan hệ của tôi với hấn ngày mai sẽ kết thúc.” Diệp Mặc lạnh nhạt nói “Thế nên cậu về sau sẽ là người được Tiểu Tẩn Nghiêm độc sủng.”

Thương Lý có chút giật mình, vốn là cứ cho rằng nam nhân nhìn qua mỏng manh yếu đuối trước mặt này sẽ chết nhát như chuột, không nghĩ tới lại dám ở trước mặt mình gọi tên đầy đủ của Tiểu Tẩn Nghiêm. Lẽ nào cậu ta không sợ bản thân mình sẽ đi cáo trạng cậu ta sao?

Thật ra Diệp Mặc chỉ là nhất thời nói nói lộ hết mà thôi, lúc trước khi ở trước mặt Tiểu Tẩn Nghiêm, cậu vẫn luôn gọi thẳng tên đầy đủ của hấn.

Thương Lý là người khôn khéo, có thể nghe ra được trong lời nói của Diệp Mặc chứa đựng trào phúng, nhưng cũng sai lầm lý giải thành đồ kị. Chỉ cho rằng Tiểu Tẩn Nghiêm chơi chán nam nhân này nên chuẩn bị qua tay vứt bỏ.

Có ai mà không đồ kị đây? Dù sao sau đó mình cũng sẽ trở thành người của nam nhân tiền tài đồ sộ quyền lực đỉnh cao.

Tiểu Tẩn Nghiêm đứng ở cửa phòng khách nhưng không lập tức tiến vào, hàng lông mày sắc hơi trầm xuống nghe hai người nói chuyện, đôi con mắt thâm thúy như lóe lên tia chói mắt trong đêm tối, tỏa ra khí tức lạnh lẽo, nhìn Diệp Mặc ngồi trên ghế salông đang bình tĩnh nói chuyện, nhàn nhàn nhướn mày.

Hình như tên nam nhân này chỉ khi ở trước mặt mình mới làm ra bộ dạng nhu nhược vô năng, còn sau lưng lại...

Đúng là muốn cố tình?

“Tiểu tổng” Thương Lý nhìn thấy Tiểu Tẩn Nghiêm một thân âu phục màu đen cắt may tinh xảo, lập tức đứng lên, lộ ra một nụ cười, giống Diệp Mặc trước đây như đúc.

Tiểu Tẩn Nghiêm thật sự trong nháy mắt đã thất thần, Diệp Mặc đã biến mất nhiều ngày như vậy, nổi to vương hấn cố nén đã dồn nén tới mức tối đa, nếu không xuất hiện một “Diệp Mặc” khác để giảm bớt cỡ to vương trong lòng này, sợ là sẽ nổ tung ra mất.

Chí yếu thành cuồng đúng là một chuyện phi thường đáng sợ...

Tiểu Tẩn Nghiêm tháo áo khoác tùy ý ném trên ghế salông, tới gần Thương Lý, sắc mặt thâm trầm từ từ trở nên hòa hoãn, nhấc tay vuốt ve gò má Thương Lý, không thể không nói, khuôn mặt này thật giống Diệp Mạc như đúc, ngay cả ánh mắt ngập nước yếu đuối kia cũng giống hệt.

“Mạc Mạc...” Thanh âm Tiểu Tẩn Nghiêm rất thấp, đầu tựa bên tai Thương Lý ngửi một cái, hai con mắt thất thần một lần nữa lóe lên tia sáng rực rỡ, lúc này mới đột nhiên ý thức được chuyện gì, đưa tay nhẹ nhàng xoa xoa cái trán, sắc mặt phức tạp ngồi ở trên ghế salông, một tay vòng lấy eo Thương Lý, Thương Lý không biết đột nhiên Tiểu Tẩn Nghiêm tỉnh lại là vì cái gì, nhưng lấy ánh mắt vừa nãy đó, Thương Lý càng có lòng tin bản thân hoàn toàn có thể thay thế được Diệp Mạc.

Một cái tay khoát lên trước ngực Tiểu Tẩn Nghiêm, Thương Lý phi thường dịu ngoan ngẩng đầu quay về nhìn Tiểu Tẩn Nghiêm, mình cần dùng đến khuôn mặt này để gợi lên khát vọng trong lòng Tiểu Tẩn Nghiêm.

Ký ức không chiến thắng được thời gian, tơ vương chung quy sẽ thua với bóng dáng ký ức, Thương Lý tin tưởng, một ngày nào đó, Tiểu Tẩn Nghiêm cũng sẽ phải khuất phục chính mình.

Thương Lý nhìn Tiểu Tẩn Nghiêm thì phát hiện ánh mắt Tiểu Tẩn Nghiêm căn bản không ở trên người mình, mà là...

Diệp Mạc vô cùng hối hận, tại sao muốn xuống lầu làm gì, hiện đang phải đối mặt với Tiểu Tẩn Nghiêm thì chính mình căn bản bó tay toàn tập, lúc này nói tiếng ngủ ngon sau đó quay đầu trở về phòng, hay là cúi đầu chờ đợi Tiểu Tẩn Nghiêm sai phái.

Cuối cùng...

“Tiểu tống, không có chuyện gì, cái kia... Ngủ ngon.” Diệp Mạc cúi đầu, cung cung kính kính nói xong, chuẩn bị xoay người rời đi, trong lòng không ngừng cầu khẩn, tuyệt đối không nên....

“Ai nói không có chuyện gì!” Tiểu Tẩn Nghiêm dựa vào salông, tiện tay mở mấy cúc áo ở cổ áo sơ mi ra, cổ và cơ ngực màu đồng rắn chắc khiêu gợi như ẩn như hiện, thanh âm lạnh lẽo trầm thấp.

Diệp Mạc cắn răng xoay người, cúi đầu chờ đợi sai phái, hai tay lại bắt đầu vò lại với nhau nhau, đây là biểu hiện khi cậu cảm thấy căng thẳng, ngày mai sẽ được tự do rồi, Diệp Mạc sợ nhất chính là Tiểu Tẩn Nghiêm lúc này đột nhiên lại đỡ chứng ầm đầu làm khó làm dễ cậu.

Hai mắt Tiểu Tẩn Nghiêm hẹp dài nguy hiểm nheo lại, nhìn Diệp Mạc lúc này làm ra dáng vẻ nô lệ ngoan ngoãn này, trong lòng dâng lên một luồng hỏa không tên, như là bị gội một chậu nước lạnh, chỉ cảm thấy một kẻ nhu nhược yếu đuối suốt hai tháng qua luôn trốn tránh hắn vậy mà rõ ràng ở sau lưng hắn lại dám gọi thẳng tên húy.

Loại nguy trang dục cầm cổ túng này cũng thật là có kiên trì...

“Ngày mai sẽ để cậu cắt, tối nay đem những thứ đồ đắt tiền tôi cho cậu toàn bộ giao cho cậu ta.” Thanh âm Tiểu Tẩn Nghiêm lười biếng nhưng rất có lực sát thương, Diệp Mạc nghe như bị đánh vào đầu một đòn, “cậu ta” mà hắn nói dĩ nhiên chính là chỉ Thương Lý trong lòng ngực.

Những thứ đó Diệp Mạc vốn định mang đi đổi lấy tiền, Diệp Mạc đặc biệt tính toán một chút, chờ Diệp Nhã khỏi bệnh rồi, một chiếc đồng hồ vàng đắt tiền này đủ để cậu mang em gái ra nước ngoài mua nhà, còn lại mấy bộ đồ hàng hiệu kia gộp lại cũng đáng giá trên trời.

Diệp Mạc thực sự không nghĩ ra, nam nhân như Tiểu Tẩn Nghiêm sao lại đi quan tâm chỗ tiền kia ở trên người cậu được, hắn đã đoạt được tất cả của Diệp Trọng Quang, bây giờ lại đi tính toán những thứ này.

Diệp Mạc tức giận mà không dám phát tác, cắn môi nhỏ giọng nói “Rất nhiều thứ là do ông ngoại mua cho tôi.”

Diệp Mạc cực lực muốn giữ lại những thứ hàng xa xỉ kia, ở trong mắt Tiểu Tẩn Nghiêm nghĩa là tham lam, có điều chuyện này Tiểu Tẩn Nghiêm cũng đã dự đoán được. Nếu không phải là dục cầm cổ túng thất bại, làm sao mà tới lúc thời khắc cuối cùng lại muốn lấy đi một ít đồ đem bán.

“Cậu đừng quên, hiện tại tất cả của Diệp Trọng Quang có thể có đều là của tôi.” Tiểu Tẫn Nghiêm không nhanh không chậm nói.

Diệp Mặc hai tay nắm chặt lại, Tiểu Tẫn Nghiêm mà cãi chày cãi cối thì cậu cũng chỉ có thể nhận thua “... Tôi biết rồi, tôi sẽ không mang bất cứ đồ gì đi cả.”

“Cái đồng hồ này.” Tiểu Tẫn Nghiêm nhìn cái đồng hồ đeo tay bằng vàng rực rỡ nơi cổ tay Diệp Mặc, gần giọng nói.

Diệp Mặc tháo đồng hồ đeo tay, mặt đầy xoắn xuýt như là phải bán nhà, rõ ràng không muốn giao lại cho kẻ tên Tiểu Tẫn Nghiêm trước mặt, trong lòng nghĩ đến chuyện vậy là nhà cho mình với Diệp Nhã đã không còn.

Tiểu Tẫn Nghiêm thỏa mãn nhìn vẻ mặt Diệp Mặc giống như bị cắt da thịt, rốt cuộc cậu ta cũng chỉ là một tên phàm tục tham lam vật chất.

Thương Lý nhận lấy đồng hồ đeo vào tay mình, gương mặt lộ ra nụ cười tươi vô cùng mê người, Tiểu Tẫn Nghiêm không nhịn được cúi đầu hôn một cái lên trán Thương Lý.

“Còn cả điện thoại di động.” Tiểu Tẫn Nghiêm đột nhiên lạnh nhạt nói.

“Tiểu tổng, cái kia... điện thoại di động... không phải tiền của ngài mua.” Diệp Mặc giải thích “Cái di động ngài sai người mua cho tôi vẫn còn để ở trong phòng không đụng đến.”

“Tôi nhớ loại cậu dùng chính là ở viên có nạm kim cương, là loại điện thoại phiên bản giới hạn.” Thanh âm Tiểu Tẫn Nghiêm thâm trầm phun ra từng câu, lời nói này mang ý tứ rất rõ ràng, loại điện thoại như vậy Diệp Mặc không thể mua nổi.

Diệp Mặc thầm giật mình, lúc nào mà Tiểu Tẫn Nghiêm lại để tâm quan sát kỹ cậu như vậy.

Lấy điện thoại di động ra, quả thực giống y như Tiểu Tẫn Nghiêm miêu tả, Diệp Mặc vừa định giải thích, đột nhiên Thương Lý đưa tay lấy đi, thấp giọng khẽ cười “Viên điện thoại này nạm đúng là kim cương sao? Thật đẹp a!” (Jian: đậu má, thứ vô duyên chúa >.<>)

Diệp Mặc không dám đưa tay lấy lại điện thoại, bình tĩnh nhìn Thương Lý “Cái này...”

Ting Ting! Điện thoại di động truyền đến một âm báo tin nhắn, Thương Lý rất tự nhiên mở ra tin nhắn, nhìn tên người gửi, chân mày thanh tú của Thương Lý hơi nhíu lại, dùng âm lượng đủ để Tiểu Tẫn Nghiêm có thể nghe được, nhỏ giọng thăm thì “Thần ca... là ai vậy?”

43. Quyển 1 - Chương 42: Cút

Tiểu Tẫn Nghiêm liếc mắt nhìn điện thoại Thương Lý đang cầm, thấy rõ tin nội dung tin nhắn bên trong: Tiểu Tuyền, bảy giờ sáng mai, anh tới đón em, đừng ngủ nướng đấy.”

Đơn giản hai dòng chữ, nhưng sùng nịch ẩn giấu tới mức cũng có thể nhìn ra.

Hóa ra tên nam nhân này không có đáng thương, hóa ra chỉ cần lập tức rời khỏi hắn, liền còn có một kim chủ khác cho cậu ta vinh hoa.

Ngũ quan kiên cường lạnh lẽo trầm tĩnh đến đáng sợ, Tiểu Tẫn Nghiêm im lặng, chậm rãi ngẩng đầu nhìn Diệp Mặc, lúc này Diệp Mặc hơi rướn đầu cố gắng muốn nhìn thấy nội dung trên điện thoại di động, thấy Tiểu Tẫn Nghiêm ngược đầu lên, lập tức thu đầu về, bị Tiểu Tẫn Nghiêm im lặng không lên tiếng mà cứ nhìn mình chằm chằm, Diệp Mặc có chút sợ sệt, đại khái có thể cảm giác được ánh mắt Tiểu Tẫn Nghiêm đang ẩn một luồng tức giận không tên.

Thương Lý rất thông minh, cậu ta có thể cảm giác được trên người Tiểu Tẫn Nghiêm đang ẩn giấu khí tức lạnh lẽo, liền đứng dậy nhẹ giọng nói “Tần ca, em đi tắm rửa.”

Đem xưng hô vô tình đổi thành Tần ca, Thương Lý thấy Tiểu Tần Nghiêm không phản ứng gì, trong lòng mừng thầm, đưa tay giúp Tiểu Tần Nghiêm vuốt thẳng lại cổ áo, khẽ mỉm cười, xoay người đi lên lầu, cả điện thoại di động cũng đặt lại ở ghế salông.

Ánh mắt Tiểu Tần Nghiêm vẫn nhìn theo Thương Lý đi lên lầu, dường như có một nỗi lưu luyến nào đó trong trí nhớ khẽ chuyển động một vòng, sắc mặt phức tạp sau đó tỉnh táo lại.

“Điện thoại di động này là Diệp Thần Tuấn mua cho cậu?” Tiểu Tần Nghiêm cầm lấy di động Thương Lý để trên ghế salông, quý thần xui khiến lại mở ra được ghi chép tin nhắn tán gẫu giữa Diệp Mạc và Diệp Thần Tuấn.

Diệp Mạc gật đầu, nhỏ giọng nói “Là Thần ca mua.”

“Cậu gọi hắn là ca?” Khóe miệng Tiểu Tần Nghiêm nhếch lên, lộ ra một tia xem thường “Diệp Thần Tuấn là nghĩa tử của Diệp Trọng Quang, cậu là cháu ngoại của Diệp Trọng Quang, theo thứ tự, cậu phải nên gọi hắn là thúc chứ.

Diệp Mạc biết Tiểu Tần Nghiêm tính tình bất định, những ngày tháng dài hần hô mưa gọi gió hình thành trên người hần một cỗ khí tức bức người mãnh liệt, ngay cả trào phúng cũng khiến cho người khác cảm thấy hần cao cao tại thượng, không thể xâm phạm.

“Thần ca chỉ lớn hơn tôi 3 tuổi, hơn nữa... anh ấy chỉ là con nuôi của ông ngoại, không có liên hệ máu mủ với tôi.” Diệp Mạc giải thích.

Tiểu Tần Nghiêm khẽ lạnh một tiếng, Diệp Mạc ngắc đầu, phát hiện Tiểu Tần Nghiêm không nhìn cậu mà là cúi đầu xem điện thoại của cậu, may mà hình như nội dung điện thoại không có cái gì xúc phạm đến Tiểu Tần Nghiêm, với cả nói chuyện tán gẫu với Thần ca cũng không có bại lộ cơ mật gì cho Tiểu Tần Nghiêm.

Anh vốn là thiên vị em a....

Tiểu Tần Nghiêm hí mắt, nhìn cái tin nhắn này, lại ngắc đầu nhìn nam nhân trước mắt, phát hiện cậu ta lúc này vẻ mặt rất thần nhiên, không có bất kỳ hoang mang nào.

“Ngày mai đến Hoàng Sát đi làm” Ngũ quan lãnh khốc của Tiểu Tần Nghiêm như phát sáng, mà đáy mắt lại thâm trầm phức tạp.

Diệp Mạc giật mình, Tiểu Tần Nghiêm không có lý do gì làm như thế, cậu đối với hần không còn tạo ra bất kỳ giá trị gì, lấy tác phong của Tiểu Tần Nghiêm, cậu nên giống như một cái bọc rác cứ thế bị ném ra sau lưng.

Mệnh lệnh này của Tiểu Tần Nghiêm chỉ khiến cho Diệp Mạc cảm thấy hần ta lại đang nổi lên âm mưu gì khác chẳng, đã hại chết một lão nhân vô tội, Diệp Mạc chắc chắn sẽ không lại tiếp tục trợ giúp hần hãm hại thêm bất kỳ ai nữa.

“Ngày mai tôi đến công ty Thần ca đi làm, thế nên...”

“Cậu cho là tôi đang thương lượng với cậu à?” Thanh âm Tiểu Tần Nghiêm đột nhiên âm trầm, thân hình cao lớn từ trên ghế salông đứng lên.

Diệp Mạc theo bản năng lùi về sau vài bước, nhìn gương mặt Tiểu Tần Nghiêm bỗng lại bị bao phủ một tầng sương hàn, có chút chột dạ giải thích “Tôi đã được công ty Thần ca mượn vào, thế nên... A...”

Cánh tay cường tráng của Tiểu Tần Nghiêm một cái vòng lấy thân thể gầy yếu của Diệp Mạc, gắt gao chế trụ sau gáy Diệp Mạc, thô bạo đoạt đi toàn bộ hô hấp của Diệp Mạc, hần hận, hận nam nhân trước mắt này khiến cho hần nhớ tới không chỉ là Hạ Hải Long đã bức tử cho mẹ của hần, mà còn nhớ tới cả người nam nhân tàn nhẫn đã dẫn dắt hần không người, mỗi một cái động tác, mỗi một cái vẻ mặt, cho dù là vô tình hay cố ý biểu lộ ra, đều giống hệt nhau như đúc.

Tiểu Tần Nghiêm tính cách đa nghi, thế nên hần không tin nhiệm Diệp Mạc bao giờ, thậm chí còn một mực muốn chờ đợi nam nhân này sẽ vì bị hần bóp nát tình thân mà tìm cách trả thù hần, lúc đó hần có thể không chút do dự lấy mạng cậu ta.

Nhưng mà...

Diệp Mạc chỉ cảm thấy vị sắt dày đặc tràn ngập ở trong miệng, cậu cố dùng hết toàn lực né tránh cái hôn của Tiểu Tẫn Nghiêm, nhưng trong nháy mắt lại bị Tiểu Tẫn Nghiêm đè ở trên bàn khách.

“Làm tình nhân của tôi.” Bàn tay lớn thô ráp của Tiểu Tẫn Nghiêm vuốt ve gò má Diệp Mạc, trên mặt hiện lên lại là nghiêng răng nghiêng lợi cảm hận “Mãi tới khi tôi chán thì thôi.”

Môi bị Tiểu Tẫn Nghiêm cắn phá, sưng đỏ, Diệp Mạc cảm nhận được sự tức giận bùng nổ trong khoảng khắc Tiểu Tẫn Nghiêm hôn cậu, một khắc đó, Diệp Mạc thậm chí còn cảm thấy, Tiểu Tẫn Nghiêm muốn giết cậu.

“Con mẹ nó cậu run cái gì!” Tiểu Tẫn Nghiêm rống lên một tiếng “Còn run nữa, tôi giết cậu!”

Tiểu Tẫn Nghiêm phẫn nộ, tức giận với chính mình vì nam nhân này mà mất đi không chế.

Diệp Mạc nhìn đầy mắt Tiểu Tẫn Nghiêm bắn ra sát ý, thân thể căn bản không thể ngừng run rẩy được, đây là bản năng, càng là thói quen, bởi Tiểu Tẫn Nghiêm vĩnh viễn không thể biết được, trong não Diệp Mạc chứa bao nhiêu ký ức khủng khiếp về hắn.

Tiểu Tẫn Nghiêm thiên tính lạnh lùng tuyệt tình, là ma đầu giết người không chớp mắt, hai tháng đối trá, Diệp Mạc không thể quên được chuyện độc ác người đàn ông này từng làm. Hắn trước nay là loại nam nhân nghĩ cái gì liền làm cái đó, người dám đối nghịch với hắn đều chết không được tử tế.

Diệp Mạc cảm giác phần eo bị siết rất chặt, đối mặt với ánh mắt âm lãnh khát máu kia, hết nửa buổi mới run run mở miệng “Được... tôi nguyện ý làm tình nhân của ngài...”

Lông mày đen rậm của Tiểu Tẫn Nghiêm lạnh lẽo dựng lên, vung tay lên tát mạnh Diệp Mạc một cái, hung tợn nhìn chằm chằm nam nhân bị đánh ngã dưới đất “Con mẹ nó, cậu xem mình là món đồ gì.”

Diệp Mạc kinh hoảng đứng lên, chẳng biết làm sao nhìn Tiểu Tẫn Nghiêm nữa, cậu không biết mình đã làm gì chọc tới tên ác ma này, rõ ràng là thuận theo lời nói của hắn để trả lời mà.

Tiểu Tẫn Nghiêm nhìn đầy mắt trong suốt đen láy của Diệp Mạc hiện lên hoảng loạn, hai tay lại vò lấy nhau, lại mang theo mấy phần bất lực kinh sợ như đối mặt với Hồng thủy mãnh thú.

Lại tới nữa rồi, lại là vẻ mặt này cùng động tác này, tên nam nhân này nhất định biết chuyện hắn cảm hận nhất chính là gì...

Tiểu Tẫn Nghiêm nghiêng răng, gân xanh trên trán nổi lên, chỉ vào cửa lớn gầm nhẹ một tiếng “Cút ra ngoài!”

Diệp Mạc ngẩn người, thuận theo hắn tự chạy ra khỏi phòng khách thoát thân

44. Quyển 1 - Chương 43: Cậu Có Thể Lựa Chọn Từ Chối

Diệp Mạc chạy ra khỏi biệt thự của Tiểu Tẫn Nghiêm, thân vẫn còn mặc đồ ngủ đi dép nên cậu nhất thời không biết phải chạy đi đâu, trong đầu vẫn còn là hình ảnh gương mặt hung tợn lúc nãy của Tiểu Tẫn Nghiêm, thế nên lúc này cậu không dám quay trở lại.

Ở bên ngoài biệt thự giống như hồn xiêu phách tán ngây ngẩn suốt gần một canh giờ, Diệp Mạc vẫn không dám đi vào, nhưng mà điện thoại di động, bóp tiền của cậu cùng với tất cả tài sản cậu đang có đều vẫn còn ở bên trong, không thể không đi lấy lại.

Càng quan trọng hơn là, còn có quyển nhật ký cậu viết khi bắt đầu trở thành Diệp Tuyền.

Lại qua một giờ, Diệp Mạc đoán chắc Tiểu Tẫn Nghiêm đã ngủ rồi, liền cẩn thận từng chút một đi vào trở lại biệt thự.

Bảo tiêu trông coi biệt thự không nhìn thấy Diệp Mạc, vẫn còn đi tuần tra. Hiện giờ bọn họ chỉ xem Diệp Mạc như một tình nhân không được xem trọng của Tiểu Tẫn Nghiêm.

Trong phòng khách không có ai, Diệp Mạc thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng lên lầu đến phòng ngủ của chính mình, không nói thêm gì nữa mà bắt đầu thu xếp đồ đạc. Dựa theo lời của Tiểu Tẩn Nghiêm, không cho phép mang đi bất luận một món đồ xa xỉ nào mà hắn dùng tiền mua, thế nên cuối cùng Diệp Mạc chỉ lấy đi đồ đạc hai tháng trước lúc cậu đến có mang theo, bởi vì cậu ngay từ trước đã biết vinh hoa chỉ kéo dài hai tháng, nên rất nhiều đồ vật sử dụng rồi vẫn giữ lại chứ không vứt, chỉ tập trung gom lại một chỗ, đợi khi chạy đi thì mang theo.

Diệp Mạc nhớ tới cái điện thoại Diệp Thần Tuấn mua cho cậu hiện tại đang nằm trong tay Tiểu Tẩn Nghiêm, bởi vì chẳng có can đảm đi đòi về nên phổng chừng nó chắc mất luôn rồi, nghĩ lại thấy đau lòng hết sức.

Nhẹ nhàng xếp được một nửa đồ đạc vào rương hành lý, vì không muốn gây ra tiếng động nên Diệp Mạc đã nhắc bổng rương hành lý lên để không chạm vào đất, mở cửa phòng đi ra.

Vừa mới ra khỏi cửa, Diệp Mạc liền ngầy người, nhìn người đứng trước cửa chính là Tiểu Tẩn Nghiêm chỉ mặc vào một áo choàng tắm, thân hình cao lớn chặn lại che mất toàn bộ ánh sáng, Diệp Mạc nuốt nước bọt “Tôi... tôi chỉ là quay lại thu dọn hành lý... sẽ lập tức đi ngay.”

Diệp Mạc nhắc theo rương hành lý, nghiêng người muốn chạy qua Tiểu Tẩn Nghiêm giống như đang chạy trốn ôn dịch, lại bị Tiểu Tẩn Nghiêm kéo lại, thanh âm lãnh băng hạ xuống “Trở về!”

Tiểu Tẩn Nghiêm nắm lấy cánh tay gầy yếu của Diệp Mạc, dùng sức kéo rồi đẩy một cái, Diệp Mạc liền lao đảo lùi trở lại vào trong phòng. Tiểu Tẩn Nghiêm cũng bước chân đi vào, vung tay mạnh một cái, phòng cửa lập tức bị đóng lại.

Diệp Mạc nắm chặt lấy rương hành lý, lùi về sau vài bước, đối với tâm tư thay đổi xoành xoạch như Tiểu Tẩn Nghiêm, Diệp Mạc thật sự nhìn không thấu nổi, đã bảo cậu rút đi, giờ thì lại ngăn không cho cậu đi.

Tiểu Tẩn Nghiêm không nói gì, trực tiếp đi tới trước giường ngồi xuống, bởi cổ áo tắm rất lớn nên Diệp Mạc có thể nhìn thấy được rõ ràng cơ ngực căng phồng phía trước ngực Tiểu Tẩn Nghiêm, cùng với hình xăm như ẩn như hiện ở bắp vai. Ngũ quan lãnh khốc vô cùng lạnh lẽo.

“Chuẩn bị đến chỗ Diệp Thần Tuấn ở?” Lòng mày rậm của Tiểu Tẩn Nghiêm dựng lên, thanh âm có mấy phần xem thường.

“Không phải, là nơi ở trước khi đến đây.” Diệp Mạc thành thật trả lời.

“Ngày mai? Đến công ty của Diệp Thần Tuấn làm?” Thanh sắc Tiểu Tẩn Nghiêm nghiêm khắc, Diệp Mạc nhất thời không biết nên trả lời làm sao. Dù sao trước đó Tiểu Tẩn Nghiêm đã yêu cầu cậu tới Hoàng Sát đi làm.

“Vẫn... chưa xác định.” Diệp Mạc chột dạ nói, kỳ thật đã quyết định đến làm ở công ty Diệp Thần Tuấn.

Tiểu Tẩn Nghiêm nheo mắt lại, nhớ tới tin nhắn kia trên điện thoại di động, lạnh lùng nói “Lời tôi nói cậu đã suy nghĩ thế nào rồi?”

“Tôi bằng cấp không cao, đến Hoàng Sát làm việc, tôi sợ...”

“Tôi không phải nói chuyện này!” Tiểu Tẩn Nghiêm đứng dậy đi tới trước mặt Diệp Mạc, nhẹ nhàng nắm lấy cái cằm trắng nõn của Diệp Mạc nâng lên “Tôi nói là có đồng ý làm tình nhân của tôi không?”

Nhìn vẻ mặt giật mình của Diệp Mạc, Tiểu Tẩn Nghiêm hừ lạnh một tiếng “Nghe cho rõ, là tình nhân, không phải người yêu, tôi chỉ muốn cậu giải quyết nhu cầu sinh lý cho tôi.”

Diệp Mạc bị ép ngẩng mặt lên đối mặt với Tiểu Tẩn Nghiêm, đôi con ngươi đen láy xao động dưới hàng lông mi run rẩy, cậu không hiểu nổi, Tiểu Tẩn Nghiêm tại sao lại muốn cậu? Hắn không phải rất căm hận Hạ Hải Long sao? Hắn không phải cực kỳ xem thường cậu sao? Chỉ cần một thân thể để hắn tiết dục thôi mà, chẳng phải Thương Lý kia giống cậu lúc trước như đúc sẽ khiến hắn thỏa mãn hơn là cậu sao?

“Hình như cậu không muốn?” Thanh âm Tiểu Tẩn Nghiêm đột nhiên trầm xuống, hai mắt sắc bén híp lại “Lần này, cậu có thể lựa chọn từ chối.”

45. Quyển 1 - Chương 44: Tiễn Hãn Một Đoạn!

Tiểu Tẩn Nghiêm ngậm lấy điều thuốc, sắc mặt âm trầm đứng phía trước cửa sổ, mắt nhìn theo rương hành lý của Diệp Mặc, bước hai ba bước, bóng dáng từ từ biến mất trong bóng đêm.

Tựa điện thoại di động bên tai, Tiểu Tẩn Nghiêm nhìn ánh trăng bên ngoài cửa sổ, đáy mắt hoàn toàn lãnh lẽo “Tiễn hãn một đoạn!”

Ngắt điện thoại, Tiểu Tẩn Nghiêm đi đến vị trí phòng của Thương Lý, sờ dĩ chưa thể để Thương Lý ngủ cùng phòng, chỉ là bởi vì trong lòng Tiểu Tẩn Nghiêm vẫn còn lý trí, tên nam nhân này không phải là Diệp Mặc thật.

Bên trong đèn vẫn chưa tắt, Thương Lý mặc áo ngủ nằm ở bên giường, có vẻ như đã ngủ rồi, không biết Tiểu Tẩn Nghiêm đi vào.

Tiểu Tẩn Nghiêm ngồi ở bên giường, trên mặt không lộ quá nhiều biểu cảm, chỉ là định thần nhìn khuôn mặt Thương Lý, chỉ một chốc lát sau, ngũ quan nghiêm nghị mới từ từ nhu hòa, một tay không kìm lòng được xoa xoa gò má Thương Lý.

Thương Lý tỉnh lại, nhưng không lập tức mở mắt, rất cơ linh mà phát ra một tiếng nỉ non mơ hồ, tiếp tục giả bộ ngủ, Tiểu Tẩn Nghiêm hoàn toàn chìm trong ảo tưởng về gương mặt này, không chút nào phát hiện ra.

“Mạc Mạc, em làm sao lại ngoan tâm như vậy...” Thanh âm Tiểu Tẩn Nghiêm rất nhẹ nhàng, nhưng da diết, tựa như thống khổ lên án “Em nghĩ là em có thể thực hiện được? Em nghĩ em chết đi là có thể thoát khỏi tay tôi sao?” Thanh âm dần chuyển lạnh đi, bàn tay Tiểu Tẩn Nghiêm từ từ di chuyển đến giữa cổ Thương Lý “Tôi cho em biết, coi như em đã chết, tôi cũng sẽ không để cho em được bình an, ngày mai, tôi liền sẽ giết chết đứa con gái kia, tôi phải để em có biến thành quỷ cũng không thể quên được tôi.”

Trán Thương Lý đã bắt đầu nhỏ giọt mồ hôi, cường độ trên tay Tiểu Tẩn Nghiêm càng lúc càng lớn, cảm giác nghẹt thở ngăn cách với không khí từng chút từng chút một xông đến, Thương Lý không ngờ tới đột nhiên Tiểu Tẩn Nghiêm lại động sát với mình, y biết Tiểu Tẩn Nghiêm khủng bố tàn độc, nhưng không ngờ tới ngay cả khi mình đã biến thành người hần yếu nhất, hần cũng vẫn xuống tay với mình, có điều chính vì vậy mà Thương Lý mới suy tính ra được, thật sự Tiểu Tẩn Nghiêm vốn chưa xem y thành thể thân của Diệp Mặc, mà nói không chừng chỉ xem như là đối tượng tiết hận, đối với chuyện Diệp Mặc biến mất, cừu hận lửa giận cùng chí yêu thành ẩn ngập tràn như thế, đều cần có người gánh chịu.

Thương Lý khổ sở mở mắt ra, gian nan lên tiếng “Không... đừng mà... cầu xin... tha... tôi...”

Cái câu “tha tôi” giống như một luồng điện giật khiến Tiểu Tẩn Nghiêm lập tức buông lỏng tay, nhìn Thương Lý trước mắt gương mặt kinh hoảng, trong đầu Tiểu Tẩn Nghiêm lướt qua cảnh tượng Diệp Mặc đã từng quỳ xuống cầu xin hần tha thứ, bất kể cậu ta gào khóc cầu xin thế nào, chính hần cũng dựa vào lửa giận ngập đầy mà đem ép cậu ta về phía vực sâu tuyệt vọng, mặc dù bất sinh bất tử, cũng phải đem cậu ta ôm ấp trong ngực.

“Mạc Mạc, đừng sợ...” Hần khí trên ngưỡng Tiểu Tẩn Nghiêm rút đi, nhu tình tràn ngập xoa xoa mái tóc Thương Lý “Đừng sợ, đừng sợ...”

“Tẩn ca...” Thương Lý thở dốc một hơi, nhỏ giọng kêu Tiểu Tẩn Nghiêm.

Tiểu Tẩn Nghiêm đột nhiên vén chăn lên, hai tay rắn chắc mạnh mẽ ôm lấy Thương Lý, một tay đem đầu Thương Lý khê tựa vào ngực, liền tục hôn lên tóc Thương Lý.

Yêu thương quá sâu sắc, hần thật sự cần đến một thể thân, cố nhớ nhưng mãnh liệt đến náo tâm đã chồng chất quá lâu rồi. Chỉ cần trong lòng nghĩ đến người kia, như vậy Tiểu Tẩn Nghiêm có thể tự lừa gạt người mình đang ôm là người kia, cho dù đêm dài qua đi cũng sẽ phải quay lại hiện thực lạnh lẽo, Tiểu Tẩn Nghiêm cũng không muốn từ bỏ giây phút hư ảo đẹp dễ này.

Trong đầu đột nhiên lướt qua hình ảnh nam nhân vừa mới rời đi, là nam nhân cứ hoang mang hoảng loạn mà chạy, nhiều lần quay đầu lại chỉ lo hắn sẽ đuổi tới. Tiểu Tẩn Nghiêm tự cho mình là hỗn thế lão đạo khôn khéo, nhưng phát hiện hắn làm sao cũng không thể hiểu nổi tâm tư ẩn giấu trong đôi mắt cậu ta.

Từ ánh mắt Diệp Tuyền, Tiểu Tẩn Nghiêm kết luận, cậu ta đã từng nhìn thấy hắn.

Tiểu Tẩn Nghiêm ôm lấy Thương Lý, từ từ tiến vào mộng đẹp, bắt luận tên Diệp Tuyền kia mang lại cho hắn bao nhiêu cảm giác lưu luyến quen thuộc thì qua đêm nay, cậu ta cũng sẽ vĩnh viễn biến mất, cũng sẽ không bao giờ gây ra cho hắn ảo giác đau đớn nữa.

.....

Diệp Mạc kéo rương hành lý đi ở lối đi bộ lớn, giờ đã là nửa đêm, ánh sáng nhạt nhòa chiếu lên những chiếc xe chạy băng trên đường lạnh tanh đều là xe riêng, căn bản không nhìn thấy được chiếc taxi nào.

Không biết đi được bao lâu rồi, rốt cuộc Diệp Mạc nhìn thấy một cửa tiệm bán điện thoại di động vẫn còn chưa đóng cửa, cúi đầu nhìn bóp tiền một chút, phát hiện ra còn mấy tờ tiền mặt màu đỏ, Diệp Mạc cắn răng mua một cái điện thoại second hand nhỏ với cái thẻ cào, đi mất mấy trăm đồng, Diệp Mạc đau lòng nhả hết cả lồng mào, bởi lại nghĩ tới cái điện thoại Thần ca đưa cho mình lại bị người đàn ông kia giữ lấy.

Gọi mãi không gọi được xe, không thể làm gì khác hơn là tiếp tục hướng về phía trước mà đi, một chiếc xe đột nhiên dừng lại ở bên cạnh Diệp Mạc, cửa sổ xe hạ xuống, lộ ra một gương mặt anh tuấn nho nhã, mang theo một chút kinh ngạc “Tiểu Tuyền, đúng là em!”

“Thần... Thần ca!” Diệp Mạc giật mình lớn tiếng “Sao anh lại ở đây?”

Diệp Thần Tuấn cười cười, trên mặt lộ ra vài tia không được vui cho lắm, xuống xe đem rương hành lý của Diệp Mạc đặt ở sau cốp xe “Công ty xảy ra chút chuyện, tôi đi xử lý một chút, kết quả là đã khuya.”

Diệp Mạc lên xe, âm thầm vui mừng vì giữa đêm giữa khuya như vậy rồi còn gặp được Thần ca, nếu không cứ đi bằng xe hãng cải để tới chỗ mình ở chắc tới sáng.

Diệp Thần Tuấn nghe Diệp Mạc thuật lại xong nguyên nhân nửa đêm rời đi, tức giận nhú mày “Tại sao không gọi điện cho Thần ca, đã khuya rồi, nhờ gặp phải phường vô lại thì phải làm sao?”

Diệp Mạc cầm điện thoại di động mới mua, ấp úng không lên tiếng, Diệp Thần Tuấn nhìn hộp điện thoại di động còn chưa mở ra trên tay Diệp Mạc, trong lòng đại khái đoán được tám chín phần.

“Ở lại khách sạn cũng được mà.” Diệp Thần Tuấn giữ tay lái, ôn nhu nói “Nếu Tiểu Tuyền cậu xảy ra chuyện gì, tôi làm sao ăn nói với ông ngoại cậu được a.”

Diệp Mạc càng cúi đầu thấp hơn, ở khách sạn một buổi chiều chắc sau này phải nhịn ăn luôn nửa tháng.

Xe Diệp Thần Tuấn từ từ biến mất, một chiếc xe thể thao màu đen ẩn ở bên trong đầu hẻm đi ra, người đàn ông trên xe bực tức đập tay lái một cái, giận dữ nói “Mẹ! Suýt nữa là có thể đâm chết hắn!”

46. Quyển 1 - Chương 45: Động Sát Cơ

Lúc Thương Lý tỉnh lại thì bên cạnh đã không có ai, tối hôm qua bị Tiểu Tẩn Nghiêm ôm chặt mà ngủ một đêm, tuy rằng Tiểu Tẩn Nghiêm không có làm chuyện gì đối với y, nhưng khắp toàn thân từ trên xuống dưới cơ hồ đều bị sờ hết toàn bộ.

Đó là một loại sờ soạng muốn xác định đối phương có thật tồn tại hay không, xúc cảm ôn nhu khiến Thương Lý càng thêm khẳng định tầm quan trọng của Diệp Mạc ở trong lòng Tiểu Tẩn Nghiêm đã khó có thể dùng từ “không thể thay thế” để hình dung, yêu hận sâu tận xương tủy của Tiểu Tẩn Nghiêm đối với Diệp Mạc khiến cho Thương Lý cảm thấy sợ sệt, đồng thời cũng vô cùng hiếu kỳ muốn biết, rốt cuộc Tiểu Tẩn Nghiêm cùng Diệp Mạc đã có quá khứ như thế nào.

Tiểu Tẩn Nghiêm nhận được điện thoại Tây Uy Cường gọi tới, nói hành động tối hôm qua thất bại, bởi vì nửa đường định giết thì Diệp Thần Tuấn lại xuất hiện đem Diệp Tuyền đưa đi, lúc này mới không thể thực thi kế hoạch tai nạn xe cộ.

Vào thời điểm nhận được điện thoại thì Tiểu Tẩn Nghiêm đang ở trên đường đi đến Hoàng Sát, lười biếng dựa vào trên ghế ngồi chớp mắt, chỉ là nhân nhạ nói câu, tạm thời từ bỏ động thủ.

Tiểu Tẩn Nghiêm làm cho Tây Uy Cường thở phào nhẹ nhõm, không thể hoàn thành nhiệm vụ đã làm hấn hoảng hốt cả một đêm, suýt chút nữa đã muốn xông vào biệt thự của Diệp Thần Tuấn để động thủ.

“Đến bệnh viện.” Tiểu Tẩn Nghiêm mặt không hề cảm xúc ra lệnh. Mạnh Truyền Tân đáp một tiếng, lập tức xoay chuyển tay lái hướng về bệnh viện đi tới. Anh biết Tiểu Tẩn Nghiêm định đến gặp em gái Diệp Mạc, chỉ là hai tháng qua chưa đến lần nào, lần này, Mạnh Truyền Tân mơ hồ có cảm giác Tiểu Tẩn Nghiêm muốn làm gì đấy với Diệp Nhã.

Vừa xuống xe, Tiểu Tẩn Nghiêm liền đi thang máy thẳng tới tầng cao nhất, trong thang máy, Mạnh Truyền Tân nói cho Tiểu Tẩn Nghiêm biết bệnh tình của Diệp Nhã đã chuyển biến tốt, đã tỉnh lại gần nửa tháng, chỉ cần làm thêm mấy cái tiểu thủ thuật là có thể xuất viện an dưỡng.

Tiểu Tẩn Nghiêm mặt không hề cảm xúc nghe những lời này, vẻ lãnh khốc không có một tia gợn sóng, đi ra khỏi thang máy, mới lạnh lùng hỏi “Trong thời gian này, ai đã đến đây nhiều nhất?”

“Là con trai Hạ Hải Long, Diệp Tuyền, hầu như mỗi ngày đều đến, hơn nữa bây giờ cùng tiểu thư Diệp Nhã hết sức thân thiết.” Mạnh Truyền Tân chân thực báo cáo.

Về mặt Tiểu Tẩn Nghiêm trong nháy mắt càng cao thâm khó lường hơn, bước chân hướng về phía phòng bệnh của Diệp Nhã càng to lớn hơn.

Trong thời Diệp Mạc đảm nhiệm thân phận là người yêu của Tiểu Tẩn Nghiêm, hành tung vẫn bị Tiểu Tẩn Nghiêm nắm trong lòng bàn tay, vì thế nên Tiểu Tẩn Nghiêm biết chuyện Diệp Mạc thường xuyên đến bệnh viện, lúc trước suy đoán chỉ là bởi vì bọn họ từng là bạn bè nên cũng không có quá để ý, bây giờ suy nghĩ lại một chút, là một người bạn bình thường không hề có liên hệ máu mủ gì, cái tên Diệp Tuyền này đối với Diệp Nhã thật có phải là có chút quá quan tâm rồi không.

Còn chưa đẩy cửa đi vào, liền đã nghe bên trong truyền đến tiếng nam nữ cười nói, nữ là Diệp Nhã, nam là Diệp Mạc. Bởi vì cách một cánh cửa nên nội dung trò chuyện nghe không được rõ ràng lắm.

Diệp Tuyền? Tiểu Tẩn Nghiêm nhìn xuyên qua rèm cửa vào bên trong thấy Diệp Mạc mặt mày hớn hở đang nói gì đó, đôi mắt ngày thường đều là tránh trái tránh phải với hấn giờ phút này rạng ngời rực rỡ, rất khó để Tiểu Tẩn Nghiêm tin được nam nhân này cùng với nam nhân luôn như trái hồng nhũn ở trước mặt hấn là một người.

Cậu ta không phải là được Diệp Thần Tuấn đón đi rồi sao? Không phải ngày hôm nay là ngày cậu ta đến công ty Diệp Thần Tuấn đi làm ư? Lẽ nào... Diệp Thần Tuấn không cần cậu ta nữa?

Nghĩ đến đây, Tiểu Tẩn Nghiêm không nhận ra chính bản thân hấn đang cong khóe miệng lên, giống như là cười trên sự đau khổ của người khác.

Diệp Nhã nằm ở trên giường bệnh, cầm trong tay một quả táo Diệp Mạc vừa mới gọt, khắp khuôn mặt là ý cười tràn ngập, ngồi ở đầu giường cùng với Diệp Mạc vừa nói vừa cười, khung cảnh thật vô cùng ấm áp.

Cảnh tượng quá mức hài hòa này dù sao cũng khiến cho Tiểu Tẩn Nghiêm cảm thấy có một loại chói mắt không tên, hấn nhíu nhíu mày, đẩy cửa đi vào, hấn đến đây không phải để xem cái cảnh tượng này.

Trong nháy mắt, nhìn thấy Tiểu Tẩn Nghiêm đạp cửa đi vào, thanh âm Diệp Mạc đột nhiên ngừng lại, ngơ ngác nhìn chằm chằm vào Tiểu Tẩn Nghiêm, nhất thời chẳng biết nên nói cái gì.

Ấn tượng của Diệp Nhã đối với Tiểu Tẩn Nghiêm có chút mơ hồ, lần gặp gần đây nhất hình như là vào năm ngoái, ca ca của cô đến thăm cô, lúc đó Tiểu Tẩn Nghiêm mặt không cảm xúc đứng ở cửa, giống như một quả địa lôi không hén giờ, khiến cho Diệp Nhã có một loại cảm giác ngọt ngạt tựa như bất kỳ lúc nào cũng sẽ bị nổ tan xương nát thịt, lúc đó ca ca của cô chỉ dừng lại năm phút đồng hồ liền bị hấn ôm thất lửng mang đi.

Diệp Nhã có nhìn thấy Tiểu Tẩn Nghiêm ở trên TV, là một nam nhân giống như thần thánh ở thành phố này, nỗi sợ hãi của Diệp Nhã đối với Tiểu Tẩn Nghiêm là bắt nguồn từ luồng khí lực uy hiếp dọa người toát ra từ người hắn, đương nhiên vẫn có chút sùng bái ngưỡng mộ của một cô gái nhỏ, đó là loại mị lực bất kỳ cô gái nào cũng đều không thể chống đỡ lại được. Có điều sợ sệt vẫn chiếm phần lớn hơn...

Diệp Nhã không rõ lắm về mối quan hệ giữa anh trai mình với Tiểu Tẩn Nghiêm, thấy Tiểu tổng đi vào, cô mím mím môi, nhỏ giọng kêu lên một tiếng Tiểu tổng.

Ánh mắt Tiểu Tẩn Nghiêm từ trên người Diệp Mạc chuyển sang Diệp Nhã, cô gái mà hắn từng dùng để uy hiếp nam nhân kia.

“Được rồi.” Tiểu Tẩn Nghiêm nhìn xuống Diệp Nhã, lạnh lùng phát ra một tiếng.

Diệp Nhã mím môi, gật đầu, không dám mở miệng nói chuyện, cô có cảm giác ánh mắt Tiểu Tẩn Nghiêm nhìn cô như dao oan, thật giống như cô đã làm chuyện gì có lỗi với hắn vậy.

“Anh trai cô chết rồi.” Đột nhiên Tiểu Tẩn Nghiêm không hề báo trước mà gần giọng nói “Rơi xuống vách núi ngã chết, hài cốt cũng không còn.”

Tiểu Tẩn Nghiêm vừa dứt lời, Diệp Nhã liền biến sắc nghiêm trọng, trợn mắt lên không thể tin được, thật như muốn nói, làm sao có thể như thế được.

Diệp Nhã không thể chịu được bất kỳ kích động nào, vừa mới từ Quỷ Môn Quan trở về, thân thể cùng đầu óc vẫn còn vô cùng yếu đuối, kích động mạnh mẽ như vậy sẽ khiến cô lần thứ hai rơi vào tình trạng nguy hiểm.

“Không... không phải!” Diệp Nhã hoảng loạn quay đầu lại nhìn Diệp Mạc “Diệp Tuyên ca ca, anh nói anh trai em đi công tác nước ngoài, sẽ sớm về thăm em mà, anh... anh đang gạt em có đúng không?”

Ánh mắt sắc bén của Tiểu Tẩn Nghiêm quét về phía Diệp Mạc, hai mắt hơi mị hợp, nam nhân này lại nói với cô ta như vậy sao? Là lời nói dối thiện ý hay là...

Diệp Mạc liền vội vàng tiến đến vượt vượt sau lưng Diệp Nhã “Diệp Nhã, em đừng gấp, anh trai em thật sự đang ở nước ngoài, sẽ sớm quay về với em, Tiểu tổng đang nói đùa em đấy.”

Diệp Mạc nói xong, sắc mặt Diệp Nhã đã từ từ hòa hoãn hơn “Có thật không? Nhưng mà lâu lắm rồi anh trai không liên lạc với em.”

“Cậu ấy rất bận, cho nên mới nhờ anh chăm sóc em.” Diệp Mạc thấy khí tức Diệp Nhã không rồi loạn nữa, khẽ thở phào nhẹ nhõm một hơi, thuận theo ngẩng đầu nhìn Tiểu Tẩn Nghiêm.

“Tiểu tổng, có thể nói chuyện với ngài một chút được không?” Sau khi thoát khỏi hợp đồng kia, Diệp Mạc đã cảm thấy tự tin hơn một chút, không bị Tiểu Tẩn Nghiêm ràng buộc gì nữa, Diệp Mạc trong lòng cũng cảm thấy mình là người tự do, thế nên khi đối mặt với Tiểu Tẩn Nghiêm, cậu cũng có thể cố gắng giữ cho bản thân được bình tĩnh. Ít nhất là có thể che lấp đi sự hoảng sợ rất tốt.

Diệp Mạc có thể nhìn ra được từ bên trong tình cảnh khi này, Tiểu Tẩn Nghiêm cố ý nói như thế để kích động Diệp Nhã, Diệp Mạc lo lắng Tiểu Tẩn Nghiêm có động sát cơ đối với Diệp Nhã, cho nên cậu càng muốn sớm mang Diệp Nhã đi, dù sao cậu cũng đã từng nói với Tiểu Tẩn Nghiêm muốn mang một người đi, mà Tiểu Tẩn Nghiêm cũng đồng ý rồi.

Giờ phút này, Diệp Mạc chỉ hy vọng Tiểu Tẩn Nghiêm không trở mặt quyết nợ.

Đối với loại yêu cầu này, Tiểu Tẩn Nghiêm vốn là đến mở miệng đáp lại cũng cảm thấy xem thường, nhưng lần này giống như quỷ thần xui khiến mà hắn phun ra một tiếng “Có thể” Kiềm mi khẽ nhướng lên, tựa hồ rất chờ mong xem tên nam nhân này muốn đàm luận cái gì với hắn.

Ra khỏi cửa phòng bệnh, Tiểu Tẩn Nghiêm đi đến một văn phòng không gian rộng lớn nằm ở tầng cao nhất của bệnh viện, Diệp Mạc đi theo, nhìn Tiểu Tẩn Nghiêm đang ngồi trên ghế làm việc, tay gõ cộc cộc trên mặt bàn đang nhìn chăm chăm vào cậu, Diệp Mạc lần thứ hai sức lực không đủ, vốn là cậu muốn nói chuyện bình thường thôi, nhưng hiện tại lại có cảm giác giống như là tội nhân đang chờ Tiểu Tẩn Nghiêm thẩm phán vậy.

“Có lời gì muốn nói thì nói đi.” Tiểu Tẩn Nghiêm lạnh nhạt nói.

Diệp Mạc cố giữ bình tĩnh, nghĩ mình với người đàn ông này đã hết ràng buộc không nợ nần gì nhau nữa, liền biểu hiện ra vẻ an tĩnh, nghiêm túc nói “Tiểu tổng đã từng hứa sẽ đáp ứng tôi một điều kiện, bây giờ, mời ngài... thực hiện nó.”

47. Quyển 1 - Chương 46: Đấu Không Lại Hắn

Tiểu Tẩn Nghiêm không thể nào hiểu nổi nam nhân trước mặt mình, trong lòng dâng lên cảm giác phức tạp, thoáng như thu được một loại thú vui nào đó trong cuộc sống, ít nhất, cho hắn có cảm giác Mạc Mạc đang ở bên cạnh hắn.

Nhưng mà hiện tại Diệp Mạc đã không lộ ra vẻ mặt sợ hãi nhút nhát gì nữa, như thế khiến Tiểu Tẩn Nghiêm cảm thấy rất khó chịu.

Thật ra Tiểu Tẩn Nghiêm không biết, Diệp Mạc là đang giả vờ tỏ ra kiên định, thật tâm cậu vẫn còn cảm thấy rất run rẩy.

Nghe xong Diệp Mạc nói chuyện, trên mặt Tiểu Tẩn Nghiêm không lộ ra vẻ mặt gì, châm một điếu thuốc, âm lãnh nói “Có thể.”

Diệp Mạc nghe xong, khẽ thở phào nhẹ nhõm, Tiểu Tẩn Nghiêm không tráo trở, hắn tin lời giải thích lúc này cậu nói với hắn, lấy thân phận bạn thân của Diệp Mạc để chăm sóc Diệp Nhã là một lý do thiên y vô phòng (không chê vào đâu được)

“Cảm ơn Tiểu tổng, tôi thay Diệp Mạc cảm ơn ngài” Diệp Mạc rất lễ phép cúi đầu trước Tiểu Tẩn Nghiêm một cái, tiếp đó khách khí nói “Vây không quấy rầy nữa” Thuận theo đó quay người đi về phía cửa ra, cậu biết nếu cùng với Tiểu Tẩn Nghiêm ở thêm một giây nào nữa, sự tình nhất định sẽ có biến, huống gì cậu dễ dàng từ trong tay Tiểu Tẩn Nghiêm tiếp nhận lại được Diệp Nhã vốn là điều rất khó tin.

“Diệp tiên sinh dừng chân” Thanh âm Tiểu Tẩn Nghiêm đột nhiên cũng trở nên khách khí, bóp tắt điếu thuốc vừa hút vài hơi, làm ra vẻ mặt đàm phán nghiêm túc “Có một chút vấn đề tôi muốn cùng Diệp tiên sinh hảo hảo tính toán.”

Tay Diệp Mạc nắm tại ổ cánh cửa buông xuống, quay lưng lại nhìn Tiểu Tẩn Nghiêm, trên mặt lướt qua tia bất an, cậu biết ngay, tên ác ma Tiểu Tẩn Nghiêm này sẽ không dễ dàng buông tha cho cậu như thế.

“Tiểu tổng còn có chuyện gì sao?” Diệp Mạc xoay người, tiếp tục làm ra vẻ mặt bình tĩnh, nếu Tiểu Tẩn Nghiêm đã hứa với cậu rồi, chắc sẽ không có biến gì quá lớn xảy ra đâu, Diệp Mạc trong lòng không ngừng tự an ủi bản thân.

Tiểu Tẩn Nghiêm từ trong ngăn kéo bàn làm việc lấy ra một tờ giấy, lấy thêm một cây bút mực đen đặt ở trước bàn, ngẩng đầu, mặt không hề cảm xúc nhìn Diệp Mạc “Ghi giấy nợ.” (Jian: rồi rồi, tới giờ nữa rồi =.=)

Diệp Mạc ngây người “Giấy nợ?”

Tiểu Tẩn Nghiêm ngồi tựa vào ghế salông, hai tay khoanh ở trước ngực, khóe miệng nhếch lên nụ cười khiếp Diệp Mạc lạnh toát cả sống lưng “Diệp tiên sinh nếu muốn thay bạn chăm sóc cô gái kia, dĩ nhiên cũng có thể thay thế bạn gánh vác hết toàn bộ tiền chữa bệnh từ lúc cô ta nhập viện đến giờ.”

Gương mặt trấn tĩnh của Diệp Mạc từ từ tan rã, mà Tiểu Tẩn Nghiêm lại lộ ra nụ cười âm hiểm, tiếp tục không nhanh không chậm nói “Nên biết, thiết bị chữa bệnh cùng thuốc mà cô gái kia sử dụng hay thậm chí là cả bác sĩ điều trị cũng đều là hàng đầu quốc tế, chỉ riêng phần chi này cũng đã là khoản không thể xem thường, thêm vào đó tiền nằm viện cùng với toàn bộ chi phí sinh hoạt trong gần một năm qua, những thứ này, vẫn đúng là cần cùng với Diệp tiên sinh hảo hảo tính toán một chút.”

Tiểu Tẩn Nghiêm vừa nói xong, Diệp Mạc đã đông cứng cả người, vốn dĩ đã giữ tâm thế không sợ sệt gì nữa giờ cũng đã tán loạn, đáy mắt trừ bỏ kinh ngạc chính là tuyệt vọng, cậu biết, chính mình thật sự không thể đầu lại người đàn ông trước mắt, hẳn ta dường như bất cứ lúc nào cũng có thể tạo ra lao tù lạnh lẽo bao phủ lấy cậu nhốt vào bên trong.

Diệp Mạc biết rất rõ, Tiểu Tẩn Nghiêm nói không sai, chi tiêu của Diệp Nhã ở đây quả thực tích lũy thành giá trên trời, nhưng Diệp Mạc vốn không có ý định trả cho Tiểu Tẩn Nghiêm số tiền này, bởi vì cậu đối với Tiểu Tẩn Nghiêm chẳng có bất kỳ chút cảm kích nào.

Thời kỳ đầu khi Diệp Mạc bị giam cầm, Diệp Mạc đã lén lút báo cảnh sát, không phải cậu chờ cảnh sát đến cứu cậu, mà là tìm người giúp Diệp Nhã khi bệnh của cô gặp nguy hiểm, nguyên nhân là do Tiểu Tẩn Nghiêm đã sai người tháo đi mặt nạ dưỡng khí của Diệp Nhã.

Lần đó, Diệp Mạc mới tuyệt vọng biết được, ở cái thành phố này, không có một người nào có thể tác động nổi tới Tiểu Tẩn Nghiêm. Và cũng là ở lần đó, Diệp Mạc đã quyết định, cậu nhất định phải rời khỏi hẳn, giống như một lần nọ, Diệp Mạc bị Tiểu Tẩn Nghiêm đánh gãy chân, không những bị thương mà còn khiến cho Diệp Mạc mất đi một nửa hy vọng đối với cuộc sống.

“Tiểu tổng, ngài đã từng chính miệng đồng ý với tôi...”

“Tôi đã đồng ý để cậu lấy người, nhưng cô gái này nợ tiền tôi” Tiểu Tẩn Nghiêm lấy ra đọc nhất tình đạo, hai mắt lóe lên tia sáng âm hiểm “Tôi là người làm ăn, chuyện buôn bán lỗ vốn tôi xưa nay không làm.”

“Diệp Nhã chỉ là một bệnh nhân, cứ xem như ngài giữ cô ấy lại, cô ấy cũng sẽ không tạo ra giá trị của cái gì cho ngài kia mà.” Diệp Mạc có chút cuống lên, Tiểu Tẩn Nghiêm vốn là không có ý định để cậu mang Diệp Nhã đi, chuyện làm ăn tính toán gì kia chỉ là cái cớ.

“Ai nói cô ta đối với tôi không có giá trị gì” Tiểu Tẩn Nghiêm thưởng thức cái bật lửa trong tay, đuôi lông mày hơi nhướng lên “Chờ cô ta khỏi bệnh rồi, tôi sẽ đem cô ta đưa tới hộp đêm Thiên Đường làm gái, ở đấy phục vụ đàn ông mấy năm là có thể trả được một phần nợ.” (Jian: *beep* mắc đại!)

“Anh khôn...” Diệp Mạc gần như là phải dùng toàn bộ nội lực mới áp chế lại kích động muốn chửi ầm lên, lồng ngực không ngừng đập trùng, Diệp Mạc cắn răng nói “Ngài như vậy là phạm pháp.”

Khóe miệng Tiểu Tẩn Nghiêm co rút một hồi, chợt lóe lên tia cười trào phúng, Diệp Mạc hiểu rất rõ, hẳn căn bản chẳng sợ gì chuyện này.

Diệp Mạc vừa phẫn nộ vừa lo sợ, cậu biết Tiểu Tẩn Nghiêm là kẻ nói được làm được, vốn dĩ cứ nghĩ Tiểu Tẩn Nghiêm đối với Diệp Nhã là động sát cơ, không ngờ tới hẳn lại muốn để Diệp Nhã... Rất rõ ràng, nếu như cậu còn không mau mau mang Diệp Nhã rời đi thoát khỏi sự khống chế của Tiểu tẩn Nghiêm, vận mệnh Diệp Nhã có khi còn thảm hơn so với cậu.

Diệp Mạc mơ hồ có cảm giác không đúng, hình như Tiểu Tẩn Nghiêm đang muốn dùng Diệp Nhã để uy hiếp cậu.

Đột nhiên nghĩ tới chuyện này, Diệp Mạc có loại cảm giác lạnh rợn tóc gáy, cậu khiếp trước cũng bởi vì bị Tiểu Tẩn Nghiêm nắm lấy điểm trí mạng của cậu là Diệp Nhã mới để mặc hẳn hành hạ vò ngược, hiện tại nếu cậu lại làm ra biểu hiện Diệp Nhã rất quan trọng với cậu, chẳng phải vô tình lại biến Diệp Nhã thành quân cờ để Tiểu Tẩn Nghiêm dùng để uy hiếp cậu nữa hay sao. Diệp Mạc đoán là nhất định Tiểu Tẩn Nghiêm vì cừu hận đối với cha của Diệp Tuyên nên mới tìm đủ cách bức bách cậu, thậm chí chuyện đem Diệp Nhã sắp xếp đến Thiên Đường cũng chỉ là để hù dọa cậu.

Diệp Mạc cũng không biết, Tiểu Tẩn Nghiêm cứ bức bách dồn ép cậu như thế, có phải nguyên nhân bởi vì Hạ Hải Long hay không, nếu không thì tại sao, hay cả chính Tiểu Tẩn Nghiêm cũng không thể giải thích rõ được.

“Vậy chuyện này xem như thôi vậy, tôi chỉ là muốn thay bạn tôi tận lực giúp đỡ, nếu giúp không được thì chỉ biết trách tôi không có năng lực gì.” Diệp Mạc giả vờ làm ra dáng vẻ cúi đầu ủ rũ, trong lòng thì đang tính toán làm thế nào mới có thể có đủ tiền.

48. Quyển 1 - Chương 47: Hẳn Là Sao Thương Yêu Cậu

Vốn nên giả vờ không quan tâm mà rời đi nhưng bóng người một lần nữa quay trở lại, Diệp Mạc cắn răng đứng trước mặt Tiểu Tẫn Nghiêm “Diệp Nhã chỉ là một cô bé, ngài hà tất phải tuyệt tình như vậy!”

Tiểu Tẫn Nghiêm cười âm hiểm một tiếng, từ ghế ngồi đứng lên “Diệp tiên sinh không phải không thể ra sức sao? Sao đột nhiên lại muốn bắt bình dùm?”

Móng tay Diệp Mạc hầu như bấm vào lòng bàn tay, giống như đã bị bức đến bước đường cùng rồi “Tôi sẽ thay Diệp Mạc trả toàn bộ tiền chữa bệnh của em gái cậu ấy, ngài ra giá đi!”

Tiểu Tẫn Nghiêm giống như đang nghe câu chuyện cười gì đấy, khẽ bật cười vài tiếng, bước về phía Diệp Mạc “Khẩu khí thật không nhỏ, cậu sẽ trả lại sao? cậu cả đời trả có hết không, hay lẽ nào bắt tôi phải chờ cậu cả đời? Huống chi, cậu vẫn còn một tờ giấy nợ trong tay tôi.”

“Tiểu tổng hà tất... bức người quá mức.” Diệp Mạc ngoài mặt bình tĩnh nói, nhưng trong lòng đã sớm đem Tiểu Tẫn Nghiêm chém thành ngàn mảnh.

Tiểu Tẫn Nghiêm đã đi tới trước mặt Diệp Mạc, đáy mắt rõ ràng hiện lên ý trêu tức “Cậu đang mắng tôi sao?”

Diệp Mạc cúi đầu nhìn dưới mặt đất “Không dám!”

Nhìn thân thể căng thẳng của nam nhân trước mắt, Tiểu Tẫn Nghiêm biết, lời hằn vừa nói đã chạm tới nhược điểm của cậu ta, nhưng là tại sao?

“Tôi thật sự muốn biết quan hệ của cậu với Diệp Mạc là gì mà cậu lại vì em gái cậu ta làm tới mức này.” Ngón trỏ của Tiểu Tẫn Nghiêm đặt phía dưới cằm Diệp Mạc nâng lên, thanh âm trầm thấp có mấy phần tức giận “Nhìn tôi trả lời, nếu không tôi giết chết con bé kia.”

Diệp Mạc thân thể cứng đờ, ngẩng đầu lên, chỉ là nhìn sống mũi lạnh lùng của Tiểu Tẫn Nghiêm “Diệp... Diệp Mạc đã từng giúp tôi, tôi chỉ là muốn báo đáp cậu ấy mà thôi.” Từ lúc bắt đầu bịa chuyện, Diệp Mạc phát hiện lời nói dối của mình càng ngày càng không có thứ tự. Có điều không đáng kể, dù sao cũng không ai có thể vạch trần cậu được.

“Nói như vậy, cậu nhất định phải cứu con bé kia?” Tiểu Tẫn Nghiêm buông tay ra, trong lòng nghi hoặc nhưng âm thầm lưu lại.

“Tôi chỉ là muốn làm hết khả năng của mình, Diệp Nhã đã rất đáng thương, tôi không hy vọng chờ khi Diệp Mạc trở về lại nhìn thấy em gái của chính mình bị...” Thanh âm Diệp Mạc từ từ hạ thấp xuống, cậu tin câu “Chờ Diệp Mạc trở về” của mình sẽ gây xúc động sâu sắc đến Tiểu Tẫn Nghiêm.

Tiểu Tẫn Nghiêm quả nhiên ngẩn người, chỉ là trong nháy mắt lại khôi phục vẻ mặt lãnh tuyệt, một lần nữa đi tới trước bàn ngồi xuống, tựa hồ như đang suy nghĩ cái gì, mặt không hề cảm xúc nhìn chăm chú vào vòng đeo tay Đầu Lâu trên cổ tay mà rơi vào trầm tư, hai mắt hơi mị hợp. Cuối cùng đột nhiên đưa tay đem tờ giấy nợ chuẩn bị cho Diệp Mạc viết vò thành một cục vứt vào bên trong sọt rác. Diệp Mạc nhìn động tác liên tiếp của Tiểu Tẫn Nghiêm, trong lúc nhất thời còn tưởng rằng Tiểu Tẫn Nghiêm đẩy lên thiện tâm chuẩn bị buông tha chính mình.

Khuỷu tay Tiểu Tẫn Nghiêm chống trên mặt bàn, mười ngón tay giao nhau khoát lên trước miệng, nhìn chằm chằm Diệp Mạc, lạnh nhạt nói “Cậu muốn làm người tốt, có thể, chỉ cần cậu trong một tuần có thể trả hết toàn bộ tiền nợ thuốc thang của con bé kia.”

“Vậy phải trả bao nhiêu?” Diệp Mạc sắc mặt cực kỳ rối rắm, biết rõ đây là cạm bẫy nhưng cậu vẫn phải nhảy vào, dù sao cậu cũng là người đàn ông duy nhất ở trên thế gian này Diệp Nhã có thể dựa, gánh không được cũng nhất định phải gắng gượng mà gánh lấy.

“Tôi sẽ cho người hảo hảo tính toán một chút, yên tâm, một phần sẽ không nhiều.” Tiểu Tẫn Nghiêm lạnh nhạt nói.

Diệp Mạc trong lòng tự nói thầm, là một phần cũng không được thiếu mới đúng.

Đoán được Diệp Mạc trong lòng tự oán thầm cái gì, Tiểu Tẫn Nghiêm chỉ là không chớp mắt nhìn chăm chăm vào Diệp Mạc, nhưng không nói lời nào. Diệp Mạc hơi mím môi, tầm mắt cậu vô ý thức hướng xuống mặt đất, trong lòng vẫn đang tính toán làm cách nào để có tiền, nghĩ tới nghĩ lui cuối cùng mới nhận ra chỉ có Diệp Thần Tuấn mới có thể giúp cậu, trên danh nghĩa cậu với Diệp Thần Tuấn là người thân, Diệp Mạc cảm thấy mình chỉ có thể dựa vào tầng quan hệ này mà mặt dày mày dạn đi cầu viện Thần ca, để báo đáp lại... nói ra thì hình như cậu chẳng có gì để báo đáp được cả.

Diệp Mạc thở dài, bỗng nhiên phát hiện ánh sáng trước mặt tối sầm xuống, vừa ngẩng đầu lên mới nhận ra Tiểu Tẫn Nghiêm đã đứng trước mặt cậu, dùng loại ánh mắt ý vị phức tạp nhìn cậu.

Diệp Mạc còn chưa phản ứng lại, khuôn mặt Tiểu Tẫn Nghiêm đã tiến tới, giống như lần nọ, hần dừng lại ở bên tai Diệp Mạc, như là ngửi cái gì đó. Diệp Mạc đứng bất động, Diệp Mạc một khi cùng Tiểu Tẫn Nghiêm ở khoảng cách gần như vậy là cậu liền lập tức cảm thấy hoang mang lo sợ.

“Tối hôm qua cậu ở chỗ Diệp Thần Tuấn?” Hơi thở nóng rẫy của Tiểu Tẫn Nghiêm phả vào bên tai Diệp Mạc, nhưng thanh âm trầm thấp khiến Diệp Mạc cảm bên tai mình đã đóng băng một mảnh.

“... Phải.” Diệp Mạc định thần, trấn tĩnh đáp, âm thầm cảm thán tốc độ chuyển đề tài của Tiểu Tẫn Nghiêm cũng quá nhanh đi.

“Tại sao không đến công ty của Diệp Thần Tuấn đi làm?”

“Hai giờ chiều... tôi mới đến báo danh” Bị áp bên dưới chiều cao của Tiểu Tẫn Nghiêm, Diệp Mạc ăn ngay nói thật cẩn thận từng li từng tí một, chỉ là không hiểu tại sao Tiểu Tẫn Nghiêm lại đi hỏi những chuyện này, lẽ nào thật sự là muốn để cậu đến Hoàng Sát làm việc?

“Hắn sắp xếp cho cậu chức vụ gì?” Tiểu Tẫn Nghiêm đột nhiên dùng một cánh tay vòng lấy eo Diệp Mạc, đem Diệp Mạc dán thật chặt ở trước ngực.

“Tiểu tổng, ngài...” Diệp Mạc kinh hoảng.

“Trả lời tôi, hắn ta đã sắp xếp cho cậu chức vụ gì?” Tiểu Tẫn Nghiêm gương mặt hàn khí bức người, một tay gắt gao nắm lấy dưới cằm Diệp Mạc, mạnh mẽ nâng gương mặt Diệp Mạc lên.

“Là... là trợ lý tổng giám đốc.” Diệp Mạc vội vã đáp.

“Trợ lý?” Tiểu Tẫn Nghiêm nhướn hàng lông mày đen tuyền lên, trào phúng nói “Diệp Thần Tuấn thật là có lòng quan tâm đến cậu, mới vừa vào công ty liền đem cậu sắp xếp thành trợ lý thân cận.”

“Tôi chỉ là giúp Thần ca xử lý một ít văn kiện đơn giản mà thôi, cũng... Tiểu tổng!” Diệp Mạc còn chưa nói hết câu, liền phát hiện bàn tay Tiểu Tẫn Nghiêm đã sờ về phía hạ thân của cậu, mà thân thể cậu càng lúc càng bị giữ chặt lấy.

“Đừng nhúc nhích.” Tiểu Tẫn Nghiêm thấp giọng trách mắng, xúc cảm kia từ trong lồng ngực khiến hần có cảm giác quen thuộc đến khó tin, cái loại khí tức sạch sẽ thân quen kia đang mơ hồ lay động hần.

“Nói cho tôi biết, Diệp Thần Tuấn tối hôm qua làm sao thương yêu cậu?” Ngón tay Tiểu Tẫn Nghiêm rất có kỹ xảo vờ vò ma sát nơi hạ thân yếu đuối của Diệp Mạc, âm thanh cực kỳ nhẹ nhàng nhưng gây cảm giác quỷ dị không nói lên lời. Diệp Mạc biết ý tứ của Tiểu Tẫn Nghiêm, bất giác cảm ghét đồng thời lại cảm thấy hai chân mình từ từ như nhũn ra.

“Thần ca là nghĩa tử của ông ngoại, cho nên mới chăm sóc tôi như thế.” Diệp Mạc cố gắng nhịn cảm giác khó chịu nơi hạ thân, vừa mới dứt lời, đai lưng của cậu đã bị Tiểu Tẫn Nghiêm một tay mở ra, dát một tiếng, dây lưng liền bị rút đi, một bàn tay khô nóng đã thân mật tiến vào bên trong. (Jian: dê xồm quá nghe mại =.=)

49. Quyển 1 - Chương 48: Nghe Nói

“Nơi này đã bị hấn chạm qua sao?” Tiểu Tẩn Nghiêm híp mắt, thanh âm rất thấp, nhìn chằm chằm vào đôi mắt của Diệp Mạc đang không ngừng né tránh ánh nhìn của hắn, tay phía dưới run rẩy cố gắng nắm chặt.

“Ừm...” Diệp Mạc cắn môi dưới, thấp giọng nói một tiếng “Không có.” Diệp Mạc rất muốn thêm vào một câu: Có liên quan gì đến anh.

“Không có?” Tiểu Tẩn Nghiêm cau mày, tay đột nhiên đánh úp về phía sau Diệp Mạc “Vậy bên trong này thì sao?”

“Tiểu tổng!” Diệp Mạc đột nhiên lớn tiếng hô to thanh, “Ngài không thể như vậy.”

Tiểu Tẩn Nghiêm cúi đầu, chớp mũi hầu như chạm đến gò má Diệp Mạc, âm thanh cực kỳ nhỏ “Nói cho tôi nghe, cậu một đêm có giá bao nhiêu tiền?”

Diệp Mạc không nghĩ tới Tiểu Tẩn Nghiêm sẽ đối với mình sinh thú tính quá độ như thế, lẽ nào không có ai để cho hắn tiết dục sao?

“Tôi không dùng thân thể đổi tiền...” Diệp Mạc khó nhọc nói.

“Phải không?” Thanh âm tràn đầy trào phúng vang lên, Tiểu Tẩn Nghiêm chậm rãi thu tay về, vỗ vỗ trên gương mặt thanh tú của Diệp Mạc “tôi ghét nhất chính là loại người ở trước mặt tôi giả vờ tỏ ra thanh cao, cậu, giả vờ kinh tởm nhất.” Nói xong, Tiểu Tẩn Nghiêm buông lỏng tay ra, cũng không liếc nhìn Diệp Mạc thêm một chút nào nữa mà xoay người rời khỏi phòng.

Diệp Mạc cuống quýt chụp lấy đai lưng, đối với sự khác thường vừa nãy của Tiểu Tẩn Nghiêm, nghĩ đến mà có chút sợ, mặc dù đã quen thuộc với cái tính âm tình bất định của Tiểu Tẩn Nghiêm từ lâu, thế nhưng Diệp Mạc vẫn không có cách nào hiểu thấu hắn. Chỉ là mơ hồ, Diệp Mạc phát hiện, ánh mắt Tiểu Tẩn Nghiêm nhìn cậu giống như lần đầu tiên cậu gặp mặt Tiểu Tẩn Nghiêm, vào lúc ấy, cậu như gần như xa đã bị ràng buộc vây hãm trong bóng tối của hắn.

Tiểu Tẩn Nghiêm sau khi rời đi liền trực tiếp hướng đi tới thang máy, vẽ âm hàn trên gương mặt quá mức dọa người, khiến cho Mạnh Truyền Tân đi theo sát phía sau cũng không dám mở miệng.

Tiểu Tẩn Nghiêm không thể nào hiểu nổi lửa giận của bản thân vì sao lại từ tên nam nhân kia mà đến, hắn biết, nếu hắn còn tiếp tục ở cùng nam nhân kia thêm một giây nào nữa, hắn sẽ mất đi khống chế. Hắn cảm thấy đáng hận vô cùng, vốn là một kẻ hoàn mỹ có thể khống chế được tâm tình, ngàn năm bất biến, vậy mà lại dễ dàng bị con trai của kẻ thù một phát làm nhiễu loạn tâm tình.

Đối với tên nam nhân kia, hắn có thể đùa giỡn như thế nào cũng được, nhưng hắn tuyệt đối không cho phép cậu ta có thể tác động đến 1 dây thần kinh nào của hắn.

Cửa thang máy mở ra, Tiểu Tẩn Nghiêm đang chuẩn bị bước chân vào, đột nhiên dừng lại, đôi mắt sắc lạnh tình cờ chạm mặt người đang từ trong thang máy bước ra, Diệp Thần Tuấn.

“Thật là vừa khéo, Diệp tổng” Tiểu Tẩn Nghiêm thanh âm thờ ơ phát ra, đáy mắt không nhìn ra bất kỳ tâm tình nào.

Gương mặt tuấn tú của Diệp Thần Tuấn thoáng qua vẻ kinh ngạc, nhưng lập tức lộ ra nụ cười khách sáo tiêu chuẩn như cùng đối tác hợp tác nói chuyện bình thường “Tiểu tổng đến thăm bằng hữu sao?”

“Chỉ là đi thị sát công việc mà thôi, còn Diệp tổng, bị bệnh sao?” Vẻ lạnh lùng trên mặt Tiểu Tẩn Nghiêm vẫn không nhìn ra chút sắc thái nào, nhưng Diệp Thần Tuấn vẫn cảm nhận rất rõ ràng địch ý toát ra từ người Tiểu Tẩn Nghiêm, bất kể ai đứng trước mặt người đàn ông này đều cảm nhận được có một loại cảm giác nguy hiểm.

“Chỉ là đến đón người thôi.” Diệp Thần Tuấn lạnh nhạt nói.

Tiểu Tẩn Nghiêm nhớ tới người hắn vừa mới giữ lại ở trong văn phòng, Diệp Mạc, rất hiển nhiên, người Diệp Thần Tuấn nói đến đón chính là cậu ta.

Diệp Thần Tuấn đi ra khỏi thang máy, đồng thời Tiểu Tấn Nghiêm nhắc chân bước vào bên trong thang máy, thời điểm bước lướt qua nhau, đầu Tiểu Tấn Nghiêm không chuyển động nhưng thanh âm lại hạ thấp nói “Nghe nói khi Diệp lão còn sống đã đính hôn cho Diệp tổng, không biết có thật hay không?”

50. Quyển 1 - Chương 49: Tôi Đã Trở Về

Không đợi Diệp Thần Tuấn trả lời, Tiểu Tấn Nghiêm đã tiến vào bên trong thang máy, khóe miệng hơi nhếch lên, khi yên tĩnh lại rồi, Tiểu Tấn Nghiêm chính bản thân cũng không hiểu được, tại sao lúc này hắn lại cười.

Tiểu Tấn Nghiêm biết rất rõ, Diệp Thần Tuấn đối với Diệp Mạc đã tồn tại một thứ tình cảm khác, không chỉ dừng lại ở tình thân như ngoài mặt, Diệp Mạc bị bức ép như thế cuối cùng bất đắc dĩ cậu ta cũng sẽ đi cầu cứu Diệp Thần Tuấn, nhưng cho dù như vậy thì đã sao. Cho dù sau một tuần Diệp Mạc đưa ra được khoản tiền kia thì hắn cũng có cách khiến cho cậu ta mang thương tích khắp người.

Diệp Thần Tuấn quả thật đã có một vị hôn thê, tên là Liễu Hương Nhu, đó là một vị tiểu thư khuê các danh môn thực viện khi Diệp Trọng Quang còn sống đã tỉ mỉ lựa chọn cho Diệp Thần Tuấn, ở trong giới kinh doanh, Diệp Thần Tuấn cùng với Liễu Hương Nhu là một đôi trai tài gái sắc ông trời tác hợp.

Liễu Hương Nhu trong lòng tràn đầy si tình đối với Diệp Thần Tuấn, bị vẻ bề ngoài anh tuấn, khí chất thư sinh nho nhã cùng tài hoa hơn người của Diệp Thần Tuấn thu hút, thông qua mỗi thâm giao của Diệp Trọng Quang với ông của cô mà có thể tiếp cận được Diệp Thần Tuấn, đồng thời lại được lòng Diệp Trọng Quang, hơn nữa hai nhà còn môn đăng hộ đối, thế nhưng Diệp Thần Tuấn không có chút tình cảm nam nữ gì với Liễu Hương Nhu cả, ngay cả lễ đính hôn kia cũng là do bị Diệp Trọng Quang áp đặt mà thôi.

Khi còn trẻ uy vũ tứ phương khiến cho Diệp Trọng Quang khi về già luôn muốn tự mình vững vàng nắm trong lòng bàn tay hết thảy mọi thứ, kể cả cuộc đời của Diệp Thần Tuấn.

Diệp Thần Tuấn là nam nhân trẻ tuổi nhất thành phố Z nắm giữ công ty của chính mình, thêm vào đó vẻ ngoài tuấn lãng mê người, dĩ nhiên được rất nhiều cô gái xem như bạch mã hoàng tử trong lòng, so với Tiểu Tấn Nghiêm lãnh khốc tàn bạo, Diệp Thần Tuấn như một chàng trai ấm áp dịu dàng càng dễ lay động lòng người hơn.

Diệp Thần Tuấn bị ràng buộc cuộc sống và hôn nhân cảm thấy rất không thoải mái, nhưng anh luôn nghĩ đến công ơn nuôi dưỡng của Diệp Trọng Quang, thế nên mới đành chấp nhận hết thảy mọi sự sắp xếp của Diệp Trọng Quang, ngay cả việc đính hôn với Liễu Hương Nhu.

Nhưng từ khi Diệp Mạc xuất hiện trước mắt Diệp Thần Tuấn, Diệp Thần Tuấn liền cảm giác bản thân không còn muốn bị ràng buộc như trước kia nữa, anh đã nỗ lực hết sức tìm kiếm tình yêu trên người Liễu Hương Nhu, thế nhưng từ từ nhận ra cảm giác ấy ở lại ở trên người Diệp Mạc.

Diệp Thần Tuấn có loại kích động rất muốn được bảo hộ Diệp Mạc, cậu bé này nhìn qua tựa hồ như quá khứ đã phải chịu gánh vác rất nhiều, khiến cho Diệp Thần Tuấn không nhìn được muốn ôm lấy cậu, chỉ là hiện tại không phải là thời cơ tốt nhất để biểu lộ.

Diệp Mạc từ văn phòng đi ra liền gặp phải Diệp Thần Tuấn, cảm thấy rất bất ngờ đối với sự xuất hiện của Diệp Thần Tuấn, Diệp Thần Tuấn nói cho Diệp Mạc biết anh đến để đón cậu tới công ty.

Diệp Mạc cảm thấy có chút ngượng ngùng, hôm qua cậu chỉ thuận miệng nói với anh rằng hôm nay cậu sẽ đến bệnh viện thăm một người bạn, chẳng ngờ Diệp Thần Tuấn liền tới nơi này đón cậu.

Diệp Thần Tuấn quơ quơ lẵng hoa quả cùng với thực phẩm dinh dưỡng trong tay, cười nói “Cho bạn của em”

Diệp Mạc không biết Diệp Nhã sẽ ở đây bao lâu, hiện tại chuyện đáng quan tâm nhất chính là chuyện tiền bạc. Thế nên sau khi lên xe, Diệp Mạc liền nghĩ đến chuyện không biết nên làm thế nào để mở miệng nói

với Diệp Thần Tuấn.

Xe riêng của Diệp Thần Tuấn rất nhanh chạy ra khỏi bệnh viện, bên trong một chiếc xe hơi màu đen ở bãi đậu xe, ánh mắt Tiểu Tẩn Nghiêm vẫn dõi theo chiếc xe của Diệp Thần Tuấn cho đến khi nó biến mất.

Không phải nói hai giờ chiều mới đến báo danh sao? Sao hiện tại lại ở trên xe của Diệp Thần Tuấn.

Hai mắt lạnh lẽo lên tia dọa người, Tiểu Tẩn Nghiêm lấy điện thoại di động ra bấm một dãy số.

“Điều tra cho tôi hành vi mấy năm nay của Diệp Tuyền, tôi phải biết rõ cuộc quan hệ của Diệp Tuyền với Diệp Mạc là gì. Còn nữa, phái người âm thầm theo dõi cậu ta, chỉ cần thấy được trong bóng tối cậu ta với Hạ Hải Long có tiếp xúc, liền trực tiếp xử lý.” Nói xong, Tiểu Tẩn Nghiêm thả điện thoại di động xuống, tựa người trên ghế salông trong xe, nhắm mắt lại, lạnh nhạt nói “Về Hoàng Sát.”

“Vâng, Tiểu tổng” Mạnh Truyền Tân nói xong, liền khởi động xe chạy đi.

Xe vừa rời đi, một chiếc xe riêng màu xám bạc từ đầu đến giờ vẫn đứng cách xe của Tiểu Tẩn Nghiêm không xa, xe chậm rãi kéo cửa sổ xe xuống, bên trong xe, một nam nhân đeo kính râm nhìn chiếc xe Tiểu Tẩn Nghiêm chạy khuất, thần sắc phức tạp, thấp giọng nói “Vẫn chưa tìm được cậu ấy sao?”

Tài xế khởi động xe “Thiếu gia, thủ hạ của Tiểu Tẩn Nghiêm làm công tác bảo mật rất nghiêm, thế nên tạm thời...”

“Tôi biết rồi, về khách sạn trước đi.” Nam nhân tháo kính râm xuống, cúi đầu nhìn bức ảnh trên điện thoại di động, ánh sáng trong đôi mắt trở nên ảm đạm bi thương, lẩm bẩm nói “Mạc Mạc, anh đã về rồi, em ở đâu...” (Jian: và ảnh đã về =)))

51. Quyển 1 - Chương 50: Sương Mù Dày Đặc

Diệp Mạc đi vào công ty Diệp Thần Tuấn, rất thuận lợi tiếp nhận vị trí trợ lý của Diệp Thần Tuấn, làm việc rất tỉ mỉ cẩn thận, Diệp Thần Tuấn vốn lo lắng rằng Diệp Mạc sẽ chưa thể thích ứng được với công việc, hiện tại đã cảm thấy rất nhẹ nhõm.

Chức vị trợ lý riêng của Diệp Thần Tuấn là vị trí được người trong công ty thèm nhỏ dãi nhất, công việc không bận rộn mà tiền lương lại rất cao, bây giờ lại bị một nam nhân bằng cấp thấp kém lấy đi mất sẽ khiến bao nhiêu người tự cho mình là cán bộ cao cấp siêu phẩm bất mãn, nhưng biết ông chủ của mình cùng với nam nhân kia vốn có quan hệ thân thích nên tất cả mọi người chỉ dám lén lút nói sau lưng, còn lúc giao lên bản công tác cho Diệp Mạc thì cố ý làm mấy chỗ sai sót, cứ cho rằng chắc Diệp Mạc đối với mấy thứ này chẳng biết gì đâu.

Lúc chiều tối, Diệp Mạc đem một phần phân tích văn kiện mà một người đàn ông đã nộp lên trực tiếp tìm đến đập xuống trước mặt người đàn ông kia, dùng âm lượng mà mọi người trong phòng đều có thể nghe được, nghiêm nghị nói “Tôi hy vọng hiệu quả công việc của anh xứng đáng với số tiền lương anh nhận được!” Nói xong, Diệp Mạc gương mặt lạnh lùng không hề có cảm xúc nhìn quét qua tất cả mọi người ở đây rồi quay lưng trở về phòng làm việc của mình.

Diệp Mạc vừa rời đi, tất cả mọi người liền nhỏ giọng xì xào bàn tán, rất nhiều người xúm lại vây quanh người đàn ông vừa bị Diệp Mạc dạy dỗ, lúc này người đàn ông kia mới tỉnh lại, mở ra phần văn kiện chính mình đã nộp lên, mặt trên mỗi tờ giấy đều có dấu chấm và vết sửa Diệp Mạc để lại, nhìn kỹ bên dưới mới có thể phát hiện, sắc bén mà lại độc đáo...

Dĩ nhiên sẽ chẳng ai biết được Diệp Mạc từng là một tài năng kinh doanh thực thụ, còn từng giữ chức vụ lớn làm việc ở tầng cao nhất tại Hoàng Sát, được mọi người xưng tụng là thiên tài thương mại trẻ nhất tại thành phố X.

Vào khoảng thời gian ấy, Diệp Mạc thậm chí đã nghĩ tới chuyện, chờ khi cậu 30 tuổi, kiếm đủ tiền sẽ mở một công ty riêng cho chính mình, dùng trí tuệ của mình đạt tới đỉnh cao sự nghiệp mà mỗi người đàn ông luôn muốn có.

Nếu như người đàn ông kia không xuất hiện rồi hủy đi tất cả hoài bão của cậu...

Diệp Mạc từ chối lời đề nghị của Diệp Thần Tuấn khi anh muốn cậu chuyển đến ở nhà của anh, mặc dù vì Diệp Trọng Quang mà Diệp Mạc với Diệp Thần Tuấn mới có thể mang danh người thân với nhau, nhưng cũng không phải người thân thiết thật sự cùng ở bên nhau từ nhỏ đến lớn, thế nên ở trong mắt Diệp Mạc, Diệp Thần Tuấn có vẻ giống một người bạn thân thiết hơn, huống gì, Diệp Mạc tự biết rõ bản thân mình vốn dĩ không phải Diệp Tuyền.

Diệp Mạc trở lại nơi mình luôn ở khi trở thành Diệp Tuyền, trước khi đến chỗ Tiểu Tẩn Nghiêm, cậu đã thanh toán hai năm tiền thuê nhà nên Diệp Mạc không muốn lãng phí. Bây giờ đã có công việc mới, Diệp Nhã cũng đã từ từ bình phục, hơn nữa cậu cũng đã rũ sạch tất cả với Tiểu Tẩn Nghiêm, Diệp Mạc phát hiện, cuộc sống của cậu thật sự đã bắt đầu tươi sáng lên, bất kể đã từng gặp phải bao nhiêu khó khăn khổ sở, nhưng chỉ ít hiện tại, cậu đã có tự do.

Buổi tối, Diệp Mạc lấy ra hai mươi vạn tiền mặt lúc trước đã cất giấu đi, lúc đó cậu không lập tức chuyển vào trong thẻ bởi vì nơi giấu có chút bí ẩn, hơn nữa cái tên Diệp Tuyền này là cái tên Hạ Hải Long bịa ra tạm thời nên không có cách nào chuyển tiền vào thẻ ngân hàng được, sau đó mới được Diệp Trọng Quang chính thức hợp pháp cái tên này thôi.

Diệp Mạc vẫn muốn biết làm sao Diệp Tuyền có được 20 vạn này, đây đâu phải là một số tiền nhỏ đâu, Diệp Mạc nghĩ thế nào cũng nghĩ không ra Diệp Tuyền rốt cuộc làm sao sau vụn vặt hai tháng bị mất trí nhớ lại có thể kiếm được số tiền kia, nếu như dựa vào chính sức mình mà kiếm ra, tại sao lại lén lút giấu đi, để cho cuộc sống sinh hoạt khó khăn túng quẫn như vậy.

Diệp Mạc cảm thấy quỷ dị, thậm chí bắt đầu cảm thấy có khi Diệp Tuyền sau tai nạn xe kia vốn dĩ không có mất đi trí nhớ. Nghĩ tới nghĩ lui, Diệp Mạc phát hiện khi linh hồn mình xuyên vào người Diệp Tuyền có rất nhiều điểm đáng ngờ. Nhưng khi Diệp Mạc nỗ lực muốn tìm điểm liên quan giữa Diệp Tuyền với tai nạn xe kia, thì giữa những hình ảnh chớp vá dường như chỉ có một gương mặt ẩn hiện rất mơ hồ.

Hai mươi vạn này khiến Diệp Mạc có chút lo sợ, luôn cảm thấy Diệp Tuyền trong trí nhớ của mình có vẻ không đơn giản chút nào. Lúc này, Diệp Mạc chỉ hy vọng, sự tình không quá phức tạp như mình suy nghĩ, bây giờ cậu thật sự không thể chịu nổi thêm chút kích động nào nữa.

Lúc nằm xuống giường, Diệp Mạc nhận được một tin nhắn, số gửi đến là một số lạ, nhưng từ nội dung, Diệp Mạc tự biết đây là do thủ hạ của Tiểu Tẩn Nghiêm gửi tới. Trên màn hình chỉ có vài chữ đơn giản, toàn bộ chi phí sử dụng: năm mươi vạn.

.....

52. Quyển 1 - Chương 51: Hồi ức

(Đây là một chương hồi ức, không theo thứ tự thời gian, thỉnh thoảng bà tác giả lại chèn thêm mấy chương hồi ức như vậy đó)

Trên chiếc giường to lớn, Diệp Mạc nằm ở phía biên giới, hai tay ôm lấy ngực, thân thể cuộn tròn lại giống như con tôm bị chấn kinh, cầm cúi thấp tựa vào trước ngực, theo đó, cánh cửa phòng bị đá văng tạo ra tiếng vang ầm ầm, thân thể Diệp Mạc càng thêm cuộn tròn lại, cả người không nhin sợ hãi được mà run lên bần bật.

Diệp Mạc biết, tên ác ma kia đã đứng ở sau lưng cậu, và còn đang dùng đôi mắt đỏ sẫm khát máu đục khoét thân thể cậu.

“Tôi hỏi em.” Thanh âm Tiểu Tẩn Nghiêm lạnh buốt không có chút nhiệt độ nào từ phía sau lưng truyền đến “Có phải em đem cơ mật thương mại của Hoàng Sát nói cho Lạc Tẩn Thiên biết?”

Đáp lại Tiểu Tẩn Nghiêm chính là bóng lưng run rẩy không ngừng của Diệp Mạc, Diệp Mạc có thể cảm nhận được lửa giận trên người Tiểu Tẩn Nghiêm đang bùng bùng thiêu đốt.

“Tôi hỏi lại em” Thanh âm Tiểu Tẩn Nghiêm tựa hồ ẩn nhẫn bạo động mãnh liệt, hung tợn nhìn chằm chằm vào nam nhân không muốn xoay mặt lại trên giường “Ồ trong lòng em, có phải vẫn chỉ có mỗi Lạc Tẩn Thiên?”

Diệp Mạc vẫn im lặng không nói gì, ở trong mắt cậu, so với Lạc Tẩn Thiên, Tiểu Tẩn Nghiêm từ đầu đến cuối chính là một tên ác ma, cầm thú, Tiểu Tẩn Nghiêm làm sao có thể đem ra so sánh được với người kia.

Trên trán Tiểu Tẩn Nghiêm nổi gân xanh, tiến đến một tay đột nhiên mạnh mẽ nắm lấy mái tóc ngắn của Diệp Mạc kéo đến trước mặt “Con mẹ nó, em điếc sao?”

Da đầu đau buốt khiến Diệp Mạc kêu thành tiếng, nhưng lại gắt gao cắn chặt môi, hai tay ôm lấy tóc bị kéo.

“Em ngừng đầu lên cho tôi!” Một tay Tiểu Tẩn Nghiêm kéo mạnh, khuôn mặt Diệp Mạc bị ép phải ngẩng lên, trên mặt trước sau như một vẫn là vẻ hoảng sợ kinh hoàng.

“Em tưởng tôi không biết em vẫn còn lén lút trong bóng tối liên lạc với Lạc Tẩn Thiên sao?” Tiểu Tẩn Nghiêm đưa điện thoại di động của Diệp Mạc giơ cao trước mặt cậu, nội dung trò chuyện cùng với tin nhắn ghi chép ở bên trong từng bị Diệp Mạc xóa đi đã hoàn toàn được khôi phục, Diệp Mạc trốn mắt nhìn tin nhắn Lạc Tẩn Thiên đã từng gửi cho cậu hiện lên rõ mồn một trên màn hình điện thoại: Nếu em không rời không bỏ, anh tất sinh tử gắn bó.

“Tần... Tần Thiên chỉ là nhất thời hồ đồ mới... mới gửi tin nhắn như vậy, tôi... tôi sẽ nói cho anh ấy biết... tôi không yêu anh ấy...” Diệp Mạc trong lòng run sợ giải thích, cậu biết, tin nhắn kia đã chọc tới điểm trọng yếu của Tiểu Tẩn Nghiêm.

“Tần Thiên? Gọi thật là thân mật a!” Tiểu Tẩn Nghiêm đột nhiên âm hiểm cười lên hai tiếng “Em thật sự cho rằng tôi không động vào hần được? Em thật sự cho rằng hần có thể đem em từ bên cạnh tôi cướp đi?”

“Không phải như vậy, Tần... Lạc Tẩn Thiên chỉ là... chỉ là... Là tôi sai rồi, tôi không có quan hệ gì với anh ấy hết, van xin anh đừng...” Diệp Mạc còn chưa nói dứt lời, Tiểu Tẩn Nghiêm đã vung tay tát mạnh cậu té ngã xuống giường.

Diệp Mạc ôm bên mặt bị đánh, không để ý đến máu đã từ từ chảy ra từ khóe miệng mà nín lấy áo Tiểu Tẩn Nghiêm khố sờ khẩn cầu “Đừng thương tổn đến anh ấy, đều là tôi sai, là tôi, là tôi đã chủ động gửi tin nhắn cho anh ấy.”

Tiểu Tẩn Nghiêm gỡ tay Diệp Mạc ra, ánh mắt lộ hung quang nhìn chằm chằm vào gương mặt hoảng sợ của Diệp Mạc, trong thanh âm lộ ra vài tia đau đớn “Em nói vậy là muốn giữ cho Lạc Tẩn Thiên cái mạng sao, được, rất tốt! Tôi con mẹ nó phải cho hần ta biết hậu quả dám cướp người của tôi đi” Nói xong rồi đi thẳng không thèm quay đầu lại.

Diệp Mạc thật sự hoảng hốt, tác phong làm việc của Tiểu Tẩn Nghiêm cậu biết rất rõ, kết cục của việc chọc giận hần so với cái chết còn thảm hơn, Diệp Mạc giống như phát điên mà chạy xuống giường quỳ gối trước mặt Tiểu Tẩn Nghiêm, khẩn thiết ôm lấy chân Tiểu Tẩn Nghiêm van xin “Van cầu anh... tôi thật sự biết sai rồi... tôi thề... tôi không bao giờ liên lạc với anh ấy nữa... Sau này... sau này tôi sẽ dâng hoàng ở bên cạnh anh... Đừng làm hại đến anh ấy... anh ấy vô tội... anh có thể đánh tôi... anh có thể trút giận lên tôi... tôi đảm bảo sẽ không tránh né...” (Jian: Trời ạ, Mạc à, em nói như này khác nào chọc tiết nó lên ==)

Tiểu Tẩn Nghiêm ở trên cao nhìn xuống người con trai đang quỳ gối bên chân hần gần như sắp phát khóc, đau đớn trong lòng càng kịch liệt, hần biết, nam nhân này có thể quỳ xuống cầu xin mình nhưng lại hoàn toàn là vì người khác, vì tên đàn ông cậu ta yêu đến tận xương tủy.

Tại sao? Rõ ràng ở trên thế gian này, người yêu cậu ta nhất là hần kia mà....

Tiểu Tẩn Nghiêm ngồi xổm người xuống, đem Diệp Mạc đang quỳ gối bên chân ôm vào trong lồng ngực, thân thể gầy yếu của Diệp Mạc hoàn toàn rơi vào bên trong cái ôm của Tiểu Tẩn Nghiêm, Tiểu Tẩn Nghiêm nhắm mắt lại lắng lắng hít vào hơi thở trên người Diệp Mạc, một tay không ngừng vuốt ve tóc Diệp Mạc, giống như đang âu yếm trên bảo hiểm thấy trên đời.

Khí tức riêng thuộc về Tiểu Tẩn Nghiêm vây lấy Diệp Mạc, tuy đã cảm thụ qua vô số lần, nhưng Diệp Mạc vẫn cảm thấy loại khí tức này thật sự vô cùng nguy hiểm.

“Mạc Mạc” Làn môi Tiểu Tẩn Nghiêm dịu dàng chạm vào tai Diệp Mạc, nhẹ giọng nói “Chờ tôi giết Lạc Tẩn Thiên, lúc đó em chỉ có thể yêu mình tôi mà thôi.”

Thanh âm êm ái mềm mại ở bên tai Diệp Mạc nhưng khiến cậu cả người đông cứng lại, ngay cả khi Tiểu Tẩn Nghiêm đã rời đi rồi cũng không dịu xuống, Diệp Mạc khẽ nhếch miệng đau đớn, trong não đã hoàn toàn trống rỗng rồi.

.....Kết thúc hồi ức.....

53. Quyển 1 - Chương 52: Mặt Đỏ Tới Mang Tai

Diệp Mạc thâm tính toán thử đại khái chi phí của Diệp Nhã từ lúc nằm viện tới nay, phương tiện chữa bệnh hàng đầu, chuyên gia nổi tiếng quốc tế, nổi danh chuyên gia, thêm vào những thuốc thang chuyên dụng được nghiên cứu chế tạo riêng, ít nhất cũng cần một triệu trở lên, hơn nữa với tác phong làm việc của Tiểu Tẩn Nghiêm, con số này nhất định còn nhiều hơn, nhưng mà, lại chỉ cần năm mươi vạn...

Hình tượng tàn bạo ác liệt của Tiểu Tẩn Nghiêm sớm đã cắm rễ rất sâu trong lòng Diệp Mạc, lòng từ bi đột xuất lần này khiến cho Diệp Mạc cảm thấy rất không bình thường, có thể là do bị ngược quá lâu nên Diệp Mạc có chút hoài nghi Tiểu Tẩn Nghiêm không biết có phải là lại muốn dùng âm mưu quỷ kế gì để hại cậu không, làm sao cũng không tin tưởng nổi chuyện Tiểu Tẩn Nghiêm bất chợt nổi lòng nhân đạo.

Diệp Mạc cuối cùng vẫn là đi mượn tiền Diệp Thần Tuấn, Diệp Thần Tuấn không hỏi nguyên nhân mà chỉ cười rồi lấy ra tấm chi phiếu, thậm chí còn căn dặn sau này nếu thiếu tiền thì liền nói cho anh biết, anh lấy lý do vì Diệp Mạc là người thân của nghĩa phụ mình, đương nhiên nguyên nhân thực sự không phải bởi vì như thế, nếu như có thể có được trái tim Diệp Mạc, viết chi phiếu có giá trị lớn hơn nữa, Diệp Thần Tuấn cũng đồng ý. (Jian: iem GATO TToTT)

Diệp Mạc đúng là tin tưởng Diệp Thần Tuấn, thế nhưng cậu vẫn rất nghiêm túc mà viết giấy nợ khiến cho Diệp Thần Tuấn dở khóc dở cười, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là đùa giỡn nói muốn Diệp Mạc hãy làm phụ tá cho anh để trả nợ.

Đến buổi chiều chủ nhật, Diệp Mạc cầm tấm chi phiếu năm mươi vạn đi đến toà nhà lớn cao chọc trời là trụ sở Hoàng Sát, toà nhà này gần như là trở thành cao ốc tiêu điểm của thành phố X, nhưng nó lại khiến cho Diệp Mạc có cảm giác ngột ngạt. Điều chỉnh lại tinh thần, Diệp Mạc chỉ có thể không ngừng tự an ủi chính mình, chỉ cần đem tấm chi phiếu này giao cho Tiểu Tẩn Nghiêm, như vậy vướng mắc kiếp trước lần kiếp này cùng tên ác ma kia sẽ triệt để kết thúc, chính mình có thể bắt đầu một cuộc sống mới, từ đây thoát khỏi thế giới của hắn.

Sau khi Diệp Mạc tiến vào đại sảnh, một nữ nhân viên ở quầy tiếp tân rất khách khí nói cho Diệp Mạc biết nếu không có hẹn trước thì ai Tiểu tổng cũng không gặp.

Diệp Mạc biết, một kẻ được xưng tụng thần thánh như Tiểu Tẩn Nghiêm hầu như rất ít đến Hoàng Sát, dưới trướng của hắn là một đám tướng tài đặc lực không kể ngày đêm vất hết trí óc giúp Hoàng Sát tạo ra của cải, mà Tiểu Tẩn Nghiêm ngoại trừ thỉnh thoảng tình cờ ra chút quyết định trọng đại, còn lại đều là do Trình Tử Thâm giúp hắn quản lý, cái hắn làm mỗi ngày chính là hưởng lạc. (Jian: chém vừa thôi .=')

Tiểu Tẩn Nghiêm xưa nay sẽ không bởi vì một người biến mất mà bản thân trở nên bê tha chán chường, sau khi nắm giữ trong tay khối tài sản khổng lồ giàu có hàng đầu quốc gia, tâm của hắn còn kiên cố hơn

bất cứ thứ gì, Diệp Mạc cảm thấy có lẽ không lâu sau đó, sự tồn tại của chính mình sẽ nhanh chóng bị Tiểu Tẫn Nghiêm lãng quên.

Nhưng suy đoán này chỉ là do Diệp Mạc tự an ủi bản thân, bởi vì cậu vốn không nghĩ là Tiểu Tẫn Nghiêm yêu cậu, nếu như nói chấp nhất của Tiểu Tẫn Nghiêm đối với cậu là bởi vì cái gọi là yêu, vậy thì Diệp Mạc đối với ái tình trên thế gian liền thật sự muốn tuyệt vọng.

Diệp Mạc đứng ngốc ở đại sảnh không biết phải làm sao bây giờ, trong lòng tự đoán không biết có phải Tiểu Tẫn Nghiêm đã quên mất chuyện hôm nay cậu sẽ tới trả tiền lại rồi không, ngẫm lại cũng có khi, nam nhân đi đến nơi nào cũng đều có thể gây nên ngàn cơn sóng dữ như Tiểu Tẫn Nghiêm làm sao có khả năng còn nhớ tới 50 vạn kia, số tiền mà hiện giờ đối với hắn chẳng có chút giá trị gì.

Đang lúc còn bối rối không biết có nên rời khỏi đây hay không thì Triển Dục, thư ký của Tiểu Tẫn Nghiêm chân đi đôi giày cao gót gần mười phân cộc cộc bước tới trước mặt Diệp Mạc, toàn thân toả ra mị lực nữ cường nhân, mái tóc cắt ngắn gọn gàng càng khiến Triển Dục cả người nhìn qua cực kỳ khôn khéo sắc sảo.

“Diệp tiên sinh, Tiểu tổng đang ở văn phòng tổng giám đốc chờ ngài, cũng sai tôi chuyển lời đến ngài, hy vọng ngài đúng hai giờ có thể đứng trước mặt tổng giám đốc.”

Diệp Mạc lấy điện thoại di động ra nhìn một chút, bởi vì đứng trong đại sảnh bối rối một hồi lâu mà cách hai giờ chỉ còn không tới mười phút, cậu khẽ mỉm cười đáp lại Triển Dục rồi thu hồi điện thoại di động chạy hướng về phía thang máy.

Tòa nhà Hoàng Sát cao tựa chọc mây xanh, lối đi đến mỗi tầng lầu càng phức tạp hơn, lần đầu tiên Diệp Mạc đến Hoàng Sát, nếu như không có ai dẫn đường, gần như phải cần đến một tấm bản đồ mới có thể tới được vị trí văn phòng của Tiểu Tẫn Nghiêm.

Không tới hai giờ, Diệp Mạc đã đứng ở trước cửa phòng làm việc của Tiểu Tẫn Nghiêm, vì chạy vội vàng nên hô hấp của cậu có chút gấp gáp, ổn định lại tinh thần, Diệp Mạc đưa tay chuẩn bị gõ cửa, liền nghe thấy bên trong truyền ra âm thanh khiến cậu mặt đỏ tịm mang tai.

54. Quyển 1 - Chương 53: Tôi Chỉ Là Đến Trả Tiền

Không biết là vô tình hay cố ý, cửa phòng làm việc chỉ khập hờ lộ ra một cái khe, Diệp Mạc xin thề cậu không phải là kẻ cuồng xem trộm, nhưng mà cái thanh âm mềm mại bách mị bách mị kia cứ lọt vào tai cậu, ánh mắt Diệp Mạc không cố ý mà theo khe cửa nhìn vào bên trong.

Một nữ nhân để trần nửa bờ vai trắng trẻo đẹp đẽ ngồi trên đùi Tiểu Tẫn Nghiêm, áo lông trên người cô ta kéo rộng xuống phía dưới, bán lộ ra đường cong kiều ngạo, đầu Tiểu Tẫn Nghiêm chôn ở bên trong, thỉnh thoảng truyền ra thanh âm hôn, vòng tay kia trong mắt Diệp Mạc đầy sức mạnh, một tay ôm lấy eo nữ nhân, một tay khác đặt ở bên dưới cô ta. Nữ nhân ngược cổ lên, cần cổ trắng nõn nhìn qua cực kỳ mềm mại. Nữ nhân này Diệp Mạc có biết, đó là nữ minh tinh đang hot nhất giới giải trí Lâm Nhu Nhân. (Jian: ôi dm ())

Mắt Diệp Mạc đỏ bừng một hồi, vội vàng quay mặt đi, tận mắt trông thấy một màn hương diễm như vậy khiến tim Diệp Mạc đập nhanh hơn, Lâm Nhu Nhân kia chính là nữ thần của bạn tốt của cậu Lê Cửu, ở trên TV vẫn nhìn thấy cô ấy đoan trang thực nhả, chưa từng nghĩ đến cô ấy cũng là tình nhân của Tiểu Tẫn Nghiêm.

Diệp Mạc xoay người rời đi, vừa mới đi vài bước lại lui trở về, cậu không quên mục đích mình đến đây, thế nên Diệp Mạc cắn răng một cái, lại quay người bước đến trước cửa, nhìn điện thoại di động một chút, chỉ một phút nữa là tới hai giờ đúng.

Tiểu Tẫn Nghiêm không thích chờ đợi người khác, ghét người nào đến muộn, những điều này Diệp Mạc biết rất rõ, xoắn xuýt hết mười mấy giây, Diệp Mạc mới đưa tay lên gõ cửa.

Thanh âm bên trong im bất đi, qua gần một phút, bên trong mới truyền đến giọng lưỡi biếng có vài tia không thích “Vào đi”

Lúc Diệp Mạc mở cửa đi vào thì đồng thời Lâm Nhu Nhân cũng bước ra ngoài, dung nhan mỹ lệ làm rung động lòng người, cô nhìn Diệp Mạc một chút, chỉ là nở nụ cười nhẹ nhàng, nhưng ở trong mắt Diệp Mạc, nụ cười nhẹ nhàng này được xem là phong tình vạn chủng, Diệp Mạc thâm oán thâm, chẳng trách hiện tại Lâm Nhu Nhân được xem là nữ thần của tất cả đàn ông, ngay trong tình cảnh lúng túng như thế mà cô ấy vẫn có thể thông dong bước chân nhẹ như mây, khí chất nữ thần tựa hồ vĩnh viễn không thể lật đổ.

Nhưng ở trong mắt tên ác ma nam nữ ăn tất như Tiểu Tẫn Nghiêm, có lẽ cô chỉ là một người phụ nữ đẳng cấp hơn một chút thôi.

Lâm Nhu Nhân lúc rời đi thuận tiện đóng cửa lại, hướng về phía Tiểu Tẫn Nghiêm mặt không cảm xúc đang ngồi ở ghế salông trước bàn làm việc nhẹ nhàng gật đầu cười một cái, không cố mê hoặc nhưng cũng không tầm thường, không giống câu dẫn như lại toát ra mị lực vô biên. (Jian: =____=)

Lâm Nhu Nhân đối với Tiểu Tẫn Nghiêm si mê không thể tự kiềm chế nổi, nhưng Lâm Nhu Nhân rất thông minh, cô không giống như đứa con gái ngực bự não rỗng đã bị Tiểu Tẫn Nghiêm bán sang Malaysia kia, cô hiểu rất rõ thiên tính lãnh huyết tàn nhẫn của Tiểu Tẫn Nghiêm, sát khí thấm tận xương tủy càng khiến hắn xem trời bằng vung, cách xử sự cũng độc ác vô tình, muốn bắt trái tim nam nhân này làm tù nhân mà chỉ dựa vào mỗi nhan sắc thì còn thiếu rất nhiều.

Bình thường làm gì có cửa gặp được minh tinh lớn như vậy, trong nhất thời, Diệp Mạc đứng ngẩn ra nhìn, âm thầm nghĩ tới chuyện lần sau mà có cơ hội cậu nhất định sẽ xin chữ ký tự tay Lâm Nhu Nhân ký lên, đem khoe với Lê Cửu rồi bán lại cho cậu ta giá cao. (Jian: lạy em =)))

Chờ sau khi cửa đóng lại rồi, Diệp Mạc mới hoàn hồn, quay người nhìn về phía Tiểu Tẫn Nghiêm.

“Cô ta đẹp đúng không?” Tiểu Tẫn Nghiêm tựa vào ghế làm việc bọc da, hai tay khoanh trước ngực, toàn thân tỏa hàn khí khiến Diệp Mạc rất khó tưởng tượng nổi nam chính trong tình cảnh lúc này chính là hắn.

Diệp Mạc ngơ ngác gật đầu, nhỏ giọng nói “Đẹp lắm”

Đừng nói Lâm Nhu Nhân là cô gái đẹp nhất thành phố X, cho dù cô gái vừa nãy được Tiểu Tẫn Nghiêm ôm ấp ngũ quan có méo mó thế nào thì Diệp Mạc cũng chỉ dám mắt nhắm mắt mở mà gật đầu đồng ý.

“Muốn thượng cô ta không?” Tiểu Tẫn Nghiêm nheo mắt lại, đáy mắt lộ ra tia nhìn kỳ quái mà Diệp Mạc không thể hiểu nổi.

“A?” Diệp Mạc sững sờ, theo đó nhanh chóng lắc đầu một cái “Không, không muốn”

“Cô ta không lọt mắt cậu sao?” Khóe miệng Tiểu Tẫn Nghiêm khẽ nhếch lên, ở trong mắt Diệp Mạc, nụ cười ấy có chút lạnh lẽo.

“Không phải, Lâm tiểu thư là nữ thần của tất cả đàn ông trong thành phố X” Diệp Mạc vội vàng giải thích, trong lòng có chút nghi hoặc, sao tự nhiên Tiểu Tẫn Nghiêm lại hỏi cậu chuyện này chứ.

Tiểu Tẫn Nghiêm nhíu nhíu mày, đắm chiêu suy nghĩ một chút, sau đó Tiểu Tẫn Nghiêm không nhanh không chậm nói ra, kiêu mi đen tuyền hơi nhướng lên “Không thích thượng nữ nhân được tất cả nam nhân yêu thích, xem ra Diệp tiên sinh thích bị nam nhân...”

“Tiểu tổng!” Diệp Mạc đột nhiên cắt lời Tiểu Tẫn Nghiêm, cậu biết từ miệng tên ác ma này sẽ chẳng nói ra được thứ gì hay ho, mặc dù hắn bề ngoài cao cao tại thượng, nhưng bên trong chỉ là một kẻ hạ lưu đê tiện, Diệp Mạc nuốt nước bọt, thanh âm cố giữ bình tĩnh nói “Tôi chỉ là đến trả tiền...”

55. Quyển 1 - Chương 54: Sao Tôi Lại Không Nhớ Rõ?

Diệp Mạc đem một tờ chi phiếu đặt ở trên bàn Tiểu Tẩn Nghiêm, cố nhẫn nhịn sự sỉ nhục trêu tức vừa rồi mà lễ phép khách khí nói “Đây là chi phiếu 50 vạn, một phần cũng không thiếu.”

Tiểu Tẩn Nghiêm không cử động, ánh mắt sắc bén tùy tiện quét qua tấm chi phiếu trên bàn, con người nhàn nhạt nhắc lên “Diệp Thần Tuấn cho cậu sao?”

Diệp Mạc cúi thấp nửa đầu xuống, cố gắng để không phải đối đầu với ánh mắt Tiểu Tẩn Nghiêm, bình tĩnh nói “Đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là tôi đã đưa đến số tiền ngài muốn, thế nên... tôi sẽ lập tức mang Diệp Nhã đi.”

Bệnh tình của Diệp Nhã đã chuyển biến tốt, Diệp Mạc muốn đem cô đến bệnh viện trung tâm thành phố an dưỡng, số tiền 20 vạn kia vừa vặn để cho Diệp Nhã dưỡng bệnh đến khi hồi phục.

Tiểu Tẩn Nghiêm một tay tựa trên thanh vịn ghế, thân người vẫn không cử động, chỉ hai ngón tay cộc cộc gõ gõ, ánh mắt sâu thẳm rơi vào trên người Diệp Mạc, nam nhân này đã từng đứng trước mặt hấn run rẩy không ngừng, nhưng bây giờ lại nghiêm chỉnh âu phục giày da, vẻ mặt đoan nghiêm đứng trước mặt hấn mà đưa ra yêu cầu.

Ai cho cậu ta sự tự tin đó vậy....

Vàng trán Tiểu Tẩn Nghiêm khẽ giãn ra, lạnh nhạt nói “Diệp tiên sinh sao không ngồi?”

Diệp Mạc có chút bất ngờ ngược mắt nhìn Tiểu Tẩn Nghiêm một chút, Tiểu Tẩn Nghiêm mặt không hề cảm xúc, ngồi trên ghế da với tư thái lười biếng mà lạnh lùng.

“Tôi đến chỉ để trả tiền, Tiểu tổng ngài không liếc mắt nhìn chi phiếu sao? Sau khi ngài xác nhận không còn vấn đề gì, tôi lập tức sẽ đến đón Diệp Nhã mang đi.” Diệp Mạc nỗ lực cung kính nói lại một lần nữa.

“Vội vàng muốn mang đứa con gái kia đi như thế, cậu sợ tôi sẽ hại cô ta sao?” Thanh âm Tiểu Tẩn Nghiêm rất nặng, mỗi câu hỏi đều mang theo ý trào phúng.

Diệp Mạc rất muốn gật đầu, sớm muộn sẽ có một ngày Tiểu Tẩn Nghiêm sẽ nhận lúc cậu không có mặt mà lấy đi mạng của Diệp Nhã, tuy nhiên lúc này Diệp Mạc chỉ có thể trái lương tâm mà gật đầu thấp giọng nói “Không phải” Sau đó rất nghiêm túc mở miệng nói “Nếu như Tiểu tổng cảm thấy không còn vấn đề gì nữa, vậy tôi xin cáo từ.” Ở lâu thêm một giây nào nữa cũng sẽ có biến, rời khỏi phòng làm việc này rồi cậu với Tiểu Tẩn Nghiêm sẽ không còn bất kỳ quan hệ nào dính líu đến nhau nữa, thế nên lúc này Diệp Mạc không thể chờ đợi được mà muốn lập tức rời đi ngay, chỉ cần không có Tiểu Tẩn Nghiêm, cậu mới có không gian tự do.

“Diệp tiên sinh có thể rời đi, nếu đã thỏa mãn yêu cầu tôi đưa ra, tôi đương nhiên sẽ không làm khó dễ gì cậu nữa, đứa con gái kia, thuộc về cậu.” Tiểu Tẩn Nghiêm khôi phục ngũ quan hờ hững lãnh khốc, người ngồi thẳng dậy bắt đầu lật xem văn kiện, lời nói cứ như tùy tiện mà thoát ra khỏi miệng.

“Cám ơn Tiểu tổng.” Giọng Diệp Mạc vui vẻ hần lên, con người Tiểu Tẩn Nghiêm nhàn nhạt nhắc lên nhìn lướt qua, trông thấy khóe miệng Diệp Mạc cong cong mỉm cười giống như một thiếu niên non nớt vừa mới tốt nghiệp đại học, bên trong gương mặt thanh tú mang theo vài tia rạng rỡ, giống như ánh mặt trời tươi sáng ấm áp đột nhiên xuất hiện xua tan tối tăm ảm đạm thêm vài phần thuần khiết mỹ hảo. Nụ cười như thế Tiểu Tẩn Nghiêm đã từng nhìn thấy, lần đầu tiên hấn gặp được Diệp Mạc, vào lúc đó, Diệp Mạc ôm lấy cánh tay Lạc Tẩn Thiên, cậu chính là đã nở nụ cười như vậy bước lướt qua mặt hấn.

Nắm chặt tờ chi phiếu vừa cầm lấy trong lòng bàn tay, ánh mắt Tiểu Tẩn Nghiêm từ từ âm lãnh lên, Diệp Mạc không nhìn ra được ý tứ của hấn, nhưng cậu cảm thấy có chút sợ sệt, lập tức tắt ngấm nụ cười, nói một tiếng “Tiểu tổng, cáo từ” rồi xoay người đi ra khỏi cửa.

“Diệp tiên sinh chờ một chút” Phía sau vang lên thanh âm trầm thấp, Diệp Mạc ở trong lòng thầm chửi thề, lại nữa rồi, lần nào cũng như thế.

“Tiểu tổng còn có chuyện gì sao?” Diệp Mạc quay người lại, biết sẽ chẳng có chuyện tốt đẹp gì, vì thế nên gương mặt cậu tràn đầy căng thẳng.

“Diệp tiên sinh chớ sốt sắng, tôi sẽ không ngăn không cho cậu đi.” Tiểu Tẩn Nghiêm đoán ra được suy nghĩ của Diệp Mạc, trong lòng bất ngờ cảm thấy thú vị hơn rất nhiều, từ trong một phần văn kiện rút ra một tờ văn kiện đẩy lên bàn, lạnh lùng nói “Suýt chút nữa thì quên, vốn muốn sai người chuyển đến cho cậu, nếu cậu đã đến đây rồi vậy thì thật tốt.”

“Cho tôi?” Diệp Mạc tự chỉ mình, trên mặt tràn ngập nghi hoặc, nhìn tờ giấy ở phía xa xa kia, trong lòng mơ hồ bất an, thế nhưng vẫn là một lần nữa đi đến cạnh bàn.

Diệp Mạc vừa mới cầm lấy tờ giấy kia lên, nhìn kỹ nội dung trên đấy, chỉ trong một thoáng, mặt cậu trắng bệch cả ra, tờ giấy này chẳng phải là văn kiện gì cả, mà là lệnh truyền gọi từ tòa án, nguyên nhân, cậu nợ Tiểu Tẩn Nghiêm 20 triệu không trả. (Jian: thằng này nó nhây với lầy lăm mà == không dễ gì thoát khỏi nó được đâu, đến khổ ==)

“Tôi cứ nghĩ chiều hôm nay ngoài số tiền viện phí cậu sẽ mang tới 5 triệu, thế nên không định đem lệnh truyền từ tòa án này gửi đến cho cậu, không nghĩ tới...” Tiểu Tẩn Nghiêm nói được nửa câu, liền bị Diệp Mạc ngắt lời, trong mắt Diệp Mạc tràn ngập nghi hoặc, lần đầu tiên kể từ khi sống lại, cậu ở trước mặt Tiểu Tẩn Nghiêm tỏ ra phần nộ giận dữ.

“Sợ là Tiểu tổng đã nhớ lầm, tôi căn bản không nợ tiền của ngài.” Diệp Mạc nắm chặt nắm đấm, cắn răng trằn định nói.

“Không nợ?” Không biết Tiểu Tẩn Nghiêm lấy từ đâu ra một tờ giấy nợ, lời nói của hắn lạnh băng như kim loại “Giấy trắng mực đen rõ ràng ở đây kia mà” Tiểu Tẩn Nghiêm hồ hững cười gằn, bên trong lộ ra trào phúng, giống như muốn nói, cậu không phải là thanh niên sinh hoạt tuân thủ theo luật pháp xã hội sao? Hiện tại tôi đang dùng đến luật pháp để phá đổ cậu đấy.

Diệp Mạc ngây ngốc nhìn tờ giấy nợ của Tiểu Tẩn Nghiêm, chính là giấy nợ cách đây không lâu chính cậu đã tự tay viết, hiện tại lại...

“Cái kia đúng là giấy nợ tôi đã viết khi vi phạm điều ước” Diệp Mạc hầu như đã dùng hết sức lực mới áp chế lại cơn giận trong lòng “Nhưng Tiểu tổng ngài chẳng phải cũng đã vi ước sao, thế nên khoản tiền kia xem như không còn.”

Tiểu Tẩn Nghiêm giống như là nghe được chuyện cười gì đấy, ở dưới ánh mắt gằn như đã tan vỡ của Diệp Mạc, nhẹ nhàng nhếch miệng “Tôi vi ước? Có sao? Sao tôi lại không nhớ rõ nhỉ”

56. Quyển 1 - Chương 55: Rơi Vào Âm Mưu

Lòng bàn tay Diệp Mạc chảy mồ hôi, thanh âm đã từ từ xuất hiện sắc thái hoảng loạn “Tiểu tổng, ngài không thể như vậy, ngài rõ ràng đã đối với tôi... đối với tôi...”

“Đối với cậu làm cái gì?” Thanh âm Tiểu Tẩn Nghiêm rất nhẹ, nhưng cũng rất âm hiểm, khóe miệng mang theo ý cười như có như không, thật giống như lại nói, tôi chẳng nhớ chuyện gì cả.

“Ngài lúc trước cũng đã vi ước, vì thế số tiền đó tôi sẽ không trả lại.” Không biết lấy dũng khí từ đâu, Diệp Mạc định thần nhìn Tiểu Tẩn Nghiêm, thật vất vả lắm mới xuất hiện được tia hy vọng nay lại bị Tiểu Tẩn Nghiêm bóp tắt, Diệp Mạc đã chẳng để ý đến cái gì gọi là lý tính rồi.

“Có thể.” Mặt Tiểu Tẩn Nghiêm chẳng hề cảm xúc, đôi môi mỏng hơi rung động “Phiên tòa sẽ mở vào ngày kia, Diệp tiên sinh xin chớ tới trễ.”

Diệp Mạc thân thể đông cứng, hai tay đã nắm chặt thành hai nắm đấm, mọi thanh âm lý sự trong miệng đều suýt chút nữa toát ra hết, cậu biết, tờ giấy nợ kia trong tay Tiểu Tẩn Nghiêm mới chính là bằng chứng thiết thực, ở trước mặt pháp luật, lời cậu nói đều sẽ thành vu khống.

Người đàn ông này là kẻ hung tàn, làm việc lạnh tuyết, lại có thể sử dụng thủ đoạn thâm độc khiến cho cậu thất bại thảm hại, nếu như hận cậu là con trai Hạ Hải Long, vậy hãy trực tiếp tìm đến cậu mà giết chết đi, tại sao vừa để cho cậu có hy vọng đồng thời lại tàn nhẫn vô nát nó.

Tiểu Tẩn Nghiêm nhìn Diệp Mạc vẻ mặt bị thương trước mặt mình, khóe miệng chậm rãi nhếch lên một đường cong, hân thích như thế, không vì lý do gì cũng chẳng cần có lý do, hân thừa nhận nam nhân tầm thường lại chẳng có chút giá trị gì này đã mang lại cho hắn lạc thú, thật giống như năm đó hắn đã trăm phương ngàn kế muốn cướp đi Diệp Mạc từ bên người Lạc Tần Thiên, còn ở trên người Diệp Mạc gỡ ra thủ đoạn như vậy để cậu ta phải cam tâm tình nguyện ở trước mặt hắn tỏ ra khúm núm quy thuận.

Huống gì nam nhân trước mắt này, có quá nhiều điểm mê người... Còn có hắn thật sự cần một người làm trò vui để giết thời gian, đặc biệt trong khoảng thời gian này hắn đang đau thương vì bị người yêu nhất phản bội.

“Diệp tiên sinh có thể đi, không tiễn” Tiểu Tẩn Nghiêm hờ hững mở miệng, tùy ý cầm lấy tấm chi phiếu trên bàn kia, đáy mắt lặng lẽ lướt qua tia khó chịu, tấm chi phiếu này quả nhiên đến từ công ty Diệp Thần Tuấn.

Diệp Mạc đứng bất động một chỗ, cậu biết mình rơi vào âm mưu của Tiểu Tẩn Nghiêm rồi, bị hắn không tốn một binh lực cũng dồn ép được cậu vào góc chết, sau khi sống lại vẫn còn chưa thấy được tia sáng gì tốt đẹp, không những thân thể bị hắn đùa giỡn qua, bây giờ còn muốn vô cớ lấy đi 20 triệu từ người cậu. Diệp Mạc cúi đầu, nhếch môi, kỳ thực đã sớm rõ ràng, giao dịch với một kẻ như Tiểu Tẩn Nghiêm nhất định sẽ bị hại, những nhân vật nổi tiếng từng thương chiến rồi thua dưới tay Hoàng Sát không phải là ví dụ tốt nhất sao, huống gì là cậu.

“Tiểu tổng” Thanh âm của Diệp Mạc đã bình tĩnh hơn nhiều “Tôi tự nghĩ bản thân chẳng có chỗ nào đắc tội với ngài, hơn nữa đối với những yêu cầu ngài đưa ra từ trước tới giờ tôi đều đáp ứng, vậy nên... ngài có thể nói cho tôi biết, lý do ngài cho tới nay cứ nhắm vào tôi được không?”

“Xem ra Diệp tiên sinh cũng là người thông minh” Trên mặt Tiểu Tẩn Nghiêm vẫn là một mảnh lạnh lùng, từ trên ghế đứng lên, đi vòng qua bàn làm việc lớn trước mặt tiến tới trước mặt Diệp Mạc, ngũ quan kiên cường ẩn giấu đi quỷ dị, lúc hắn bước tới trước mặt Diệp Mạc, Diệp Mạc theo bản năng lui về phía sau, đôi lông mày vốn dĩ còn đang bình tĩnh của Tiểu Tẩn Nghiêm đột nhiên chùng xuống, trầm giọng nói “Cậu thử lui thêm bước nữa xem.”

Diệp Mạc bị Tiểu Tẩn Nghiêm ra lệnh như thế, thân thể thật sự không dám cử động nữa, để mặc tay Tiểu Tẩn Nghiêm vuốt ve trên mặt của cậu, tựa như con rắn độc đang liếm láp vậy, khiến Diệp Mạc sởn cả tóc gáy.

Ngón tay Tiểu Tẩn Nghiêm lướt qua môi Diệp Mạc, nhẹ nhàng ma sát hai phiến môi mềm mại, Diệp Mạc sợ hãi cho rằng hắn muốn đưa ngón tay luồn vào bên trong, ngón tay Tiểu Tẩn Nghiêm chợt trượt xuống phía dưới, cuối cùng nâng cằm Diệp Mạc lên, trên mặt lộ nụ cười quỷ dị cao thâm khó dò.

“Cậu ẩn giấu thật kỹ” Tay Tiểu Tẩn Nghiêm hơi dùng sức khiến dưới cằm Diệp Mạc truyền đến cảm giác đau đớn, mồ hôi cậu bắt đầu nổi lên chảy ròng, nhưng vẫn cố gắng trấn tĩnh nói “Tôi không rõ ý của Tiểu tổng lắm.”

Tiểu Tẩn Nghiêm cười gằn, một tay đột nhiên vòng lấy eo Diệp Mạc, xoay người đem Diệp Mạc nhấn ở trên bàn làm việc, văn kiện trên bàn làm việc cũng rơi xuống đất cùng một chỗ.

Phía sau lưng va chạm cùng mặt bàn lạnh lẽo cứng rắn, Diệp Mạc bị đau mà rên lên một tiếng, vừa mở mắt liền nhìn thấy gương mặt Tiểu Tẩn Nghiêm đang ở phía trên đỉnh đầu của cậu tựa như là đang quan sát cậu, lại vừa giống như đang thưởng thức vẻ mặt hỗn loạn phách lạc của cậu.

Diệp Mạc kinh hãi đến biến sắc, vừa định đẩy Tiểu Tẩn Nghiêm ra, hai tay liền bị Tiểu Tẩn Nghiêm cầm cố ở đỉnh đầu.

“Đừng nhúc nhích! Còn cử động nữa tôi lập tức đè lên cậu” Thanh tuyến Tiểu Tẩn Nghiêm trầm thấp, phảng phất ẩn chứa vô số sức mạnh, mạnh mẽ đem Diệp Mạc đang sợ hãi đến đông cứng cả người, ngoan ngoãn nằm dưới thân Tiểu Tẩn Nghiêm, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh.

“Tôi hỏi cậu, đây là lần đầu tiên cậu tới trụ sở Hoàng Sát” Tiểu Tẩn Nghiêm vừa lạnh lùng tra hỏi, vừa đem một tay từ dưới vạt áo âu phục của Diệp Mạc tiến vào bên trong, di chuyển khắp vùng bụng dưới bằng phẳng của cậu. Hơi nhướn mày, xúc cảm rất tốt.

“Là lần thứ nhất” Sắc mặt Diệp Mạc đã rất khó coi, bàn tay đang vuốt ve làn da cậu thô dày có đầy vết chai sừng, mang theo chút khô nóng.

“Lần thứ nhất” Gương mặt Tiểu Tẩn Nghiêm càng lạnh lẽo, lực tay tăng vọt lên, bất ngờ bóp mạnh điểm nổi lên trước ngực Diệp Mạc một cái “Tôi ghét nhất là người khác dám gạt tôi”

“A... thật sự... đúng là lần thứ nhất” Diệp Mạc khổ sở nói.

Tiểu Tẩn Nghiêm cười lạnh một tiếng “Vậy làm sao cậu tìm tới nơi này? Ngoại trừ một số ít người làm việc ở tầng cao của Hoàng Sát thường bị tôi triệu kiến, những nhân viên khác ở đây có khi chẳng ai biết được vị trí cụ thể phòng làm việc của tôi, tôi để thư ký cố ý không dẫn đường đi cho cậu, vậy mà cậu trên đường đi thậm chí không hỏi lấy một người mà liền trực tiếp đi tới nơi này.”

Diệp Mạc mơ mơ hồ hồ lúc này mới phản ứng được, bản thân cậu trong lúc vô tình đã bại lộ, cả người thoáng rung mình sợ hãi. Tiểu Tẩn Nghiêm để cậu đứng hai giờ tới văn phòng của hắn là cố ý làm khó dễ cho cậu, ai ngờ cậu lại thuận lợi hoàn thành khiến hắn nổi lên nghi ngờ.

“Tôi... thật ra... “ Diệp Mạc kinh hoàng, ánh mắt láo liên khiến cho người khác nhìn vào liền cảm thấy cậu đang hỗn loạn không có điểm nhìn.

“Cậu quả nhiên không đơn giản” Tiểu Tẩn Nghiêm đột nhiên ngắt lời Diệp Mạc, chỉ ít hần đã rõ ràng, nam nhân này đang che giấu hần chuyện gì đó, nhưng rốt cuộc là chuyện gì? Điều này khiến cho Tiểu Tẩn Nghiêm cảm thấy rất nghi hoặc, nguyên nhân là bởi vì thật sự từ trước đến nay nam nhân này vẫn chưa gây ra cho hắn tổn thất gì cả.

“Vấn đề thứ hai, cậu thật sự quen biết Diệp Mạc?” Tiểu Tẩn Nghiêm híp mắt, tùy theo mà chạm vào khuôn mặt Diệp Mạc đại não lúc này như đã chết đứng.

Diệp Mạc biết Tiểu Tẩn Nghiêm hung ác tàn nhẫn, hần chính là tên bạo quân bất cứ ai cũng có thể giết chết ngay lập tức, hần có thể bình tĩnh nói chuyện với cậu như thế này, nhất định trong đầu đang nghĩ tới cách thức giết chết cậu đau đớn nhất.

Trong trò chơi của hắn, không có ai trên thế giới này có khả năng địch lại.

Diệp Mạc vừa muốn nói chuyện, tay Tiểu Tẩn Nghiêm đã từ trong áo Diệp Mạc rút ra, nắm lấy phần tóc trên trán Diệp Mạc, đem Diệp Mạc nhấn xuống trên bàn khiến đầu cậu đau buốt, gương mặt lạnh lùng của hắn ở bên tai Diệp Mạc nhẹ giọng nói “Nghĩ cho kỹ hãy trả lời.”

Nhiệt khí thổi qua bên tai giống như một trận hàn phong thấu xương, Diệp Mạc chỉ cảm thấy tim mình đập nhanh hơn, ánh mắt đối đầu với hai con ngươi đen tuyền sâu thẳm của Tiểu Tẩn Nghiêm, run run nói “Quen... quen biết”

Nếu như nói không quen biết, vậy Diệp Nhã phải làm sao bây giờ? Nếu như nói không quen biết, vậy những lời trước kia chẳng phải là cậu đã lừa dối Tiểu Tẩn Nghiêm sao? Thế nên Diệp Mạc chỉ có thể nói như vậy.

Khóe miệng Tiểu Tẩn Nghiêm lộ ra tia cười tàn độc, hạ xuống một nụ hôn trên gò má Diệp Mạc, trong lúc Diệp Mạc đang sững sờ, lại một quyền nện vào bụng Diệp Mạc.

“A...” Diệp Mạc cảm thấy lục phủ ngũ tạng của mình đang quặn thắt vào nhau, Tiểu Tẩn Nghiêm đứng dậy còn Diệp Mạc ngã quỵ trên mặt đất đau đớn ôm bụng, nửa ngày cũng không cảm thấy bớt đi.

Tiểu Tẩn Nghiêm cũng ngồi xổm xuống, hai tay nâng lên khuôn mặt tràn ngập đau đớn của Diệp Mạc, thâm trầm mở miệng nói “Nếu cậu còn nhớ Diệp Mạc? Vậy tôi có thể đoán, cậu căn bản không mất trí nhớ.”

57. Quyển 1 - Chương 56: Thăng Chức Tăng Lương

Diệp Mạc xem như là rơi vào bên trong cái hố lớn do chính mình tự đào.

Nói với Tiểu Tẩn Nghiêm anh trai Diệp Nhã là bạn của mình chẳng khác nào nói mình nhớ hết chuyện lúc trước, dù rõ ràng cậu không có trí nhớ của Diệp Tuyền trước khi xảy ra tai nạn xe cộ, nhưng mà lúc này ở trong mắt Tiểu Tẩn Nghiêm, cậu rõ ràng trở thành kẻ nói dối.

Hoặc là mất trí nhớ thì không quen biết Diệp Mạc, hoặc là không mất trí nhớ mới nhớ tới Diệp Mạc, đồng thời đại biểu cho việc phải nhớ đến những chuyện lúc trước của Diệp Tuyền, nhưng mà cậu vốn không phải Diệp Tuyền, cậu chỉ là đang chiếm giữ thân thể cậu ta mà thôi, chỉ cần hơi tra hỏi đào sâu một chút liền có thể biết cậu đối với Diệp Tuyền căn bản không biết gì cả.

Nhưng nếu như nói với Tiểu Tẩn Nghiêm cậu bị mất trí nhớ, vậy phải trả lời thế nào về chuyện làm sao cậu biết được người tên Diệp Mạc này?

Diệp Mạc thật sự bị dồn đến ngõ cụt rồi, dưới tình huống này căn bản cậu không có cách nào nguy biện được nữa, Tiểu Tẩn Nghiêm rõ ràng lúc mới ký hợp đồng với cậu đã bắt đầu nghi ngờ cậu rồi, chỉ là khi đó cậu đối với hắn còn có giá trị lợi dụng rất lớn, thế nên hắn mới không vạch trần cậu thôi.

Tiểu Tẩn Nghiêm nâng khuôn mặt Diệp Mạc lên, nhìn biểu hiện khổ sở muốn nói lại thôi của Diệp Mạc, hắn thở dài vỗ vỗ gò má Diệp Mạc, lạnh lùng nói “Cậu quả nhiên đã đem Tiểu Tẩn Nghiêm tôi làm một thằng đàn.”

“Không có không có, tôi trước nay không hề nghĩ tới chuyện lừa gạt ngài.” Diệp Mạc gấp gáp đến toát mồ hôi, nhưng lại không biết phải giải thích thế nào, vốn dĩ Tiểu Tẩn Nghiêm vì mối thù với Hạ Hải Long đối với cậu đã có sát cơ, bây giờ lại bày ra chuyện cậu đã liên tiếp lừa gạt hắn, cậu sợ là cuối cùng chính mình chết như thế nào cũng không biết.

Tiểu Tẩn Nghiêm nhìn chằm chằm vào Diệp Mạc một lúc, đột nhiên mỉm cười, chỉ là trong lúc cười đã lấp lánh lên khí tức dã thú, nhìn cái lưng đã tê dại của Diệp Mạc.

Tiểu Tẩn Nghiêm đi tới bên cạnh bàn làm việc, lấy ra một tờ giấy trắng, ở phía trên xoay xoay viết vài nét bút, sau đó quay người ném xuống dưới chân Diệp Mạc còn đang quỳ trên mặt đất, giờ khắc này gương mặt Tiểu Tẩn Nghiêm đã trở nên lạnh như băng, Tiểu Tẩn Nghiêm một thân tây trang màu đen được cắt may tinh tế làm nổi bật hình dáng cao to vĩ đại, lẫm lẫm uy nghiêm như đang đứng trên đỉnh cao nắm quyền sinh sát mà nhìn xuống.

Diệp Mạc cầm lên tờ giấy ở bên chân, mở ra nhìn, trên tờ giấy viết một cái địa chỉ, Diệp Mạc ngẩng đầu cẩn thận nghĩ hoặc nhìn Tiểu Tẩn Nghiêm.

“Đêm nay đến đây chờ tôi” Tiểu Tẩn Nghiêm tựa người vào cạnh bàn, vẽ mặt hồ hững hờ châm điếu thuốc ngậm trong miệng, thanh âm đầy hàn khí “Nếu như đêm nay tôi không thấy cậu đến, tôi đảm bảo nửa cuộc đời về sau của cậu sẽ phải sống trong địa ngục”

Diệp Mạc muốn nói nhưng lại chẳng biết nên nói cái gì bây giờ, Tiểu Tẩn Nghiêm hiển nhiên là muốn ám chỉ cậu, chỉ cần tới nơi mà hắn yêu cầu, hắn sẽ liền hủy bỏ tổ tụng.

“Đi tới đây... để làm gì?” Diệp Mạc từ trong hoảng loạn khi nãy bắt đầu tỉnh táo lại, nhỏ giọng hỏi.

“Làm tình” Tiểu Tẩn Nghiêm rất nhanh gọn nói câu tiếp theo.

Khuôn mặt Diệp Mạc lập tức biến sắc, mới vừa định mở miệng lên tiếng, Tiểu Tẩn Nghiêm đã nói trước ngắt lời cậu “Lời cảnh cáo cũng đã nói rồi, có đi hay không thì tùy cậu. Hiện tại, cậu có thể đi.”

Ánh mắt quyết tuyệt của Tiểu Tẩn Nghiêm không cho phép Diệp Mạc được nói thêm một câu, hết nửa buổi, Diệp Mạc mới chậm rãi xoay người, cả người u ám suy sụp giống như vừa bị dội nước lạnh buốt.

Tầm mắt Tiểu Tẩn Nghiêm vẫn nhìn theo bóng Diệp Mạc rời đi, chờ cho đến khi văn phòng rộng lớn chỉ còn lại một Tiểu Tẩn Nghiêm, hắn mới quay người đem điếu thuốc chỉ vừa mới hút vài hơi trong miệng dụi tắt vào gạt tàn thuốc, sau đó mới đi đến cửa sổ lớn sát đất trước mặt hồ hững nhìn toàn cảnh thành phố X. Một lúc lâu sau, khóe miệng hắn mới hơi nhếch lên lộ ra một vệt ý cười sâu xa.

.....

Diệp Mạc đi ra khỏi tòa cao ốc Hoàng Sát, cả người nhìn qua uể oải suy sụp, cúi đầu nhìn tờ giấy trong nắm tay, trong lòng lại nổi lên một trận cay đắng, cuối cùng mệt mỏi đem tờ giấy nhét vào trong túi quần.

Diệp Mạc vốn dĩ không phải là một nam nhân dễ dàng chịu khuất phục số mệnh, nếu không cậu đã không nhiều lần nghĩ cách để thoát khỏi Tiểu Tẩn Nghiêm, chỉ là gặp phải chuyện như vậy, cậu căn bản không thể nào tìm ra được bất kỳ đối sách nào để giải quyết cả, 20 triệu không phải là con số nhỏ, Diệp Mạc lại khó có thể lại tìm Diệp Thần Tuấn mở miệng vay tiền.

(Jian: có vẻ như bà tác giả muốn nhấn mạnh là bé Mạc không nhu nhược, chỉ là thằng kia quá ghê gớm với lại rơi vào hoàn cảnh như bé căn bản là không tìm được lối thoát mới đành buông xuôi =v=)

Nếu như Tiểu Tẩn Nghiêm có ý định làm khó dễ cậu, Diệp Thần Tuấn nhất định sẽ ra tay giúp đỡ cậu, nhưng như thế không thể nghi ngờ sẽ chọc giận đến Tiểu Tẩn Nghiêm, chưa biết được hắn có làm tổn hại gì đến Diệp Thần Tuấn không. Vì thế nên Diệp Mạc đành chỉ có thể tự mình nghĩ cách.

Diệp Mạc đem Diệp Nhã chuyển đến một bệnh viện nhỏ bình thường để an dưỡng, chỉ cần điều dưỡng thêm một khoảng thời gian nữa, trên căn bản Diệp Nhã sẽ khỏi hoàn toàn, đến lúc ấy, Diệp Mạc định sẽ đưa Diệp Nhã ra nước ngoài học tập, dựa vào tài năng của cậu đương nhiên cũng có thể ở nước ngoài tìm được một công việc lương cao, chỉ là lấy tình hình trước mắt mà nói, tựa hồ Diệp Mạc khó có thể rời khỏi thành phố X, điều cậu sợ nhất chính là Tiểu Tẩn Nghiêm sẽ gây khó dễ cho cậu.

Diệp Mạc bỏ ra một buổi chiều để chuyển em gái mình đến bệnh viện khác, đương nhiên trong quá trình đó cũng phải bịa ra rất nhiều lời nói dối, Diệp Nhã rất tin tưởng Diệp Mạc, tuy rằng Diệp Nhã không biết chàng trai trước mắt này chính là anh trai thật sự của mình, nhưng có cậu ở bên cạnh cô, Diệp Nhã có cảm giác rất an toàn, vì thế nên bất kể Diệp Mạc nói cái gì thì Diệp Nhã theo bản năng đều lựa chọn tin tưởng cậu.

Diệp Mạc sợ rằng địa ngục của kiếp trước một lần nữa sẽ tái diễn, bởi vì cậu có thể cảm nhận rất rõ ràng, biểu hiện của Tiểu Tẩn Nghiêm đối với cậu có thâm ý khác, dường như không phải chỉ muốn dừng lại ở chuyện xem cậu như con trai Hạ Hải Long trả thù, mà là hắn có vẻ như muốn tìm kiếm bóng dáng Diệp Mạc trên người cậu, mặc dù trong lòng hắn vẫn cho rằng cậu không thể là Diệp Mạc. (Jian: ai không hiểu thì để bạn Jian nhắc lại cho nhớ kéo quên với nhầm, bé Mạc bây giờ đang mang hình dáng của Diệp Tuyền nghe, tính cách với thói quen vẫn là của bé Mạc nhưng hình dáng bên ngoài và thân phận hiện giờ là Diệp Tuyền)

Khi tình yêu rơi vào cực đoan sẽ biến thành chuyện vô cùng đáng sợ, Diệp Mạc biết Tiểu Tẩn Nghiêm hận cậu, hận không thể đem cậu lột da tróc thịt, kiếp trước đã mất một năm ròng rã vướng mắc với hắn, hắn đã dùng hết đủ loại thủ đoạn để đem cậu ràng buộc bên người hắn, cuối cùng cậu đã biến mất, hơn nữa còn không để lại hài cốt cho hắn tìm thấy.

Khiến cho Tiểu Tẩn Nghiêm, chỉ còn lại nỗi hận cùng đau đớn vô biên vô hạn...

Vào một buổi trưa, chỉ có khi ở trước mặt em gái mình, Diệp Mạc mới lộ ra gương mặt tươi cười vui vẻ, vừa rời khỏi bệnh viện, lông mày Diệp Mạc lập tức nặng nề chùng xuống, lẳng lặng không nói một lời mà trở về căn phòng trọ nhỏ, sau đó cực kỳ mệt mỏi mà lết tới nằm ngửa ra giường, hai mắt vô thần nhìn lên trần nhà.

Diệp Thần Tuấn gọi điện đến, phương án mấy ngày trước Diệp Mạc đề xuất đã đạt được thành công lớn, hơn nữa trong buổi trò chuyện với đối tác, bởi vì Diệp Mạc đã xuất sắc đưa ra lời thương thuyết giải thích mà công ty đối phương đã đồng ý hợp tác, giúp cho công ty trong một năm sinh ra thêm khoản lợi nhuận 100 triệu.

Diệp Thần Tuấn nói cho Diệp Mạc biết, lần thành công này không chỉ để toàn thể công ty trên dưới biết rõ được thực lực của Diệp Mạc, mà còn làm cơ sở để Diệp Mạc một bước thăng tiến, làm cho công việc Diệp Mạc đảm nhận không chỉ hạn chế ở mức một trợ lý giám đốc bình thường, mà để cho chuyện Diệp Mạc được thăng chức tăng lương sẽ không gặp phải nghi vấn dầm tiếu.

Đây là tin tức khiến Diệp Mạc vô cùng kích động, đối với một người đàn ông mà nói, có gì so với sự nghiệp

đạt được thành công làm cho người ta cao hứng đây, vì thế nên Diệp Mặc rất nhanh chóng hai mắt liền sáng rõ, kích động không thôi, nghe Diệp Thần Tuấn nói đêm nay sẽ tụ tập mấy nhân viên tinh anh ở công ty đến Kim Nghê hảo hảo chúc mừng một trận, Diệp Mặc không hề nghĩ ngợi gì liền vui vẻ đồng ý.

Thăng chúc, tăng lương... nghe mê người cỡ nào a....

(Jian: vui quá nên quên Kim Nghê là nơi thuộc về thằng Nghiêm hả em =v=)

58. Quyển 1 - Chương 57: Nếu Như Không Có Sự Tồn Tại Của Hân

Diệp Mặc cảm thấy trong ngực có chút khó chịu, đến tối phải đi đến nơi Tiểu Tẫn Nghiêm yêu cầu, chính là một trận buồn bực cùng bất an, sau khi tiếp xong điện thoại của Diệp Thần Tuấn thì liền đi ra cửa, biết hôm nay Lê Cửu xin nghỉ, Diệp Mặc liền đặc biệt gọi cho Lê Cửu.

Lúc Lê Cửu xuất hiện trước mặt Diệp Mặc thì cậu ta gương mặt tươi cười rạng rỡ, cả người nhìn qua thần thái vô cùng sáng láng, vốn định bảo Lê Cửu đến bar với mình hát Karaoke giải sầu một chút, không nghĩ tới vừa nhìn thấy Diệp Mặc, Lê Cửu liền cười ha hả ôm lấy Diệp Mặc, dùng giọng điệu hoành tráng như kiểu nhà giàu mới nổi nói “Đi, anh đây đưa cậu tới nhà hàng dùng một bữa”

Diệp Mặc mù mờ bị Lê Cửu dẫn đi, đi tới một nhà hàng bày biện có chút đẳng cấp bước vào bên trong ngồi xuống, Lê Cửu vung tay lên, nhẹ như không nói rằng “Cứ chọn thoải mái, hôm nay tôi mời khách”

Diệp Mặc nhận lấy thực đơn Lê Cửu đưa tới, không nhìn được phun nước bọt “Bình thường cậu vất vả ra nước, hôm nay bị sao thế? Cậu được phú bà nào à?”

Lê Cửu hứ một tiếng, nguýt nguýt “Tôi khác cậu rõ ràng thấy chưa, tôi có tiền là nhờ tới cậu liền, ai như cậu, hàm ngư vườn mình liền trực tiếp bỏ quên tôi qua một bên.”

Sắc mặt Diệp Mặc đột ngột tối sầm lại, cậu là hàm ngư bị mắc kẹt trong tay Tiểu Tẫn Nghiêm thì có chứ vườn mình được nổi gì, quả thực đang đau đớn giây chết đến không sống nổi nữa đây.

Lê Cửu nhìn thấy vẻ mặt u ám của Diệp Mặc, nói chung là cậu cũng biết cảm giác của Diệp Mặc hiện giờ, bởi vì cách đây không lâu các phương tiện truyền thông báo chí đều sôi sùng sục cái tin Diệp Mặc với Tiểu Tẫn Nghiêm đã chia tay, liền vung vung tay “Thôi bỏ đi, tôi biết cậu dạo này không được thoải mái, hôm nay tôi không đề cập đến chuyện lúc trước nữa, tôi có hẹn với Lâm Dịch, cậu ta lập tức sẽ tới đây ngay, chúng ta đã lâu không tụ tập rồi.”

(Jian: chả biết Lâm Dịch là bé zai nào nên đã đi xem lại mấy chương đầu, ở chương 2 có nhắc tới, cậu này là nhân viên ở quầy pha chế rượu trong Kim Nghê =v=)

“Cũng hẹn cả Lâm Dịch sao?” Diệp Mặc có chút bất ngờ, còn tưởng rằng Lâm Dịch làm xong ca đêm đã về nhà nghỉ rồi.

“Cậu ta ấy hả, hiện giờ ở Kim Nghê xem như là tiểu quản đốc rồi đó, làm việc tích cực y như cậu, hơn nữa đầu óc không tồi, phỏng chừng hai năm nữa chắc được thăng lên làm trợ lý quản lý.” Trong lời nói của Lê Cửu lộ ra mấy phần ghen tỵ.

“Vậy còn cậu?” Diệp Mặc hỏi “Đừng nói là cậu hôm nay nhất thời nổi hứng mời đãi lớn như vậy nha.”

“Cái gì a!” Lê Cửu làm rõ ràng với Diệp Mặc một chút, sau đó cười cười có chút ngượng ngùng mà nói “Tôi còn không phải đã tìm được nửa kia của mình sao, đang vui mà!”

“Cậu quen bạn gái rồi hả?!” Diệp Mặc kinh ngạc hú lên “Khi nào vậy?”

Lê Cửu cười không dứt “Sao nghe giọng điệu của cậu cứ như không ai thèm quen tôi ấy, tôi chính là đã có người yêu rồi thì sao hả, hơn nữa còn... còn là một cậu chủ nhỏ a.”

“Há! Hân là một tên cao đại phú soái ha” Diệp Mặc cười cười nói.

“Thế thì sao hả?”

“Thì cậu được người ta bao nuôi.”

“Tiểu Tuyền, cậu mà trêu chọc tôi nữa, bữa này tôi liền xù cho cậu biết mặt”

“Được được được!” Diệp Mạc cười nói “Sau này còn phải nhờ cậu vào cậu mà, tôi nào dám trêu chọc cậu.”

“Cậu nhờ cậu tôi? Đừng có kể chuyện cười chứ, đừng tưởng tôi không biết nhé, cậu hiện tại làm trong một trong 5 tập đoàn lớn của thành phố X, Diệp Thần Tuấn lại là ông chủ của cậu, tiền lương ít nhất cũng phải hơn vạn đi.”

Nhớ tới cú điện thoại mới đây của Diệp Thần Tuấn, Diệp Mạc cười tự tin “Qua ngày hôm nay đại khái cũng hơn vạn.”

“.... Thật là không biết khiêm tốn a...”

.....

Lâm Dịch tạm thời xin quản lý cho nghỉ, bởi vì không còn là nhân viên phục vụ cấp công nhân nên công việc tự nhiên cũng không tính là quá bận rộn, hơn nữa lại rất được quản lý coi trọng, thế nên Lâm Dịch rất dễ dàng xin nghỉ được nửa ngày.

Ba người cùng tụ tập một chỗ, Lâm Dịch xuất hiện với vẻ rất cao hứng, lâu rồi không nhìn thấy Diệp Mạc, có cảm giác Diệp Mạc đã gầy đi rất nhiều.

Rượu vào lời ra, đều là anh em quen biết nên khi nói chuyện cũng không hề câu nệ gì cả. Diệp Mạc bị tra hỏi nhiều nhất, cơ bản là đều hỏi về chuyện cùng Tiểu Tẫn Nghiêm. Từ việc mang thân phận là cháu ngoại Diệp Trọng Quang đến nguyên nhân vì sao lại chia tay Tiểu Tẫn Nghiêm, Diệp Mạc hầu như chỉ trả lời qua loa lấy lệ, uống mấy chén rượu, cậu lưu loát nói cho Lê Cửu với Lâm Dịch chuyện chia tay với Tiểu Tẫn Nghiêm là vì Tiểu Tẫn Nghiêm cảm giác cậu không thể nào giúp hắn nói dối tông đường, thế nên hắn liền chia tay cậu.

Một kẻ phú khả địch quốc như hắn đương nhiên cần đến đời sau, có diên mới đi lấy một nam nhân làm vợ đúng không. (phú khả địch quốc: giàu trùm quốc gia =)))

Lê Cửu với Lâm Dịch nghe xong liền sững sờ, chuyện Tiểu Tẫn Nghiêm nam nữ ăn tất vốn đã chẳng phải là bí mật gì ở thành phố X này, làm sao có chuyện ghét bỏ Diệp Mạc vì là nam nhân được.

“Tôi thấy anh ta là chán ghét cậu chứ không phải chán ghét vì cậu là nam nhân.” Lê Cửu nhìn có chút hả hê nói “Cậu nói cậu mới hưởng thụ được mấy ngày, mới vừa được lão đồng MZ nhận làm người thân, chưa tới hai tháng đã không còn, mà ông ấy không còn cũng được, đằng này cậu lại đi ngốc đem toàn bộ di sản thuộc về cậu chuyển hết cho Tiểu tổng.”

“Thôi uống uống uống đi! Phí lời nói nhiều như vậy làm gì!” Lâm Dịch thiếu kiên nhẫn ngắt lời Lê Cửu, lại giúp Lê Cửu rót đầy ly, sau đó nhìn Diệp Mạc “Cậu đừng nghe cậu ta nói bậy, bây giờ chả phải rất tốt sao, chúng ta vốn không thuộc cùng con đường với mấy người kia.”

Diệp Mạc cũng không thèm để ý đến Lê Cửu, chuyện Tiểu Tẫn Nghiêm cướp đoạt tài sản của Diệp Trọng Quang vốn là chuyện cậu bắt đầ dĩ bị hấn lừa, liền cùng Lâm Dịch cụng ly rượu “Tôi biết, tôi đối với cuộc sống bây giờ rất hài lòng.”

Cùng Lâm Dịch với Lê Cửu ba hoa nói khoác một hồi, Diệp Mạc cảm thấy khoan khoái hơn rất nhiều, nhớ tới tối còn phải tham gia tiệc chúc mừng nên cậu cố không uống quá say.

Thật ra Diệp Mạc đối với cuộc sống bây giờ đúng là rất hài lòng, nếu như không có sự tồn tại của Tiểu Tẫn Nghiêm, Diệp Mạc cũng không định rời khỏi cái thành phố này. Nơi này cậu có bạn tốt, cũng có sự nghiệp của bản thân đang phát triển không ngừng...

59. Quyển 1 - Chương 58: Mối Hận Ác Ma

Diệp Mạc không uống bao nhiêu, lần này hẹn bạn bè ra ngoài hoàn toàn là vì muốn giải stress một chút, nhưng nghĩ tới buổi tối còn có tiệc chúc mừng, thế nên lúc Lê Cửu đề nghị gọi thêm mấy người bạn tới KTV hát hò một trận thì Diệp Mạc từ chối khiến cho Lê Cửu thấy cụt hứng vô cùng.

Nói là giải stress nhưng thật ra đối với Diệp Mạc mà nói, đó là trốn tránh... Dùng hết tất cả mọi cách để đêm nay không nghĩ tới tên ác ma kia nữa. Có thể là do đã từng trải qua sự giày vò hành hạ của tên ác ma kia, Diệp Mạc mới hiểu rõ nó so với cái chết còn thống khổ hơn gấp mấy lần, không chỉ có thân thể đau đớn mà nội tâm còn bị đè nén áp bức.

Ở trước mặt Tiểu Tẩn Nghiêm, cậu sớm là người đã chết, bất kể là sống hay chết, đều chỉ là một khối thi thể...

Diệp Mạc trở lại nơi ở, tắm rửa sạch sẽ rồi thay ra bộ quần áo khác, trời vẫn chưa tối lắm, Diệp Mạc lại lấy ra cuốn nhật ký kia.

Từ ngày đầu tiên sống lại trở thành Diệp Tuyền, Diệp Mạc đã bắt đầu viết nhật ký, thường thường là viết một trang, không có ý nghĩa gì đặc biệt cả, chỉ là bởi vì Diệp Mạc hy vọng mình không quên mất bản thân thực sự là ai.

Nếu như có một ngày ngay cả cậu cũng không nhớ rõ ai là Diệp Mạc, đó mới là điều đáng sợ nhất.

Diệp Mạc không hy vọng mình sẽ quên mất chính mình, bởi vì đã từng tồn tại, bởi vì cậu đã từng sống cuộc sống đó. Bất luận tương lai có thể nào, thì cậu vẫn là Diệp Mạc, chứ không phải Diệp Tuyền.

Diệp Mạc rất muốn trở về thân phận thực sự của mình, cậu muốn tự nói với em gái Diệp Nhã rằng, thật ra cậu chính là anh trai của cô, nhưng mà Diệp Mạc không dám, thế gian này vẫn đang có một tấm lưới do Tiểu Tẩn Nghiêm giăng ra, chờ đợi cậu sa vào.

Dù cho có một ngày cậu thực sự đã phai nhạt khỏi thế giới của Tiểu Tẩn Nghiêm, nhưng chỉ cần cậu xuất đầu lộ diện, cậu sẽ giống như một tên phản bội bị hấn lập tức tóm lấy lột da tróc thịt. Bởi vì hiện tại cái cậu đang lẩn trốn, không chỉ là tình yêu của tên ác ma đó, mà còn có mối hận ác ma!

(Jian: Cái chương dài dễ sợ =v=')

(Lời tác giả: Mọi người đừng có mắng tui nha! %>_<% Bữa nay cái máy tính của tui bị ly nước đổ xuống rồi đi bán muối luôn (), bản thảo còn đang lưu ở bên trong đó, nhưng mà chắc chừng mấy ngày nữa mới sửa xong được, bắt đắc dĩ mới phải dùng điện thoại di động gõ ra mấy trăm chữ! Thiệt tâm tui không có cố ý đầu a! (dập đầu) ngày hôm nay chương bị thiếu, ngày mai tui nhất định sẽ bù lại! Cái máy tính của tui a ~ cầu an ủi!)

60. Quyển 1 - Chương 59: Hiện Tại Ở Đâu?

Diệp Mạc cũng không ngồi ngốc ở nhà trọ lâu, bởi vì buổi chiều thực sự có quá nhiều việc để làm, thế nên sau khi viết xong nhật ký thì trời đã tối đen như mực rồi. Theo như kế hoạch của Diệp Thần Tuấn là trước tiên đến khách sạn xa hoa nhất thành phố X ăn liên hoan, sau đó sẽ đến Kim Nghê giải trí một lúc, nhưng Diệp Mạc lại định sau khi tụ tập ăn liên hoan ở khách sạn xong thì lập tức chạy đến nơi mà Tiểu Tẩn Nghiêm yêu cầu.

Mặc dù đã biết trước chuyện sẽ xảy ra tối hôm nay, nhưng Diệp Mạc cũng không tính để cho Diệp Thần Tuấn biết, vì đã xem anh như một người thân thật sự nên Diệp Mạc không hy vọng ở trước mặt anh mất đi hết tôn nghiêm, cậu có thể bị Tiểu Tẩn Nghiêm xem thường, bị hấn tùy ý chà đạp, nhưng ở trước mặt người khác, Diệp Mạc vẫn muốn lưu giữ lại một chút tôn nghiêm hèn mọn.

Diệp Mạc vừa ra khỏi cửa liền nhìn thấy Diệp Thần Tuấn dựa vào một chiếc xe phía trước, Diệp Thần Tuấn mặc một thân quần áo thể dục càng khiến anh thêm trẻ trung đẹp trai, nụ cười nho nhã thư sinh hiện lên ở khóe miệng “Lên xe đi Tiểu Tuyền”

“Thần ca, anh chờ có lâu không?” Diệp Mạc ngạc nhiên nói.

Diệp Thần Tuấn khẽ mỉm cười “Mới đến thôi”

Diệp Mạc không hề biết tâm tư của Diệp Thần Tuấn đối với mình, cậu cứ nghĩ sự chăm sóc ân cần của Diệp Thần Tuấn với cậu đều là do Diệp Thần Tuấn muốn báo đáp công dưỡng dục của Diệp Trọng Quang. Thế nên cậu hoàn toàn xem Diệp Thần Tuấn như người thân thật sự của mình mà đối xử. Bởi vì Diệp Thần Tuấn là người chưa lập gia đình nên thậm chí cậu không chỉ xem Diệp Thần Tuấn như anh trai mà còn xem anh như một người bạn thân thiết.

Đến một phòng ở khách sạn, Diệp Mạc mới phát hiện ngoài mình với Diệp Thần Tuấn ra chỉ có hai người, Diệp Mạc có chút lúng túng cười cười, luôn miệng xin lỗi vì đến muộn, có Diệp Thần Tuấn đứng bên cạnh Diệp Mạc, dĩ nhiên chẳng ai dám nói gì, hướng chỉ sau khi biết thực lực của Diệp Mạc tinh anh bất phàm, mọi người càng nhìn cậu bằng ánh mắt khác trước, tự nhiên cũng đoán được chuyện Diệp Mạc sẽ được thăng chức, vì thế họ nịnh bợ cậu còn không kịp.

“Diệp tổng ngồi bên này” Một người đàn ông rất ân cần kéo ra một cái ghế tựa cười nói, sau đó lại lôi thêm một cái ghế để bên cạnh Diệp Thần Tuấn “Diệp trợ lý bên này”

Diệp Thần Tuấn là tổng giám đốc, hằng ngày đều khiến cho mọi người có cảm giác kính nể, nhưng hiện tại trông anh bình dị gần gũi hơn rất nhiều, thần kinh căng thẳng của mọi người tự nhiên thả lỏng đi nhiều, hướng gì tất cả mọi người đối với Diệp Thần Tuấn là thật tâm sùng kính, sợ là ở thành phố Z không tìm được ra một vị tổng giám đốc thứ hai được mọi người yêu kính như thế. Thế nên vừa mới bắt đầu, mọi người liền thay nhau kính rượu Diệp Thần Tuấn.

Nói rất nhiều lời khách sáo xong, Diệp Thần Tuấn một lần nữa lại khen ngợi công lao của Diệp Mạc trong vụ hợp tác thành công lần này. Chờ sau khi Diệp Thần Tuấn ngồi xuống, tất cả mọi người lại càng dồn dập khen ngợi Diệp Mạc, vào lúc này ai nhiệt tình nhất, tự nhiên sau này người đó được lợi nhiều nhất.

“Mọi người đều là bằng hữu, cứ trực tiếp gọi tên tôi Diệp Tuyền là được rồi.” Diệp Mạc rất khách khí cười nói, nâng lên một ly rượu “Bình thường đối với mọi người quá mức nghiêm túc, có gì thất lễ xin mọi người bỏ qua cho a” Nói xong liền một hơi uống cạn sạch.

Mọi người thấy Diệp Mạc thân thể gầy yếu lại dùng cảm như thế, bắt đầu dồn dập nâng rượu lên mời rượu, Diệp Mạc trong lòng âm thầm vui mừng, may là xế chiều hôm nay không có uống quá nhiều rượu với Lâm Dịch Lê Cửu, nếu không đêm nay nhất định sẽ không chống đỡ được.

Diệp Mạc không ăn nhiều đồ ăn mà lại bị mọi người chúc không ít rượu, mọi người dĩ nhiên không dám đi chúc rượu Diệp Thần Tuấn, vì thế chỉ có thể tích cực thể hiện trên người Diệp Mạc, Diệp Thần Tuấn nói với Diệp Mạc, nếu như đêm nay cậu uống quá nhiều thì ngày mai sẽ cho Diệp Mạc nghỉ ngơi một ngày, mọi người nghe được đều cười rộ lên hô to Diệp tổng bất công. Diệp Thần Tuấn nghe được cấp dưới nói như vậy, cười càng thêm rạng rỡ.

Diệp Mạc cũng không dám uống quá chén, đêm nay cậu còn phải đối phó với Tiểu Tẫn Nghiêm, cảm giác uống đã gần đủ rồi, Diệp Mạc lấy cớ đi vệ sinh rửa tay để tránh né.

Thật sự Diệp Mạc hy vọng đêm nay mình uống đến say quên trời đất, có như thế ít nhất cậu mới có đủ dũng khí đứng trước mặt Tiểu Tẫn Nghiêm ưỡn ngực tiếp nhận tất cả, có điều lại sợ sau khi uống say lại nói ra những điều không nên nói, không khéo đêm nay lại mất mạng lúc nào chẳng hay.

Khách sạn này rất xa hoa, ngay cả nhà vệ sinh cũng được trang trí giống như một gian phòng, bên trong có một loạt băng ghế da sạch sẽ không có một hạt bụi, giống như phòng tụ tập bạn bè vậy, thiết kế thế này cũng thật buồn cười. Có điều Diệp Mạc đứng là dự định ngồi ở đây chùng nửa tiếng rồi rời đi. Rửa mặt xong, Diệp Mạc đứng hướng người nhìn vào gương ngáy ngốc, bất luận đã trải qua bao lâu, Diệp Mạc vẫn không quen thuộc nổi khuôn mặt này, thậm chí có chút nhớ đến dáng vẻ lúc trước của chính mình.

Đang ngẩn người thì điện thoại di động của Diệp Mạc bỗng vang lên, có lẽ là do không gian yên tĩnh quá lâu nên Diệp Mạc bị tiếng chuông đột ngột reo này làm cho sợ hãi đến rùng mình, nhìn vào điện thoại hiển lên số lạ.

“Xin chào, tôi là Diệp Tuyền, xin hỏi ngài là...” Diệp Mạc để điện thoại kề sát ở bên tai, rất khiêm tốn mở miệng nói, có chút kỳ quái không biết là ai gọi tới, bởi vì những người cậu quen thân trong thành phố Z đều có lưu số hết.

Đầu dây bên kia điện thoại im lặng rất lâu, Diệp Mạc lặp lại nhiều lần câu chào, trong điện thoại mới truyền đến thanh âm trầm thấp lạnh lẽo “Hiện tại cậu đang ở đâu?”

Diệp Mạc mở to hai mắt, không kịp suy nghĩ làm sao Tiểu Tẫn Nghiêm lại biết số điện thoại di động của mình, vội vã nắm chặt điện thoại di động kề sát bên tai, nỗ lực bình phục lại nhịp tim đang đập điên cuồng, nhưng trong não thì trống rỗng. Diệp Mạc thầm mắng mình thật vô dụng, còn phải giao chiến dài dài thế mà bản thân mới đột ngột nghe được tiếng của Tiểu Tẫn Nghiêm thì chân tay lại trở nên luống cuống như vậy.

“Tiểu tổng” Diệp Mạc nhỏ giọng kêu lên một tiếng.

“Trả lời tôi, cậu hiện tại đang ở chỗ nào?” Thanh âm trầm thấp của Tiểu Tẫn Nghiêm lại truyền đến, tựa hồ đã bóp chết tất cả tình cảm trong lời nói.

Diệp Mạc nhìn điện thoại di động một chút, vẫn chưa tới 8 giờ, Tiểu Tẫn Nghiêm chỉ bảo là buổi tối chứ không nhấn mạnh thời gian cụ thể, đây cũng là nguyên nhân mà Diệp Mạc đồng ý cùng đi ăn liên hoan với Diệp Thần Tuấn cùng các nhân viên.

“Tôi đang trên đường đến nơi ngài nói” Diệp Mạc vô cùng cẩn thận mà trả lời, định sau khi cúp điện thoại xong liền sẽ bịa đại ra một lý do để về sớm, sau đó hết tốc lực mà chạy tới chỗ cần đến.

Như vậy chắc Tiểu Tẫn Nghiêm sẽ không phát khùng gì đâu nhỉ.

61. Quyển 1 - Chương 60: Nếu Như Còn Sống Sót...

“Ở trên đường?” Tiểu Tẫn Nghiêm lạnh lùng hỏi ngược lại.

“Phải... chẳng mấy chốc sẽ đến.” Có thể là do chợt dạ nên Diệp Mạc cảm thấy lòng bàn tay cậu đang bắt đầu đổ mồ hôi.

“Diệp Tuyền.” Tiểu Tẫn Nghiêm tràn ngập hàn ý khẽ gọi một tiếng.

Diệp Mạc trong lòng hơi hồi hộp một chút, Tiểu Tẫn Nghiêm rất ít khi gọi tên cậu, đa số khi gặp tình huống này đều là lúc Tiểu Tẫn Nghiêm đang nổi giận.

Đầu dây bên kia đột nhiên không còn âm thanh nữa, lặng im đến đáng sợ, Diệp Mạc không dám lập tức cúp điện thoại, trong lòng thấp thỏm bất an, liền hạ quyết tâm, định chuẩn bị ngay bây giờ gọi taxi chạy đi, lúc lên xe rồi sẽ gọi điện thoại báo cho Diệp Thần Tuấn.

Diệp Mạc quay người lại, cả người nhất thời đông cứng tại chỗ, vào giờ phút này, thân thể phát lạnh run.

“Tiểu... Tiểu... Tiểu tổng.” Diệp Mạc nhìn người đàn ông đứng ngay trước cửa phòng vệ sinh, trong chớp mắt, chỉ cảm thấy cả người mình bị chôn vùi trong vực sâu băng hàn, ngay cả hô hấp cũng bắt đầu có chút không thông.

“Ở trên đường sao?” Tiểu Tẫn Nghiêm nhắc chân đi vào, ánh mắt như đao bổ về phía Diệp Mạc giờ phút này hai mắt tràn đầy hoảng sợ, cười lạnh “Lá gan của cậu thật không nhỏ a.”

Diệp Mạc theo bản reflex tay từ từ lùi về sau, nơm nớp lo sợ nhìn Tiểu Tẫn Nghiêm đang bước tới phía cậu “Tôi... tôi vừa mới chuẩn bị đi.”

Kiểm mi Tiểu Tẩn Nghiêm nhướng lên, mi tâm tựa hồ ẩn chứa vô số tức giận, gầm nhẹ một tiếng “Con mẹ nó cậu lui thêm bước nữa xem, tôi hiện tại liền giết chết cậu.”

Diệp Mạc lập tức đứng lại, giống như gặp phải đại địch mà run sợ nhìn Tiểu Tẩn Nghiêm đã đi tới trước mặt, lập tức cúi đầu “Tiểu tổng, tôi thật sự định lập tức đi tới đó.”

Tiểu Tẩn Nghiêm nhìn chằm chằm vào Diệp Mạc bị chính mình vây bức ở bên tường, bàn tay lớn vung cao lên, Diệp Mạc nghĩ rằng Tiểu Tẩn Nghiêm muốn tát mình một bạt tai, sợ hãi đến mức vội vã nhắm mắt lại, ai ngờ được Tiểu Tẩn Nghiêm một chưởng nhấn đầu Diệp Mạc lên trên tường, cúi người hôn lên bờ môi Diệp Mạc.

Quá mức điên cuồng, quá mức thô bạo, Diệp Mạc đau đến mắt nhắm chặt lại, đẩy không ra khỏi thân thể vững chắc như núi ở trước người mình, cảm giác đau đớn từ miệng truyền đến khiến Diệp Mạc kêu rên lên thành tiếng.

“A... không... ưm...”

Đầu lưỡi Tiểu Tẩn Nghiêm thâm nhập sâu vào công thành đoạt đất giống như ở trong miệng Diệp Mạc quấy nhiễu một trận long trời lở đất, một tay gắt gao nhấn chặt sau gáy Diệp Mạc, cảm thụ cam liệt hương tửu trong miệng cậu, Tiểu Tẩn Nghiêm biết, nam nhân này đã uống nhiều rượu, uống cùng Diệp Thần Tuấn.

Chỉ là cùng mấy ông trùm lão đồng ở thành phố X đến đây dùng bữa cơm thôi, không nghĩ tới lại trông thấy tên nam nhân này, thủ hạ của hắn báo cáo lại, cậu ta đến cùng với Diệp Thần Tuấn.

Tiểu Tẩn Nghiêm buông cái miệng Diệp Mạc ra, Diệp Mạc thở không ra hơi, môi đã hơi có chút sưng đỏ, con ngươi đen nhánh ướt át nhìn Tiểu Tẩn Nghiêm đầy tia cầu khẩn.

Tay Tiểu Tẩn Nghiêm vuốt trên môi Diệp Mạc, đột nhiên bóp lấy hai má Diệp Mạc, đem khuôn mặt Diệp Mạc nâng lên, Diệp Mạc chỉ cảm thấy xương hai gò đau nhức, gian nan mở miệng nói “Tiểu tổng... tôi không có... nghĩ đến chuyện sẽ lỡ hẹn... tối nay tôi... nhất định sẽ đến đó...”

“Cậu còn có câu nào là sự thật?” Tay Tiểu Tẩn Nghiêm dùng sức chặt chẽ siết lại.

Diệp Mạc vì để mang Diệp Nhã đi, vì để che giấu thân phận thật sự của chính mình, hầu như vẫn đang nói dối, lời nói dối trước và sau không liên tiếp ăn khớp với nhau cuối cùng thì Tiểu Tẩn Nghiêm cũng đã bắt đầu hoài nghi. Tiểu Tẩn Nghiêm không truy hỏi, chỉ là bởi vì hắn muốn biết nam nhân này rốt cuộc muốn diễn trò gì với hắn, có vẻ như chuyện này cũng rất đáng để hắn chờ mong. Nhưng mà dường như nam nhân này lại không muốn chơi với hắn, thậm chí cậu ta chỉ một mực hoảng sợ muốn né tránh hắn.

Diệp Mạc không biết làm sao để biện giải bây giờ, cậu không thể giải thích được mâu thuẫn giữa lời nói trước và sau của chính mình, chẳng nhẽ lại phải đến mức đi nói cho Tiểu Tẩn Nghiêm biết cậu thật sự vốn không phải là Diệp Tuyền.

“Đêm nay cậu đồng ý đi phải chăng có nghĩa là cậu nguyện ý làm tình nhân của tôi rồi?” Tiểu Tẩn Nghiêm lạnh giọng hỏi.

“... Phải” Diệp Mạc thống khổ nói.

Tiểu Tẩn Nghiêm cuối cùng cũng buông tay ra, trên mặt hiện lên nụ cười quỷ dị cao thâm khó dò, thấp giọng nói “Chờ tôi chơi đủ rồi, cậu sẽ được tự do.”

Diệp Mạc không lên tiếng, bị bao phủ trong bóng tối mà Tiểu Tẩn Nghiêm tạo ra, nghe những câu nói này, chỉ cảm thấy sự tuyệt vọng đang vây phủ lấy cậu, đôi mắt vốn đã âm u lại càng thêm tối tăm ẩm đậm không một tia sáng.

“Tối phòng khách của tôi, nơi đó có một đám người đang chờ cậu đến tiếp rượu đấy.” Tiểu Tẩn Nghiêm cười lạnh nói “Bồi bọn họ như cách cậu bồi Diệp Thần Tuấn.”

Tiếp rượu? Đại nào Diệp Mạc choáng váng một hồi, vội vã giải thích “Tôi với Thần ca chỉ là cùng mấy đồng sự trong công ty tụ tập liên hoan thôi, không phải như Tiểu tổng ngài nghĩ tới đâu.”

Tiếng Thần ca phát ra từ miệng Diệp Mạc khiến đuôi lông mày Tiểu Tẩn Nghiêm khó chịu nhíu nhích một chút, hai tay đè lại đôi bờ vai gầy yếu của Diệp Mạc, một chân đột nhiên nâng lên, tăng tăng chống đỡ ở

bụng dưới của Diệp Mạc, theo một tiếng vang trầm thấp, cơ mặt Diệp Mạc gần như vặn vẹo dính vào nhau, cậu đau đớn ôm bụng ngồi xổm xuống.

“Tôi ở phòng 525 trên lầu, tôi cho cậu trong vòng mười phút phải đến đây” Tiểu Tẫn Nghiêm âm lãnh nói xong liền xoay người rời khỏi phòng vệ sinh, vừa rời đi, ngón tay khẽ xoa làn môi mới vừa hôn môi Diệp Mạc.

Loại xúc cảm này... thật quen thuộc, quen thuộc đến mức khiến hắn vừa nảy suy nghĩ chút nữa mất đi không chế...

Đây là biểu hiện của sự nhu nhược, Tiểu Tẫn Nghiêm quyết không cho phép chính mình lại vì tình cảm mà mất đi không chế.

Đau nhức ở bụng vẫn chưa biến mất, Diệp Mạc chống đỡ trên vách tường lạnh lẽo miễn cưỡng đứng dậy, nghĩ đến lời Tiểu Tẫn Nghiêm mới vừa nói qua, trong lòng vốn tĩnh mịch đột nhiên sôi trào lên đầy cảm phẫn.

Cậu có thể bị Tiểu Tẫn Nghiêm đùa bỡn, có thể thuyết phục bản thân mình vì sinh tồn mà sa đoạ, nhưng cậu chỉ có thể sa đoạ ở duy nhất trên một người là Tiểu Tẫn Nghiêm, đó là bởi vì bất đắc dĩ, sa đoạ với một người là tiện nhân, nếu trong cả một đám người thì cậu chính là một nam kỹ.

Diệp Mạc chậm rãi đi ra khỏi phòng vệ sinh, ánh mắt từ từ trở nên kiên định, nếu như đêm nay cậu chết rồi, Diệp Mạc chỉ hy vọng ông trời đừng cho cậu cơ hội sống lại nữa, nếu như còn sống sót...

62. Quyển 1 - Chương 61: Ngồi Bên Cạnh Trịnh Tổng Đi

Tiểu Tẫn Nghiêm khí lực rất lớn, từng làm qua lính đánh thuê, một quyền toàn lực của hắn thậm chí có thể đánh chết một người sống, Diệp Mạc có thể cảm giác được vừa nãy là Tiểu Tẫn Nghiêm đã hạ thủ lưu tình, mặc dù cậu vẫn bị một đòn lúc nãy làm cho xây xẩm mặt mày hao tổn sức lực.

Diệp Mạc không biết nên nói thế nào với Diệp Thần Tuấn, đi vào phòng khách riêng của Tiểu Tẫn Nghiêm nhất định sẽ không có cách nào trở lại chỗ Diệp Thần Tuấn, nếu để cho Diệp Thần Tuấn biết cậu lại bị Tiểu Tẫn Nghiêm cưỡng bức, lấy tính cách của Diệp Thần Tuấn nhất định sẽ xảy ra xô sát với Tiểu Tẫn Nghiêm, mà Tiểu Tẫn Nghiêm là ai chứ, hắn làm sao có khả năng khoan dung kẻ bất kính đối với hắn.

Nghĩ tới nghĩ lui, Diệp Mạc vẫn là gọi điện thoại cho Diệp Thần Tuấn, lấy lý do cậu đã uống hơi nhiều nên cảm thấy trong người không được thoải mái nên đã sớm đi về, Diệp Mạc phải bịa đủ lời giải thích mới ngăn được Diệp Thần Tuấn cấp thiết quan tâm hỏi han này kia. Sau khi cúp điện thoại, Diệp Mạc phát hiện, kể từ khi biến thành Diệp Tuyền, miệng cậu đầy những lời nói dối, có khi đến một ngày nào đó, bản thân cậu sẽ chẳng còn là Diệp Mạc mà cũng không phải là Diệp Tuyền.

Tiểu Tẫn Nghiêm đã bao hết toàn bộ phòng khách ở tầng cao nhất, ở bên trong cùng mấy tên đàn ông có quyền thế tại thành phố X ăn uống, trò chơi của những gã đàn ông xưa nay không thiếu màu sắc, dĩ nhiên ý nghĩa khác hoàn toàn với tiệc liên hoan của Diệp Thần Tuấn và những nhân viên cao cấp trong công ty, Tiểu Tẫn Nghiêm cùng những người này dùng cơm đơn giản là để giết thời gian, hoặc đoán xem kẻ nào có giá trị đối với hắn, hoặc để đạt được một số mục đích thương mại có lợi cho hắn.

Có rất ít người biết được khách sạn xa hoa nhất thành phố X này là thuộc tài sản của Hoàng Sát (Jian: đậu, cái mồm gì cũng của thằng này hết vại =.) Tiểu Tẫn Nghiêm ở tầng năm sai người trang bị một gian phòng khách dành riêng cho hắn, khác hoàn toàn với những phòng khách chuyên dùng bày tiệc khác, tất cả những thứ trang trí trong này đều có giá trên trời, bất kể là đèn treo lưu ly xa hoa, hay là ghế dựa làm bằng da thật làm bằng da ghế dựa... Bên trong gian phòng ngập tràn mùi rượu cùng khói thuốc, trong không khí tràn đầy mùi nước hoa son phấn dày đặc. Bốn, năm tên đàn ông ngồi trên salông xung quanh, bên cạnh mỗi tên đàn ông đều có ít nhất hai cô gái trẻ đẹp hoặc là nam nhân thanh tú, trên bàn ăn đã mở ra vài chai rượu.

Tiểu Tẩn Nghiêm ngồi ở trên ghế dựa chính giữa, bên cạnh là Lâm Nhu Nhân trang điểm nhẹ nhàng tinh xảo, phía sau là Mạnh Truyền Tân bảo tiêu sống lưng đứng thẳng tắp, gương mặt trang nghiêm lạnh lẽo.

Mấy tên đàn ông mà Tiểu Tẩn Nghiêm tiếp đãi lần này đều là những nhân vật danh tiếng lẫy lừng tài sản kếch xù ở thành phố X thậm chí là trên quốc tế, có ông trùm giới bất động sản, vương giả giới châu bảo, hay là quan viên chính phủ cao cấp tại thành phố X...

“Lão già Diệp Trọng Quang kia mất đi, toàn bộ hoạt động kinh tế ở thành phố X hầu như đều do Tiểu tổng ngài nắm trong lòng bàn tay, thực sự là hậu sinh khả úy a.” Một gã đàn ông nhìn qua hơn bốn mươi tuổi cười ha hả nói, trong lồng ngực ôm một cô gái trẻ trung xinh tươi, là tiểu minh tinh mới nổi đáng vẻ quyến rũ câu nhân, một câu hậu sinh khả úy của gã tự nhiên đem thân phận trưởng bối của chính mình nâng lên.

“Tiền tổng nói hay lắm.” Một nam nhân ngồi ở phía đối diện Tiểu Tẩn Nghiêm chỉ mới hơn ba mươi tuổi, Trịnh Khắc Nam khẽ cười nói “Các nơi trên thế giới đều có bất động sản của ngài, nhưng tài sản của bản thân gộp lại cũng không bằng một nửa Tiểu tổng, này cũng khó trách Tiền tổng lại khiêm tốn như vậy.”

“Đúng đấy.” Tiền tổng cười lạnh một tiếng “Trịnh tổng nói không sai, chỉ là tại hạ nghe nói danh xưng châu báu đại vương ngài cũng có một nửa thị trường là dựa vào Tiểu tổng vận chuyển, không biết là thật hay giả.”

Tả nói hữu ngữ, chê cười, hoàn toàn xoay chung quanh Tiểu Tẩn Nghiêm, chỉ là trong cuộc ngầm công kích lẫn nhau của bọn họ, Tiểu Tẩn Nghiêm ở trong lời nói của bọn họ chính là một nhân vật thần thánh cao cao tại thượng.

Tiểu Tẩn Nghiêm mặt không hề cảm xúc ngồi ở trên salông, Lâm Nhu Nhân ngồi bên cạnh rất dịu dàng lần lượt rót đầy rượu giúp hắn, ánh mắt mềm mại như nước thỉnh thoảng liếc nhìn về phía Tiểu Tẩn Nghiêm bên cạnh, nhìn ngũ quan tuấn tú lãnh khốc cường tráng, Lâm Nhu Nhân cảm thấy tim mình như đập nhanh hơn. Tiểu Tẩn Nghiêm hoàn mỹ có hết thấy tất cả mỹ lực mê người của một nam nhân thành công, chỉ cần một thân toả khí chất bức người kia cũng đã đủ khiến cho hết thấy nữ nhân đều không dời nổi mắt.

Bữa tiệc rất nhanh liền trở nên sôi nổi, sau khi hết châm chích nhau thì bắt đầu hạn chế nói chuyện về thương trường, đều là đàn ông, thoát khỏi vỏ bọc áo quan giày da, tự nhiên đề tài bắt đầu quay chung quanh tử sắc tình. Ham muốn đối với những tên đàn ông thượng cấp này mà nói mức hưởng thụ vượt rất xa người thường.

Mấy tên đàn ông tiếp rượu trò chuyện với nhau đồng thời ôm ấp nam nhân của mình hoặc giữa hai chân nữ nhân bên cạnh mình có chút kịch liệt trực tiếp đưa tay luồn vào quần áo, nhưng vẫn cười cười nói nói dùng một cái tay khác nâng ly rượu uống. Uống say có thể trực tiếp mang người bên cạnh thuê phòng nghỉ tại đây, là khách quen, nơi này tự nhiên sắp xếp phòng VIP riêng cho bọn họ.

Ánh mắt Tiểu Tẩn Nghiêm thỉnh thoảng nhìn ra phía cửa, đáy mắt tuấn lạnh càng thêm âm hàn, Lâm Nhu Nhân có thể cảm giác được Tiểu Tẩn Nghiêm đang toát ra hàn ý, chỉ là không biết lý do tại sao, lúc này còn rất tốt, vừa mới đi phòng vệ sinh một chút trở về thì biểu hiện trên gương mặt liền trở nên lạnh liệt như vậy, lại có chút giống như là đang chờ mong điều gì đó.

“Tẩn ca.” Lâm Nhu Nhân nhẹ giọng dịu ngọt kêu lên một tiếng, ngón tay mềm mại tinh tế tiến vào giữa hai chân Tiểu Tẩn Nghiêm nhẹ nhàng ma sát, thân thể từ từ dán vào. (Jian: xà quần mắc ghét >.<>

Tiểu Tẩn Nghiêm không có phản ứng gì, căn bản Tiểu Tẩn Nghiêm chẳng hề chú ý đến cái tay đang muốn khơi gợi dục vọng ở hắn, tâm tư hắn đã sớm đặt tại nơi khác, trong lòng từ từ dấy lên cảm tức, tên nam nhân kia xem lời của hắn là cái gì.

Bên trong giữa lúc mọi người đang trò chuyện ồn ã, cửa phòng khách đột nhiên vang lên tiếng gõ, nghĩ rằng phục vụ đến mang rượu và đồ ăn đến, Tiền tổng mở miệng trước nói một tiếng vào đi.

Cửa bị mở ra, Diệp Mạc bước chân đi vào, trong khoảnh khắc thấy rõ người đã đến, khoé miệng Tiểu Tẩn Nghiêm từ từ nhếch lên, xao động vì chờ đợi cùng với khí tức lạnh băng vẫn bao phủ toàn thân tựa hồ trong khoảnh khắc ấy cũng đã rút đi hết, Tiểu Tẩn Nghiêm lạnh lùng nhìn Diệp Mạc, hờ hững nói một tiếng “Cậu đến cũng quá trễ.”

Tất cả mọi người thấy Tiểu Tẩn Nghiêm mở miệng nói như vậy liền dồn dập ngẩng đầu lên nhìn về phía cửa.

Diệp Mạc đối với cảnh tượng trước mắt có chút giật mình không kịp đề phòng, nơi này trang bày có chút quá mức xa hoa, những gã đàn ông nhìn qua giàu nứt đổ vách ngồi chung quanh bàn ăn lớn, có người ôm nam nhân trong lòng, có người ve vuốt đùa giỡn với nữ nhân.

Bên trong gian phòng dày đặc mùi rượu và khói thuốc, Diệp Mạc không khỏi nhíu nhíu mày, đi vào, cố gắng không để ý đến những ánh mắt kỳ quái đang tập trung hướng về phía cậu, Diệp Mạc khẽ cúi đầu mím môi, vẻ mặt không hiện ra quá nhiều cảm xúc, khuôn mặt thanh tú mỹ hảo thuần khiết cùng với khí chất lãnh tĩnh trên người giờ phút này lại khiến cho Trịnh Khắc Nam hai mắt hơi sáng lên.

“Xin lỗi, tôi tới trễ.” Diệp Mạc nhẹ giọng nói.

Tiểu Tẩn Nghiêm nhắc mi mắt, gương mặt anh tuấn vẫn giữ vẻ lạnh tuyết, tùy theo chỉ vào Trịnh Khắc Nam ngồi phía đối diện, gần giọng nói “Ngồi bên cạnh Trịnh tổng đi.”

63. Quyển 1 - Chương 62: Chìm Xuống

“Đây là... người yêu của Tiểu tổng?” Trịnh Khắc Nam thận trọng hỏi, lúc trước giới truyền thông vốn vấp đưa tin bàn luận thành tiêu điểm nên Trịnh Khắc Nam cũng có xem qua một chút, thế nên tự nhiên hẳn biết về Diệp Mạc.

Tiểu Tẩn Nghiêm hừ lạnh một tiếng, chén rượu trong tay nhẹ nhàng chuyển động, như trào phúng lại như khinh thường “Trịnh tổng kể chuyện cười rồi, cậu ta hiện tại, chỉ là một trong những tình nhân của tôi mà thôi.”

Trịnh Khắc Nam bỗng nhiên tỉnh ngộ, cách đây không lâu đã có lời đồn đại Tiểu Tẩn Nghiêm và người thanh niên này chia tay, không nghĩ tới đúng là sự thật. Ánh mắt Trịnh Khắc Nam càng thêm lớn mật hùng hực nhìn về phía Diệp Mạc lúc này cúi thấp đầu mặt không hề có cảm xúc.

Ở trong vòng tròn của những người này, tình nhân là loại có thể tặng qua tặng lại lẫn nhau...

“Còn chưa tới ngồi bên cạnh Trịnh tổng?” Tiểu Tẩn Nghiêm lạnh lùng nhấn mạnh lại một lần nữa với Diệp Mạc. (Jian: *mài dao* bà băm mài làm gỏi >.<>)

Diệp Mạc siết chặt nắm tay, mắt một hồi lâu mới xoay người hướng về phía Trịnh Khắc Nam, mới vừa đi tới bên cạnh Trịnh Khắc Nam, Diệp Mạc còn chưa kịp ngồi xuống thì Trịnh Khắc Nam đột nhiên vươn một tay ra nắm lấy tay Diệp Mạc dùng lực kéo mạnh xuống khiến cả người Diệp Mạc thuận thế ngã vào trong lòng ngực Trịnh Khắc Nam, Diệp Mạc sợ hãi đến thấp giọng kêu lên một tiếng, vội vã từ trong lòng ngực Trịnh Khắc Nam giãy dụa muốn đứng dậy, nhưng Trịnh Khắc Nam cố ý một tay đặt phía sau lưng Diệp Mạc không cho cậu đứng dậy.

Tầm mắt Trịnh Khắc Nam cố tình liếc nhìn Tiểu Tẩn Nghiêm một chút, thấy Tiểu Tẩn Nghiêm vẫn bình thản lạnh lùng uống rượu cùng Lâm Nhu Nhân bên cạnh cần tai nói gì đó, lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, xem ra Tiểu Tẩn Nghiêm thật sự không thêm để ý đến tên tình nhân này.

Trịnh Khắc Nam thiên tính cuồng dã, chuyện kinh doanh châu báu vô cùng thuận lợi tiền bạc như nước càng khiến cho Trịnh Khắc Nam coi trời bằng vung, ở cái thành phố này, ngoại trừ Tiểu Tẩn Nghiêm ra hẳn căn bản không đem bất luận người nào để vào trong mắt, muốn thứ gì cũng có được dễ như trở bàn tay, đi uống rượu rất thoải mái, không bị gò bó trong bất cứ trường hợp nào, tự nhiên muốn làm cái gì thì làm cái đó.

“Trịnh tổng quá nóng ruột rồi.” Một người đàn ông nói đùa “Tiểu tổng chỉ là để cậu ta đến ngồi bên cạnh ngài, ngài có phải là đã hiểu sai gì rồi không?”

Trịnh Khắc Nam lúc này mới buông tay ra để Diệp Mạc từ trong lòng ngực mình ngồi trở lại trên ghế bên cạnh, áo sơ mi trắng trên người Diệp Mạc bị Trịnh Khắc Nam vò có chút ngổn ngang, vì thế nên vừa ngồi xuống, Diệp Mạc theo bản năng chỉnh y phục trên người lại đằng hoàng, đầu hơi cúi thấp, bởi vì vừa nãy đột nhiên kinh hãi mà sắc mặt vẫn còn chút bối rối, con người trong suốt của cậu tựa hồ lộ ra một chút oan ức, tư thế ngồi cũng trở nên dè chừng câu nệ, sức hấp dẫn của cậu trong mắt mấy gã đàn ông so với mấy nam nhân tiếp rượu quả thực vượt rất xa.

Trịnh Khắc Nam không thể dời nổi mắt, nam nhân trước mắt này tựa hồ trời sinh có sự tinh khiết mà nữ nhân thiếu hụt cùng với khí chất lạnh lạnh mà nam nhân thiếu hụt, một nam nhân như vậy thực sự hiếm thấy.

“Tiểu tổng thực sự là có phúc lớn, ngay cả cháu ngoại của Diệp Trọng Quang cũng có thể đem ra làm tình nhân. Diệp Trọng Quang nếu như biết được, nhất định có thể tức giận đến đội mồ sống lại đi.” Trịnh Khắc Nam không quên khen tặng nói.

Không có Diệp Trọng Quang bảo hộ, giờ khắc này Diệp Mạc tự nhiên trở thành một kẻ rất bình thường trong mắt tất cả mọi người.

Diệp Mạc vẫn khẽ cúi đầu khiến Tiểu Tẩn Nghiêm căn bản không thấy rõ được vẻ mặt Diệp Mạc, đặc biệt gọi cậu tới đây, Tiểu Tẩn Nghiêm chính là muốn nhìn thấy được vẻ mặt quần bách không dặt dưng thân không biết làm sao của Diệp Mạc, tựa hồ chỉ có như vậy, Tiểu Tẩn Nghiêm mới sẽ cảm thấy khoan khoái, phảng phất mới xóa bỏ được ảo giác nhìn thấy người yêu trên người nam nhân này.

“Không tính là phúc khí gì, chỉ là một công cụ làm ấm giường thôi.” Tiểu Tẩn Nghiêm dựa trên ghế ngồi, lười biếng tùy ý nói.

Những gã đàn ông đang ngồi ở đây đều là những hỗn thế lão đạo tinh ranh khôn khéo, tất cả mọi người trong lòng tự nhiên tám chín phần đều đã đoán được chuyện quan hệ yêu đương giữa Tiểu Tẩn Nghiêm và Diệp Mạc trước đây có thể chỉ là để đạt được mục đích gì đó không thể cho ai biết, toàn bộ tài sản của Diệp Trọng Quang đều bị Tiểu Tẩn Nghiêm thôn tính, đây chính là minh chứng tốt nhất, chỉ là không ai dám vạch trần ra mà thôi.

Nhìn cháu trai được sủng ái hết mực của lão đồng tập đoàn lớn còn suýt trở thành người kế thừa kết quả ở trong miệng Tiểu Tẩn Nghiêm trong miệng chỉ là một thứ làm ấm giường, lúc này Trịnh Khắc Nam gần như có thể kết luận, cho dù đêm nay hắn có ngủ với nam nhân này thì Tiểu Tẩn Nghiêm cũng sẽ chẳng chú ý đến.

Trịnh Khắc Nam chỉ thích nam sắc, đây là chuyện mà trong giới kinh doanh ai ai cũng đều biết, những người này càng rõ ràng, yêu cầu của Trịnh Khắc Nam đối với bạn tình rất cao.

“Trịnh tổng, ngài xem ngài làm người ta sợ rồi kìa.” Tiền tổng khẽ cười nói, dáng vẻ dè chừng câu nệ của Diệp Mạc thực sự khiến cho người khác không nhận được muốn khiêu khích.

“Bảo bối, cùng anh uống hai ly nhé?” Trịnh Khắc Nam tự mình rót đầy rượu vào ly Diệp Mạc, cười cực kỳ thích thú, thân hình Diệp Mạc lại nhỏ gầy, ở trong mắt Trịnh Khắc Nam cậu giống như một con thú nhỏ bất lực.

Diệp Mạc ngẩng đầu lên, nhìn ly rượu trên bàn trước mắt, lạnh nhạt nói “Cảm ơn” Nói xong, bưng ly rượu lên, một hơi uống cạn sạch.

“Tốt! Diệp tiên sinh tửu lượng thật tốt” Trịnh Khắc Nam cao giọng nói, bất tri bất giác đã thay đổi cách xưng hô, dường như nắm được cái gì đó mới mẻ, hai mắt tỏa sáng say mê nhìn chằm chằm Diệp Mạc, tay nhẹ nhàng vuốt ve eo Diệp Mạc.

Diệp Mạc vốn dĩ đã uống không ít rượu, đã sắp đến cực hạn rồi thế nên Diệp Mạc nhiều nhất chỉ có thể uống thêm một hai ly.

“Tình nhân của Tiểu tổng quả nhiên khác biệt, nam nhân chính là nam nhân, không có một chút đáng về kệch cỡm nào cả” Trịnh Khắc Nam cười ha hả nói, theo đó nhanh chóng nâng mặt Diệp Mạc lên, ở trên gò má Diệp Mạc hôn một cái thật kêu, khiến cho Diệp Mạc giật mình cả kinh, còn chưa kịp phản ứng thì người kia cũng đã rời khỏi mặt cậu, ngoài trừ kinh hãi hiện ra ngoài mặt, thì chính là buồn nôn.

Tiểu Tẩn Nghiêm nhìn thấy cảnh này, mi tâm hấn khẽ động dậy, dường như cố hết sức thu lại tầm mắt, nâng lên ly rượu đã được Lâm Nhu Nhân rót đầy uống một hơi cạn sạch, nhưng làm thế nào cũng không cảm nhận được vị rượu cay nồng. Nội tâm cứ tưởng đã lắng xuống nhưng lúc này đây tựa hồ lại trở nên xáo động.

Tính tình Trịnh Khắc Nam phóng khoáng, có thể nói bất kỳ đề tài mở rộng nào, thế nên lúc này Trịnh Khắc Nam nghĩ cái gì liền nói cái đó, ở trong mắt hắn, những nam nữ tiếp rượu này chỉ có giá trị khi ở trên giường, khi nói chuyện đương nhiên chẳng cấm kỵ cái gì.

“Chính là không biết có tư vị như thế nào” Trịnh Khắc Nam có thâm ý khác nhìn Tiểu Tẩn Nghiêm cười, một tay đã ôm lấy eo Diệp Mặc.

“Trịnh tổng muốn biết thì cứ ném thử” Tiểu Tẩn Nghiêm từ đầu đến cuối vẻ mặt vẫn không thay đổi, phi thường bình tĩnh nói, giống như Diệp Mặc với hắn là một người hoàn toàn xa lạ không có quan hệ gì. Có điều, chẳng phải vốn là như vậy sao.

“Vậy thì thật cảm tạ Tiểu tổng đã ban thưởng” Tâm trạng Trịnh Khắc Nam vô cùng phấn khởi, nâng lên một ly rượu cao hứng hướng về phía Tiểu Tẩn Nghiêm kính rượu.

Diệp Mặc giật mình nhìn Tiểu Tẩn Nghiêm, liền như vậy, chính cậu đã bị một câu nghe thật đơn giản của Tiểu Tẩn Nghiêm triệt để đánh rơi vào địa ngục không một lối thoát. Diệp Mặc lúc này tựa như bị chôn vùi trong tầng tầng lớp lớp băng hàn, cậu đã sớm biết trước kết cục của bản thân khi đến đây, nhưng cậu vẫn cố gắng hết sức duy trì nhịp tim trước khi nó suy kiệt mất, nhưng rốt cuộc hiện tại, tâm cậu vẫn toàn bộ hạ trầm, chìm xuống...

64. Quyển 1 - Chương 63: Tại Sao Kẻ Chết Không Phải Tiểu Tẩn Nghiêm?

Tiểu Tẩn Nghiêm tùy ý ngắt đầu muốn đối đầu với ánh mắt của Diệp Mặc, hắn muốn biết nam nhân sớm đáng phải chết trong tay hắn giờ khắc này sẽ có biểu hiện ra sao, khủng hoảng? Đáng thương? Hay là vui mừng khi cậu ta lại vỡ được một kim chủ khác?

Đáng tiếc là, Tiểu Tẩn Nghiêm chẳng nhìn thấy được gì cả, Diệp Mặc vẫn khẽ cúi thấp đầu, giống như thân thể đã hoàn toàn bị đóng băng không nhìn ra có bất kỳ động tĩnh gì, không biết Trịnh Khắc Nam ở bên dưới làm động tác gì, Diệp Mặc bị đau đến mi tâm nhú lại, mặt cũng thuận theo đó mà ngược lên, ánh mắt cậu rơi vào nam nhân duy nhất ở đây mà cậu biết, Tiểu Tẩn Nghiêm.

Vừa giống cầu viện lại vừa giống cầu xin, trong đôi con ngươi đen láy của Diệp Mặc tựa hồ bao hàm quá nhiều xúc cảm phức tạp, lẳng lặng đối đầu với tầm mắt của Tiểu Tẩn Nghiêm, muốn nói gì đó nhưng lại ngưng lại, trên khuôn mặt thanh tú trắng nõn hiện lên vẻ ảm đạm yếu đuối, dường như người chết đuối vỡ được khúc gỗ nhưng lại có kẻ chặt đứt khúc gỗ đó, thê lương đáng thương. Diệp Mặc chỉ mong, cho dù cậu chỉ còn một chút hy vọng rất nhỏ nhoi, cậu cũng vẫn mong chờ, Tiểu Tẩn Nghiêm có thể cứu giúp cậu.

Biểu hiện bàng hoàng cầu xin của Diệp Mặc giống như một thứ vũ khí lợi hại đâm vào nơi nào đó mềm yếu nhất trong nội tâm của Tiểu Tẩn Nghiêm, Tiểu Tẩn Nghiêm cảm thấy thật sự hỗn loạn, lồng ngực như có vật gì đó chèn vào nặng nề, lập tức mặt không hề cảm xúc rời khỏi ánh mắt Diệp Mặc, rút một điều thuốc ra ngậm trong miệng, Lâm Nhu Nhân ngồi bên cạnh lập tức lấy bật lửa trên bàn giúp Tiểu Tẩn Nghiêm châm lửa.

Tiểu Tẩn Nghiêm không muốn thừa nhận, hắn bị nam nhân kia gây ra biểu hiện yếu lòng ở phương diện tình cảm, một kẻ cả đời giết chóc tuyệt đối tàn nhẫn, ngoại trừ người con trai kia ra, hắn chưa từng luyến tâm đối với bất kỳ thứ gì, Tiểu Tẩn Nghiêm phun ra vòng khói lan tỏa, trong người một lần nữa lóe lên khí tức lạnh lẽo.

Nhìn Tiểu Tẩn Nghiêm giây phút này tỏ ra hờ hững lơ đãng, tuyệt vọng đầy trời bao phủ bữa đánh về phía Diệp Mạc, Diệp Mạc một lần nữa bất lực cúi đầu.

Cậu làm sao lại đi hy vọng chứ, hắn ta là kẻ đê tiện căn bản, hắn ta là tên cầm thú, hắn ta chỉ có thể là ác ma ép cậu đi đến bước đường tuyệt vọng. Số mệnh đã an bài sao? Bất luận cậu có phải là Diệp Mạc không, cậu đều trốn không được.

Vậy cậu còn sống để làm gì... Thế giới này có Tiểu Tẩn Nghiêm, thì căn bản sẽ chẳng có chốn để cậu đặt chân đến, chỉ là một lao tù, cho dù có rỉ sét loang lổ, cũng vẫn kiên cố không thể nào phá vỡ để chạy thoát.

Tất cả biểu hiện trên gương mặt Diệp Mạc đều rơi vào đáy mắt Trịnh Khắc Nam, tâm hắn ta như bị rung động bởi vẻ thê lương tuyệt mỹ đó, điều này khiến cho Trịnh Khắc Nam cảm thấy miệng lưỡi khô khốc.

Uống rượu đủ rồi, Trịnh Khắc Nam là người đầu tiên nói muốn ngừng lại, trong bữa tiệc, tất cả mọi người đều có thể nhìn ra Trịnh Khắc Nam cực kỳ ân cần đối với Diệp Mạc, tuy rằng Diệp Mạc đáp lại rất lạnh lùng, nhưng Trịnh Khắc Nam vẫn thấy hứng thú mà dán vào Diệp Mạc rồi nói rất nhiều.

Tàn tiệc, dựa theo quy tắc cũ đi đến Thiên Đường hưởng thụ, Trịnh Khắc Nam lại bỗng nhiên hai tay vươn ra ôm lấy Diệp Mạc, cười ha hả nói “Tôi không bồi mọi người được rồi, tên tiểu tử Tiểu tổng ban thưởng vừa này đã cứu tôi, nếu không ra tay thì thật là...”

Mọi người liền cười rộ lên, Tiền tổng khẽ cười nói “Kỹ thuật nam kỹ ở Thiên Đường là cực phẩm hạng nhất, Trịnh tổng thật sự không đi?”

Trịnh Khắc Nam cười ha hả, cúi đầu ở trên mặt Diệp Mạc hôn một cái “Những tên kia đều quá đơ bản, so với người này, không giống nhau.”

Khuôn mặt Diệp Mạc không hề biểu lộ cảm xúc gì khi bị Trịnh Khắc Nam ôm, cũng không phản kháng, dường như đã buông xuôi khuất phục, yên lặng đem đầu tựa trước ngực Trịnh Khắc Nam, mí mắt mở một nửa, tất cả đều là ảm đạm lạnh lẽo.

Tiểu Tẩn Nghiêm nhìn Diệp Mạc lúc này, xáo động trong lồng ngực càng lúc càng tích tụ dâng đầy.

“Vậy không quấy rầy Trịnh tổng nữa” Tiểu Tẩn Nghiêm hờ hững buông một tiếng, sau đó xoay người rời đi, đáy mắt đen tối phủ lên một tầng phức tạp hỗn loạn, vẻ mặt lãnh đạm lạnh băng như cương thi của Diệp Mạc như một chiếc mũ dính gai mạnh mẽ đâm vào đáy lòng Tiểu Tẩn Nghiêm. Có điều, nó chỉ diễn ra trong nháy mắt.

“Bảo bối, em là của tôi rồi.” Trịnh Khắc Nam ôm lấy Diệp Mạc vui sướng cười cười, chân bước hướng về phía thang máy đi đến, trên lầu có phòng tổng thống, hết thấy mọi thứ bên trong đều đã chuẩn bị sẵn sàng.

.....

Trên xe, Lâm Nhu Nhân ngồi bên cạnh Tiểu Tẩn Nghiêm, nhìn vẻ mặt yên tĩnh đến đáng sợ của Tiểu Tẩn Nghiêm, Lâm Nhu Nhân liền biết điều không nói câu nào.

Ánh mắt Tiểu Tẩn Nghiêm hướng ra bên ngoài cửa sổ, cảnh đêm náo nhiệt phồn hoa lướt qua giờ phút này nhạt nhẽo trống rỗng trong mắt hắn, giống như dòng thủy lưu khô khan vô lực, Tiểu Tẩn Nghiêm xoa xoa mi tâm, hạ kính xe xuống phun ra luồng khói, có đôi khi, mùi khói thuốc lại là thứ tốt nhất để loại trừ tạp niệm trong đại não.

Tốc độ xe rất nhanh, cách khách sạn ngày càng xa, mà sắc mặt Tiểu Tẩn Nghiêm cũng ngày càng trở nên âm u, tính cách tàn nhẫn tuyệt tình, kiên định sắc bén, Tiểu Tẩn Nghiêm xưa nay chưa từng một lần do dự thiếu quyết đoán, ngay cả khi từng đối xử với người mà hắn yêu nhất, cũng đều lấy thủ đoạn hung hăng tàn bạo để trói buộc người đó, thế nhưng, về bi thương của nam nhân kia trong bữa tiệc, cùng với vẻ lạnh lùng khi bị Trịnh Khắc Nam ôm vào lồng ngực, lại làm cho Tiểu Tẩn Nghiêm nội tâm nôn nóng bất an.

Thật ra Tiểu Tẩn Nghiêm hiểu rất rõ thứ tình cảm phát sinh ở trong lòng hắn là gì, đó chính là hình ảnh Diệp Mạc lưu lại, là nỗi tư vương yêu hận thấp hèn đáng thương của chính hắn, trùng hợp lại hiện hữu trên người một nam nhân khác mà thôi, ngay thời điểm hắn nhớ nhung nhất cảm hận nhất người hắn yêu nhất, thì nam nhân kia lại ở trước mặt hắn tự nhiên làm ra dáng vẻ giống hệt như người hắn yêu, dù biết rõ ràng cậu ta không phải người kia, nhưng thật buồn cười là hắn vẫn bị ảo ảnh hoa mắt lừa gạt nhiều lần như vậy.

Để cậu ta đi, đại khái cũng sẽ triệt để cắt đứt tất cả... Sớm nên để trở về cuộc sống bình thường, sớm nên bỏ đi cái đoạn yêu hận hèn yếu kia...

Tiểu Tẩn Nghiêm hít mạnh một hơi thuốc, muốn tách khỏi đầu óc cái hình ảnh Diệp Mạc ở trong bữa tiệc hướng về phía hắn lộ ra vẻ mặt cầu viện, nhớ tới điều này, hắn sẽ tỏ ra mềm lòng, hắn quyết không cho phép tâm mình trở nên mềm yếu.

Tiểu Tẩn Nghiêm đột nhiên bóp tắt điếu thuốc trong tay, xoay người hôn Lâm Nhu Nhân, không một chút ôn nhu mà cắn môi Lâm Nhu Nhân, Lâm Nhu Nhân bị đau, nhưng cũng chủ động đưa tay tới ôm lấy cổ hắn, Tiểu Tẩn Nghiêm cho dù cuồng dã, nhưng cô vẫn rất yêu thích.

.....

“Bảo bối, vừa nãy nhìn em trong bữa tiệc diễm đam đáng yêu, khiến tôi sắp đau lòng chết rồi.” Trịnh Khắc Nam vừa nói vừa không thể chờ đợi được nữa mà thoát y phục của chính mình.

“Tôi lúc nãy đổ hơi nhiều mồ hôi... có thể đi tắm không...” Diệp Mạc gượng gạo cố mỉm cười, nhẹ giọng nói.

Trịnh Khắc Nam có chút nôn nóng, nhưng nhìn khuôn mặt thanh tú của Diệp Mạc, vẫn gật đầu.

Diệp Mạc vừa bước vào phòng tắm liền khóa trái cửa lại, giờ phút này Diệp Mạc giống như con thú bị thương đang cựa kè bên bờ vực tử vong, hiện thực tàn khốc đang rút đi toàn bộ hô hấp của cậu, cậu đã tuyệt vọng đến hai lần, đối thủ là cùng một người, hơn nữa căn bản cậu chẳng có một chút cơ hội nào để phản kháng.

Còn chưa tới một trăm ngày nữa, Diệp Mạc tự cười nhạo chính mình, cơ hội sống lại lần thứ hai liền như vậy bị cậu lãng phí đi mất, rõ ràng cậu đã từng vì bản thân thoát khỏi lao tù của Tiểu Tẩn Nghiêm mà mừng như điên, rõ ràng cậu đã tin chắc rằng bản thân có thể sống sót vượt qua tất cả những cửa ải khó khăn nhất, thế nhưng lại bị Tiểu Tẩn Nghiêm dùng phương thức đề hèn thúc ép đẩy cậu về bờ vực tuyệt vọng, rõ ràng cậu đã cố gắng sống sót như vậy cơ mà... cậu muốn sống như vậy cơ mà...

Tại sao? Tại sao kẻ chết không phải Tiểu Tẩn Nghiêm?

Diệp Mạc vịn vôi hoa sen mở nước xả xuống, bản thân thì ngồi trên mặt đất men theo vách tường trắng, ở thế giới có sự tồn tại của Tiểu Tẩn Nghiêm, thì chết, chính là một loại giải thoát, Diệp Mạc vẫn luôn cho rằng như thế.

Dòng nước ào ào rơi xuống phun trên người Diệp Mạc, Diệp Mạc thật sự không cam lòng mà nở nụ cười, huyết dịch chói mắt nơi cổ tay cuộn cuộn chảy ra, hai mắt cậu dần dần nhắm lại...

65. Quyển 1 - Chương 64: Tình Nguyện Ngồi Tù

Xe vừa mới dừng lại ở trước cửa Thiên Đường, Tiểu Tẩn Nghiêm liền nhận được điện thoại của Trịnh Khắc Nam.

Diệp Mạc tự sát...

“Đã chết rồi sao?” Tiểu Tẩn Nghiêm nắm vững điện thoại, gương mặt trầm lạnh, bình tĩnh như một khối tượng đá, tâm tưởng như cứng rắn như đá nhưng trong một thoáng nhịp tim như nhảy thót lên giây giũa vụn vụn.

Nghe xong điện thoại của Trịnh Khắc Nam, trên mặt Tiểu Tẩn Nghiêm cũng không biểu hiện ra cảm xúc gì, cánh tay rắn chắc ôm lấy Lâm Nhu Nhân bên cạnh bước chân đi vào Thiên Đường.

Thiên Đường xa hoa mỹ lệ vô cùng, Thiên Đường hưởng lạc bất tận, Thiên Đường có thủ đoạn bòn rút tiền cùng sức lực đặc biệt, là hộp đêm ăn chơi được hoan nghênh nhất dưới trướng Hoàng Sát.

Dưới ánh đèn lung linh, tiếng nhạc vang dội vào màng nhĩ, Tiểu Tẩn Nghiêm lại rời khỏi phòng khách đi tới nhà vệ sinh, lẳng lặng châm một điếu thuốc ngậm vào miệng, trong đầu lần thứ hai lướt qua vẻ mặt bi thương tuyệt vọng của nam nhân kia khi bị Trịnh Khắc Nam ôm vào lòng, ngũ quan luôn quật cường lúc đấy như phủ kín một tầng sương mờ.

Diệp Mạc không chết, Trịnh Khắc Nam đứng lúc đã phát hiện ra, cũng đã phái người đem cậu đến bệnh viện xử lý khẩn cấp, lượng máu chảy ra cũng không lớn nên chỉ nằm viện một buổi tối liền có thể xuất viện.

Một người phải tuyệt vọng đến mức nào mới có dũng khí tự mình cứa dao vào người mình, huống gì, đây lại là nam nhân từng đứng trước mặt hắn run rẩy không ngừng.

Điếu thuốc trên đầu ngón tay Tiểu Tẩn Nghiêm lúc này mới hoàn hồn vút xuống, thật sự rất muốn phủ nhận phần lo lắng trong lòng, nhưng bởi vì thời gian cứ từng chút từng chút một trôi qua mà nỗi lo lắng càng thêm dày đặc, trầm trọng đè nặng nơi lồng ngực. Tiểu Tẩn Nghiêm không thoải mái mà xoa xoa mi tâm, mấy ngày này, nỗi lòng của hắn thật sự, không có cách nào khống chế vững vàng được.

“Sáng mai phái người đem Diệp Tuyền đến biệt thự cạnh biển” Tiểu Tẩn Nghiêm cúp điện thoại, vẻ ám trầm phức tạp trên mặt không ai nhìn thấu nổi.

.....

Diệp Mạc lơ mơ mở mắt ra, chợt phát hiện mình đang nằm ngủ trên giường trong một căn phòng rộng lớn, cách giường không xa là một cửa sổ lớn sát đất áp trên tường, mảnh mảnh vải màu trắng dài một mét chỉ kéo dài đến một nửa, Diệp Mạc mơ hồ nhớ lại, khi cậu tới đang ở bệnh viện truyền dịch thì liền bị mấy người vừa giữ bình truyền dịch vừa đồng thời đưa cậu lên xe đi đến nơi này.

Muốn chống thân thể ngồi dậy, nơi cổ tay lại truyền lên cảm giác đau nhức, Diệp Mạc lúc này mới nhớ tới vết thương nơi tay, vừa giờ lên nhìn, cổ tay cậu bao bọc một tầng băng gạc dày.

Ông trời thật thích trêu đùa, Diệp Mạc nhìn cổ tay mình, không biết là nên khóc hay nên cười, viền mắt hiện lên chua xót, trong miệng khe hờ hờ cười ra tiếng, đã đi đến bước đường tuyệt vọng, cậu mới nghĩ đến quyền sinh, nhưng vì sao lại còn sống sót.

Diệp Mạc không hiểu vì sao cậu khi sống cũng như lúc muốn chết cũng không thoát khỏi dây dưa với Tiểu Tẩn Nghiêm, như là mặc định sẵn từ lâu vậy, cho dù cậu đang là Diệp Tuyền, cũng phải chịu đựng nỗi thống khổ đau đớn trước mặt Tiểu Tẩn Nghiêm như khi là Diệp Mạc.

Nhưng tại sao Tiểu Tẩn Nghiêm lại đối xử với cậu như thế...

Bởi vì cha của Diệp Tuyền đã hại chết cha mẹ của hắn? Hay là bởi vì cậu không vẫy đuôi cầu xin nịnh hót hắn như những người bên cạnh hắn? Hay còn là, bởi vì Tiểu Tẩn Nghiêm thích đem nỗi oán hận gì phát tiết trên người cậu...

Diệp Mạc bước xuống giường, đi tới cửa sổ to lớn sát đất phía trước, đem toàn bộ mảnh vải trắng kéo dài mở ra hết, tia sáng rất yếu ớt, ngoài cửa sổ mây đen dày đặc, Diệp Mạc ngơ ngác nhìn một mảnh sóng biển xô đá tảng, nỗi lòng bay về quá khứ, nhưng trí nhớ trong quá khứ của cậu toàn bộ đều là Tiểu Tẩn Nghiêm, hắn ta giống như trăm nghìn gai nhọn mạnh mẽ đâm sâu xuyên thủng vào máu thịt của cậu, khiến cậu đau đớn khôn cùng, muốn rút ra nhưng không thể nào rút ra được.

“Đang nghĩ gì?”

Diệp Mạc đột nhiên quay đầu lại, chợt nhìn thấy thân hình cao lớn của Tiểu Tẩn Nghiêm đứng phía sau cậu cách đó không xa, tựa tiểu phi tiểu nhìn cậu.

Tiểu Tẩn Nghiêm có chút bất ngờ khi nhìn thấy vẻ mặt Diệp Mạc lúc này, rất lạnh lùng, rất lãnh đạm, trong mắt không một chút kinh hoảng, so với những lần trước nhìn thấy hắn, tựa hồ như đã... trấn định, thành thực hơn rất nhiều.

Về mặt như thế còn không bằng khi cậu tỏ ra kinh hoảng...

“Tại sao muốn chết?” Tiểu Tẩn Nghiêm vừa lạnh giọng nói vừa đi về phía Diệp Mạc. (Jian: hỏi ngu, thế là mãi thì mãi có muốn chết không?)

Diệp Mạc cũng không lùi lại, bình tĩnh nhìn bước chân Tiểu Tẫn Nghiêm đang đi tới, lúc Tiểu Tẫn Nghiêm theo thói quen đưa tay muốn chạm vào mặt của cậu, Diệp Mạc mới lùi lại một bước về phía sau, né tránh.

Về mặt Tiểu Tẫn Nghiêm trở nên nghiêm nghị, tay đột nhiên vươn ra mạnh mẽ nắm lấy cổ tay bị băng bó bằng gạc của Diệp Mạc, gằn giọng nói “Đã chết một lần rồi cậu vẫn còn không thành thật sao?”

Diệp Mạc nén đau, cố gắng tỏ ra bình tĩnh “Anh đã đem tặng tôi cho kẻ khác, hiện tại, tôi thuộc về tôi”

Tiểu Tẫn Nghiêm cứ như là vừa nghe được chuyện cười, khóe môi khẽ nhếch lên, mặt tiến gần đến mặt Diệp Mạc, trầm giọng nói “Cậu là tình nhân tôi dùng 20 triệu đổi lấy, cậu cho rằng trong mắt tôi cái mạng của cậu đáng giá bao nhiêu?”

Diệp Mạc muốn tránh tay Tiểu Tẫn Nghiêm ra, lại bị vây bức đến cửa sổ sát đất phía sau lưng, Diệp Mạc ngoảnh đầu sang một bên, né tránh ánh mắt của Tiểu Tẫn Nghiêm, nhưng rất nghiêm túc mở miệng nói “Tôi sẽ không tiếp tục làm tình nhân của anh, anh đi tố cáo tôi đi, tôi tình nguyện ngồi tù.”

66. Quyển 1 - Chương 65: Cậu Mãi Mãi Cũng Không Chống Lại Tôi Được

Trước nay Tiểu Tẫn Nghiêm nghĩ bản thân chẳng cần gì phải đi tranh thủ cố gắng để lấy một thứ gì cả, thứ hắn muốn, hắn sẽ lấy được, chỉ cần thêm một chút tâm cơ thủ đoạn là liền có để đoạt được, hắn cảm giác mình chẳng thiếu bất cứ thứ gì, đứng ở nơi đỉnh cao, tất cả đều nằm trong tầm mắt của hắn, cần bản chẳng có bất kỳ món đồ gì đáng để hắn phải kiên nhẫn đối xử.

Khi hắn lần đầu tiên phát hiện ra toàn bộ tình cảm tiềm tại của bản thân đều dành hết cho một nam nhân tên Diệp Mạc, trong lòng hắn vô cùng hưng phấn, cảm giác âu yếm ôm ấp thứ mình yêu thích vào trong lồng ngực khiến cho hắn có cảm giác hài lòng thư thái, là loại thỏa mãn hắn chưa từng có, hắn thậm chí có thể từ bỏ cả thế giới của bản thân vì cậu ta, vì cậu ta mà làm tất cả, nhưng đổi lại là cậu ta liều mạng chạy trốn khỏi hắn.

Tiểu Tẫn Nghiêm cảm thấy bản thân thật thất bại, bởi vì cuối cùng người hắn yêu nhất vẫn chạy trốn khỏi hắn, đã chạy thoát mất dạng không thấy hình bóng nữa, chỉ để lại cho hắn nỗi đau đớn dần vệt cùng với hình ảnh cậu ta cứ ám ảnh quanh quẩn lấy hắn.

Đối với Diệp Tuyền, Tiểu Tẫn Nghiêm không thể nào giải thích được cảm giác của mình đối với nam nhân này, thậm chí khi hắn đã giao cậu ta cho Trịnh Khắc Nam thì trong lòng hắn vẫn mơ hồ bất an. Hắn hận cảm giác này, bởi vì nó quá mơ hồ không rõ ràng. Hắn sẽ không bao giờ để tâm đến ai khác ngoại trừ người con trai tên Diệp Mạc, càng sẽ không sinh lòng thương hại với con trai kẻ thù. Nam nhân này mặc dù có quá nhiều hình ảnh giống như Diệp Mạc, nhưng cậu ta chung quy không phải Diệp Mạc, thế nên hắn có thể đem nỗi hận với Diệp Mạc phát tiết ở trên người cậu ta, còn những cái khác, cậu ta cần bản không đáng.

Nhìn ánh mắt kiên quyết của Diệp Mạc, Tiểu Tẫn Nghiêm dùng thân thể chính mình gắt gao chống đỡ lên cửa sổ pha lên áp lấy Diệp Mạc, dùng loại giọng điệu cực kỳ khinh thường thấp giọng nói “Nợ tôi tiền, cậu cho rằng cứ ngồi tù là có thể thoát được sao?”

“Tôi cần bản là không nợ tiền anh, là anh bịa đặt, nếu không có tờ giấy nợ kia, tôi liền...” Diệp Mạc nói còn chưa dứt lời, môi Tiểu Tẫn Nghiêm đã trượt đến bên tai Diệp Mạc, trừng phạt cậu bằng cách cúi đầu ở vành tai Diệp Mạc khéo léo tà ác trêu đùa liếm liếm rồi cắn một cái.

“Cậu liền thế nào?” Hơi thở nóng rẫy của Tiểu Tẫn Nghiêm phả vào bên tai Diệp Mạc, thanh âm mang theo vài phần ngoan độc, thân thể cao lớn kiên lăng đem Diệp Mạc ép sát vào cửa sổ sát đất, thanh âm rất nhỏ nhưng cũng vô cùng đáng sợ “Có tin là bất kỳ lúc nào tôi cũng có thể lại đưa cậu đi không?”

Diệp Mạc bị ép đến khó chịu, có cảm giác như Tiểu Tẫn Nghiêm sắp ép cậu chết giữa tấm pha lê và hắn, nhưng ngay cả dùng khí để chết cậu cũng có, thế nên tự nhiên Diệp Mạc không lập tức lại tiếp tục yếu đuối nữa, mà cậu cố gắng dùng tay đẩy lồng ngực Tiểu Tẫn Nghiêm ra, đột nhiên ngẩng đầu “Sớm muộn gì anh

cũng sẽ gặp báo ứng, cho dù pháp luật không khống chế được anh, nhưng ông trời có mắt sẽ không bỏ qua cho anh.”

Về quyết đoán bất chợt của Diệp Mạc thật sự đã làm cho Tiểu Tẩn Nghiêm kinh ngạc, bởi vì đã theo thói quen nhìn thấy nam nhân này ở trước mặt hắn luôn sợ hãi yếu đuối trốn tránh, Tiểu Tẩn Nghiêm đúng là bắt đầu hoài nghi, có phải dao cắt cổ tay đã cắt trúng dây thần kinh gì của cậu ta rồi hay không, vừa mới từ trong cái chết vực dậy, có cảm giác nam nhân này liền trở nên ngông cuồng tự đại không sợ thứ gì như thế.

Diệp Tuyền như vậy, Tiểu Tẩn Nghiêm rất không thích... kẻ nhu nhược thì cứ tiếp tục nhu nhược đi, còn cố giãy giụa khi sắp chết như thế, thực sự rất buồn cười...

“Ông trời chỉ quan tâm đến người có thực lực, loại người như cậu rốt cuộc cũng chỉ có thể phải đi cầu xin tôi” Tiểu Tẩn Nghiêm thấp giọng nói xong, trở tay ôm lấy Diệp Mạc, xoay người hướng tới chiếc giường lớn ném cậu cậu lên đấy, sau đó cởi áo khoác ra.

Diệp Mạc cố gắng hết sức nén lại đau đớn bình tĩnh mà ngồi dậy, không ngừng di chuyển lui về phía sau, gương mặt trắng nõn thanh tú dần dần hiện lên vẻ khủng hoảng, thân thể Diệp Mạc nhỏ gầy, mà Tiểu Tẩn Nghiêm tựa hồ trời sinh đã mang một nguồn sức mạnh to lớn, Diệp Mạc trước nay vẫn chẳng phải là đối thủ của hắn, ngay cả cơ bắp mạnh mẽ, thân thể cao to kiện mỷ của Tiểu Tẩn Nghiêm cũng đều sẽ khiến cho Diệp Mạc cảm thấy vô cùng áp lực bức bách.

Áo được cởi bỏ, hiện ra từng khối cơ bắp màu đồng rắn chắc quyến rũ trên người, bờ vai rộng rãi vòng eo rắn chắc cùng cơ bụng mơ hồ nhấp nháy, hình xăm dữ tợn trên cánh tay, tựa hồ hàm ẩn vô số sức mạnh bức người. Xoay chung quanh Tiểu Tẩn Nghiêm chính là hơi thở nam tính nồng đậm, giống như người thợ săn trải gió tanh mưa máu, lăm lăm sinh uy.

Diệp Mạc vẫn luôn không dám nhìn thẳng vào thân thể Tiểu Tẩn Nghiêm, mỗi lần Tiểu Tẩn Nghiêm ở trước mặt cậu cởi sạch quần áo, Diệp Mạc đều có cảm giác như mình đang nằm trên tấm thảm trước mặt một dã thú hung bạo.

Ánh mắt kinh hoảng của Diệp Mạc rũ xuống, nghe đến thanh âm Tiểu Tẩn Nghiêm thào thắt lưng thì sợ hãi đến ập úng nói “Thân thể tôi vẫn chưa hồi phục, anh không thể như vậy...”

Tiểu Tẩn Nghiêm xem thường hừ lạnh một tiếng “Chết cậu còn không sợ, lại sợ chuyện này sao?” Nói xong, một đầu gối quỳ trên giường, một tay vươn về phía trước túm lấy cổ áo ngủ của Diệp Mạc kéo phăng mạnh một cái, ánh mắt sắc bén thâm thúy chiếu lên người Diệp Mạc, đôi con ngươi như hắc tử nhìn chằm chằm vào khuôn mặt Diệp Mạc lúc này đây đang nỗ lực duy trì vẻ trấn định, khẽ cười nói “Cậu vừa mới nói tình nguyện ngồi tù cũng không muốn làm tình nhân của tôi?”

“Phải... phải...” Diệp Mạc định thần lại, thân thể tuy rằng không có run rẩy, nhưng lòng bàn tay đã từ từ đổ mồ hôi, đột nhiên nắm chặt lấy nắm tay, Diệp Mạc nhìn thẳng vào Tiểu Tẩn Nghiêm.

Tia cười lạnh lèo dưới đáy mắt Tiểu Tẩn Nghiêm chợt lóe lên, hàn khí đột nhiên tăng thêm, không cần suy nghĩ liền nhấn Diệp Mạc xuống giường, một tay vuốt ve gò má Diệp Mạc “Thật ra chiều nay Diệp Thần Tuấn đã đem 20 triệu đến, cậu đã được tự do”

Diệp Mạc vốn đang hoảng loạn, vừa nghe Tiểu Tẩn Nghiêm nói như vậy, hai mắt liền giật mình trợn to “Thần ca anh ấy... a...”

Diệp Mạc còn chưa nói xong câu, tay Tiểu Tẩn Nghiêm đột nhiên bóp lấy cổ Diệp Mạc, khẽ cười quái gở “Đúng đấy, Thần ca của cậu thật là vạn năng, không chỉ cho cậu 50 vạn, hiện tại, ngay cả 20 triệu cũng liền cho cậu.”

Lúc Diệp Mạc cắt cổ tay tự sát trong khách sạn, thủ hạ của Trịnh Khắc Nam đưa cậu rời khỏi khách sạn chuẩn bị chạy đến bệnh viện, vừa vặn đúng lúc đó Diệp Thần Tuấn mở cửa phòng rượu trông thấy cảnh này thì kinh ngạc không ngớt, lập tức ôm lấy Diệp Mạc vào lòng, tự mình đưa cậu đến bệnh viện, chăm sóc Diệp Mạc cả một đêm.

Sáng sớm hôm sau lúc Tiểu Tẩn Nghiêm xuất hiện ở phòng bệnh, Diệp Thần Tuấn đoán được chuyện Diệp Mạc tự sát nhất định có liên quan đến Tiểu Tẩn Nghiêm, lúc này mới cùng Tiểu Tẩn Nghiêm nói chuyện

một hồi rất lâu. Tiểu Tẩn Nghiêm chưa từng để Diệp Thần Tuấn vào trong mắt, tờ giấy nợ 20 triệu kia cũng chỉ là hẩn thuận miệng nói ra.

Tiểu Tẩn Nghiêm vốn biết Diệp Thần Tuấn đặc biệt rất quan tâm đến Diệp Mạc, nhưng hẩn không ngờ tới Diệp Thần Tuấn lại lưu loát lấy ra 20 triệu như vậy, ở trong mắt Tiểu Tẩn Nghiêm, thương nhân ở thành phố X là một lũ ô uế không thể tả, lợi ích của bản thân là tối thượng, và điều quan trọng là, không có một ai dám can đảm công khai đối đầu với hẩn.

Diệp Thần Tuấn đã biết Diệp Mạc là tình nhân của hẩn, trong tình huống đó vậy mà vẫn lấy ra 20 triệu, Tiểu Tẩn Nghiêm xem ra có vẻ như Diệp Thần Tuấn thực sự đã động tình với Diệp Mạc rồi.

Tiểu Tẩn Nghiêm nhìn chằm chằm vào Diệp Mạc, bàn tay chậm rãi luồn vào bên trong quần ngủ của Diệp Mạc, đem thứ bên trong Diệp Mạc nắm lấy khiến cậu giật mình tỉnh lại, Diệp Mạc lập tức vận vẹo giấy giữa thân thể, mặc dù để Diệp Thần Tuấn phải tổn thất mất 20 triệu không phải là ý muốn của Diệp Mạc, nhưng hiện tại căn bản là không lo nghĩ nhiều được như thế, giờ khắc này chuyện quan trọng nhất là, bản thân cậu đã được tự do rồi, không còn nợ tiền Tiểu Tẩn Nghiêm nữa, mà Diệp Nhã cũng được cậu đưa đi, hiện tại, Tiểu Tẩn Nghiêm không còn có thể ràng buộc cậu nữa.

Cậu hiện tại không phải Diệp Mạc, Tiểu Tẩn Nghiêm không thể giống kiếp trước mà vây quần lấy cậu. Không có tình yêu điên cuồng của Tiểu Tẩn Nghiêm, mới thật sự là người tự do...

“Thần ca đã đem tiền đưa cho anh, anh thả tôi ra... tôi phải đi về...” Diệp Mạc thanh âm lớn hơn nhiều, thật giống như đột nhiên nhìn thấy được tia hy vọng gì, dừng khí lần thứ hai nổi lên.

Tiểu Tẩn Nghiêm trước nay chưa từng có cảm giác bị thất bại bao giờ, hẩn nhìn vào gương mặt sạch sẽ thuần khiết của nam nhân dưới thân, vì giây giữa mà trở nên ửng đỏ, vẻ mặt đó hẩn không thể lập tức chạy đi ngay, khiến cho trong lòng Tiểu Tẩn Nghiêm chậm rãi tích tụ một luồng giận dữ thô bạo không thể nói thành lời.

Hẩn hận nhất chính là có kẻ dám phản kháng hẩn, hận nhất chính là có kẻ dám chạy trốn khỏi hẩn...

Một tiếng xé tan, Tiểu Tẩn Nghiêm đã kéo ra đồ ngủ đơn bạc của Diệp Mạc, tia cười hung tợn âm hiểm hiện lên ở đáy mắt, Tiểu Tẩn Nghiêm nhìn Diệp Mạc, âm lãnh nở nụ cười, thanh âm cực kỳ trầm thấp “Cậu đối với tôi đã vô dụng, thế nên tôi sẽ để cậu biến, có điều trước đó, tôi muốn cậu phải nhớ kỹ, cậu mãi mãi cũng không chống lại tôi được.”

67. Quyển 1 - Chương 66: Rốt Cuộc Cũng Thoát Khỏi Thế Giới Của Hẩn

Tiểu Tẩn Nghiêm như con báo đầu đàn mạnh mẽ hung ác, thân thể toát ra nguy hiểm cùng tàn khốc, đem Diệp Mạc chặt chẽ nhấn ép cố định dưới thân, hẩn chợt nổi lên phần nộ bởi cái cách muốn trốn tránh chạy thoát kia lại tương tự như người tên Diệp Mạc.

Hẩn thật không thể khống chế được tâm tư của mình, tình nhân của hẩn nhiều như vậy, bất kể là nam nữ nào so với nam nhân dưới thân này cũng đều chói sáng hơn rất nhiều, thế nhưng, người hẩn cấp thiết thèm muốn chỉ là Diệp Mạc, mà tên nam nhân ở trước mắt hẩn lại hoàn mỹ thể hiện lại tất cả những hành động thói quen bình thường của Diệp Mạc, bởi vì rõ ràng cậu ta vốn không phải Diệp Mạc, cho nên hẩn sẽ đối với cậu ta căm hận nhiều hơn so với yêu thích, à không, vốn dĩ không hề yêu...

“Buông tôi ra... tôi không còn nợ tiền anh nữa... để tôi đi...” Nắm tay Diệp Mạc vung vẩy liên bị Tiểu Tẩn Nghiêm dễ dàng kìm lại nhấn lên đỉnh đầu, nhưng thân thể Diệp Mạc vẫn không muốn ngừng lại nằm im, hai cái chân không ngừng đạp động, cậu vốn đã chẳng muốn sống nữa rồi, trong một khắc khi cậu cất cổ tay, Diệp Mạc đã nghĩ qua, nếu như còn sống sót, cậu tình nguyện cùng Tiểu Tẩn Nghiêm cá chết lưới rách, mặc dù cuối cùng chỉ là cá chết.

Ánh mắt Tiểu Tẩn Nghiêm vô cùng ác liệt, hẩn xưa nay không bao giờ hiểu thế nào là phương thức mềm mỏng nhẹ nhàng cả, tính khí hẩn mãnh liệt cuồng dã hung bạo, đã từng vì không chiếm được tình yêu hẩn

muốn có mà trở nên nóng nảy tàn nhẫn, huống gì hiện tại nội tâm hắn chính là bế tắc làm sự thiếu kiên nhẫn của hắn dần dần tích tụ.

Diệp Tuyền tự sát, muốn chạy trốn, hận hận, những chuyện này cậu ta cùng Diệp Mạc giống nhau như đúc, ở trong một giây tức tắc nào đó, Tiểu Tẩn Nghiêm thậm chí có cảm giác nam nhân dưới thân chính là Diệp Mạc, hoặc là Diệp Mạc trong cõi u minh phái người tới trả thù hắn, không cần phải ra sức khiến cho hắn tổn thất cái gì, chỉ cần đơn giản thói quen hành động giống y hệt cậu, liền có thể khiến cho hắn phát điên.

Thực sự đáng trách...

Kỳ thực, kẻ nông cuồng tự đại mãi mãi luôn thích tự lừa mình dối người....

Tiểu Tẩn Nghiêm thấy Diệp Mạc vẫn điên cuồng giãy giụa thân thể, khuôn mặt hắn đột nhiên trở nên dữ tợn, không nói lời thứ hai, liền trở tay, một lòng bàn tay vung lên tát mạnh vào mặt Diệp Mạc gây nên tiếng vang chói tai, lớn tiếng quát một câu “Con mẹ nó cậu còn giãy giụa thử xem!”

Tiểu Tẩn Nghiêm xưa nay không biết lòng bàn tay mình uy lực lớn bao nhiêu, cho đến khi hắn trong lòng đang trong tình trạng hỗn loạn thiếu kiên nhẫn mà không chút do dự hạ xuống cái tát mạnh.

Căn bản hắn không quan tâm một cái tát này mình ném ra sẽ gây nên hậu quả gì, Tiểu Tẩn Nghiêm nôn nóng kéo quần ngủ Diệp Mạc xuống vứt đi, cũng xả đi món đồ phòng hộ cuối cùng trên người Diệp Mạc, hắn cúi người đem đầu vùi ở nơi cổ Diệp Mạc mà hôn hít, giống như loài dã thú tham lam đang thưởng thức mùi vị khiến cho bản thân muốn ngừng cũng không thể ngừng được.

Diệp Mạc thật sự nằm lặng yên, không còn nhúc nhích nữa, rất lặng yên nằm dưới thân Tiểu Tẩn Nghiêm, Tiểu Tẩn Nghiêm ngẩng đầu cười âm hiểm “Ngoan một chút mới...”

Tiểu Tẩn Nghiêm đột nhiên kinh sợ, con người màu đen của hắn bỗng phóng to, không thể tin được nam nhân nằm dưới thân đã nhắm chặt hai mắt, hàng lông mi tinh tế không hề cử động, gương mặt trắng bệch chẳng chút động tĩnh, một bên mặt bị đánh hiện lên vết đỏ của năm ngón tay rõ rệt, lạnh lẽo ngủ say, vô thanh vô tức, thật giống như... đã chết rồi.

“Diệp Tuyền!” Tiểu Tẩn Nghiêm vẻ mặt biến sắc, gấp gáp kêu lên một tiếng, đưa tay vỗ vỗ khuôn mặt Diệp Mạc mấy lần “Giả chết phải không! Mau tỉnh lại cho tôi!”

Diệp Mạc không có bất cứ động tĩnh gì, Tiểu Tẩn Nghiêm khó tin nổi nhìn Diệp Mạc, vết thương nơi cổ tay Diệp Mạc đã nứt toác, máu tươi nhuộm đỏ băng gạc, xuôi theo cánh tay trắng nõn của Diệp Mạc mà chảy xuống, Tiểu Tẩn Nghiêm chỉ cảm thấy nơi huyết thái dương của hắn đang nhảy thình thịch, hết nửa ngày mới hoàn hồn lại, nhanh chóng từ trên giường bước xuống, thanh âm đã mang mấy phần run run, lớn tiếng quát “Người đâu!”

Bởi vì Diệp Mạc vừa mới tỉnh lại, thân thể vốn đã suy yếu, tự nhiên sẽ không thể chịu nổi một cái tát mạnh của Tiểu Tẩn Nghiêm, sau khi uống rượu nhiều lại đi cật cổ tay đã làm cho thân thể bị thương tổn rất lớn rồi, một cú đánh này của Tiểu Tẩn Nghiêm thật sự suýt chút nữa đã lấy mất mạng Diệp Mạc.

Lúc Diệp Mạc tỉnh lại đã là nửa đêm, có lẽ là do ngủ quá lâu nên khi tỉnh lại, một chút buồn ngủ cũng không có, Diệp Mạc giơ tay một chút nhìn mu bàn tay, quả nhiên lại được băng thêm một chút.

Tay không bị thương khê đưa lên xoa nơi mặt bị đánh, vừa chạm vào liền một trận đau nhói, tựa hồ mạch máu dưới làn da đã bị Tiểu Tẩn Nghiêm đánh nứt mất, ngón tay Diệp Mạc cắm vào bên trong phần tóc rối, lòng bàn tay vuốt phủ lên đôi mắt vô thần, khê khàng nức nở lên.

Ai có thể nói cho cậu biết, cậu phải kiên cường bao nhiêu lần nữa mới lấy được tự do từ trong tay Tiểu Tẩn Nghiêm đây...

“Tiểu Tuyền, em tỉnh rồi!”

Thanh âm ôn nhu quen thuộc truyền vào trong tai, Diệp Mạc giật mình mở mắt ra, nhìn thấy rõ nam nhân đang bước về phía cậu, Diệp Thần Tuấn.

“Thần ca! Anh sao lại... nơi này...” Diệp Mạc nhất thời không kịp phản ứng, quay đầu nhìn kỹ lại xung quanh, mới phát hiện nơi này căn bản không phải là căn phòng trước đó.

Diệp Mạc đột nhiên nhớ tới lời Tiểu Tẩn Nghiêm đã nói, Diệp Thần Tuấn đã giúp cậu trả 20 triệu... Lẽ nào, cậu đã được Thần ca đưa đi?

“Tiểu Tuyền, có cảm thấy khá hơn chút nào không?” Diệp Thần Tuấn từ đêm đó lúc biết Diệp Mạc tự sát cho đến bây giờ hầu như không ngủ được giấc nào, sắc mặt anh có chút tiêu tụy, thanh âm cũng có vài tia uể oải.

“Thần ca, anh thật sự đã đem tiền đưa cho Tiểu Tẩn Nghiêm?” Diệp Mạc cấp thiết ngồi dậy, cuống quýt hỏi.

Diệp Thần Tuấn gật đầu cười “Tiểu Tẩn Nghiêm nói với anh, dù anh không biết tại sao hắn lại hãm hại em, nhưng dù sao hắn cũng có trong tay giấy nợ, hiện tại...” Nói rồi, Diệp Thần Tuấn từ trong túi áo tây phục lấy ra một tờ giấy “Đây là giấy nợ khi đó Tiểu Tuyền em đã viết.”

Diệp Thần Tuấn ngay ở trước mặt Diệp Tuyền xé nát tờ giấy, anh có thể cảm giác được tờ giấy này mang lại cho Diệp Mạc rất nhiều gánh nặng, hơn nữa, anh muốn nói cho Diệp Mạc biết, cậu bây giờ càng không còn liên quan gì tới Tiểu Tẩn Nghiêm nữa.

Ánh mắt Diệp Mạc từ từ trở nên sáng ngời, tuyên lệ lần thứ hai vỡ òa trào ra, lần này, là vì quá vui sướng, đây mới thực sự là “tuyệt xử phùng sinh” (có con đường sống từ trong chỗ chết)

“Thần ca!” Diệp Mạc nói lớn một tiếng, đưa tay ôm chầm lấy Diệp Thần Tuấn, âm sắc vô cùng vui vẻ sung sướng “Cảm ơn anh Thần ca, cả đời em coi như làm trâu làm ngựa cũng...”

“Được rồi, được rồi!” Diệp Thần Tuấn cười ngắt lời Diệp Mạc, vỗ vỗ phía sau lưng Diệp Mạc “Thần ca sao có thể đành lòng để Tiểu Tuyền làm trâu làm ngựa a”

Diệp Mạc buông Diệp Thần Tuấn ra, giơ tay lên lau đi những giọt nước mắt, hối hận vừa nãy đã không chú ý đến xung quanh mà đã bắt đầu bị quan, thực sự đúng là bản thân cậu quá vô dụng rồi.

Diệp Thần Tuấn nhìn thấy Diệp Mạc giống như một đứa trẻ như thế thì không nhịn được bật cười, đưa tay xoa xoa mái tóc mềm mại của Diệp Mạc “Để cho em mấy ngày nghỉ, hãy nghỉ ngơi thật tốt đấy.”

Diệp Mạc cắn môi, dằn vế muốn nói gì đó nhưng lại thôi “Thần ca, lẽ nào anh không hỏi chút gì về chuyện của em với Tiểu Tẩn Nghiêm sao?”

“Đều qua rồi Tiểu Tuyền.”

“Thần ca, xin lỗi, 20 triệu kia mặc dù nhất thời em không thể đưa ra được nổi, nhưng mà sau đó em nhất định sẽ vì công ty mà nỗ lực hết sức mình, một năm không trả nổi, em còn cả đời.”

“Đứa nhỏ ngốc này, chỉ bằng với việc hợp tác thành công hạng mục lần này, em đã giúp công ty tạo ra giá trị cao hơn 20 triệu đó rồi, Diệp Thần Tuấn anh bỏ ra 20 triệu là vì muốn giữ lại người như Tiểu Tuyền em, rất đáng!”

Một câu khẳng định của Diệp Thần Tuấn khiến Diệp Mạc cảm động không thôi, Diệp Mạc không nói thêm lời nào nữa, lần thứ hai lại ôm chầm lấy Diệp Thần Tuấn “Thần ca, anh đối với em thật tốt” Nhờ có anh, ít nhất em đã bắt đầu lại nhìn thấy ánh sáng hy vọng của cuộc đời.

Tiểu Tẩn Nghiêm... tôi rốt cuộc cũng thoát khỏi thế giới của anh...?

68. Quyển 1 - Chương 67: Vẫn Là Không Yêu Thì Tốt Hơn

Màn đêm u thâm, ánh sáng đèn bàn kim bích phân tán, chiếu ra khí tức ám muội dày đặc, trên chiếc giường rộng lớn màu trắng, một khối thân thể màu đồng cổ nhìn qua vô cùng dũng mãnh kiên lành nằm sát trên người một nam nhân thân hình gầy yếu, chẳng dễ tâm đến người dưới thân có thể chịu được được sức lực cường hãn này không, dục vọng như dê vỡ hung ác va chạm dưới thân nam nhân.

“Tần ca... ư... a...” Thương Lý thống khổ nhắm chặt lấy hai mắt, tiến công trong cơ thể giống như phải đem thân thể bên trong xuyên thủng mới cam lòng, mới vừa rồi còn đang chìm đắm trong khoái cảm bên trong, không ngờ tới cuối cùng động tác trên thân lại từ từ đột nhiên cấp tiến mãnh liệt cuồng dã một nỗi tức giận không tên dâng lên, Thương Lý không dám nói dừng lại, trong khoảng thời gian này ở bên cạnh Tiểu Tần Nghiêm, Thương Lý hiểu rất rõ, Tiểu Tần Nghiêm không hề xem y là thể thân của kẻ tên Diệp Mạc kia.

Ngũ quan kiên lạnh giống như dùng dao sắc đeo gọt liền chìm chìm nổi nổi rung động kịch liệt trên đầu Thương Lý, mỗi lần Thương Lý mở mắt đều sẽ nhìn thấy vẻ mặt Tiểu Tần Nghiêm thâm trầm đáng sợ, giống như đã tích tụ quá nhiều uất hận, lại như tự ẩn nhẫn rất lớn sự không cam lòng.

Không biết đã trải qua bao lâu, Thương Lý mới cảm giác Tiểu Tần Nghiêm đang từ từ dừng lại, giống như một tấm thớt cho đã thú phát tiết, hần vẫn thô bạo nằm sắp áp chặt trên người y.

Bạc môi Tiểu Tần Nghiêm chuyển qua bên tai Thương Lý, trầm thấp thở hổn hển, thanh âm vừa nhẹ nhàng lại vừa âm u “Mở mắt ra, để tôi nhìn một chút.”

Thương Lý không rõ là có ý tứ gì, nhưng Tiểu Tần Nghiêm đã dừng động tác lại, đau đớn trong thân thể tự nhiên được giảm bớt, Thương Lý liền cẩn thận mở mắt ra, ánh mắt sáng trong mang theo vài phần xin Tiểu Tần Nghiêm tha cho.

“Tần ca... sao vậy...” Thương Lý nhỏ giọng nói.

Tiểu Tần Nghiêm nhìn chằm chằm vào khuôn mặt Thương Lý rất lâu, mới sâu xa nói “Tên thật của cậu là gì?”

Thương Lý rung động một trận, Tiểu Tần Nghiêm hỏi đến vấn đề này tức không thể nghi ngờ là hắn đã rõ ràng nói với y, y vĩnh viễn cũng không thể trở thành thể thân của Diệp Mạc được.

Thương Lý không dám nói dối “Thương... Thương Lý”

Tiểu Tần Nghiêm nhìn chằm chằm vào mặt Thương Lý, dư vị cảm xúc mãnh liệt vẫn còn lưu lại, trên khuôn mặt trắng nõn của Thương Lý phủ lên một tầng mồ hôi mỏng, lộ ra từng điểm đỏ hồng, hai con mắt thuần khiết thể thương mang theo cảm động, ánh mắt như vô ý thức lộ ra mười phần sức mê hoặc.

Ánh mắt Tiểu Tần Nghiêm nhìn y cực kỳ âm lãnh, Thương Lý vốn định lấy ánh mắt mê hoặc một lần nữa khiến Tiểu Tần Nghiêm nổi lên tình dục, kết quả lại bị vẻ mặt khủng bố lạnh lẽo của Tiểu Tần Nghiêm làm cho sợ hãi đến không dám nhìn thẳng nữa.

“Tôi không thích cậu tự cho mình là người kia” Tiểu Tần Nghiêm lạnh lùng ném ra một câu, đột nhiên vùng đại lực vén phần tóc rối trên mặt Thương Lý lên, nhìn vết sẹo kia lưu trên trán y, hai mắt nguy hiểm sắc bén như chim ưng neohelicon lại “Ai cho cậu để vết sẹo trên trán?”

Thương Lý hoàn toàn biến sắc, không nghĩ tới người nam nhân một khắc trước vẫn còn dò hỏi mình vô độ lại đột nhiên phát ra vô số hàn ý.

“Chuyện này... đây không phải vết sẹo, chỉ là để mô phỏng vết sẹo mà... tôi đã dán lên một miếng băng keo nhỏ mà thôi...” Thương Lý run rẩy, làm như thể thuần túy chỉ là để bắt chước cho giống Diệp Mạc mà thôi, ở trong lòng Thương Lý nghĩ, cho dù y bắt chước không được giống như tính cách của Diệp Mạc, nhưng chỉ cần thân thể hần trông giống, Tiểu Tần Nghiêm tự nhiên cũng sẽ say mê thôi, nhưng giờ phút này xem, hình như y sai mất rồi...

“Bởi vì Diệp Mạc cậu ta... A... đau...”

Tiểu Tần Nghiêm đột nhiên mạnh mẽ bóp lấy cái cổ của Thương Lý, khuôn mặt hung tợn nói “Có phải cậu quá tự tin vào bản thân rồi không? Có tin tôi hiện tại liền bóp chết cậu!” Thanh âm Tiểu Tần Nghiêm rõ ràng từng chữ từng chữ một, giống như băng đao, Thương Lý thở không nổi, sắc mặt từ từ đỏ huyết lên, khó nhọc nói “Phải... xin lỗi...”

Về mặt Tiểu Tần Nghiêm lạnh liệt, cường độ trên tay vẫn không giảm, khuôn mặt lạnh giá thô bạo tới gần Thương Lý, cả khuôn mặt hần hiện tại trông như một ác ma dọa người kinh đảm “Nhắc cho cậu một cậu, tự cho mình thông minh là tự lấy mạng mình đi.”

Nghe xong câu nói này, Thương Lý gật đầu liên tục, lúc này Tiểu Tẩn Nghiêm mới buông tay ra, Thương Lý kịch liệt ho khan.

Khuôn mặt Thương Lý với Diệp Mạc giống y đúc nhau, Tiểu Tẩn Nghiêm có thể ở giây phút nhớ nhưng đau xót nhất mà vì khuôn mặt này xuất hiện ảo giác, đã trở nên say mê vuốt ve ôn tồn mà thăm dò, nhưng đoạn thời gian đau khổ giận dữ nhất vừa đi quá, ma loạn tâm xao động giống như nước động mà vắng lặng hạ xuống, Tiểu Tẩn Nghiêm cũng đã dần tiếp nhận sự thật Diệp Mạc đã chết, lưu lại trong lòng dư âm của một cơn sóng lớn kịch liệt cố gắng vùi chôn, Tiểu Tẩn Nghiêm muốn bản thân không còn phải lặp lại chút gì về đoạn hồi ức như gai nhọn châm chích hèn yếu kia nữa, đó là đoạn hồi ức đã từng bị một Diệp Mạc tinh khiết mỹ hảo hấp dẫn.

Loại cảm giác từng khiến hắn phải nắm chặt lấy không tha, ngoại trừ bản thân Diệp Mạc ra, ai cũng không được.

Hắn yêu Diệp Mạc, thân thể, tâm hồn, tất cả hết thảy của cậu, hắn đều yêu đến mức tận cùng...

Tiểu Tẩn Nghiêm tự nhận bản thân chẳng phải là thánh nhân gì, vì để đạt được đỉnh cao, các loại chuyện ác độc tuyệt tình hắn đều đã từng làm qua, từng giết người, bao dưỡng qua đủ loại tình nhân làm điều làm bộ, nhưng hắn vẫn cảm thấy, tình yêu của hắn với Diệp Mạc là thuần khiết, vẫn là bởi vì yêu cho nên mới phải yêu, không lẫn lộn bất kỳ dơ bẩn nào, chỉ là Tiểu Tẩn Nghiêm không hiểu nổi, tại sao hắn yêu cậu đến mức như thế mà lại không chiếm được tình yêu của cậu...

Nếu như Diệp Mạc cũng yêu hắn, hắn chắc chắn sẽ không đối xử ngoan tâm như thế với cậu...

Nhưng tại sao chứ...

Hồi ức càng ghi nhớ khắc cốt càng trở nên nhức nhối không chịu nổi, sắc mặt Tiểu Tẩn Nghiêm tối tăm ảm đạm ngồi ở bên giường châm lửa một điếu thuốc, hắn không thích hút thuốc, lúc trước khi hắn nhận ra mình yêu Diệp Mạc, xưa nay Tiểu Tẩn Nghiêm không hề động vào một điếu thuốc, chỉ là khi tình yêu trở thành đao nhọn, sắc bén đâm vào khiến máu me đổ ra đầm đìa, chỉ có mùi thuốc lá là thứ duy nhất có thể xoa dịu được nội tâm thống khổ của hắn.

Tiểu Tẩn Nghiêm không hiểu vì sao đêm nay hắn lại cảm thấy cô đơn tịch liêu đến như thế, tựa hồ như âm áp bên người lập tức sẽ bị rút sạch đi, chỉ còn dư lại lạnh băng u tối.

Bỗng nhiên, thân thể gầy yếu giống như Diệp Mạc kia chợt xộc vào trong đầu óc, tựa hồ như nguồn cơn gây nên trận ma loạn rối rắm ở tâm hắn trong nhiều ngày qua vẫn chưa tiêu tán, đáng chết là vẫn chưa chết, còn chính hắn cả người như bị giầy vò, chợt khoe môi bật phát lên một nụ cười lạnh lẽo mà thê lương.

Trong cõi u minh tựa hồ tồn tại vật gì đấy không ngừng cắt xéo tâm tình, Tiểu Tẩn Nghiêm chậm rãi suy nghĩ một chút về Diệp Tuyền, cậu ta là con trai của Hạ Hải Long, làm sao hắn có thể để cậu ta sống vui vẻ tự tại như vậy... Huống gì, mùi vị thân thể của cậu ta... cùng người kia rất giống...

Trong đầu chợt lướt qua những hình ảnh vụn vặt, sắc mặt Tiểu Tẩn Nghiêm tái xanh lại đứng lên, cầm lấy áo ngủ ở đầu giường khoác lên người, tia sáng ở đèn bàn nhu hòa, chiếu rọi lên thân thể cơ bắp màu đồng cổ rắn chắc cân đối, ở dưới ánh sáng đèn bàn lại trở thành màu mặt ong bóng loáng, khiến gợi quyến rũ đến khiến người ta phải phát điên.

Trên sàn chuyện làm ăn, Tiểu Tẩn Nghiêm là một tên đàn ông hi vọng không hiện rõ, khí chất ăn nói hùng vĩ, thanh âm dày nặng, sắc mặt âm trầm luôn có thể khiến cho người đối mặt với hắn phải nơm nớp lo sợ ngột ngạt, ở cao tầng Hoàng Sát đối diện với hắn thì càng cảm như hèn. Tiểu Tẩn Nghiêm như vậy, cho dù là ai thì cũng sẽ đều cho rằng, vẫn là không yêu thì tốt hơn...

Vòng khói thăm thẳm phun ra, đáy mắt một màu đen sâu thăm chợt lộ ra thâm ý, Tiểu Tẩn Nghiêm nhìn bóng đêm mờ mịt bên ngoài cửa sổ, vẻ mặt chậm rãi trở nên thông thả ung dung...

Diệp Tuyền...

____Xong quyển thứ nhất____

69. Quyển 2 - Chương 1: Hợp Tác Cùng Hoàng Sát?

Địa vị của Hoàng Sát đứng đầu năm gia tộc lớn nhất ở thành phố X năm gia tộc lớn bên trên, tài sản nhiều vô số kể cùng với nền móng cực kỳ vững chắc hoàn toàn khiến cho Hoàng Sát trở thành cái gai trong mắt những lão đại các tập đoàn lớn tại thành phố X cảm thấy ghen ghét sâu sắc, nhưng đồng thời lại bức thiết hi vọng được cùng một tập đoàn thương mại lớn mạnh như vậy đặt thành quan hệ hợp tác, chỉ ít tiền tài lợi nhuận thu vào sẽ càng dữ dội hơn, chỉ là những chuyện này thường thường sẽ được quyết định dựa vào tâm trạng của Tiểu Tẩn Nghiêm.

Diệp Thần Tuấn sắc mặt nghiêm nghị xem văn kiện cấp dưới đưa lên, anh trầm tư rất lâu mới quyết định mở một cuộc hội nghị, khi anh đem chuyện Hoàng Sát muốn cùng công ty hợp tác làm ăn ra thảo luận, mọi người bên dưới lập tức nghị luận xôn xao, nhưng toàn bộ đều lộ ra vẻ mặt vui mừng, được hợp tác với một tập đoàn thương mại hùng mạnh như Hoàng Sát, sau đó cùng Hoàng Sát như vậy thương mại để quốc đặt thành cùng có lợi quan hệ thì sau này công ty hoàn toàn có thể bước không ba bước thì cũng hai bước tiến lớn, chẳng mấy năm nữa, công ty hoàn toàn có thể nằm trong 5 tập đoàn lớn đứng đầu.

Chuyện tốt như vậy từ trên trời rơi xuống, tất cả mọi người tự nhiên hưng phấn không thôi, nhưng, ngoại trừ một người là Diệp Mạc, Diệp Mạc đầu tiên là giật mình, sắc mặt vẫn giữ vẻ nghiêm nghị trầm mặc, lòng bàn tay bên dưới đã âm thầm nắm chặt. Đây là chuyện có liên quan đến lợi ích của công ty lợi ích sự tình, cậu biết mình không nên để lẫn lộn bất kỳ tình cảm riêng tư nào vào. Dù sao hợp tác với Hoàng Sát chưa chắc phải nhất định sẽ lại có dính dáng đến Tiểu Tẩn Nghiêm.

Từ khi Diệp Thần Tuấn giúp Diệp Mạc trả lại 20 triệu, Diệp Mạc trong lòng cũng chỉ có lợi ích của công ty.... Chỉ cần có thể giúp Diệp Thần Tuấn kiếm tiền, Diệp Mạc hầu như là không quan tâm đến gì nữa cả...

Những nhân viên cao cấp đều lên tiếng ủng hộ việc hợp tác với Hoàng Sát, đồng thời đề nghị mau chóng sắp xếp cử ra đại diện để gặp mặt bắt đầu thương thuyết về chuyện hợp tác cùng Hoàng Sát. Tất cả mọi người nhìn thấy vẻ mặt Diệp Thần Tuấn không có chút gì là vui mừng thì đều rất nghi hoặc, chuyện tốt như vậy, cho dù là ai trong năm gia tộc lớn cũng sẽ không thể chờ đợi được nữa, nhưng mà sao tổng giám đốc của bên mình lại...

Diệp Thần Tuấn biết rất rõ việc hợp tác với Hoàng Sát sẽ mang đến cho mình bao nhiêu lợi ích, chỉ là Hoàng Sát lại chủ động đưa ra lời đề nghị hợp tác quá mức đột ngột như vậy, hơn nữa trước kia cũng chẳng có bất cứ dấu hiệu gì cho thấy hai bên có liên quan, nghĩa phụ của anh ngày trước còn sống cũng chưa có tiếp xúc làm ăn gì với Tiểu Tẩn Nghiêm cả.

Tiểu Tẩn Nghiêm nhờ lợi dụng Diệp Mạc đã đoạt được toàn bộ tài sản của Diệp Trọng Quang mà không tốn một binh lực, chỉ riêng điểm này thôi đã làm cho Diệp Thần Tuấn đối với một tên đàn ông tâm cơ thâm sâu như Tiểu Tẩn Nghiêm tỏ ra cảnh giác, sau đó lại còn lấy của Diệp Mạc 20 triệu rồi bức Diệp Mạc tự sát, điều này càng khiến cho Diệp Thần Tuấn cảm ghét Tiểu Tẩn Nghiêm, hợp tác với loại người như vậy, tuyệt đối mang lại nguy hiểm quá lớn.

Các nhân viên của Diệp Thần Tuấn không hề biết Tiểu Tẩn Nghiêm có gút mắc với Diệp Mạc, tự nhiên tất cả đều hy vọng tranh thủ lần hợp tác này, dù sao đã có cơ hội như vậy, những công ty khác có muốn cũng chẳng có.

Bỏ qua một bên tất cả tình cảm riêng tư, Diệp Thần Tuấn đối với lần hợp tác này thật sự cũng tràn ngập chờ mong, là một chàng trai trẻ tuổi đã nắm giữ trong tay một công ty lớn, Diệp Thần Tuấn dĩ nhiên là hy vọng công ty của mình có thể đạt đến huy hoàng như Diệp Trọng Quang đã từng.

Nhưng mà... Diệp Thần Tuấn nhìn sang Diệp Mạc vẫn đang trầm mặc, thần sắc anh có chút phức tạp.

Biết trong lòng Diệp Mạc đang rối loạn chuyện gì, sau khi tan họp, Diệp Thần Tuấn gọi Diệp Mạc vào văn phòng làm việc của mình, sau khi cùng Diệp Mạc ngồi cùng nhau thì Diệp Thần Tuấn liền không còn nghiêm túc như khi ở phòng họp nữa, rất ôn hòa mà nói chuyện với Diệp Mạc.

“Tiểu Tuyền, đối với lần hợp tác này, em có ý kiến gì không?” Diệp Thần Tuấn nhẹ giọng hỏi nhưng vẻ mặt thì cực kỳ nghiêm túc “Anh muốn nghe em nói thật”

Diệp Mạc gượng cười “Theo ý mọi người thôi, hướng hồ gì, thật sự đây là một cơ hội tốt ngàn năm có một”

“Tiểu Tuyền, em thật sự cho rằng như vậy sao?” Lòng mày tuấn tú của Diệp Thần Tuấn hơi nhíu lại, có chút hoài nghi nhìn Diệp Mạc “Không cần phải miễn cưỡng đâu, Tiểu Tẫn Nghiêm đã lợi dụng em để lừa gạt nghĩa phụ, nếu như nghĩa phụ còn trên đời, lão nhân gia người cũng sẽ không đồng ý, hướng gì hẳn ta đối với em...” Diệp Thần Tuấn có chút đau lòng nhìn Diệp Mạc.

Diệp Mạc cười ha hả “Em biết Thần ca nghĩ cho em, nhưng mà cho dù có hợp tác thì cũng đâu có nghĩa là Tiểu Tẫn Nghiêm sẽ làm gì em, hướng gì...” Hướng gì Tiểu Tẫn Nghiêm đã chẳng còn lý do để làm gì cậu, hoặc có thể là, hẳn đã đùa giỡn đủ với cậu rồi.

Lòng mày Diệp Thần Tuấn chùng xuống trầm tư một hồi rất lâu, mới chậm rãi nói “Anh hiểu ý của em”

Kỳ thực Diệp Trọng Quang chỉ là cái cớ để Diệp Thần Tuấn muốn Diệp Mạc yên tâm thoải mái mà nói ra lời nói từ đáy lòng cậu mà thôi, chứ thật sự với tính cách của Diệp Trọng Quang thì, tuyệt đối ông sẽ nắm lấy bất kỳ cơ hội tăng vọt nào.

Diệp Thần Tuấn cũng có dã tâm riêng của mình, chỉ là so với Tiểu Tẫn Nghiêm, Diệp Thần Tuấn sẽ dịu dàng hơn một chút trước mặt người mình yêu, anh đặt nặng tình cảm hơn là lợi ích, ít nhất ở trong mắt anh, mất đi một lần hợp tác để có được trái tim người mình yêu, anh nhất định sẽ không chút do dự mà chọn người yêu hơn là lợi ích công ty.

Diệp Thần Tuấn hiểu thế nào là tình yêu hơn Tiểu Tẫn Nghiêm...

“Thần ca, anh yên tâm, em không thể nào kém cỏi hơn bất kể tình anh nào trong Hoàng Sát, nên lần hợp tác này, em chắc chắn sẽ không để Tiểu Tẫn Nghiêm có cơ hội chiếm tiện nghi của chúng ta” Diệp Mạc đột nhiên ưỡn ngực, nói năng tràn đầy khí thế, thật ra là đang cố tiếp sức làm giảm bớt sự hoảng hốt lo sợ của bản thân mình mà thôi, cậu không thể ích kỷ như vậy được, việc hợp tác lần này, cậu nhất định phải toàn lực giúp đỡ Diệp Thần Tuấn, dù sao, lợi ích của công ty vẫn là quan trọng nhất.

Diệp Mạc đem công ty của anh xem như của chính cậu khiến cho Diệp Thần Tuấn trong lòng nở nụ cười, anh đứng dậy đi đến trước mặt Diệp Mạc, cười xoa xoa tóc Diệp Mạc “Em thật sự đã giúp đỡ Thần ca nhiều lắm!”

Diệp Mạc cũng cong khóe miệng nở nụ cười, không sai, bây giờ cậu mắc gì phải sợ Tiểu Tẫn Nghiêm nữa? Cậu là Diệp Tuyền, cậu có người quan tâm đến cậu, cùng với một Diệp Mạc bị ác ma tàn ngược vốn là hai người khác nhau.

“Tan tầm cùng Thần ca ăn một bữa cơm chứ?” Diệp Thần Tuấn nho nhã đưa ra lời mời.

“Ăn cơm? Chuyện này...” Diệp Mạc lộ ra vẻ mặt khó xử, thật ra là đang nghĩ tính tăng ca buổi tối, tiền làm thêm giờ a...

Diệp Thần Tuấn biết hầu như đêm nào Diệp Mạc cũng tăng ca, liền lộ ra vẻ mặt bi thương “Thần ca thất tình rồi, cho nên muốn tìm người an ủi anh một chút, Tiểu Tuyền, em không muốn anh thoát khỏi nỗi đau thất tình sao?”

“Thất tình?” Diệp Mạc giật mình nhìn Diệp Thần Tuấn, gần đây quả thật có nghe tới chuyện Diệp Thần Tuấn hủy hôn với vị hôn thê danh môn thế gia kia, Diệp Mạc cứ tưởng là lời đồn thổi, ai ngờ lại là sự thật.

“Đúng vậy? Hiện tại Thần ca giống với Tiểu Tuyền đều là độc thân” Diệp Thần Tuấn nhún nhún vai, tỏ ra bất đắc dĩ, nhưng đáy mắt lại ẩn giấu mấy phần vui thích. Dù sao rồi cuộc anh cũng đã chẳng còn áp lực gánh nặng nào để theo đuổi cậu trai trước mắt này.

“Như vậy a...” Thanh âm Diệp Mạc hạ xuống, thật sự tưởng Thần ca của cậu lúc này tâm trạng đang tối tăm ảm đạm, liền gật đầu đồng ý.

Diệp Thần Tuấn đột nhiên kéo cái tay từng bị thương của Diệp Mạc, Diệp Mạc không biết Diệp Thần Tuấn muốn làm gì, ngơ ngác để mặc Diệp Thần Tuấn nắm lấy tay cậu.

Diệp Thần Tuấn từ trên cổ tay của mình tháo xuống chiếc đồng hồ đeo tay tinh xảo, Diệp Mạc thấy Diệp Thần Tuấn muốn đem chiếc đồng hồ vừa nhìn là biết có giá trị không nhỏ này đeo ở trên cổ tay mình, vội vàng nói “Thần ca, đồng hồ này em không thể lấy được.”

Diệp Thần Tuấn nắm chặt lấy tay Diệp Mạc không để cậu rút về, đem chiếc đồng hồ này đeo lên tay Diệp Mạc, ôn nhu nói “Trước khi việc hợp tác với Hoàng Sát chính thức được xác lập, chiếc đồng hồ này xem như là Thần ca cho em mượn, coi như phần thưởng khích lệ Tiểu Tuyền một chút vậy.”

Diệp Thần Tuấn thường xuyên nhìn thấy vết cứa nơi cổ tay của Diệp Mạc, vết tích do dao cứa ấy đại diện cho một đoạn hồi ức không tốt, Diệp Thần Tuấn luôn cảm thấy mỗi khi Diệp Mạc nhìn thấy vết tích kia thì tâm trạng trong lòng sẽ trở nên trầm xuống đau thương, Diệp Thần Tuấn không biết Diệp Mạc có quá khứ như thế nào, nhưng anh mơ hồ có cảm giác, Diệp Mạc có liên quan đến Tiểu Tẫn Nghiêm không chỉ là 2, 3 tháng kia, nỗi sợ hãi cùng nhạy cảm với cái tên Tiểu Tẫn Nghiêm của Diệp Mạc dường như đã tích lũy từ rất lâu...

“Thần ca hy vọng Tiểu Tuyền mỗi ngày đều mỉm cười mà trải qua” Diệp Thần Tuấn nhẹ giọng nói xong, chậm rãi cúi đầu, ở trên mu bàn tay trắng nõn của Diệp Mạc hạ xuống nụ hôn.

Còn Diệp Mạc thì lại ngơ ngác nhìn đồng hồ đeo tay lớn xa xỉ trên cổ tay mình, nuốt một ngụm nước bọt.

Cái đồng hồ này mắc như vậy, lỡ như mà cậu làm mất thì sao bây giờ...

70. Quyển 2 - Chương 2: Đáng Hận

Mấy năm nay tại thành phố X, Tiểu Tẫn Nghiêm gần như phát triển giống như tốc độ ánh sáng, mạnh mẽ mà tự thân phát triển, bản tính tranh đoạt gan đua đã có từ khi sinh ra khiến cho dã tâm cùng hoài bão của hắn mãnh liệt hơn bất kỳ ai khác. Những người quen biết hắn đều biết hắn chẳng phải là một ông chủ lòng dạ mềm yếu gì, mọi người đều biết đến hắn như là người đứng đầu hắc bạch hai đạo tuyệt tình tàn nhẫn cay độc. Tiểu Tẫn Nghiêm dựa vào thực lực tài chính hùng mạnh mà tạo ra một xã hội thượng lưu, người đàn ông sắt đá đẩy người ra về đạo mạo tại Tam Giác Vàng trở thành một quý ngài danh giá trong xã hội thượng lưu, ở trong cái xã hội coi trọng vật chất này, bất kể là thương gia hay quý tộc nào cũng phải lễ kính hắn ba phần.

Tiệc rượu mừng ngày thành lập công ty cho thấy đây chính là thời đại hoàng kim của tập đoàn Hoàng Sát, một dịp như vậy, tự nhiên tụ tập đông đảo những thương nhân tiếng tăm và những kẻ có máu mặt, ai dám từ chối Tiểu Tẫn Nghiêm thì quả thực là đang chán sống.

Sau khi công ty của Diệp Thần Tuấn chính thức đạt thành mỗi quan hệ hợp tác làm ăn với Hoàng Sát thì Diệp Thần Tuấn cũng nhận được lời mời tham dự lễ mừng tiệc rượu này, chỉ là Diệp Thần Tuấn nhận được tới hai tấm thiệp mời, không chút do dự, Diệp Thần Tuấn liền đem tấm thiệp dư kia đưa cho Diệp Mạc, cống hiến của Diệp Mạc đối với công ty là không thể nghi ngờ gì cả, hưởng gì...

Nói chung là về công hay tư gì thì Diệp Thần Tuấn cũng sẽ mang Diệp Mạc đến cùng tham gia tiệc rượu với anh.... chỉ là...

“Thần ca, thật xin lỗi a, tối hôm qua không biết em ăn trúng cái gì mà giờ bụng đau quá, cả buổi chiều đều ngồi trong nhà vệ sinh, thế nên tiệc rượu đêm nay...” Diệp Mạc nắm lấy điện thoại, cố ý hạ thấp giọng, nhấn nút xả của bồn cầu, để thanh âm nước xả ừng ực ừng ực truyền vào điện thoại.

“Tiểu Tuyền, nếu như em sợ phải gặp Tiểu Tẫn Nghiêm thì anh sẽ không miễn cưỡng em” Diệp Thần Tuấn cũng đã từng cân nhắc kỹ đến chuyện Tiểu Tẫn Nghiêm sẽ làm những chuyện gì đó với Diệp Mạc khiến Diệp Mạc sống chết không muốn chạm mặt với Tiểu Tẫn Nghiêm, nhưng Diệp Thần Tuấn thật sự hy vọng Diệp Mạc có thể thoát khỏi bóng ma của Tiểu Tẫn Nghiêm, tự tin mà bước đi đứng trước mặt hắn, mới có thể chân chính tiêu tan hết bóng đêm...

Chỉ là Diệp Thần Tuấn không biết, bóng tối mà Tiểu Tẫn Nghiêm tạo ra cho Diệp Mặc dày đặc đến mức nào.

“Sao có thể chứ Thần ca” Diệp Mặc lúng túng cười “Em đau bụng thật mà” Nói rồi, lại nhấn nút xả trên bồn cầu lần nữa.

“Vậy bây giờ anh đến gặp em nhé, bị nghiêm trọng như thế sao có thể không đến bệnh viện được.” Diệp Thần Tuấn cố ý nói.

“Không... không cần đâu, em ngồi mấy tiếng nữa là được rồi. Thần ca, anh vẫn là cứ đi trước đi.” Diệp Mặc vội vàng nói.

“Anh biết rồi” Diệp Thần Tuấn đành phải thôi “Em nghỉ ngơi cho khỏe đi, đừng ăn đồ lung tung, tối nay anh sẽ đến thăm em” Diệp Thần Tuấn cũng lười vạch trần Diệp Mặc, phối hợp nói mấy câu quan tâm hỏi han với cậu rồi gấp gáp đi đến tham dự tiệc rượu.

Diệp Mặc cúp điện thoại, thật sự cứ tưởng mình lừa được Diệp Thần Tuấn rồi, hô to tự khen mình thật thông minh, sau đó thì liền chuẩn bị tới thăm Diệp Nhã, bệnh tình của Diệp Nhã giờ đã tốt lắm rồi, Diệp Mặc định thương lượng với Diệp Nhã về chuyện đưa cô ra nước ngoài du học, chỉ cần sắp xếp cẩn thận cho Diệp Nhã, Diệp Mặc sẽ chẳng còn phải lo lắng chuyện gì nữa. Rồi thì nỗ lực kiếm tiền, tự lo cho cuộc đời của mình, Tiểu Tẫn Nghiêm kiểu gì cũng chẳng thể nhận ra cậu, thế nên cậu không cần thiết phải vội vã chạy trốn khỏi thành phố X, tất cả, đều đang từ từ tươi sáng lên rồi.

Thật tốt...

.....

Tiệc rượu bày trí xa hoa lộng lẫy trước căn biệt thự bảy tầng, chiếm cứ một khoảng rộng lớn giữa sân, hai bên là rừng cây tùng dày đặc, trước căn biệt thự cách đó không xa là một vùng biển.

Khiến người ta nhìn mà cảm thán trên mặt bằng rộng lớn của biệt thự dường như được khảm kim cương óng ánh, dưới ánh tà dương phát ra ánh sáng lung linh chói mắt.

Nói là biệt thự, nhưng lại giống một tòa lâu đài hơn.

Tiểu Tẫn Nghiêm đứng trong một căn phòng ở tầng thứ bảy, nhìn qua cửa sổ trước mặt, gương mặt hần lãnh cảm không chút cảm xúc lặng lẽ quan sát những chiếc xe hơi đắt tiền hào nhoáng lái vào biệt thự, những người hầu mang trang phục phục vụ màu đen đồng bộ hoan nghênh chào đón, nam nữ từ trong xe bước ra khoác lấy tay nhau, trên người mang trang phục cao quý lộng lẫy, tất cả đều là những thương nhân quan chức thượng lưu danh giá.

Một chiếc Ferrari màu xám bạc đột nhiên dừng lại, Diệp Thần Tuấn từ trong xe đi ra, một thân lễ phục màu trắng cắt may thủ công tinh xảo, tư thái tuấn lãng, đôi con ngươi trong suốt lạnh lẽo, vẻ mặt mang theo một nụ cười nhạt, tầm mắt nhìn theo tựa hồ còn cảm thấy chói mắt hơn so với những minh tinh trên thảm đỏ. Thế nhưng, lại không mang theo bất kỳ cô gái nào. (Jian: như bạch mã quàng tử í nhờ =)))

Về mặt Tiểu Tẫn Nghiêm lạnh lẽo nhìn chằm chằm theo Diệp Thần Tuấn, phóng ánh nhìn về phía trước sau, cũng đều không nhìn thấy được người hần muốn thấy, chỉ một chốc lát sau, Mạnh Truyền Tân mới tới phía sau Tiểu Tẫn Nghiêm.

“Tiểu Tẫn, Diệp Thần Tuấn chỉ đến một mình, không mang theo... bất cứ người nào.” Mạnh Truyền Tân báo cáo sự thật.

“Một tấm thiệp mời khác của Diệp Thần Tuấn là cho cậu ta sao?” Tiểu Tẫn Nghiêm tiếp tục nhìn sóng biển trước biệt thự, thanh âm lạnh đến cực điểm.

Mạnh Truyền Tân biết người mà Tiểu Tẫn Nghiêm nói đến là ai.

“Thuộc hạ đã điều tra, đúng thế.” Mạnh Truyền Tân rất khẳng định hồi đáp.

Ánh mắt Tiểu Tẫn Nghiêm từ từ trở nên sắc bén, khí tức lạnh lẽo giữa hai hàng lông mày chồng chất, Mạnh Truyền Tân đứng phía sau có thể mơ hồ cảm nhận được cỗ khí âm hàn này, làm bảo tiêu cho Tiểu Tẫn Nghiêm nhiều năm như vậy, Mạnh Truyền Tân hiểu rõ tâm tư của Tiểu Tẫn Nghiêm hơn bất kỳ người nào.

“Thuộc hạ biết nên làm sao, liền đi sắp xếp ngay” Nói xong, thấy Tiểu Tẩn Nghiêm vẫn đứng yên trước cửa sổ không có phản ứng gì, Mạnh Truyền Tân yên lặng lùi ra.

Mạnh Truyền Tân vừa mới rời đi, Tiểu Tẩn Nghiêm đứng trước cửa sổ thấp giọng hừ lạnh một tiếng, một quyền đâm lên cửa sổ trên tường.

Chỉ là muốn ở trên giường đùa giỡn một chút thôi, lại còn thật sự coi mình là loại mặt hàng hiếm có gì sao... Nếu không phải vì Diệp Mạc đã chết, hẳn cũng sẽ chẳng sa đoạ đến mức dùng thân thể người khác để tìm kiếm loại cảm giác đó...

Đáng hận...

(Lời tác giả: Gần đây các loại văn học mạng bị tấn công mạnh, đặc biệt là H văn, rất nhiều bộ đã bị dính chương, như tui phát hiện bộ truyện kia tự dừng không thấy nữa, đó là do trang web xóa mất, qua mấy ngày liền có thể khôi phục, Tiểu Cáp thân ái, “Tuồng Vi vũ vũ” hy vọng là ngủ một giấc khi tỉnh lại liền có thể thấy nó quay lại, nếu không như vậy tui sẽ đau lòng chết ~)

71. Quyển 2 - Chương 3: Mở Cửa

Diệp Mạc đến thăm Diệp Nhã xong thì từ bệnh viện đi ra, nhìn qua tâm trạng của cậu trông rất tốt, đến siêu thị mua một ít nguyên liệu nấu ăn rồi lên xe bus trở về nhà trọ, mấy ngày này, cuộc sống sinh hoạt của Diệp Mạc rất bình yên không có gì sóng gió, thoáng như tất cả mọi nguy hiểm khó khăn đều đã dần lùi xa, cả một bầu trời tuyệt vọng từ che ngập phủ vây giờ cũng như đã được quét đi sạch sành sanh, thậm chí Diệp Mạc còn dự định sẽ ở lại thành phố X định cư, cuộc sống hiện tại không còn phải kéo dài hơi tàn như giun dế nữa, cần gì phải thoát ly khỏi thế giới làm gì nữa.

Một chiếc xe riêng màu đen dừng lại dưới lầu nhà trọ, đậu tĩnh lặng một cách kiêu căng lóa mắt, Diệp Mạc xách theo hai túi thực phẩm nấu ăn sờ sờ liếc mắt nhìn một cái, dù sao thì ở đây, cậu chưa thấy có người nào có thể mua nổi loại xe đắt tiền giá trên trời này, ước ao vài giây, Diệp Mạc xoay người hướng về cầu thang đi lên, trong lòng bắt đầu thăm nhủ, chờ khi cậu kiếm đủ tiền rồi thì trước tiên cậu sẽ mua xe, hay là mua nhà nhỉ?

Đèn pha phía trước xe đột nhiên mở toang, đường ánh sáng chói lóa trong nháy mắt chiếu rọi thẳng trên người Diệp Mạc, tiếng còi xe cũng vang lên hai tiếng, vừa mới bước được vài bước, Diệp Mạc có chút nghi hoặc quay người lại, bốn phía chẳng có ai cả, giống như chủ nhân chiếc xe làm thế là để trêu chọc cậu vậy.

Ánh đèn mãnh liệt chói mắt, Diệp Mạc theo bản năng đưa một cánh tay lên che đi ánh sáng “Có chuyện gì vậy?”

Đèn xe đột nhiên tắt mắt, cửa xe được mở ra, nam nhân một thân mang âu phục màu đen từ bên trong đi ra, thần sắc nghiêm nghị lạnh lùng.

“Diệp tiên sinh, chào ngài” Nam nhân rất lịch sự mà kêu lên một tiếng.

“Anh... anh là Tiểu... Tiểu...” Diệp Mạc nghẹn họng muốn bật ra thành lời, kinh ngạc nhìn người trước mắt là Mạnh Truyền Tân, bảo tiêu của Tiểu Tẩn Nghiêm.

“Tôi là bảo tiêu của Tiểu tống, Mạnh Truyền Tân.”

Diệp Mạc đột nhiên có loại dự cảm xấu, Mạnh Truyền Tân không phải là cận vệ của Tiểu Tẩn Nghiêm sao? Sao anh ta lại xuất hiện ở đây?

Có thể là do Mạnh Truyền Tân có liên hệ với Tiểu Tẩn Nghiêm quá mức chặt chẽ nên vừa mới chỉ nhìn thấy Mạnh Truyền Tân thôi mà khuôn mặt kiếm mi sắc bén ngũ quan lạnh lẽo liền dội liên tục vào đầu óc Diệp Mạc.

“Tìm... tìm tôi có chuyện gì không?” Diệp Mạc cố gắng duy trì âm sắc không thay đổi, lễ kính nhìn Mạnh Truyền Tân, dù sao thì người đến cũng không phải Tiểu Tẩn Nghiêm, không đúng, cứ cho là đến thì sao, cậu sớm đã chẳng còn quan hệ gì với hắn nữa rồi, hắn chẳng có lý do gì để làm hại đến cậu cả.

Mà cũng không đúng, Tiểu Tẩn Nghiêm vốn chẳng có lý do gì để đến tìm cậu.

....

“Tiểu tống” Mạnh Truyền Tân đột nhiên lùi về phía sau một bước đến trước cửa xe sau mở ra, thanh âm nghiêm túc kêu một tiếng, hơi cúi người, một đôi chân đi giày da màu đen bóng loáng cường mạnh giẫm xuống.

Tất cả mưa gió nổi lên cát bay đá chạy đều đánh tạt về phía Diệp Mạc, nhìn Tiểu Tẩn Nghiêm từ trong xe đi xuống, Diệp Mạc chỉ cảm thấy trong lồng ngực mình như có một chiếc chày sắt mãnh liệt nện gõ, từng từng, sắp phá vỡ cả ra.

Mấy ngày nay quá mức bình yên tươi đẹp, khiến cho Diệp Mạc đã sớm mất đi năng lực phản ứng khi đối mặt với Tiểu Tẩn Nghiêm, Diệp Mạc đứng ngây ra tại chỗ như một đóa ngọc, hai mắt vô tri nhìn Tiểu Tẩn Nghiêm đang bước về phía cậu.

Hắn không phải nên có mặt ở tiệc rượu sao? Sao lúc này không đi mà hưởng thụ mấy oanh oanh yến yến vây quanh ấy? Sao tự nhiên lại đi tới tìm cậu làm gì chứ?

Chắc không phải là Tiểu Tẩn Nghiêm muốn đi gặp người nào khác tình cờ cũng ở nơi này nhỉ. Có điều... hình như là không phải...

Tiểu Tẩn Nghiêm đi đến trước mặt Diệp Mạc thì Diệp Mạc vẫn là giữ vẻ mặt không thể tin nổi, trong mắt hiện lên hoảng hốt còn có vẻ căng thẳng rõ rệt, tay nắm chặt lấy túi đồ, có điều so với mấy lần trước, mức độ hoang mang lo sợ vẫn không đến nỗi quá nhiều.

“Sau một tiếng nữa đến đón tôi”

“Vâng, Tiểu tống.” Mạnh Truyền Tân đáp.

Diệp Mạc muốn lui về phía sau, nhưng không ý thức được phía sau chính là cầu thang, một bước đạp hụt, thân thể ngã ngửa về phía sau, sợ hãi kêu lên một tiếng, theo bản năng đưa một tay ra bắt được lấy cánh tay Tiểu Tẩn Nghiêm, lòng mảy mẩn của Tiểu Tẩn Nghiêm chùng xuống, nhanh chóng cúi người, một tay vòng lấy eo Diệp Mạc, kéo mạnh một cái, đem cả người Diệp Mạc kéo vào trong lồng ngực.

Lòng ngực Tiểu Tẩn Nghiêm tựa như một khối sắt thép vậy, trong nháy mắt chạm vào, Diệp Mạc thậm chí còn hoài nghi không biết có phải xương mặt mình bị vỡ ra rồi không, vẫn còn chưa hoàn hồn lại từ bên trong đau nhức, Diệp Mạc liền nghe thấy từ trên đỉnh đầu phát xuống một thanh âm trầm lạnh.

“Không, hai giờ” Thanh âm Tiểu Tẩn Nghiêm vừa phát ra, Diệp Mạc giật mình thất kinh, hóa ra Tiểu Tẩn Nghiêm định ở đây đến hai tiếng đồng hồ, tính... làm cái gì chứ?

“Đã rồi!” Mạnh Truyền Tân nghiêm nghị mạnh mẽ hồi đáp, sau đó lập tức lái xe rời đi.

Diệp Mạc từ trong lồng ngực Tiểu Tẩn Nghiêm giãy giụa rời ra, vội vàng lùi lại về phía sau một bước, lần này thì Tiểu Tẩn Nghiêm không đưa tay kéo Diệp Mạc lại khiến Diệp Mạc trực tiếp ngã ngửa rầm ra phía sau.

Diệp Mạc chật vật bò dậy, phía sau lưng bị bậc thang đập vào đau điếng, sau đó thì vội vàng đưa tay nhặt mấy quả cà chua bị lăn ra khắp chỗ, căn bản là không dám ngẩng đầu nhìn về mặt Tiểu Tẩn Nghiêm, nói chuyện với hắn cứ như ôm bom nổ chậm, ai biết được chừng nào nó nổ tung ra.

Tiểu Tẩn Nghiêm vẫn đứng đấy ung dung, không biết là đang cười hay đang tức giận. Nam nhân này quả nhiên là cố ý không nhìn hắn, liền nhấc chân đi đến trước mặt Diệp Mạc, thân thể cao lớn cúi thấp xuống, đôi mắt sắc bén nhìn chòng chọc vào Diệp Mạc đang cúi đầu, trong lòng trực tiếp cười gằn, chỉ có nhặt mấy quả cà chua thôi cũng lâu như vậy. Cái cách cậu ta tránh né hắn cũng thật buồn cười.

“Sợ tôi ăn cậu sao?” Hai mắt tuyết lạnh của Tiểu Tẩn Nghiêm hơi mị hợp, thanh âm nhẹ nhàng mà nguy hiểm, ánh mắt hắn nhìn Diệp Mạc càng lộ ra mấy phần khiêu khích, một tay khẽ nâng cằm Diệp Mạc lên,

nhìn đôi con người trong suốt thuần khiết kia đang run rẩy né tránh, Tiểu Tẫn Nghiêm tâm lại như hiện lên vài tia hy vọng, phảng phất như tối tăm mấy ngày nay đều tan biến hết.

“Không... không phải” Diệp Mạc nhỏ giọng nói “Chỉ là đang nhạt đồ thôi mà”

Tiểu Tẫn Nghiêm khẽ hừ một tiếng “Nhật xong chưa?”

“Ừm, nhật... nhật xong rồi” Diệp Mạc bất an hồi đáp, chẳng biết vì sao, Diệp Mạc cứ cảm giác tối nay Tiểu Tẫn Nghiêm có gì đó không đúng lắm, giống như là... nhìn qua có chút không lạnh lẽo tàn bạo nữa.

Tiểu Tẫn Nghiêm đứng dậy, nhìn xuống Diệp Mạc, thanh âm không rõ ý tứ “Không mua nổi nhà?”

“A?” Diệp Mạc kinh ngạc nhìn Tiểu Tẫn Nghiêm, chỉ thấy Tiểu Tẫn Nghiêm đã nhanh chân một bước, từ bên cạnh Diệp Mạc bước lướt qua, chờ khi Diệp Mạc quay đầu lại thì Tiểu Tẫn Nghiêm đã theo cầu thang mà đi lên lầu.

Diệp Mạc xách theo hai cái túi lớn lập tức đi theo, Tiểu Tẫn Nghiêm dường như đã điều tra rõ ràng nơi ở của Diệp Mạc rồi, Diệp Mạc bước chân chậm chậm, đợi khi lên tầng 1 nơi phòng trọ của cậu, phát hiện Tiểu Tẫn Nghiêm đang khoanh tay đứng bên cạnh cửa phòng trọ của cậu hút thuốc.

Ánh mắt Tiểu Tẫn Nghiêm lười biếng, như là sai khiến một người hầu, thanh âm bình tĩnh mà lại thấp lạnh “Mở cửa!”

72. Quyển 2 - Chương 4: Phát Diện Cái Gì

Diệp Mạc nhìn Tiểu Tẫn Nghiêm đứng bên cạnh, do dự một lúc mới đi tới trước cửa lấy chìa khóa ra, vừa cúi đầu mở cửa vừa liếc mắt cẩn thận nhìn Tiểu Tẫn Nghiêm đang đứng thẳng bên cạnh, nhỏ giọng nói “Tiểu tổng tìm tôi... có việc gì không?” Suy nghĩ một chút, Diệp Mạc lại thêm vào một câu nữa “Toàn bộ tiền nợ Tiểu tổng đã trả hết rồi.”

Hai mắt Tiểu Tẫn Nghiêm híp lại, nhìn chăm chăm vào cái tay Diệp Mạc đang mở cửa, ánh mắt đột nhiên trở nên nguy hiểm, tổng cộng ba chiếc chìa khóa, lại lần lượt cắm vào rút ra, rõ ràng là đang muốn kéo dài thời gian.

“Ai nói là tôi tới đòi tiền” Tiểu Tẫn Nghiêm gằn giọng, nhếch miệng nguy hiểm “Diệp Tuyền, tôi cho rằng cậu ném nhiều vị đắng như thế, lần sau gặp lại tôi có thể thông minh hơn một chút, không ngờ chỉ mới mấy ngày không gặp đã quên hết mọi giáo huấn, con mẹ nó, cậu thật sự nghĩ rằng tôi không có cách nào bắt được cậu sao?!”

Âm điệu câu cuối cùng âm trầm vung lên, cả người Diệp Mạc sợ hãi đến chấn động, chiếc chìa khóa nắm trong tay đã vụn ra, nhưng không lập tức mở cửa, mà là hít sâu một hơi, âm thầm lấy can đảm cho bản thân, xoay người phi thường nghiêm túc thật lòng nhìn Tiểu Tẫn Nghiêm.

“Tiểu tổng, lén xông vào nhà dân là phạm...” Diệp Mạc còn chưa nói hết câu, Tiểu Tẫn Nghiêm đã một tay ấn vào cánh cửa đột nhiên đẩy ra, quay lại Diệp Mạc thâm trầm hừ một tiếng, nhắc chân đi vào, Diệp Mạc đứng ngốc ở cửa, nhìn thân ảnh cao lớn của Tiểu Tẫn Nghiêm, trái tim lại điên cuồng nhảy lên, Tiểu Tẫn Nghiêm vậy là định làm gì?!

Tiểu Tẫn Nghiêm ngồi ở phòng khách, mặt không chút cảm xúc đánh giá cách bày trí đơn giản trong phòng khách, mặc dù diện tích không quá lớn, nhưng vẫn phân ra phòng khách nhà bếp phòng ngủ rõ ràng, chỉ là nó còn chẳng bằng nhà vệ sinh trong biệt thự của Tiểu Tẫn Nghiêm. Để ý kỹ hơn nữa, tất cả đều những đồ dùng sinh hoạt rẻ tiền.

Cậu ta không phải còn có Diệp Thần Tuấn sao? Không phải là nên hưởng thụ vinh hoa phú quý sao? Sao lại còn đi ở cái loại phòng trọ rẻ tiền đơn giản này?

Tiểu Tẩn Nghiêm không hiểu nổi, Diệp Thần Tuấn vì nam nhân này mà cả tân nương danh môn thế gia cũng không muốn, lại đối với Diệp Mạc mang ý tứ tình cảm rõ rệt như vậy, thế nhưng đến bây giờ vẫn còn để nam nhân này sống tưng tưng như thế.

Trừ khi, chính nam nhân này đã từ chối tình ý của Diệp Thần Tuấn. Tiểu Tẩn Nghiêm quay người lạnh lùng nhìn Diệp Mạc đứng ở cửa ánh mắt vẫn còn đảo lung tung không dám nhìn hắn, khóe miệng giật giật xem thường, thật là dối trá.

Tựa hồ chỉ có khi nghĩ như vậy thì Tiểu Tẩn Nghiêm mới có cảm giác mình tự dừng lại nảy ra ý nghĩ bất chợt muốn đến gặp nam nhân này thật rất không đáng.

“Cậu định vẫn đứng ở cửa?” Tiểu Tẩn Nghiêm xoay người ngồi trên ghế sofa, sofa không lớn, nhìn qua cũng không thấy vừa mắt, vừa cứng vừa lạnh cứ y như là ngồi trên sàn nhà.

Diệp Mạc đứng ở cửa, trong tay vẫn còn xách hai cái túi thực phẩm lớn, giống như bà chủ nhà vừa mới đi mua đồ ăn về, Tiểu Tẩn Nghiêm lạnh lẽo đưa mắt nhìn, thấy Diệp Mạc vẫn đứng ngốc ở đấy, trong lòng không khỏi tức tối, bản thân hắn còn chưa có làm cái gì hết mà nam nhân này đối với hắn lại bắt đầu cự chi ngàn dặm.

Tầm mắt Diệp Mạc cẩn thận đảo qua chỗ Tiểu Tẩn Nghiêm, phát hiện sắc mặt Tiểu Tẩn Nghiêm từ từ trở nên âm u, bắt chéo chân thoải mái nằm tựa lưng vào sofa, gân xanh trên trán càng rõ ràng, cậu vội vã bước nhanh đến, không biết làm sao đối mặt với Tiểu Tẩn Nghiêm thế nên cậu cúi thấp đầu cầm túi nguyên liệu nấu ăn đi vào nhà bếp.

Tiểu Tẩn Nghiêm cởi áo khoác tây phục đắt tiền vắt lên ghế sofa, nới lỏng cà vạt ở cổ ra, nhìn Diệp Mạc đi vào nhà bếp, trong mũi phát ra một tiếng hừ nhẹ khinh thường.

Trong lòng Diệp Mạc bắt đầu phát cáu, nếu mà Tiểu Tẩn Nghiêm thấy xem thường cái chỗ ở nhỏ này của cậu thì cứ ngay lập tức cắt đi lệ đi. Nhìn tư thế ngồi của Tiểu Tẩn Nghiêm cứ như chủ của cái phòng trọ này khiến Diệp Mạc ngứa mắt vô cùng, cố gắng lắm mới đè nén xuống lửa tức trong lòng.

“Tiểu tổng có thể nói ra mục đích ngài đến đây được không?” Diệp Mạc cung kính thấp giọng nói, dù cho có nhiều bất mãn hơn nữa thì giờ khắc này đối với tên ác ma này cũng vẫn phải cung cung kính kính, nếu không tự nhiên hắn lại nổi khùng lên thì cậu đúng là không chống đỡ nổi.

Dưới ánh đèn, những đường nét tuyệt mỹ của Tiểu Tẩn Nghiêm lóe lên ám quang, đường viền cằm mang vẻ kiên nghị, khiến cho khóe miệng lặng im toát ra một chút ảo não, mặt hắn không hề cảm xúc nhìn Diệp Mạc, nhưng trong lòng vạn phần không thích, bản thân hắn tự nhiên lại đi tới đây làm cái gì vậy? Đến ngắm cậu ta à? Đùa sao?

“Cậu có vẻ như là không hoan nghênh tôi?” Âm lượng Tiểu Tẩn Nghiêm không cao, thanh thanh lạnh lùng nghe không ra ý tứ gì, nhưng Diệp Mạc vẫn cảm thấy mùi vị nguy hiểm dày đặc.

“Không phải, chỉ là tôi nghĩ Tiểu tổng muộn như vậy mà còn... đại giá quang lâm, chắc là phải có chuyện gì quan trọng.” Diệp Mạc cố gắng giữ bình tĩnh, đi tới một tấm ghế sofa ngồi xuống, dù sao chỗ này cũng là địa bàn của cậu, mặc kệ gì phải giống như một người hầu đứng trước mặt Tiểu Tẩn Nghiêm.

Tiểu Tẩn Nghiêm nhìn tư thế ngồi câu nệ của Diệp Mạc, giống như hoảng hốt lo lắng gì đó, trong lòng nở nụ cười, thanh âm cũng không còn lạnh giá nữa, nhưng vẫn khiến cho Diệp Mạc có một loại lực áp bách vô hình “Tôi tới đây, chỉ vì chút chuyện riêng.”

Diệp Mạc ngoan ngoãn giữ im lặng, tiếp tục nghe Tiểu Tẩn Nghiêm nói.

“Đi thẳng vào vấn đề vậy, tôi nhìn trúng cậu, làm tình nhân của tôi, lần này tôi sẽ không đem cậu tặng cho người khác, chỉ có một mình Tiểu Tẩn Nghiêm tôi hưởng dụng cậu.” Một lời Tiểu Tẩn Nghiêm vừa nói ra, Diệp Mạc liền lộ ra ánh mắt kinh ngạc, bàn tay trong nháy mắt đều nắm chặt lại.

“Tôi không... không muốn” Diệp Mạc cúi đầu, gần như móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay, tim đập nhanh hơn, lần này coi như là có bị Tiểu Tẩn Nghiêm bóp chết, cậu cũng sẽ không thuận theo hắn ta. Huống gì, Tiểu Tẩn Nghiêm đã không còn nắm trong tay nhược điểm gì của cậu nữa.

Tựa hồ có vẻ như đã đoán trước được đáp án của Diệp Mạc, mặt Tiểu Tẩn Nghiêm gần như bất động, nhưng vẫn không cam lòng nắm chặt tay, thanh âm trầm thấp tiếp tục nói “Hay là tôi nên nói cách khác, một đêm của cậu đáng bao nhiêu tiền?”

Diệp Mạc giận muốn bốc lửa, đứng phắt dậy, nhưng khi ý thức được người mình đang đối mặt là Tiểu Tẩn Nghiêm, khí thế lại tụt xuống không ít, nhưng ánh mắt đã cứng cõi hơn rất nhiều, giả vờ bình tĩnh nở nụ cười “Lẽ nào Tiểu tống luôn yêu tôi?”

Hỏi ra cái câu như vậy, bản thân Diệp Mạc hỏi xong cũng tự ngẩn ra, đây rõ ràng là đang tìm tới cái chết a.

Không ngờ tới Tiểu Tẩn Nghiêm lại không nổi giận, khoe miệng khê nhếch, lạnh lùng vút ra một tiếng “Cậu cũng xứng?”

Diệp Mạc lúc này vừa nói xong sợ gần chết, thấy Tiểu Tẩn Nghiêm không nổi giận, thần kinh căng thẳng cũng từ từ rơi lỏng, không xứng thì không xứng, Diệp Mạc cậu cần tên đàn ông này yêu lắm sao.

“Vâng, tôi không xứng.” Diệp Mạc thấp giọng nói.

Tiểu Tẩn Nghiêm bị cái thái độ đó của Diệp Mạc làm cho tự nhiên phát giận lên, bản thân hấn sao tự nhiên đêm nay lại nổi điên làm gì chứ, lại đến đây tán gẫu với nam nhân này, ở trước mặt cái tên luôn sợ hãi hấn làm việc tự dừng lại trở nên lè mề.

Tiểu Tẩn Nghiêm hô đứng lên, nhanh chân bước đến trước mặt Diệp Mạc, lạnh lùng nhìn xuống Diệp Mạc, Diệp Mạc thấp hơn Tiểu Tẩn Nghiêm nửa cái đầu, hơi nhấc mi mắt, Diệp Mạc nhìn gương mặt nghiêm nghị lạnh băng của Tiểu Tẩn Nghiêm, tim chợt chìm xuống đáy vực, xong rồi, cậu lại nói sai cái gì nữa rồi.

Tiểu Tẩn Nghiêm nhìn kỹ Diệp Mạc, ánh mắt từ từ trở nên phức tạp.

Nam nhân này quả thật rất đẹp, gương mặt thanh tú, nhưng không quá mềm mại như nữ nhân mà lại non nớt như một cậu bé, cái vẻ mặt khi sợ sệt có mấy phần ảm ức. Chỉ là, quá mức không biết thức thời.

Bàn tay Tiểu Tẩn Nghiêm nhanh chóng mạnh mẽ vươn ra, một tay vòng lấy eo Diệp Mạc, một tay chế trụ lấy sau gáy Diệp Mạc, cúi đầu điên cuồng hôn cắn lên môi cậu, không cho Diệp Mạc bất kỳ cơ hội phản kháng nào, vừa hôn vừa đẩy đi tới vài bước, đem Diệp Mạc áp chặt lên tường.

“Ừm... không...” Diệp Mạc căn bản không thể động dậy được, thế tiến công cuồng nhiệt trong vòm họng khiến ý thức của cậu suýt chút nữa đã tan rã. Hai tay liều mạng đẩy Tiểu Tẩn Nghiêm ra, nhưng thân thể cao lớn vững chắc của Tiểu Tẩn Nghiêm vẫn không hề nhúc nhích.

Tiểu Tẩn Nghiêm càng thêm điên cuồng cắn xe hai mảnh bờ môi của Diệp Mạc, một chân tìm đúng thời cơ chèn vào giữa hai chân Diệp Mạc. Bàn tay đang ôm chặt lấy eo Diệp Mạc đột nhiên hạ xuống nâng cái mông Diệp Mạc lên.

73. Quyển 2 - Chương 5: Chính Là Cậu!

Tiểu Tẩn Nghiêm khí thế hung hăng, một khắc bình tĩnh trước đó tựa hồ như tất cả đều là ngụy trang, vừa dính vào thân thể Diệp Mạc, thế tiến công phòng thủ trước đó đều đang từng bước tan rã.

Bàn tay khô khốc nóng rẫy nâng mông Diệp Mạc lên, khiến cho thân thể Diệp Mạc gần như dán sát lên trên tường, càng thêm thuận tiện để cái miệng Tiểu Tẩn Nghiêm hành hung, bởi vì kinh sợ mà Diệp Mạc hô hấp không thông, hạ bộ thấp xuống sát vào một chân Tiểu Tẩn Nghiêm chèn ở giữa khiến cho Diệp Mạc càng thêm giận dữ và xấu hổ không ngớt, hao hết sức lực cửu ngư nhị hổ (chín trâu hai hổ), Diệp Mạc mới quay mặt sang được một bên tránh né, môi Tiểu Tẩn Nghiêm theo khoe miệng Diệp Mạc đem nhiệt độ nóng rực triển miên lưu luyến hôn không ngừng nơi cái cổ trắng nõn của Diệp Mạc.

Đầu gối Tiểu Tẩn Nghiêm chống đỡ Diệp Mạc trực tiếp đẩy lên trên tường, đem cả toàn bộ khối thân thể Diệp Mạc đều cưỡi ở bên trên, bàn tay lớn kia ôm lấy hông Diệp Mạc theo đường viền quần tiến vào bên trong, từng chút trêu chọc hưởng đến tiếp cận nơi cấm địa.

Diệp Mạc giãy giụa mãi không ra, kiểu hành động của thân thể như thế mang lại cho Tiểu Tẩn Nghiêm cảm giác hưởng thụ quen thuộc khiến cho hắn giống như phát điên, căn bản không nghe thấy được bất kỳ tiếng la hét nào của Diệp Mạc, tư thế mãnh liệt tựa hồ như đã nghĩ cứ dùng tư thế như thế để chiếm lấy Diệp Mạc.

“Tôi muốn em.” Thanh âm trầm thấp của Tiểu Tẩn Nghiêm mơ hồ bao hàm vô số ham muốn tình dục, dán thật chặt vào thân thể Diệp Mạc, đầu óc Tiểu Tẩn Nghiêm mơ ảo gọi “Mạc Mạc, cho tôi...”

Diệp Mạc thật sự chấn động, vừa nãy Tiểu Tẩn Nghiêm đã gọi cậu là... Mạc Mạc...

Diệp Mạc càng thêm mãnh liệt đẩy Tiểu Tẩn Nghiêm phía trước mặt ra, Tiểu Tẩn Nghiêm lại xuất hiện ảo giác, đây tuyệt đối không thể được, cậu không thể để Tiểu Tẩn Nghiêm xem cậu là thể thân của kiếp trước. Cậu thậm chí có thể tuyệt vọng mà miễn cưỡng chấp nhận yêu cầu làm tình nhân của Tiểu Tẩn Nghiêm, nhưng tuyệt đối, tuyệt đối không thể để cho Tiểu Tẩn Nghiêm xuất hiện ảo giác về Diệp Mạc trên người cậu được.

Không yêu hay có yêu gì thì cũng sẽ mang đến kết quả giống nhau, thiên địa huyền cự, bị kẻ Tiểu Tẩn Nghiêm lãnh khốc tàn bạo lại vô tình không biết yêu là gì như Tiểu Tẩn Nghiêm xâm chiếm, đáng sợ hơn bất kỳ điều gì trên đời.

Chát! Diệp Mạc quay sang khuôn mặt thất thần điên dại của Tiểu Tẩn Nghiêm phần nộ vung lên một chưởng mạnh mẽ hạ xuống, hoảng sợ hét lớn một tiếng “Tôi không phải Diệp Mạc!”

Tiểu Tẩn Nghiêm đột nhiên dừng lại, trên gương mặt lạnh lùng xuất hiện năm dấu ngón tay đỏ ửng, giống như một loại mặt nạ giả tạo nào đó đột nhiên rơi xuống vỡ toang, sâu thẳm bên trong đáy mắt đen kịt lướt qua nhiều sắc thái, đột nhiên hung tron trừng thẳng vào đôi con ngươi ngập đầy khủng hoảng của Diệp Mạc, gần giọng “Muốn chính là cậu!”

“Tôi... tôi là Diệp Tuyền! Tôi là Diệp Tuyền!” Diệp Tuyền triệt để hoảng sợ rồi, lớn tiếng hét lên, thân thể đang bị Tiểu Tẩn Nghiêm gắt gao nhấn trên tường cũng điên cuồng kịch liệt giãy giụa vụn vụn “Anh không có quyền đối với tôi như thế!”

Tiểu Tẩn Nghiêm âm hiểm cười một tiếng, một tay chế trụ lấy dưới cằm Diệp Mạc, khuôn mặt gần như kề sát vào mặt Diệp Mạc, nhìn biểu hiện run rẩy của Diệp Mạc, vẻ mặt nghiêm nhiên hung ác lên “Không có quyền? Tôi cho cậu biết Diệp Tuyền, với cậu, tôi muốn ngủ là ngủ!”

“Tiểu Tẩn... tổng, tôi chỉ là người bình thường, chỉ muốn yên phận mà sống thôi, nếu như tôi có chỗ nào đắc tội với ngài, ngài đại nhân rộng lượng...” Lời Diệp Mạc vẫn còn chưa nói hết, Tiểu Tẩn nghiêm đã đem Diệp Mạc vác lên trên vai, vai bước đi tới bên giường, không chút ôn nhu mà ném Diệp Mạc xuống.

Chiếc giường của Diệp Mạc không lớn, nhưng nhìn qua sạch sẽ gọn gàng, chăn đệm chỉnh tề xếp ở đầu giường, bởi vì trời không quá lạnh nên bên dưới trải tấm nệm rất mỏng, cứ như vậy mà bị quái lực của Tiểu Tẩn Nghiêm quăng mạnh xuống trên giường khiến Diệp Mạc đau tới mức trước mắt một trận đen trắng luân phiên. Nhưng sau khi khôi phục lại thần trí rồi, cậu liền cấp tốc lui người lại sâu vào bên trong giường, lấy hết dũng khí “Anh... anh là tổng giám đốc danh tiếng lừng lẫy của Hoàng Sát, nếu như tôi nói ra chuyện này, nhất định sẽ khiến cho danh dự của anh bị quăng vào thùng rác, mà... hơn nữa tôi sẽ báo cảnh sát, anh lên xông vào nhà dân hành hung chủ nhà...”

Thân thể cao lớn vĩ đại của Tiểu Tẩn Nghiêm đứng sừng sững ở bên giường, đánh người kiên cường, ánh mắt âm u sắc bén giống như lưỡi đao, khóe miệng hiện lên một vết khát máu âm hàn lạnh lẽo cười tà, vừa nhìn Diệp Mạc rối loạn bất lực không ngừng nhiều động hai lần môi run rẩy, vừa cấp tốc cởi nút áo nơi cổ áo ra, tà khí hừ một tiếng, âm thanh phát ra đầy khí lực “Cậu, là của tôi!”

(Lời tác giả: Gần đây nhất tui bị đả kích lớn, Tiểu Cáp cũng đã cố gắng lắm rồi đó, mọi người thân ái, đừng thúc giục nữa nha, mấy ngày gần đây không bị đứt chương là may lắm rồi đó, Lao tù ác ma sẽ bị cut H,

không có thịt nặng đầu, không nói không chừng sẽ bị tấn công chết mất, ai! Viết H cũng không được yên nữa

)

74. Quyển 2 - Chương 6: Nhớ Kỹ Lời Của Cậu Nói!

Màn đêm thăm thẳm, tiệc rượu lung linh ồn ào từ từ trở nên nhẹ nhàng trầm tĩnh lại, khiến cho phó tổng Hoàng Sát Trình Tử Thâm lúc nhìn thấy nhiều người bắt đầu lục tục ra về mới thở phào nhẹ nhõm, Tiểu Tẫn Nghiêm mới vừa mới xuất đầu lộ diện một chút ở lúc đầu, kết quả là đem hết toàn bộ công việc dồn đẩy nhồi nhét hết cho Trình Tử Thâm tự ứng phó, sau đó thì thần không biết quỷ không hay biến đâu mất tiêu.

“Biết tổng giám đốc đi đâu không?” Sau khi chào hỏi tất cả mọi người đã rời đi, Trình Tử Thâm hỏi Triển Dục. (Jian: Triển Dục là chị thư ký của thằng Nghiêm í)

Triển Dục lắc đầu một cái “Không biết, Tẫn Nghiêm ca gần đây có chút kỳ quái, tôi sợ anh ấy còn đang nghĩ đến người con trai kia.”

“Người chết không thể nào sống lại được, cậu ta không phải loại người đem hết toàn bộ suy nghĩ đặt trên người một tên nam nhân đã chết” Trình Tử Thâm rất khẳng định mà nói, Tiểu Tẫn Nghiêm một đời gió tanh mưa máu, nếu như phòng tuyến trong lòng lại dễ dàng bị một nam nhân công phá như thế, vậy thì thật quá buồn cười.

“Trình ca, anh nói tại sao Tẫn Nghiêm ca lại đột nhiên muốn hợp tác với MY? (tên viết tắt của công ty Diệp Thần Tuấn) Triển Dục nhăn mày “Tẫn Nghiêm ca không phải xem thường nhất là năm gia tộc lớn của thành phố X sao?”

Sắc mặt Trình Tử Thâm từ từ trở nên phức tạp “Cậu ta trước nay không làm chuyện gì mà không có lý do, chuyện hợp tác với MY hẳn cậu ta có lý do của riêng mình.” Trình Tử Thâm đối với chuyện này ngược lại không cảm thấy quá lo lắng, Tiểu Tẫn Nghiêm trên thương trường là bất bại chưa từng thua cuộc, chỉ là Trình Tử Thâm không tin Tiểu Tẫn Nghiêm làm như thế chỉ vì mục đích thương mại.

Một nam nhân như Tiểu Tẫn Nghiêm, mục đích riêng tư thường thường so với mục đích khác còn đáng sợ hơn rất nhiều...

.....

Nhật âu phục trên ghế salon một lần nữa mặc lên người, ngũ quan lãnh khốc kiên nghị phủ thêm một tầng sắc ánh đèn, lãnh tuyết hung tàn như lúc vừa mới bắt đầu, cài nốt cúc áo cuối cùng trên áo, vốn chuẩn bị rời đi, Tiểu Tẫn Nghiêm lại dừng một chút quay lại về phía phòng ngủ.

Trên giường, Diệp Mạc trần như nhộng đang cố gắng đưa một tay kéo góc chăn lại, muốn che đậy bớt thân thể đang vô cùng chật vật lúc này, hạt nước nơi khóe mắt phấp phờ vẫn còn chưa khô, khuôn mặt thanh tú thuần khiết trắng bệch vô lực, cắn mạnh môi dưới, hai vai nhỏ gầy co rúm lại, lồi chần bực lấy thân thể chính mình, đột nhiên nhìn thấy Tiểu Tẫn Nghiêm đứng ở cửa, giống như bị sét đánh mà thân thể trở nên cứng ngắc không hề động đậy, đáy mắt trong suốt hiện lên sự hết, không cam lòng, căm hận, từng chút một sắc thái cứ thế lướt qua. (Jian: giống hết hiện trường yêu râu xanh cưỡng bức dân nữ nhà lành ==)) cười phát ==))

Diệp Mạc cứ như vậy nhìn Tiểu Tẫn Nghiêm, đau đớn xé tâm vừa nảy vẫn còn lưu lại ở trên người, những điều này, Diệp Mạc sẽ khắc ghi sâu trong lòng.

Khí tức nguy hiểm khiến người ta nghẹt thở liên như vậy vờn xung quanh Tiểu Tẫn Nghiêm cùng Diệp Mạc. Khóe môi mỏng của Tiểu Tẫn Nghiêm khẽ nhếch lên, lộ ra nụ cười quỷ dị không rõ ý vị “Sao không kêu nữa? Vừa nảy không phải kêu rất sung sướng sao?”

Tiểu Tẩn Nghiêm ngồi ở đầu giường, nhìn ánh mắt lạnh lẽo của Diệp Mạc, trong lòng ngũ vị hỗn độn, nhưng vẫn cứ là xem thường hừ một tiếng khinh bỉ, một tay đưa về phía khuôn mặt Diệp Mạc, hần muốn chạm đến, mặc dù vào thời khắc này, nhìn da thịt Diệp Mạc lộ ra bên ngoài thì vẫn là không nhìn được mà chạm vào, Tiểu Tẩn Nghiêm chán ghét bản thân mình như vậy, nhưng là, không thể kìm lòng được.

Diệp Mạc làm ra sắc mặt buồn nôn, theo bản năng rụt về phía sau, lông mày Tiểu Tẩn Nghiêm trùng xuống, bóp lấy cổ Diệp Mạc kéo tới phía trước mặt mình, vẻ mặt không lửa giận không hung ác, chỉ là tựa tiểu phi tiểu (cười mà như không cười) nhìn chằm chằm vào khuôn mặt thống khổ của Diệp Mạc “Vừa nãy cậu thật giống như có lời muốn nói.”

Tiểu Tẩn Nghiêm bóp không siết mạnh lắm nhưng Diệp Mạc vẫn cảm thấy khó chịu, cậu biết, hứng thú của Tiểu Tẩn Nghiêm đối với cậu có thể chỉ là bởi vì hần nhất thời cảm thấy mới mẻ, hoặc có thể là do cậu biểu lộ ra quá nhiều cảm xúc của kiếp trước, mới dẫn đến chuyện Tiểu Tẩn Nghiêm tìm kiếm thỏa mãn ở trên người cậu, bình tĩnh định thân lại, khóe miệng Diệp Mạc lộ ra một nụ cười không sợ sệt gì “Tiểu tổng thật đáng thương, lại đến mức đói bụng ăn quàng.” Mặc dù hạ thấp bản thân mình, nhưng hiện tại giây phút ở trước mắt hần ta, chỉ là tiện tay bóp chết một nam nhân rất bình thường.

Cậu không phải là Diệp Mạc... cậu là con trai kẻ thù của hần... Diệp Tuyền....

“Con mẹ nó cậu nói cái gì!” Đột nhiên tiếng sấm nổ vang lên, bàn tay to lớn của Tiểu Tẩn Nghiêm vung lên, Diệp Mạc nghĩ rằng Tiểu Tẩn Nghiêm muốn đánh cậu, liền sợ hãi đến vội vã nhắm tịt mắt lại, chờ một hồi lâu mà mặt vẫn chưa bị ăn một bạt tai, vừa mở mắt ra nhìn, lòng bàn tay Tiểu Tẩn Nghiêm đã dừng lại trên không trung.

Diệp Mạc không nói gì hết, chỉ sợ một chưởng này lại nhắm vào cậu, bị ăn bạt tai của Tiểu Tẩn Nghiêm mấy lần, Diệp Mạc tự nhiên biết lợi hại, khuôn mặt đau đớn giống hệt như bị kim sắt nung trên lửa châm vào, kiếp trước của cậu số lần bị ăn bạt tai chẳng đếm xuể nổi.

Tiểu Tẩn Nghiêm đột nhiên thả tay xuống, đem Diệp Mạc vứt xuống lại giường, đáy mắt lạnh mị hiện lên tia cười tàn nhẫn âm hiểm “Diệp Tuyền, nhớ kỹ lời cậu nói hôm nay”

Diệp Mạc bất an nhìn kỹ, Tiểu Tẩn Nghiêm nở nụ cười quỷ dị quay người nhanh chân rời đi....

75. Quyển 2 - Chương 7: Quay Lại

Diệp Mạc chẳng dám báo cảnh sát, thậm chí chỉ có thể nuốt nhục mà cố mặc kệ chuyện xảy ra tối hôm qua, vẫn như mọi buổi sáng khác cậu dậy sớm đi làm, chỉ là bộ dạng khi bước đi rõ ràng mang vẻ khổ sở, những đồng nghiệp trong công ty quan tâm đến hỏi han an ủi, Diệp Mạc chỉ có thể gượng cười nói là do cái bụng không được thoải mái.

Tối hôm qua, Diệp Mạc bị mất ngủ, tận cho đến khi trời đã sáng mà Diệp Mạc vẫn chẳng thấy buồn ngủ một chút nào cả, bây giờ ngồi trong phòng làm việc, cậu uể oải nằm dài tựa vào ghế ngồi nghỉ ngơi, trên gương mặt thanh tú ưa nhìn lộ ra sắc thái giống như bị bệnh khiến người khác nhìn phải thương tâm, có lẽ là do tối qua Tiểu Tẩn Nghiêm thô bạo không lưu tình, khiến hiện tại Diệp Mạc cứ nhắm mắt lại là vẻ mặt hung ác lạnh lùng của Tiểu Tẩn Nghiêm lại hiện lên.

Diệp Mạc biết, dây dưa giữa cậu với Tiểu Tẩn Nghiêm vẫn chưa kết thúc, có thể, có thể là sẽ còn phức tạp rối rắm hơn cả kiếp trước... Bất luận là Tiểu Tẩn Nghiêm yêu thích cái gì, kiếp trước của cậu đều bị cái thứ tình yêu điên rồ này của hần khiến cho từng mảnh trên thân thể đầy những vết thương, hiện tại... tuyệt đối không thể.

.....

“Tối hôm qua ngủ không ngon sao?” Diệp Thần Tuấn nhìn Diệp Mạc trước mặt vẻ mặt đang buồn ngủ, khẽ cười nói “Đừng nói với anh là tối qua em không đến tiệc rượu là bởi vì ở bên ngoài chơi bởi suốt đêm đấy nhé, anh sẽ không tin lời giải thích vì đau bụng của em đâu.”

“Thần ca” Diệp Mạc giả vờ tức giận kêu lên một tiếng “Anh xem em là loại người như thế hả?”

Diệp Thần Tuấn cười càng xán lạn “Tiểu Tuyền, hình như đây là lần thứ nhất anh thấy em làm nũng với anh.”

“Cái gì... làm nũng á?” Diệp Mạc quăn bách “Ai làm nũng chứ, em là...”

“Nam nhân?” Diệp Thần Tuấn cười nói tiếp, lại nở nụ cười “Tiểu Tuyền của anh thật đáng yêu.”

Mặt Diệp Mạc ửng đỏ lên, bĩu môi “Thần ca bắt nạt em”

“....”

Diệp Mạc luôn có thể vui vẻ chuyện trò cùng Diệp Thần Tuấn ngay cả trong lúc u ám chán chường nhất, thật giống như là cứ ở trước mặt Diệp Thần Tuấn, giá trị của cậu sẽ hiện lên rõ ràng, tất cả mọi oan ức cũng đều tan theo mây khói.

Tiểu Tẫn Nghiêm là cái thá gì, thương tổn mà hắn gây ra là cái thá gì, cậu lẽ ra không nên sợ Tiểu Tẫn Nghiêm làm gì cả, nhu nhược yếu ớt quen rồi làm Diệp Mạc suýt nữa thì quên, kiếp này cậu không phải là Diệp Mạc của kiếp trước nữa...

“Tối nay có rảnh không?” Diệp Thần Tuấn ôn hòa cười, nho nhã lịch sự đưa ra lời mời “Có thể mời Diệp tiên sinh cùng anh dùng bữa tối không?”

Diệp Mạc thấy đáng vẻ dàng hoàng trình trọng của Diệp Thần Tuấn, cố nhịn không cười ra tiếng “Thần ca, tối nay em muốn tặng ca” Hạng mục hợp tác với Hoàng Sát là do Diệp Mạc phụ trách, Diệp Mạc rất sợ Tiểu Tẫn Nghiêm sẽ gỡ thủ đoạn gì nên một phút cũng không dám lười biếng.

Diệp Thần Tuấn thật sự không muốn giao trách nhiệm nặng nề như vậy cho Diệp Mạc, chỉ vì Diệp Mạc cứ cực kỳ cố chấp muốn ôm đồm nhận lấy tất cả, từng chi tiết nhỏ nhặt nhất cũng đều tự mình đích thân hỏi kỹ rõ ràng, Diệp Thần Tuấn đối với hành vi miễn cưỡng quá khích này của Diệp Mạc chỉ im lặng không nói gì cả, ngăn cản cậu chẳng được, lại không muốn Diệp Mạc cứ thế mà tàn phá bản thân, thế nên Diệp Thần Tuấn chỉ có thể thỉnh thoảng hẹn Diệp Mạc đi ra ngoài thư giãn, hưởng gì, Diệp Thần Tuấn rất muốn tìm cơ hội để bày tỏ với Diệp Mạc.... Nếu như có thể, anh rất muốn đem chàng trai nhỏ bé này ôm về nhà.....

“Biết chứ.” Diệp Thần Tuấn không buông tha tiếp tục nói, nghĩ nhất định anh phải làm cho mối quan hệ giữa mình với Tiểu Tuyền tiến sâu hơn một bước nữa, Diệp Thần Tuấn giây phút này thậm chí hoài nghi nam nhân đầu óc đơn thuần trước mắt này có phải là đến bây giờ vẫn còn chẳng biết tình cảm của anh đối với cậu đúng không.

“Biết rõ rồi còn hỏi em có rảnh không.” Diệp Mạc cười hắc hắc.

“Vậy thì tối ngày mốt đi Tiểu Tuyền, ngày mai là cuối tuần rồi, đừng nói tối chuyện tặng ca nữa.”

“....”

.....

Màn đêm lặng lẽ phủ lên thành phố X, thành phố phồn hoa rộn rã tràn ngập ánh đèn neon đỏ chiếu rọi sáng bừng, Tiểu Tẫn Nghiêm một thân tây trang màu đen yên tĩnh ngồi bên trong xe, ánh mắt thâm thúy nhìn ra bên ngoài cửa sổ, ngũ quan hoàn mỹ như được điêu khắc tỉ mỉ ẩn chứa sức mạnh nghiêm nghị lạnh lẽo không thể xâm phạm, ánh mắt uy nghiêm, có một loại hơi thở của bậc vua chúa trị vì thiên hạ.

“Quay lại” Tiểu Tẫn Nghiêm đột nhiên mở miệng nói, ánh mắt vẫn bình tĩnh nhìn ra bên ngoài cửa xe, chỉ là ánh mắt càng thêm thâm trầm “Đi đến chỗ ở của tên nam nhân kia.”

76. Quyển 2 - Chương 8: Không Biết Tự Lượng Sức Mình Sẽ Chết Người

Tiểu Tẩn Nghiêm vẫn ngồi trong xe, lạnh lẽo cứng rắn giống như cỗ máy kim loại, loại chờ đợi trái với tác phong làm việc hằng ngày của Tiểu Tẩn Nghiêm càng khiến hắn không biết là nên vui hay giận, càng ngày càng rõ ràng, nam nhân tên Diệp Tuyền kia thật sự đã mang đến cho hắn thứ khát vọng mà hắn như chờ mong đã lâu.

Nếu như nói hôm qua đột nhiên đi đến là bởi vì nhất thời kích động, vậy đêm nay là vì gì?

Tiểu Tẩn Nghiêm trước nay luôn là kiểu người nghĩ cái gì sẽ lập tức làm ngay cái đó, nếu như hắn đã nghĩ đến nam nhân kia, vậy hắn đương nhiên sẽ chẳng có chút do dự gì mà đến tìm cậu ngay...

Diệp Mặc vừa mới rời phòng trọ bước xuống cầu thang dưới lầu liền nhìn thấy chiếc xe tối hôm qua, dưới ánh sáng khúc xạ thần bí quỷ dị của đèn pha ô tô, trái tim Diệp Mặc liền nhảy lên, thần kinh căng thẳng, mỗi tế bào khắp toàn thân đều nhộn nhạo hết cả lên, đó là xe của Tiểu Tẩn Nghiêm! Cái tên đấy, sao lại đến nữa rồi? Chẳng lẽ hắn lại muốn đối với cậu....

Tiểu Tẩn Nghiêm nhìn qua cửa sổ xe cũng nhìn thấy Diệp Mặc, đôi con ngươi đen tuyền sâu không thấy đáy lộ ra tia nhìn phức tạp, trông thấy Diệp Mặc sau khi giật mình không nói hai lời liền vội vàng cấp tốc chạy lại lên lầu, hắn chỉ cười lạnh rồi mở cửa xe đi ra ngoài.

“Sau ba tiếng tới đón tôi!” Tiểu Tẩn Nghiêm tháo nút áo khoác âu phục trước ngực, lạnh lùng ném ra một tiếng. (Jian: bữa nay tăng thêm 1 tiếng hả =))

“Đã rõ!”

Diệp Mặc vừa chạy lên phòng trọ lập tức liền khóa chặt cửa lại, nhìn cái ổ khóa không có vẻ đủ rắn chắc để chống trộm như thế, tim cậu như muốn nhảy vọt ra ngoài.

Diệp Mặc chẳng thể nào hiểu nổi tại sao Tiểu Tẩn Nghiêm cứ muốn tự làm mình ủy khuất đi tới chỗ ở của cậu làm gì không biết nữa, cái nơi mà không khí sặc mùi rẻ tiền nghèo nàn này trong mắt Tiểu Tẩn Nghiêm chẳng khác gì đò mạng, đối với nam nhân quen ở biệt thự lớn sang trọng như Tiểu Tẩn Nghiêm mà nói, trừ khi là nơi này có lạc thú hắn muốn đùa bỡn.

Diệp Mặc tự nhiên chợt dạ nghĩ đến chính bản thân mình, chỉ là Diệp Mặc khó có thể lý giải nổi, Tiểu Tẩn Nghiêm không phải xem thường cậu lắm sao? Với lại không giết được Hạ Hải Long, chẳng phải hắn hận cậu lắm sao?

Tiếng gõ cửa vang lên, Diệp Mặc giật mình, vừa định hỏi là ai, liền nghe được tiếng của Tiểu Tẩn Nghiêm xuyên qua ván cửa lạnh lùng đậm tới “Mở cửa!”

Diệp Mặc đứng ở cửa, vẻ mặt trông rất khó nhìn, bình tĩnh nhìn cánh cửa kia “Tiểu tổng có chuyện gì không?”

“Diệp Tuyền, tôi nghĩ cậu nên hiểu rõ thủ đoạn của tôi, tôi chỉ lặp lại lần nữa, mở cửa!” Thanh âm của Tiểu Tẩn Nghiêm không hề có bất kỳ nhiệt độ nào, trầm lạnh tựa như Tu La chốn Địa Ngục, nghe mà lòng bàn tay Diệp Mặc đổ cả mồ hôi, Diệp Mặc biết thủ đoạn của Tiểu Tẩn Nghiêm, cậu hiểu rõ hơn bất kỳ ai hết, chỉ một cánh cửa gỗ như vậy căn bản chẳng thể nào ngăn cản được Tiểu Tẩn Nghiêm.

Diệp Mặc mở cửa ra, Tiểu Tẩn Nghiêm âu phục trắng thớm đứng ở cửa, ánh mắt thâm trầm, quét lướt qua Diệp Mặc một chút, trực tiếp đi vào.

Diệp Mặc lại bắt đầu âm thầm cảm tức, cái tên Tiểu Tẩn Nghiêm làm ra dáng vẻ cao cao tại thượng này đúng là cứ như đây là địa bàn của hắn vậy, chỗ này mặc dù không sánh được với biệt thự xa hoa cao cấp của Tiểu Tẩn Nghiêm, cơ mà tốt xấu gì cũng là nhà của Diệp Mặc cậu!

Sau khi ở trong lòng âm thầm chém chém Tiểu Tẩn Nghiêm mấy nhát cho bõ tức, Diệp Mặc ngoan ngoãn đứng ở trước mặt Tiểu Tẩn Nghiêm (Jian: em thiệt không có tiền đồ =)) cậu cũng hết cách, cậu vốn dĩ không thể kháng cự được Tiểu Tẩn Nghiêm, dưới tình huống này, cậu chỉ có thể giả bộ thuận theo hắn. Tiểu Tẩn Nghiêm giống như vua chúa ngồi ngênh ngang trên ghế sofa, ánh mắt nhìn Diệp Mặc so với lúc trước đã hòa hoãn hơn rất nhiều, lấy ra một cái thẻ đặt ở trên bàn.

“Đây là phúc lợi đêm qua cậu ngủ với tôi.”

Diệp Mạc nhìn chăm chăm vào cái thẻ ngân hàng trên mặt bàn, một luồng cảm xúc như bị sỉ nhục dâng lên trong lòng, tức muốn chết mà không thể phát tiết, uất ức dâng lên nghẹn cả cổ mà Diệp Mạc vẫn chỉ có thể cắn răng cùi đầu, không hề có một tiếng phát ra chống lại.

“Không thấy thèm khát sao?” Nhìn thấy Diệp Mạc đứng yên bất động, Tiểu Tẩn Nghiêm cười lạnh một tiếng “Chỗ tiền này đủ để cậu mua một căn nhà, cậu nên tự biết rõ giá trị của cậu là bao nhiêu, đánh giá cao cậu như vậy, cậu nên thấy đủ.” (Jian: tui có thể cho là anh thấy Mạc Mạc ở nhà trọ nên đưa tiền cho em nó mua nhà không =.,= tui thấy anh có mùi tsun lăm nghe =)))

Diệp Mạc cũng không nhận được nữa....

“Tiểu Tẩn Nghiêm!” Hai mắt Diệp Mạc nổ lửa, không nhận được nói lớn “Rốt cuộc anh muốn thế nào hả?!”

Tiểu Tẩn Nghiêm có chút sững sờ, Diệp Mạc đột nhiên lại dám ở trước mặt hắn gọi thẳng tên hắn, có vẻ như là đã đến cực hạn rồi, Tiểu Tẩn Nghiêm cười lạnh, tiếng nói tùy tiện tiện tiện “Tôi thích cậu, thế nên tôi muốn cậu làm người của tôi.” Ở trong trí nhớ của Diệp Mạc, Tiểu Tẩn Nghiêm chỉ thừa nhận thích cậu ở kiếp trước, lúc này một câu “thích cậu” của hắn khiến Diệp Mạc ớn lạnh cả người, sự yêu thích của Tiểu Tẩn Nghiêm chính là một sợi dây xích bằng sắt kiên cố khóa chặt người ta lại, bị hắn thích rồi sẽ chỉ trở thành con mồi của hắn, bị hắn làm cho da tróc thịt bong.

“Tôi không muốn” Diệp Mạc nghĩ tới hình ảnh gì đó, đột nhiên lớn tiếng nói, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc nhìn Tiểu Tẩn Nghiêm, đau dài không bằng đau ngắn, Diệp Mạc tin tưởng vào bản thân cậu bây giờ không còn lý do gì để bị Tiểu Tẩn Nghiêm uy hiếp.

Chết thì cho chết luôn!

“Không muốn?” Tiểu Tẩn Nghiêm đột nhiên đứng lên khỏi ghế salon, ngũ quan lãnh khốc phủ lên một tầng băng giá, nỗi sợ hãi của Diệp Mạc đối với Tiểu Tẩn Nghiêm sớm đã cắm rễ sâu, thấy toàn thân Tiểu Tẩn Nghiêm tỏa ra khí tức hung hãn thô bạo, khiến Diệp Mạc không nhận được ở trong lòng thăm rùng mình, nhưng sau khi cân nhắc, Diệp Mạc vẫn cứng cỏi đứng thẳng, kiên định trong mắt lúc ẩn lúc hiện.

“Diệp Tuyền không biết tự lượng sức mình sẽ chết người...” Tiểu Tẩn Nghiêm đột nhiên âm lãnh cười lên, chỉ là ở trong mắt Diệp Mạc, cái nụ cười kia ẩn giấu quá nhiều lừa gạt

77. Quyển 2 - Chương 9: Ý Gì Vậy?

“Tiểu Tẩn Nghiêm, anh là tên khốn khiếp! Cầm thú! Mẹ nó, sao anh không chết quách đi cho rồi!” Miệng Diệp Mạc đầy kem đánh răng, mạnh mẽ dùng hết sức hết lớn vào tấm gương “Tôi bây giờ là Diệp Tuyền, không phải là đồ vật để anh độc chiếm, ông đây sẽ không khuất phục anh đâu!”

Sau khi Diệp Mạc hét sau, cảm thấy khoan khoái nhẹ nhõm hơn nhiều, súc miệng rửa mặt xong, Diệp Mạc đỡ cái eo đau nhức từng bước từng bước một gian nan đi tới nhà bếp bắt đầu làm chút điểm tâm sáng, hai quầng thâm gấu trúc dưới mắt càng khiến cho khuôn mặt nhỏ gầy thêm phần tiều tụy. Chỉ là ánh sáng trong trẻo trong mắt tăng thêm mấy phần cứng cỏi. (Jian: Đau eo? Lại bị thịt à =v=)

Bước ra khỏi cửa, Diệp Mạc ngẩng đầu nhắm mắt hít vào ngụm không khí trong lành mới mẻ, trên gương mặt thanh tú miễn cưỡng mỉm cười, cậu nhất định phải kiên cường, nếu đã không chết được thì cậu chỉ có thể kiên cường mà sống, nếu phải dây dưa mãi không kết thúc với Tiểu Tẩn Nghiêm như thế này, cậu nhất định phải không ngừng củng cố tường tâm mình thật kiên cố vững chắc.

Cậu nên cảm thấy vui mừng, việc hợp tác với tập đoàn MY hoàn toàn là vì cậu...

Diệp Mạc ngồi trên ghế làm việc, đầu óc lơ đãng nhớ tới câu nói này của Tiểu Tẩn Nghiêm, hợp tác với Hoàng Sát thật sự mang lại lợi nhuận khổng lồ cho công ty, là người phụ trách hạng mục hợp tác lần này, Diệp Mạc hiểu rõ hơn bất kỳ ai khác, dù cuộc giao dịch này ngầm có ý nguy hiểm, nhưng cũng tỉ lệ thuận

với khả năng sinh lời, cuộc giao dịch này đã không dừng lại được nữa rồi, Diệp Mạc chỉ có thể cẩn thận mà cảnh giác, nam nhân như Tiểu Tẩn Nghiêm thường thường sẽ đột ngột đưa ra thủ đoạn rồi khiến đối thủ bất ngờ thất thủ, vạn kiếp bất phục. Công ty Hạ Hải Long chính là bị hấn trong một lần hợp tác nhỏ mà từng bước từng bước đưa ông vào trong rồi cuối cùng tung một đòn triệt để tiêu diệt.

Khi đó Tiểu Tẩn Nghiêm là vì muốn lật đổ Hạ Hải Long, còn lúc này hẳn là vì muốn đùa giỡn cậu. Diệp Mạc rơi vào trầm tư, quay đầu nhìn sang bầu trời sáng sủa bên ngoài cửa sổ, cây bút linh hoạt chuyển động trong những ngón tay, chỉ là cả gương mặt một mảnh u ám.

Mặc dù hiện tại đã khác kiếp trước rồi, nhưng loại cảm giác bất an này cùng với thủ đoạn mà Tiểu Tẩn Nghiêm dùng với cậu đều mang đến cảm giác ngột ngạt y như đúc. Diệp Mạc thậm chí không thể tin được chính mình lại trở thành lý do để Tiểu Tẩn Nghiêm hợp tác với MY, nếu như đã vậy thì cậu chỉ có thể liều mạng mà chống đỡ lại.

Diệp Mạc ngồi không yên, lần thứ hai tập hợp những người phụ trách hạng mục hợp tác lần này lại mở ra cuộc họp, yêu cầu bất kỳ chi tiết nhỏ nào trong hạng mục hợp tác cũng phải được cậu phê duyệt kỹ càng rồi có thể mới thực hiện. Mọi người đối với trạng thái quá lo lắng này của Diệp Mạc thì chỉ cho là thần kinh cậu quá nhạy cảm thôi, ai cũng biết loại cơ hội hợp tác ngàn năm có một này sẽ mang đến cho công ty bước nhảy vọt lớn cỡ nào, mà đây là đôi bên đều có lợi, Hoàng Sát như thế nào lại vì một chi tiết nhỏ mà làm ảnh hưởng đến lợi ích của đôi bên.

Để đảm bảo mọi thứ đều được diễn ra trôi chảy, Diệp Mạc càng thêm ra sức làm việc, từ ngoài vào trong, Diệp Mạc hoàn toàn đem công ty này của Diệp Thần Tuấn làm sào huyệt hậu thuẫn cho cậu, tướng tài trí cùng tinh lực hào đều dốc hết ra không lưu giữ lại chút nào.

Diệp Thần Tuấn đối với Diệp Mạc đang trong giai đoạn làm việc điên cuồng tới mức tự ngược thì cảm nhận rất sâu sắc nhưng không nói gì, chỉ là vừa cảm động lại vừa thấy đau lòng, nghĩ đến chuyện nam nhân nhỏ bé này vì anh mà dốc sức làm việc tìm kiếm lợi nhuận về cho công ty anh, người ngoài nhìn vào sợ là sẽ chỉ trích anh không biết thương yêu cậu.

Mà khuyên bảo cỡ nào cũng không được, Diệp Thần Tuấn chỉ có thể không ngừng quan tâm Diệp Mạc ở từng chi tiết nhỏ, tặng hoa gây bất ngờ đủ các loại cách thức theo đuổi người yêu, chỉ là sẽ không quá lộ rõ ràng ra, Diệp Mạc căn bản không phản ứng kịp. Cứ cho là cậu đã kịp nhận ra Thần ca đang chăm sóc quan tâm đến cậu thì Diệp Mạc cũng sẽ không suy nghĩ sâu xa đến mục đích của Diệp Thần Tuấn, đầu óc cậu đang còn bận suy nghĩ làm sao để phòng bị Tiểu Tẩn Nghiêm, căn bản chả có thời gian đi suy đoán tâm tư của người bên cạnh đối với mình.

Mặc dù Diệp Mạc gốc manh, nhưng chút quan tâm nhạy cảm này đã bị các nhân viên trong công ty sớm nhận ra tổng giám đốc của mình đang theo đuổi một cách nhiệt tình mà ám muội, chỉ là Diệp Thần Tuấn không có công khai mà tất cả mọi người cũng chỉ dám lén lút bàn tán say sưa, chả ai đại dám nói ở trước mặt cả, đối với Diệp Mạc, mọi người tự nhiên cũng đã xem cậu là Tổng tài phụ nhân mà thái độ bình thường cứ thành kính rồi khen ngợi lấy lòng.

Hết giờ làm việc, Diệp Thần Tuấn gọi Diệp Mạc vào văn phòng, chủ yếu là muốn hỏi tại sao Diệp Mạc lại... à ừ... không đeo cái đồng hồ anh tặng lên cổ tay ấy mà, Diệp Mạc giải thích tại vì nó quá đắt với quý giá, cậu sợ ra đường bị cướp giật, thế nên đã tháo ra để ở nhà. Diệp Thần Tuấn nghe xong liền đỡ trán thở dài, bất đắc dĩ nở nụ cười, anh đưa cái đồng hồ ấy cho Diệp Mạc ngoài việc che đi vết cứa dao còn có ý khác là khi cậu nhìn đồng hồ sẽ nghĩ đến anh, chẳng ngờ tên nhóc này lại thật thà như thế.

Diệp Thần Tuấn tháo đồng hồ đeo tay trên cổ tay mình xuống, nắm chặt lấy tay Diệp Mạc, đem đồng hồ đeo vào cho cậu.

Diệp Mạc ngơ ngác nhìn cái đồng hồ trên cổ tay “Cái đồng hồ này... sao Thần ca lại cho em mượn cái đồng hồ này thế a?”

“Đây là đồng hồ tình nhân!” Diệp Thần Tuấn thỏa mãn nhìn cái đồng hồ lấp lánh rạng rỡ, ánh mắt chậm rãi rơi trên mu bàn tay trắng nõn của Diệp Mạc, nhẹ giọng nói “Tiểu Tẩn Nghiêm, làn da em bảo dưỡng sao tốt như vậy.”

Diệp Thần Tuấn nói chuyện mà Diệp Mạc lại trì hoãn đem trọng điểm lời nói đặt ở nửa câu sau “Em không có bảo dưỡng a!” Diệp Mạc nở nụ cười “Đại khái da em trời sinh nó tốt sẵn rồi, toàn thân em đều trắng như vậy á.” Diệp Mạc ngây ngốc nói một câu nhưng mang theo chút hài hước trêu chọc khiến Diệp Thần Tuấn nghe mà không nhịn được cười.

“Vậy lúc nào thì cho Thần ca nhìn?” Diệp Thần Tuấn là vì trêu chọc lại Diệp Mạc ngốc ngốc, nhưng da mặt Diệp Mạc mỏng, sắc mặt không khỏi đỏ ửng lên, lúng túng cười nói “Thần ca thật hài hước a.”

Diệp Thần Tuấn thấy Diệp Mạc đỏ mặt đáng yêu, bất đắc dĩ cười nhẹ, biểu hiện vô cùng rung động lòng người, không nhịn được nắm lấy bàn tay Diệp Mạc, cúi đầu thút thốt hôn lên mu bàn tay cậu.

Sau khi nụ hôn nho nhỏ phong độ của Diệp Thần Tuấn vừa kết thúc, Diệp Mạc lúng túng lộ ra vẻ mặt tươi cười miễn cưỡng mà không biết nên nói cái gì, còn Diệp Thần Tuấn lại phi thường vui sướng vỗ vỗ vai Diệp Mạc, khẽ cười không rõ ý tứ “Được rồi Tiểu Tuyền, đi làm việc đi. Chờ em ngày mai đi làm mang theo đồng hồ của em thì cái đồng hồ này trả lại cho anh.”

Diệp Mạc vừa ra khỏi văn phòng của Diệp Thần Tuấn, theo bản năng sờ sờ nơi mu bàn tay bị hôn, nhất thời đại não không hoạt động linh hoạt lắm, Thần ca... đây là ý gì vậy?

.....

P/s: ôi dồi =)) Diệp Thần Tuấn đúng kiểu soái ca luôn í =)) tên cũng soái ca mà người cũng soái ca =)) tiếc là anh k đủ ác để giành được Mạc Mạc, cơ mà nói chung cũng thích anh lắm =)) thôi về phe e đi =))

À mà cho tui lắm nhảm thêm tí nhé, ai đọc QT rồi cmt tám với t chơi =)) mới đọc lại QT của bộ này nên xả tí =)) huhu nói thiệt chứ may mà Mạc Mạc chọn thằng Nghiêm còn đỡ chán chứ thằng Lạc Tầm Thiên diên bỏ bà, à mà sự thật cả 3 thằng công chả thằng nào đầu óc bình thường =.=’ ê tui thích bé Lăng Nghi ghê á =))))) chời ôi cũng k đến mức nữ vương cơ mà được coi là cường nhất trong 3 e thụ sồi =)) không như Nguyên Hường còn nhược hơn cả Mạc Mạc nữa, thiệt chứ trong 3 cặp tui thích cặp Phục Luân Lăng Nghi nhất =)) nói k phải chớ cặp này tui cứ đọc đi đọc lại woài =)) thích kiểu thằng Luân giác ngộ phát là cưới liền =)) thậm chí tiêm thuốc tê để em Nghi đơ luôn để cưới =)) ờ tui thích =)) cưới vợ là phải cưới liền tay =))))) mới cả thấy thằng Luân nó dứt khoát gọn gàng nhất í =))))) mỗi tội yêu quá hóa ngu, bị thằng Nghiêm troll 1 phát đau cả đời =))))) nghĩ sao đi nghe lời cái thằng thê nô đội vợ lên đầu suốt ngày bị đuổi ra sofa đập xuống giường bày cho cách dạy vợ vại boá =)))))

Xì poi đại khái vậy nè

Luân: Làm sao khiến người ghét mình chuyển sang yêu mình được?

Nghiêm: *cười âm hiểm* muốn không anh bày cho chú, vậy nè, trói cậu ấy lại bên mình, độc chiếm cậu ấy, cậu ấy bỏ chạy thì đánh gãy chân cậu ấy, tiêm ma túy vào người cậu ấy, phải tàn nhẫn lên, thấy Mạc Mạc nhà anh không, nghe lời anh một phép!

Mấy phút sau.

Mạc gọi điện, Nghiêm trả lời “A lô em hả, ấy ấy anh biết lỗi rồi... đừng giận anh nữa mà... được được, em muốn gì cũng được... đừng đuổi anh ra sofa nghe...” bla bla một tràng những câu thê nô đội vợ lên đầu =)))))

đọc khúc đó cười méo chịu đc =)))))

Ê thiệt chứ hồi đầu tui không thích bộ này lắm đâu mà giờ đọc kỹ lại QT tự dưng thấy mãn nguyện ghê =)) cả 3 đôi đều đẹp, đều hấp dẫn hết =))

LOL bts vẫn thích chết cặp Luân Nghi >v< trời=“” ơi=“” muốn=“” nhanh=“” làm=“” đôi=“” đó=“” quá=“” đi=“”>

78. Quyển 2 - Chương 10: Phục Vụ Đặc Biệt

Diệp Mạc tâm tư rất đơn thuần, cậu cũng không suy nghĩ nhiều gì về chuyện Diệp Thần Tuấn hôn mu bàn tay mình, rất nhanh lại tập trung hết tinh thần vào công việc, còn Diệp Thần Tuấn thì vì nụ hôn vừa này mà trong lòng cao hứng rất lâu.

Diệp Mạc không tăng ca quá trễ, dạo này ngủ không được đủ giấc nên tinh lực không còn dồi dào như lúc trước, hổng gì, cậu bị đau thắt lưng nguyên cả ngày.

Cách chỗ ở còn mấy trạm xe nữa, Diệp Mạc xuống xe sớm, ký ức về hai đêm trước bị điên cuồng nghiền ép cường bước vẫn còn lưu lại trong đầu đuổi mãi không xua đi được. Diệp Mạc sợ rằng có khi tối nay Tiểu Tẩn Nghiêm lại ở dưới lầu chờ cậu nữa. Đối với Diệp Mạc mà nói, hiện tại đối với Tiểu Tẩn Nghiêm, có thể trốn được thì trốn, nếu như thứ tình cảm Tiểu Tẩn Nghiêm dành cho cậu lúc này chỉ là vì ham mê cái mới mẻ thú vị, vậy cậu có thể chờ cho hắn chán thì thôi sau đó sẽ buông tha cậu, còn nếu như không phải, Diệp Mạc nguyện ý vì tôn nghiêm cùng tự do của mình mà chống đối Tiểu Tẩn Nghiêm đến cùng.

Kiếp trước bản thân cậu hèn hạ thấp kém như giun dế, kiếp này, nếu như muốn chết không được thì Diệp Mạc cũng không muốn bị Tiểu Tẩn Nghiêm xem như một con chó cưng nuôi ở bên người. Trên thế gian này ai cũng đều cho rằng một nam nhân thần thánh quý dị kiên cố như Tiểu Tẩn Nghiêm không thể phá vỡ, nhưng Diệp Mạc biết, hắn ta, cũng có nhược điểm, có thể khiến cho hắn núi lở thạch nứt chính là cậu của kiếp trước, đến lúc cùng được cá chết lưới rách, Diệp Mạc thề rằng, cậu sẽ làm cho Tiểu Tẩn Nghiêm cả đời đau đớn đến không muốn sống nữa.

Diệp Mạc liếc nhìn bóp tiền một chút, nếu không phải dạo này nhận được không ít tiền thưởng thì Diệp Mạc cũng chẳng nỡ đi ở khách sạn, không, là nhà nghỉ. Mở cửa phòng ra, Diệp Mạc liền thư giãn thoải mái tắm nước nóng, uể oải nhiều ngày như vậy, Diệp Mạc gần như vừa dính vào giường là liền vù vù bắt đầu ngủ say như chết. Ngủ không tới 2 tiếng đồng hồ, tiếng chuông điện thoại bàn phục vụ ở đầu giường réo lên ầm ĩ khiến Diệp Mạc tỉnh giấc, Diệp Mạc thiếu kiên nhẫn cầm điện thoại lên, trong lòng thầm nói, cái nhà nghỉ này nhìn thế mà cả điện thoại phục vụ cũng có, trang bị thế này cũng quá đầy đủ đi.

“Tiên sinh, có cần phục vụ đặc biệt không?” Thanh âm ở đầu dây bên kia điện thoại khép nép ngọt ngào dịu dàng nũng nịu, nhẹ nhàng chầm chầm thông qua điện thoại truyền vào lỗ tai Diệp Mạc, Diệp Mạc giật nảy mình, đem điện thoại đẩy cách ra xa bên tai một chút, nếu như Diệp Mạc không phải đồng tính, sợ là sẽ rất khó chống cự được giọng nói này.

Phục vụ đặc biệt? Diệp Mạc cau mày, muộn như vậy rồi, ở đâu cái cái phục vụ đặc biệt gì đó vậy! Chuyện cậu muốn làm hiện giờ chỉ là ngủ thôi!

“Không cần, cảm ơn! Tôi đang ngủ.” Diệp Mạc bình tĩnh đáp.

“Tiên sinh đừng cúp điện thoại trước.” Thanh âm bên trong điện thoại dịu dàng lo lắng “Hay là tôi đến trước phòng của ngài nhé, sau khi được phục vụ xong ngài nhất định sẽ thấy hài lòng.”

Diệp Mạc đầu óc mơ hồ, buồn ngủ gần chết, trong lòng vô cùng ảo não “Vị tiểu thư này, đừng nói là các cô đang định tiếp thị sản phẩm gì đấy chứ? Rất tiếc, tôi không có mang tiền!”

Diệp Mạc sợ cô gái này lại léo nha léo nhéo nói huyền thuyên, thế nên vừa nói dứt lời liền lập tức cúp điện thoại, kéo cái chăn trùm lên đầu ngủ tiếp, kết quả chỉ một lát sau lại có tiếng gõ cửa, kèm theo đó là giọng mềm mại của nữ nhân vang lên “Tiên sinh, phục vụ anh muốn đã đến rồi.”

Diệp Mạc chịu hết nổi, xuống giường mở cửa, uất giận nói “Đã bảo là không cần mà...”

Mới nói được nửa câu đã nghẹn lại, nhìn nữ nhân trước mắt chỉ mặc một bộ áo ngủ mỏng, bộ ngực mềm nửa lộ ra, đường cong như hiện quuyến rũ mị nhân. Đại não Diệp Mạc chết sững mấy giây, nghiễm nhiên bị chấn động mạnh.

“Tiểu thư, có phải cô gõ sai phòng không?” Định thần lại, Diệp Mạc hỏi. Nữ nhân này hai tay trống trơn không mang theo gì, hiển nhiên là không định tiếp thị hàng hóa gì cho cậu.

Nữ nhân không biết Diệp Mạc là đồng tính, trông thấy Diệp Mạc nhìn mình xinh đẹp quuyến rũ như thế mà vẻ mặt còn vô cùng bình tĩnh thì thoáng giật mình, bàn tay nhỏ mềm mại đặt trước ngực Diệp Mạc, thanh

âm êm dịu “Tiểu ca không cần phục vụ đặc biệt sao, người ta chuyên nghiệp lắm đó nha”

Diệp Mạc lúc này hoàn toàn rõ hết rồi, hóa ra cái cô gái này đến đây là để bán thân kiếm tiền, thật là cậu sao lại đi chui vô cái nhà nghỉ thể này chứ, xúi quẩy hết sức!

“Xin lỗi tiểu thư, tôi không có hứng thú với phục vụ đặc biệt của cô” Diệp Mạc lạnh nhạt, nói xong chuẩn đóng cửa, nữ nhân kia lại tìm được thời cơ tốt trực tiếp qua khỏi cánh tay Diệp Mạc lẹ làng chui vào phòng.

“Tiểu ca, đừng nghiêm túc như vậy mà ~” Nữ nhân đi tới bên giường, đưa tay muốn thoát áo ngủ mỏng manh nửa che nửa hở trên người “Sau khi nghiệm hàng xong ngài nhất định sẽ thỏa mãn.”

Sắc mặt Diệp Mạc tối sầm lạnh lẽo, thanh âm rõ ràng hiện lên tức giận “Tiểu thư, nếu cô còn không đi, tôi sẽ báo cảnh sát đấy!”

Nữ nhân nở nụ cười dịu dàng, áo ngủ từ trên vai trượt xuống, hai tay duỗi ra bắt ngực ôm lấy eo Diệp Mạc, Diệp Mạc bị động tác đột ngột của nữ nhân kia làm cho giật mình, theo bản năng đẩy nữ nhân ra khiến cô ta lao đảo ngã xuống trên giường, khí lực của Diệp Mạc tuy rằng chẳng bằng 1/10 Tiểu Tẩn Nghiêm, nhưng dù sao cậu cũng là đàn ông, thừa sức đối phó với một cô gái.

“Lập tức cút ra ngoài cho tôi!” Diệp Mạc tức giận quát, vẫn có mấy phần uy nghiêm, nhưng nữ nhân trên giường lại cười càng lả lơi ngả ngớn, sau khi xuống giường liền trực tiếp ôm lấy một chân Diệp Mạc, đánh chết cũng không buông...

Ở bên ngoài nhà nghỉ, một chiếc xe màu đen quen thuộc lẳng lặng đậu ở chỗ rẽ, Tiểu Tẩn Nghiêm bình tĩnh ngồi ở trong xe, ngón tay giữ điều thuốc mang theo làn khói bay ra bên ngoài cửa sổ, ánh mắt thâm trầm mà vững vàng nhìn bảng hiệu đèn neon của nhà nghỉ cách đó không xa, khóe miệng âm hiểm nhếch lên một vệt cười tà lạnh.

“Báo cảnh sát chưa?” Ném tàn thuốc xuống, Tiểu Tẩn Nghiêm thư thái ngồi ở chỗ phía sau xe, tựa như một con dã thú đang nghỉ ngơi, lười biếng mà gợi cảm.

“Đã báo” Mạnh Truyền Tân trả lời rành rọt “Cảnh sát lập tức sẽ tới ngay!”

(Jian: Ô đệt =)) dất gái cho em nó rồi đi báo cảnh sát, nào anh bị úng hả =)))

79. Quyển 2 - Chương 11: Lên Xe

Cánh cửa đột nhiên bị đá văng khiến Diệp Mạc vô cùng bối rối, ngơ ngác nhìn cảnh sát xông đến trước mặt, Diệp Mạc còn chưa kịp mở miệng giải thích, liền bị cảnh sát khóa còng sắt vào tay, nữ nhân vẫn ôm chân cậu mãi không chịu buông cuối cùng cũng chịu buông ra.

Diệp Mạc chưa từng gặp cái tình huống kỳ cục này, cậu là vì đề phòng Tiểu Tẩn Nghiêm mò đến nhà trọ nên mới đặc biệt đi ở nhà nghỉ, kết quả lại bị cho là đi chơi gái làng chơi rồi bị cảnh sát bắt quả tang. Diệp Mạc tự nhủ cây ngay không sợ chết đứng, chỉ cần giải thích rõ ràng thì chắc là chẳng sao đâu, chẳng ngờ cô gái kia cứ một mực khẳng định chắc chắn rằng là Diệp Mạc dùng tiền chuẩn bị mua dâm mình.

Cách chỗ ở chỉ có mấy cái trạm xe mà không chịu đi về nhà lại đặc biệt đi thuê nhà nghỉ, dù là ai cũng sẽ chẳng tin là có động cơ đơn thuần chỉ để ngủ, Diệp Mạc có trăm cái miệng cũng không thanh minh nổi, chỉ là đơn thuần muốn ngủ một giấc nhưng rốt cuộc lại đụng phải cái loại chuyện như vậy. Danh tiếng cậu luôn giữ mình trong sạch xem như bị hủy hoại, Diệp Mạc rất muốn chửi đổng lên, giải thích với người đàn ông thẩm vấn cậu hết nửa buổi mà cũng không rửa sạch được tội danh, nguyên nhân đều do cô gái bán hoa kia chẳng biết từ đâu chạy tới quấy rối mời gọi Diệp Mạc.

Diệp Mạc đành chịu thua định chấp nhận lập hồ sơ phạt tiền, thì đột nhiên một viên cảnh sát chạy tới nói với cậu, đây chỉ là một sự hiểu lầm, đã điều tra xong rồi, nói xong thì liền thả Diệp Mạc ra.

Diệp Mạc nghĩ rằng họ đã chịu tin lời giải thích của cậu nên mới xem xét kỹ lại rồi thả cậu ra, nhưng ở trên đường trở về, Diệp Mạc nhớ tới những chuyện xảy ra tối nay, vẫn cứ cảm thấy có nhiều chỗ quá mức kỳ lạ, có điều âm ỉ lâu như vậy đã đến nửa đêm rồi, Diệp Mạc chỉ muốn nhanh chóng chạy về nhà nghỉ.

Diệp Mạc dĩ nhiên không có ý định tiếp tục ở lại nhà nghỉ, chỉ là đi lấy lại cái đồng hồ Diệp Thần Tuấn đeo cho cậu thôi, lúc bị tóm cậu có chút hoảng loạn, quên lấy theo mất, đồng hồ đeo tay kia vẫn còn để lại dưới gối, còn may là nhân viên nhà nghỉ vẫn còn chưa tới dọn phòng, Diệp Mạc thuận lợi lấy lại cái đồng hồ, thuận tiện dò hỏi ông chủ vì sao tối nay lại xảy ra chuyện như vậy, ông chủ làm vẻ mặt vô tội thề sống thề chết bảo không biết, liên tiếp cường điệu nhiều lần chuyện nhà nghỉ làm ăn tuyệt đối sạch sẽ trong sáng, cuối cùng nói cho Diệp Mạc biết sau khi cậu đến đây chừng 30 phút thì có một người đàn ông lạ mặt mặc một thân trang phục màu đen ở trước quầy tiếp tân hỏi Diệp Mạc ở phòng nào, sau đó thì liền rời đi.

Trong đầu Diệp Mạc lập tức vang lên chuông cảnh báo, có người theo dõi cậu, lẽ nào chuyện xảy ra đêm nay không phải là tình cờ, mà là cậu bị người ta hãm hại?

Đã nửa đêm rồi, các phương tiện giao thông công cộng không còn chạy nữa, nhưng may là chỗ phòng trọ của cậu chỉ cách đây có mấy trạm thôi, Diệp Mạc dứt khoát quyết định đi bộ về, lần đầu tiên trong đời bị cho là đi chơi gái, lại còn bị cảnh sát tóm lấy, Diệp Mạc đối với cái nhà nghỉ này bị dị ứng luôn rồi.

Diệp Mạc rời khỏi nhà nghỉ không xa, Tiểu Tẩn Nghiêm liền lái xe chạy đến bên cạnh Diệp Mạc, Mạnh Truyền Tân đã được Tiểu Tẩn Nghiêm bảo trở về, thế nên trong xe hiện giờ chỉ có Tiểu Tẩn Nghiêm.

Cửa sổ xe vừa hạ xuống, ánh mắt Tiểu Tẩn Nghiêm lạnh lùng nhìn Diệp Mạc, thấy Diệp Mạc làm ra dáng vẻ kinh ngạc như nhìn thấy quỷ, âm khí lạnh băng bao phủ toàn thân, hần trầm thấp mở miệng “Lên xe!”

Diệp Mạc thận trọng nhìn Tiểu Tẩn Nghiêm, bên trong xe ánh sáng không rõ, đường nét ngũ quan hoàn mỹ của Tiểu Tẩn Nghiêm bao phủ một tầng bóng tối, giống như dã thú ẩn nấp bên trong bóng tối, chứa đựng vô số sức mạnh, nhưng lớn hơn nữa là hào quang mị lực không che giấu được một chút nào, cái tên đàn ông lẽ ra nên là đang chìm trong cuộc sống về đêm muôn vạn màu sắc giờ này đã hơn nửa đêm lại đang đi theo dõi cậu.

“Chuyện đêm nay là do anh làm?” Diệp Mạc cẩn thận bước lùi về phía sau cách cửa sổ xe vài bước, chỉ lo là Tiểu Tẩn Nghiêm tự nhiên lại vươn một tay ra kéo cậu vào bên trong xe, phần nộ uất ức mà hỏi.

Tiểu Tẩn Nghiêm không để ý đến câu hỏi của Diệp Mạc, đôi mắt sắc bén âm lãnh híp lại nhìn chằm chằm vào Diệp Mạc đang lùi về phía sau, ánh mắt nghi ngờ quét đến cái đồng hồ màu bạc đắt tiền danh tiếng trên cổ tay của Diệp Mạc, thanh âm càng trầm lạnh hơn mấy phần “Không nghe thấy tôi nói gì sao?”

Tuy rằng không được trả lời đằng hoàng, nhưng trong lòng Diệp Mạc đã đoán được gần hết rồi, không hiểu sao lại bị bắt, không hiểu sao lại được thả, có thể trắng trợn không kiêng dè dùng cái tội chơi gái bán hoa làm nhục nhân phẩm của cậu, ngoại trừ cái tên cặn bã này thì còn ai vào đây nữa.

Diệp Mạc giận sôi máu mà không có chỗ phát tiết, cổ hết sức nhần nhện cơn giận đang bốc hỏa trong lòng, bây giờ cậu không phải Diệp Mạc, cậu không thể cứ nhần nhện chịu đựng mãi như thế, chết còn không sợ, cậu sợ cái này sao?

Diệp Mạc hút sâu một hơi, tức giận xoay người lại, không thèm để ý đến Tiểu Tẩn Nghiêm nữa, nhanh chân bước về phía trước, an ninh khu này rất tốt, ven đường vẫn còn nhiều cửa hàng 24/24 còn mở, cũng có một vài người trên đường, chỉ cần Tiểu Tẩn Nghiêm dám làm gì cậu thì cậu sẵn sàng vứt hết hình tượng mà kêu to cứu mạng, tới lúc đó khiến cho tất cả mọi người đều đến nhìn xem, nhân vật thần thánh nổi danh của thành phố X rốt cuộc là một tên cầm thú như thế nào.

Chỉ nghe phía sau truyền đến một tiếng mở cửa xe, Diệp Mạc hồi hộp, lẽ nào Tiểu Tẩn Nghiêm...

Diệp Mạc vừa mới chuẩn bị chạy lệ, phía sau cổ áo liền bị kéo thật mạnh lại, một trận trời đất quay cuồng, phía sau lưng liền đột nhiên chống đỡ ở trên xe, ầm một tiếng, Diệp Mạc đau nhức, cả người gần như tê liệt tựa sát vào trên thân xe bóng loáng, dưới cằm bị Tiểu Tẩn Nghiêm nắm lấy, thân thể cố tiến một bước lại bị thân hình cao lớn của Tiểu Tẩn Nghiêm khóa chặt ở trước xe.

80. Quyển 2 - Chương 12: Cái Gì Là Khôn Nạn

Thân thể va chạm kịch liệt với thân xe, suýt chút nữa là Diệp Mạc đau đến ngất đi rồi, định thần mất một lúc, liền phát hiện mình đã bị Tiểu Tẩn Nghiêm vây chặt giữa người hấn và cái xe, đường nét trên khuôn mặt Tiểu Tẩn Nghiêm hiện ra rõ ràng trước mắt Diệp Mạc, đôi mắt hung ác mãnh liệt như chim ưng chuẩn bị cấp mỗi phi thường dọa người, khóe môi mỏng dưới sóng mũi thẳng tắp im lặng, đường nét cằm dưới cương nghị hoàn mỹ cực hạn, khí thế lạnh lùng thần ma tựa hồ như từ đền từ địa ngục, dưới khuôn mặt mê hoặc lòng người lại khiến người ta sùng bái kính sợ này, Diệp Mạc biết rõ, đó là một trái tim lạnh huyết sát phạt tàn nhẫn tuyệt tình, không gì có thể xuyên thủng được, ở bất kỳ nơi nào, cũng đều thuận buồm xuôi gió không ai có thể đối kháng lại được.

“Cứu...” Diệp Mạc vừa mới định mở miệng kêu cứu, liền cảm giác một vật cứng cứng chống đỡ ở bên eo cậu, trong nháy mắt, tất cả dự định la to cầu cứu mọi người đều tiêu tan, đó là cái gì, Diệp Mạc dĩ nhiên biết rõ, loại đàn ông trắng đen thông ăn như Tiểu Tẩn Nghiêm, bên người nhất định luôn thủ sẵn vũ khí có thể một phát lấy mạng người. (Jian: súng đó má má =))

Mỗi một cọng tóc gáy khắp người đều dựng đứng cả lên, Diệp Mạc nuốt nước miếng, cố làm ra vẻ không sợ chết nhìn chằm chằm Tiểu Tẩn Nghiêm “Nơi này có... camera, tôi khuyên anh tốt nhất...a...” Diệp Mạc thống khổ rên lên một tiếng, phần eo bị nòng súng cứng rắn tăng tăng thúc vào một phát, cả người đều bị Tiểu Tẩn Nghiêm nhấn ở trên xe, ngay cả khom người xuống giảm bớt đau đớn cũng không được.

Lòng ngực Tiểu Tẩn Nghiêm cố ý đè ép thân thể Diệp Mạc, nhìn vẻ mặt đau đớn khổ sở của Diệp Mạc, mới nói lỏng ra một chút.

“Không cho phép nhúc nhích!” Tiểu Tẩn Nghiêm thấp giọng âm lãnh nói xong, nhắm mắt lại, đầu cúi xuống vùi vào nơi cổ Diệp Mạc ngửi ngửi, động tác như vậy đối với Diệp Mạc mà nói là tràn ngập nguy hiểm.

“Cậu không thương nữ nhân kia?” Tiểu Tẩn Nghiêm nắm lấy cằm Diệp Mạc âm hiểm cười một tiếng “Đưa đến miệng cũng không muốn, quả nhiên là cậu chỉ thích được nam nhân yêu thương đúng không?”

“Quả nhiên là anh làm.” Diệp Mạc giận không có chỗ phát tiết, nhưng ở trước mặt Tiểu Tẩn Nghiêm, khí thế căn bản không bạo phát ra được, cằm bị ép nâng lên “Anh dựa vào cái gì lại đi hại tôi!”

“Vì tôi thích” Tiểu Tẩn Nghiêm khinh mạn phun ra một câu, tầm mắt chậm rãi rơi vào khoảng giữa cái cổ trắng nõn của Diệp Mạc, trong cơ thể hiện lên cảm giác xao động hừng hực kích động, đã từng hưởng thụ qua, dĩ nhiên biết mùi vị của thân thể này như thế nào, không chỉ là thân thể chỉ hoan, mà còn hơn thế nữa, mỗi lần điên cuồng chiếm đoạt liền được trải nghiệm loại cảm giác quen thuộc kia, quen thuộc đến mức khiến hấn mất đi khống chế.

Không cho Diệp Mạc có cơ hội mở miệng, Tiểu Tẩn Nghiêm nhanh chóng mở cửa xe, đem Diệp Mạc thô bạo nhét vào bên trong xe, sau đó liền nghiêng người đè lên, ở trong mắt Tiểu Tẩn Nghiêm, làm nhanh hơn nói.

Bên trong xe đóng kín cửa mưa gió nổi lên cát bay đá chạy, nhìn Tiểu Tẩn Nghiêm ở trên người, Diệp Mạc sợ hãi kêu to lên, xả ra tiếng mắng chửi cùng tiếng kêu cứu.

Tiểu Tẩn Nghiêm trong lúc nhất thời ngây người, tựa hồ như không ngờ tới tên nam nhân này đột nhiên chán sống mà phát điên lên. Từ sau khi Diệp Tuyên tự sát, Tiểu Tẩn Nghiêm mơ hồ phát hiện ra, nam nhân này đã to gan hơn nhiều, không chỉ dám từ chối hấn, hơn nữa chết cũng không sợ.

Tiểu Tẩn Nghiêm che miệng Diệp Mạc lại, hung ác nói “Tôi đã nói, không biết tự lượng sức mình sẽ chết người, con mẹ nó, cậu thật sự cho rằng tôi không dám nổ súng”

Diệp Mạc cảm giận nhìn chằm chằm Tiểu Tẩn Nghiêm, nếu như ánh mắt có thể biến thành tia laser, Tiểu Tẩn Nghiêm sợ là đã chết từ lâu rồi.

“Chuyện đêm nay chỉ để cảnh cáo, nếu cậu còn dám trốn, tôi còn có thiên vạn các loại thủ đoạn khiến cho cậu thân bại danh liệt, không còn mặt mũi gặp người khác!” Tiểu Tẩn Nghiêm thâm trầm nói xong, phát hiện ánh mắt Diệp Mạc vẫn là băng băng cảm giận, trong lòng không khỏi bốc lên lửa giận, thô bạo thoát

đi quần áo của Diệp Mặc, Diệp Mặc vung tay giấy giũa, kịch liệt chống lại, nhưng cậu căn bản không phải là đối thủ của Tiểu Tẫn Nghiêm.

Thế nhưng chiếc đồng hồ đeo tay màu bạc sáng lóa lại lần nữa lắc lắc trước mặt Tiểu Tẫn Nghiêm. Tiểu Tẫn Nghiêm một phát bắt được tay Diệp Mặc, ánh mắt âm lãnh dọa người tập trung vào chiếc đồng hồ trên cổ tay Diệp Mặc, người tinh thông nhiều loại kiến thức như Tiểu Tẫn Nghiêm tự nhiên liền nhận ra được giá trị của chiếc đồng hồ này, loại đồng hồ này, tuyệt đối không phải là loại hàng mà nam nhân này có thể cam lòng bỏ tiền ra mua, chỉ có khả năng là của người khác đưa cho, mà người hào phóng này chỉ có thể là người đàn ông Diệp Mặc luôn miệng gọi là Thần ca, Diệp Thần Tuấn.

“Anh làm gì vậy!” Diệp Mặc hoang mang nhìn Tiểu Tẫn Nghiêm tháo chiếc đồng hồ trên cổ tay cậu ra “Anh không thể lấy đồng hồ này!” Diệp Mặc la lớn lên, lại kịch liệt giũa giũa nhưng vẫn bị Tiểu Tẫn Nghiêm gắt gao khống chế dưới thân, thời điểm lúc tháo đồng hồ ra, Tiểu Tẫn Nghiêm không thềm nói một lời, liền nhấn cửa sổ xe xuống, dùng lực quá mạnh chiếc đồng hồ ném ra ngoài. (Jian: Ôi giờ phí của thế >.<)

Mặt Diệp Mặc trắng bệch ra, cái đồng hồ đó là của Diệp Thần Tuấn cho cậu mượn, cậu phải trả nó lại, hơn nữa giá của cái đồng hồ đó...

“Anh khốn nạn! Thả tôi ra! Người khác sẽ lấy cái đồng hồ đó mất! Anh mau rút ra cho tôi!” Diệp Mặc như phát điên mà giũa giũa.

“Khốn nạn?” Tiểu Tẫn Nghiêm cười lạnh một tiếng, khuôn mặt hung dữ nói “Con mẹ nó, lá gan của cậu quả thật càng lúc càng lớn. Dám mắng tôi! Tôi hiện tại liền để cho cậu biết, cái gì là khốn nạn!”

81. Quyển 2 - Chương 13: Cơ Hội Chỉ Có Lần Này

Thêm một lần kết thúc cuối cùng thì ý thức của Diệp Mặc đã trong tình trạng bán hôn mê, cả người trần truồng nằm ở chỗ ngồi phía sau xe, thân thể cong lại thành hình cây cung giống như tự thân cố bảo vệ chính mình, tay nắm thành quả dấm chống đỡ ở bên miệng, lộ ra vẻ mặt run rẩy yếu kém nhất. Tiểu Tẫn Nghiêm mặc lại quần áo tử tế, ngón tay tùy tiện nâng cằm Diệp Mặc lên, không kìm lòng được cúi xuống hôn lên đôi môi mềm mại run run của Diệp Mặc lần nữa rồi bước xuống xe, tựa vào xe châm điếu thuốc, ánh mắt thâm thúy sâu thẳm ngẩng lên nhìn màn đêm không có nhiều sao, chậm rãi nhắm mắt lại, khóe miệng nhếch lên nụ cười nhạt.

Nam nhân này, hẳn muốn có, không phải bởi vì yêu mà muốn có được cậu ta, chỉ là có được cậu ta ở bên cạnh, bản thân hẳn sẽ liền cảm thấy thỏa mãn, lý do ư, trước nay hẳn không cần.

Chờ cho đến khi hắn mất đi hứng thú với thân thể này thì chỉ cần vứt bỏ đi là được, lại tìm đến thú vui mới...

Tâm tình sáng sủa thoải mái hẳn lên, Tiểu Tẫn Nghiêm ném tàn thuốc xuống đất giẫm tắt, xoay người lần thứ hai mở cửa xe bước vào ngồi xuống, chỉ là vẫn ngồi ở chỗ ngồi phía sau xe.

Diệp Mặc gần như đã thanh tỉnh lại, nhưng thân thể vừa bị nghiền ép điên cuồng như vậy căn bản không có cách nào cử động được, chỉ có thể cẩn thận từng chút một lê thân thể di chuyển lùi về sâu bên trong, nhưng không gian trong xe chỉ hạn hẹp như vậy, có trốn tránh thế nào cũng bại lộ hoàn toàn dưới ánh mắt lạnh lẽo như báo săn của Tiểu Tẫn Nghiêm.

Tiểu Tẫn Nghiêm dễ dàng nắm lấy mắt cá chân của Diệp Mặc, khóe miệng nhếch lên tựa tiểu phi tiểu, cố ý giả vờ làm động tác mở hai chân Diệp Mặc ra khiến Diệp Mặc vừa uất ức vừa sợ hãi mà la lên “Không muốn, tôi đã không xong rồi, không được!”

Có lẽ là bởi vì mới hưởng thụ qua một trận vô cùng sung sướng tràn trề mà tư thái của Tiểu Tẫn Nghiêm có mấy phần mặc kệ, vẻ mặt cũng không âm lãnh hung hãn như trước, khóe môi mỏng khêu gợi vẫn cong lên một độ cong rất nhỏ, đầy mị lực đầy mê hoặc.

Tiểu Tẩn Nghiêm buông tay ra, tựa tiểu phi tiểu tiến sát lại gần Diệp Mạc, Diệp Mạc khom người nấp ở góc xe, cẩn thận mà hoảng sợ nhìn khuôn mặt đáng sợ kia của Tiểu Tẩn Nghiêm đang dần tiến đến trước mắt cậu. Cho dù dũng khí của Diệp Mạc có lớn hơn đi chăng nữa thì mới vừa trải qua một trận hành hạ thân thể đau đớn, làm sao cậu còn có thể lúc này lại đi chống cự Tiểu Tẩn Nghiêm nữa. Dưới tình huống bất lực như thế, Diệp Mạc chẳng dám bắt chợt nổi hứng anh hùng nữa.

Tiểu Tẩn Nghiêm cảm thấy buồn cười, vẻ mặt Diệp Mạc lúc này trông cứ như đứa trẻ bị dọa cho sợ, mang theo vài nét ngây thơ như con thú nhỏ dễ phòng đại địch, bất quá đối với Tiểu Tẩn Nghiêm mà nói, nam nhân như vậy, càng khiến hắn thêm muốn Diệp Mạc.

Trên thân thể trống trải của Diệp Mạc vẫn còn lưu lại rất nhiều dấu vết trong lúc Tiểu Tẩn Nghiêm mảy đi không chế, lăm ta lăm tằm, vừa mờ ám lại vừa chặt vật, trong khi Tiểu Tẩn Nghiêm thì quần áo chỉnh tề, cao quý quân tử, khiến cho bất kỳ ai cũng sẽ chẳng nghĩ đến hung thủ hành hung cậu chính là hắn.

Môi Tiểu Tẩn Nghiêm đã tựa ở bên khóe môi Diệp Mạc, Diệp Mạc nghiêng mặt lắc đầu, môi mím chặt lại, hai con mắt đã phủ mờ sương cũng nhắm nghiền lại, Tiểu Tẩn Nghiêm đưa tay bóp lấy hai gò má Diệp Mạc, thấp giọng âm lãnh uy hiếp nói “Nếu cậu không mở mắt, tôi sẽ để bàn tay đi vào.” (Jian: đặt =)) bàn tay =)) bá đạo dễ sợ =))

Thân thể Diệp Mạc run lên, cảm giác được một bàn tay đã lần đến phía dưới thân cậu, từng chút đến gần nơi phía sau.

Diệp Mạc sợ hãi mở to hai mắt, giống như là đứa trẻ phải chịu oan ức to bưng trời, lại cắn môi, nhịn xuống cảm giác muốn bật khóc, kìm nén không cam lòng đầy bụng, không hề có một tiếng động kháng cự.

“Thân thể của cậu rất tốt!” Tiểu Tẩn Nghiêm trước sau như một nâng lên cái cảm tinh xảo của Diệp Mạc “Nếu như cậu đồng ý làm nô lệ trên giường của tôi, cho đến khi tôi hết hứng thú...” Tiểu Tẩn Nghiêm hít mắt cười khê “Tôi sẽ để cho cuộc sống sau này của cậu được hưởng vinh hoa phú quý bất tận.”

Diệp Mạc đột nhiên cảm thấy câu nói này nghe rất quen tai, giống như là cách đây rất lâu vào một buổi tối sau khi bị Tiểu Tẩn Nghiêm mãnh liệt giày vò, hắn đã nói chính là câu nói này, vào lúc đó, cậu đang là Diệp Mạc. Khi đó vào ngày hôm sau, cậu liền bị Tiểu Tẩn Nghiêm giam cầm lại.

Nhớ đến hồi ức của kiếp trước, Diệp Mạc lần thứ hai kinh hoảng, chẳng lẽ nó sẽ tái diễn lại lần nữa.

Không được, Diệp Mạc nỗ lực trấn tĩnh tâm trạng, giờ khắc này Tiểu Tẩn Nghiêm đối với cậu vốn dĩ không phải là tình yêu, thứ hắn đang theo đuổi trên người cậu chỉ là bóng dáng người yêu lúc trước, thế nên cho dù cậu có từ chối thì hắn cũng sẽ không đem một người mà bản thân hắn không yêu đi giam cầm bên người.

Tiểu Tẩn Nghiêm nhìn ra vẻ mặt thất thần của Diệp Mạc, sắc mặt trùng xuống, dùng sức nhéo một cái, Diệp Mạc bị cái nhéo đau của hắn mà kinh ngạc, đến khi lấy lại tinh thần, Diệp Mạc phát hiện Tiểu Tẩn Nghiêm đang hít mắt dùng loại ánh mắt cực kỳ nguy hiểm mà nhìn cậu chằm chằm.

“Sao?” Thanh âm Tiểu Tẩn Nghiêm đã lạnh đi rất nhiều “Không muốn?”

Diệp Mạc hít sâu một hơi, kiên định nhìn Tiểu Tẩn Nghiêm “Trước nay tôi chưa từng đồng ý, là anh luôn cứ ép buộc tôi, tôi... tôi tự do, anh không có quyền quyết định hướng đi của tôi.”

Diệp Mạc nói xong, trong nháy mắt cảm giác không khí xung quanh trở nên lạnh băng, nguy hiểm ngập tràn, Diệp Mạc cắn môi một cái, đối diện với Tiểu Tẩn Nghiêm bằng thái độ bất khuất không phục, giờ khắc này mà chấp nhận buông xuôi tức đồng nghĩa với chịu chết. Muốn cậu làm nô lệ trên giường của Tiểu Tẩn Nghiêm sao, không bằng để cậu chết đi cho rồi.

Phong ba bão táp đột nhiên nổi lên, ánh mắt Tiểu Tẩn Nghiêm thoáng chốc như lưỡi đao lóe lên sát ý, nụ cười lãnh huyết âm tà từ từ hiện ra ở khóe miệng, thanh âm lạnh lẽo cười cười “Diệp Tuyên, cơ hội chỉ có lần này, cậu, đã dùng hết.”

82. Quyển 2 - Chương 14: Âm Mưu Bắt Đầu

Sáng sớm, Diệp Mặc bị chuông báo thức của điện thoại di động đánh thức, bình thường vào giờ này là cậu đã rời giường chuẩn bị đi làm, nhưng tối hôm qua bị giày vò lâu như vậy, Diệp Mặc ngủ còn chưa tới hai tiếng đồng hồ, toàn thân đau nhức vô lực, thân thể rã rời không tài nào có đủ lực để nhấc người lên được, Diệp Mặc tắt báo thức, mừng vì hôm nay là ngày thứ bảy, nếu không nói không chừng chắc cậu thật sự liều mạng mặc cho nguy hiểm cả người đang mệt chết mà đi làm.

Diệp Mặc ngủ thẳng cẳng tới 2h chiều mới tỉnh lại, ở trên giường lăn qua lộn lại thêm nửa tiếng nữa mới chậm như rùa bò dậy đi rửa mặt, cảm giác đau nhức trên người vẫn rất rõ ràng, chế gối mì ăn đại, vì để khỏi phải cử động nhiều nên sau khi ăn xong, Diệp Mặc liền ngồi trước máy tính bắt đầu lên mạng, vốn là định xả chút nỗi lòng của mình cho khuây khoải, nhưng trong não lại không thể nào dờn đi được câu nói tới qua Tiểu Tẫn Nghiêm.

“Tôi sẽ không đến tìm cậu nữa, một ngày nào đó, cậu sẽ phải đến tìm tôi cầu tôi thương cậu.”

.....

“Tiểu tổng hẹn gặp tôi là vì mục đích này sao?” Khuôn mặt tuấn tú của Diệp Thần Tuấn hiện lên vẻ không vui, đối mặt với một bàn yến măn tiệc rượu mỹ thực, Diệp Thần Tuấn đến chiếc đĩa cũng không cầm lên.

Lông mày kiếm sắc của Tiểu Tẫn Nghiêm bất động, ngũ quan cương nghị phủ kín một tầng lạnh lẽo quỷ dị, hắn không ưa Diệp Thần Tuấn, tên nam nhân mà trong cái miệng nhỏ nóng bỏng của Diệp Mặc trái một tiếng phải một tiếng Thần ca, lý do vì sao thì hắn không rõ.

Nếu không phải là vì có mục đích, Tiểu Tẫn Nghiêm sẽ không có chuyện ngồi ở đây bình tĩnh đàm phán với Diệp Thần Tuấn.

“Sao? Diệp tổng không đồng ý?” Tiểu Tẫn Nghiêm dựa vào ghế, ngón tay lười biếng đùa giỡn dây xích tay đầu lâu trên cổ tay, ánh mắt lạnh lùng bắn về phía Diệp Thần Tuấn. Loại người hung hăng tàn nhẫn bá đạo như Tiểu Tẫn Nghiêm luôn có thể chỉ bằng khuôn mặt khê cử động cũng tạo ra cho người ta một loại áp lực vô hình.

Lúc trước lập nên kế hoạch chiếm đoạt tài sản của Diệp Trọng Quang mục đích chủ yếu chính là con đường hoàng kim Diệp Thần Tuấn đang nắm trong lòng bàn tay, con đường bí mật vận chuyển Đông Nam Á độc kiều kinh doanh vũ khí này có thể mang đến cho Tiểu Tẫn Nghiêm tài phú vô tận, càng quan trọng hơn nữa chính là, dựa vào con đường hoàng kim này, Tiểu Tẫn Nghiêm hắn có thể trở thành ông trùm vũ khí số 1 khu vực Đông Nam Á.

Nhưng sau một phen hao tổn trí lực, Tiểu Tẫn Nghiêm mới phát hiện quyền sở hữu của con đường kia đã bị Diệp Trọng Quang trước khi chết chuyển nhượng qua cho Diệp Thần Tuấn, tính toán thời gian cụ thể, Tiểu Tẫn Nghiêm suy đoán có lẽ là ngay cái lần Diệp Mặc khuyên Diệp Trọng Quang nên đem toàn bộ tài sản để lại cho Diệp Thần Tuấn, chỉ là Diệp Thần Tuấn hoàn toàn là một thương nhân bạch đạo chính kinh, thế nên đã muốn đem con đường kia bán đi, khiến cho những lão đại độc kiều vũ khí dấy lên sóng to gió lớn.

Với thế lực của Tiểu Tẫn Nghiêm, muốn có được con đường này hoàn toàn có thể sử dụng đến cách bạo lực, hoặc là thực một chút âm mưu thủ đoạn, bởi vì ở trong giới ngầm ở Đông Nam Á, Diệp Thần Tuấn gần như là không có một chút danh tiếng gì, tất cả những uy tín khiến cho người khác phải kính nể anh đều là từ địa vị của Diệp Trọng Quang mang lại, nhưng Tiểu Tẫn Nghiêm thì không phải như thế, cái tên của hắn đối với bất kỳ ai cũng đều có lực uy hiếp tuyệt đối.

“Điều kiện Tiểu tổng đưa ra đúng là rất hấp dẫn” Diệp Thần Tuấn bình tĩnh nói “Nhưng tôi vẫn chỉ có thể thành thật xin lỗi, con đường đấy mấy ngày trước tôi đã bán nó trao tay cho thương nhân kinh doanh vũ khí lớn nhất Đông Nam Á, Phục Luân tiên sinh.”

Tiểu Tẫn Nghiêm chỉ âm lãnh nở nụ cười “Vậy thì thật đáng tiếc.”

“Tiểu tổng, nếu không còn chuyện gì khác, vậy tôi xin cáo lui, trong công ty vẫn còn rất nhiều chuyện cần phải xử lý, không tiện ở lại lâu” Diệp Thần Tuấn có thể mơ hồ cảm giác được trên người Tiểu Tẫn Nghiêm

ẩn hiện khí tức quá mức lạnh lẽo, trong đôi mắt sâu thẳm cao thâm khó dò kia ẩn giấu quá nhiều toan tính, Diệp Thần Tuấn đoán rằng, Tiểu Tẩn Nghiêm có lẽ đã biết anh đang nói dối...

Cùng ngồi đàm phán với Tiểu Tẩn Nghiêm đúng là thử thách sức chịu đựng của con người, ngồi với Tiểu Tẩn Nghiêm thêm một giây nào cũng đều sẽ khiến cho Diệp Thần Tuấn cảm thấy khó chịu. Diệp Thần Tuấn biết Tiểu Tẩn Nghiêm hắc đạo đều có mặt, hơn nữa thể lực của hắn mạnh mẽ hưng thịnh khó có thể tưởng tượng được, vì thế Diệp Thần Tuấn chỉ có thể giao dịch hợp tác với Tiểu Tẩn Nghiêm ở trên sàn làm ăn chân chính minh bạch rõ ràng.

Tầm nhìn của Diệp Thần Tuấn khôn khéo, nhưng vẫn còn kém rất xa với lòng dạ lão đạo già đời Tiểu Tẩn Nghiêm.

“Diệp tổng đi thông thả.” Tiểu Tẩn Nghiêm thờ ơ nói ra một tiếng “Triển Dục, tiền Diệp tổng.”

“Vâng” Triển Dục đáp một tiếng, mang Diệp Thần Tuấn rời đi.

Ngay lúc Diệp Thần Tuấn đi đến cửa ra phòng VIP, Tiểu Tẩn Nghiêm đột nhiên thanh âm trầm lạnh sâu xa nói ra một câu “Diệp tổng, tuổi trẻ là chuyện tốt, nhưng lựa chọn sai lầm sẽ thất bại chẳng còn gì cả, bao gồm cả mạng.” (Jian: =.=’ 26 tuổi mà có tư cách nói người ta tuổi trẻ với tuổi già hử =.=’ chừng nào ông trên 30 tuổi thì chúng ta nói chuyện sau nhé =.=’ thanh niên thời nay mạnh động vãi =v=)

Bước chân Diệp Thần Tuấn bỗng khựng lại, trên mặt lướt qua sắc thái phức tạp, không quay đầu lạnh, thanh thanh lạnh lùng nói “Cám ơn Tiểu tổng đã nhắc nhở” Nói xong, nhấc chân rời đi.

Tiểu Tẩn Nghiêm lạnh lùng nhìn kỹ bóng dáng Diệp Thần Tuấn rời đi, lắc lắc ly rượu trong tay, âm lãnh thấp giọng hừ một tiếng.

83. Quyển 2 - Chương 15: Mèo Vờn Chuột

Diệp Mạc vốn muốn từ chối lời mời đi ăn cơm chung của Diệp Thần Tuấn, với tình trạng thân thể hiện giờ thực sự không cho phép cậu được vận động mạnh, nhưng mà đã lỡ nhận lời trước đó rồi nên Diệp Mạc thật sự không tìm ra được lý do gì để từ chối, huống gì ở trong điện thoại Diệp Thần Tuấn nói cho Diệp Mạc, sáng ngày mai anh phải đi máy bay sang Đức xử lý một ít chuyện công việc, khoảng chừng mất một tuần mới trở về được, tốt xấu gì cũng coi như tiệc chia tay với anh.

Lúc chiều tối, Diệp Thần Tuấn trực tiếp lái xe đến dưới lầu phòng trọ của Diệp Mạc.

Diệp Thần Tuấn ăn một thân âu phục đơn giản mà không mất đi sự thanh lịch, toát ra tuần khí bức người, trên gương mặt tràn đầy nụ cười hòa nhã, Diệp Mạc vừa đến trước xe, Diệp Thần Tuấn liền tươi cười, mở cửa xe cho Diệp Mạc, hoàn toàn thể hiện ra vẻ lịch sự phong độ. Sắc mặt Diệp Mạc có chút tái nhợt, thể nên vừa mới lên xe, Diệp Thần Tuấn giống như anh trai của Diệp Mạc mà bình thường ân cần hỏi han cậu, Diệp Mạc chỉ có thể cố gắng để thân thể mình biểu hiện tự nhiên khỏe mạnh, nếu như ở trước mặt Thần ca mà cậu tôn kính nhất bại lộ ra tất cả, vậy cậu đã thực sự triệt để mất sạch đi mọi tôn nghiêm.

Sự tồn tại của Diệp Thần Tuấn mang đến cho Diệp Mạc cảm giác vô cùng an toàn, Diệp Mạc đã hoàn toàn xem Diệp Thần Tuấn là người thân của cậu, ở trên thế gian này, ngoại trừ em gái của cậu là Diệp Nhã, Diệp Mạc không hề tin tưởng bất kỳ ai như vậy.

“Tiểu Tuyên có người yêu chưa?” Diệp Thần Tuấn tao nhã cắt miếng bò bít tết, mỉm cười nhìn Diệp Mạc.

“À?” Diệp Mạc bị Diệp Thần Tuấn hỏi đến vấn đề đó thì cười ha ha nói “Làm gì có người nào để yêu a, bây giờ em tuyệt đối lấy công việc làm trọng thôi.”

“Chưa từng yêu đương gì sao?” Diệp Thần Tuấn tựa hồ hứng thú với chuyện này, đặt dao nĩa ăn xuống, mười ngón tay giao nhau hạ thấp xuống cầm dưới, thâm tình mê người nhìn Diệp Mạc.

Câu hỏi của Diệp Thần Tuấn khiến trong đầu Diệp Mạc lướt qua hình ảnh Lạc Tần Thiên, là người đàn ông kiếp trước mà cậu yêu đến tận xương tủy, nhưng lại bị Tiểu Tẩn Nghiêm...

“Tiểu Tuyền, em sao vậy? Sắc mặt khó coi quá.” Diệp Thần Tuấn nghĩ mình đã hỏi đến vấn đề cấm kỵ gì, liền vội vã ôn hòa nói “Quá khứ đã là quá khứ rồi, không phải em còn có Thần ca sao?”

Diệp Mạc ngẩng đầu nhìn gương mặt tuấn lãng tươi cười lại chân thành khản thiết của Diệp Thần Tuấn, thất thần gật đầu, quá khứ có thật đã qua rồi không? Thật ra đối với Diệp Mạc mà nói, chỉ cần cuộc sống bình lặng như nước, cậu liền có thể sẽ lãng quên được tất cả, sống sẽ có ý nghĩa hơn.

.....

Bên trong một gian phòng VIP ở Thiên Đường, trang trí lộng lẫy xa hoa lãng phí, sắc ánh hào quang kim bích chiếu rọi khắp gian phòng, trên chiếc giường lớn Kingsize, Tiểu Tẩn Nghiêm giống như một dã thú mất đi kiềm chế, đại lực ra sức khóa chặt thân thể Thương Lý, một tay kéo cái eo Thương Lý, một tay khác thì gắt gao che miệng Thương Lý, không để hở ra một chút nhỏ nào, bởi vì âm thanh của Thương Lý phát ra sẽ khiến hắn mất hứng.

Thương Lý đau tới mức mồ hôi cứ từng giọt nhỏ ra, bị Tiểu Tẩn Nghiêm không ngừng va chạm chọc thủng khiến y đau đớn khôn cùng, nhưng vẫn cố gắng ra sức nghênh hợp, trong cổ họng nghẹn ngào phát ra thanh âm nức nở.

Tiểu Tẩn Nghiêm không xem Thương Lý là thể thân, thời gian càng lâu, hắn càng trở nên lý trí, chờ mong điên cuồng cực đoan cùng cảm hận phần uất đã dần dần chôn vào đáy lòng, không ai nhen lửa dẫn dây lửa, cái tên Diệp Mạc này đã từ từ được phong ấn, Mặc Dù Thương Lý có gương mặt giống hệt như Diệp Mạc, cũng chẳng có cách nào lại dụ dỗ được Tiểu Tẩn Nghiêm trở nên mơ màng ảo giác.

Tối nay đến Thiên Đường chỉ để tìm hoan, Tiểu Tẩn Nghiêm đem Thương Lý sắp xếp ở lại Thiên Đường, có điều chỉ phục vụ một mình hắn hưởng thụ, Tiểu Tẩn Nghiêm thỏa mãn hết mọi vật chất Thương Lý muốn, nhưng cũng dùng Thương Lý để phát tiết hết mọi bức dọc khó chịu trong người.

Nếu tối hôm qua hắn không nói như thế thì giờ phút này người ở dưới thân hắn run rẩy chịu được phải là nam nhân kia, Diệp Tuyền.

Tối nay, cậu ta nhất định là đang vì hắn không xuất hiện mà âm thầm vui sướng hưng phấn không thôi.

Trong đầu không thể nào quăng đi được hình ảnh Diệp Mạc, Tiểu Tẩn Nghiêm nhú mày, bức tức đem Thương Lý điên cuồng làm đủ mọi tư thế, thế nhưng, vẫn không thể đẩy lên được khát vọng hưng phấn như trước.

Đã phát tiết xong hỏa trong người, Tiểu Tẩn Nghiêm ngồi tựa vào giường, một tay giữ điều thuốc ngậm trong miệng, một tay khác choàng lấy tựa vào Thương Lý đang trần truồng thở dốc.

Yên tĩnh trì hoãn một lúc, Tiểu Tẩn Nghiêm bóp tắt điều thuốc trên tay trong gạt tàn trên bàn bên cạnh, lắc lắc cái cổ, vẻ mặt âm trầm đứng lên, trải qua một trận gột rửa cảm xúc mãnh liệt, trên thân thể để trần cường tráng màu đồng cổ của Tiểu Tẩn Nghiêm đã sớm phủ kín một tầng lớp mồ hôi mỏng, khí tức thô dã nam tính bao vây lấy thân thể cường hãn này.

Tiểu Tẩn Nghiêm không nói gì, vẻ mặt không chút cảm xúc đi vào phòng tắm tẩy rửa, thế nhưng ý thức lại một lần nữa bị Diệp Tuyền công phá.

Nhận thức của Tiểu Tẩn Nghiêm đối với nam nhân tên Diệp Tuyền này tồn tại quá nhiều nghi hoặc, vốn hắn cho rằng cậu ta bụng dạ khó lường, sẽ liên hợp với Hạ Hải Long đến trả thù hắn, không ngờ rằng tình cảm tồn tại của cậu ta đối với hắn chỉ có hai loại hoảng sợ cùng xích hận (bài xích, cảm hận), Tiểu Tẩn Nghiêm cảm nhận rất rõ cậu ta lúc nào cũng hận không né tránh hắn kịp. Ở trong mắt hắn, hắn tình nguyện nghĩ là Diệp Tuyền đang cùng hắn chơi trò dục cảm cổ túng (tương tự như Lạt mềm buộc chặt)

Hắn không thể buông tha Diệp Tuyền, người hắn phải theo dõi cậu vẫn còn đang tiếp tục, mục đích chính của việc thả lỏng Diệp Tuyền là để cậu con cá lớn Hạ Hải Long. Hắn vẫn còn chưa sa đoạ đến mức chỉ có thể nhờ đến cậu ta để giải quyết nhu cầu sinh lý cho mình, căn bản là chỉ cần tiện tay cũng có thể nắm giữ được con mồi đầy trong lòng bàn tay dễ dàng lột sạch cậu ta. Nhưng để con mồi tự chính mình chủ động

tới trước mặt hắn cởi sạch quần áo mới là lạc thú Tiểu Tẩn Nghiêm muốn, huống gì, cậu ta là kẻ thù của hắn, để cho cậu ta còn sống đã là Tiểu Tẩn Nghiêm hắn từ bi lắm rồi, con mèo khi truy đuổi con chuột, mèo thường thường sẽ để con chuột trong giây phút tuyệt vọng nhất tàn nhẫn cho nó một đòn trí mạng.

Bên trong phòng tắm ào ào tiếng nước, Thương Lý mơ hồ có thể nghe được Tiểu Tẩn Nghiêm ở bên trong phòng tắm gọi điện thoại, nội dung của cuộc trò chuyện thì nghe không rõ, chỉ nghe được cái gì mà Diệp Thần Tuấn, nước Đức, không để lại dấu vết.

Nhìn trên màn hình điện thoại di động vừa mới gửi tới một hình ảnh, Tiểu Tẩn Nghiêm đau lau khô mái tóc ngắn ướt đầm ngừng lại, hai mắt âm u ảm đạm dần dần hép lại thành một đường thẳng.

84. Quyển 2 - Chương 16: Thông Báo

Tiểu Tẩn Nghiêm sau khi rời khỏi Thiên Đường thì chạy lang thang trên đường thành phố X, chạy lung lung tang tang không có phương hướng không có mục đích, ủ dột buồn bực ngồi ở trong xe, đập mạnh một chưởng lên tay lái, trên mặt vẫn là vẻ lạnh lùng sét đánh bất biến, giống như một chút nhiệt độ xung quanh cũng không chạm được đến người hắn.

Những năm gần đây, trong lòng hắn ngập tràn lòng thù hận muốn báo thù, lên kế hoạch khiến những kẻ thù đã hãm hại gia đình hắn tất cả đều đem hủy diệt tới vạn kiếp bất phục, giống như tín ngưỡng duy nhất của hắn chính là báo thù, Tiểu Tẩn Nghiêm nghĩ tới, một ngày nào đó sau khi tiêu diệt hết toàn bộ kẻ thù, hắn sẽ ôm ấp yêu thương cùng người con trai hắn yêu nhất một đời chung sống hạnh phúc sung sướng đến hết cuối đời, có thể là do cả đời hắn đã làm quá nhiều chuyện ác, nên cho dù hắn phú khả địch quốc, vẫn vô cùng đáng thương không thể nào giữ được tình yêu của chính mình, ở trong mắt Tiểu Tẩn Nghiêm, cái chết của Diệp Mạc chính là báo ứng của ông trời dành cho hắn.

Ở trên đời này, thứ hắn không thể nào dứt bỏ chính là phần tình cảm ấy đã bị dập tắt, hắn lại trở nên tội nghiệp đến mức phải đi điên cuồng tìm kiếm hình bóng người yêu trên người khác.

Cảnh đêm ở thành phố X đẹp dễ lung linh huyền ảo, xe cộ qua lại tấp nập nơi đường phố phồn hoa sầm uất với những tòa nhà cao tầng chọc trời, nơi này gần như chính là vương quốc của Tiểu Tẩn Nghiêm, đất đá đúc thành tất cả giống như một lao tù lạnh lẽo.

Diệp Mạc đã từng nói với Tiểu Tẩn Nghiêm, bản thân cậu chính là đang sống trong lao tù do hắn tạo ra, sống không bằng chết, chỉ cần dám bước ra khỏi lao tù ấy thì chính là phản bội. Tiểu Tẩn Nghiêm làm sao từng không biết lý do chân chính hắn muốn giam cầm Diệp Mạc lại là vì cái gì, chỉ là ở trong mắt Tiểu Tẩn Nghiêm, càng khóa chặt cậu lại thì càng có được tình yêu của cậu, chỉ cần có thể mỗi đêm đều được ôm cậu, chỉ cần có thể ở những lúc cậu đang ngơ ngẩn suy nghĩ mà đến sờ soạng cậu, hôn môi cậu, thì tình yêu này hiện hữu mới rõ ràng, thậm chí hắn có thể vì Diệp Mạc trả giá cả tính mạng của mình, nhưng hắn không có cách nào khoan dung bất kỳ nhân tố nhỏ bé nào khiến Diệp Mạc rời bỏ hắn, hành động cũng vậy, suy nghĩ cũng vậy, bất kỳ một hành vi phản bội của cậu cũng đủ khiến hắn nổi điên lên giận dữ.

Tiểu Tẩn Nghiêm tự hiểu rõ, hắn không nên đến đây, đến nơi này chỉ khiến hắn bất giác cảm thấy bản thân mình thật đáng thương, tối hôm qua hắn đã nói hắn sẽ không trở lại tìm nam nhân này nữa, điều hắn muốn, chính là để nam nhân này chủ động bỏ lên giường của Tiểu Tẩn Nghiêm hắn, kế hoạch đang được thực thi, chỉ là Tiểu Tẩn Nghiêm không nghĩ tới, người không kiềm chế được đầu tiên lại chính là hắn.

Bản thân như vậy khiến Tiểu Tẩn Nghiêm căm ghét vô cùng, đây chính biểu hiện của sự nhu nhược, truy tìm hình bóng Diệp Mạc nữa sẽ chỉ khiến lý tính của hắn trở thành trò cười. Điều này, tuyệt đối không cho phép.

Tiểu Tẩn Nghiêm ném điều thuốc trong tay xuống, lúc chuẩn bị khởi động xe rời đi, chợt một chiếc xe Ferrari màu xám bạc chậm rãi xuất hiện ở trung tâm tầm nhìn của hắn, chiếc xe này, Tiểu Tẩn Nghiêm nhớ rằng, nó là của Diệp Thần Tuấn.

.....

Dùng bữa xong, Diệp Thần Tuấn đưa Diệp Mạc đi dạo rất nhiều nơi, lái xe căng gió, trên đường cứ huyền thuyên vui vẻ tán gẫu với nhau, tính tình Diệp Thần Tuấn ôn hòa, nói chuyện với Diệp Mạc lại có chút hài hước, vốn dĩ tâm trạng Diệp Mạc đang hơi u ám rất nhanh liền hứng khởi đối đáp cùng Diệp Thần Tuấn nói chuyện rôm rả, cười cực kỳ vui vẻ, không để ý đến trong lúc nói chuyện nhiều lần bị Diệp Thần Tuấn nắm tay lôi kéo, dường như chính cậu đang từng bước một bị Diệp Thần Tuấn nhu tình tấn công.

Tối nay đối với Diệp Thần Tuấn mà nói, chuyện thành công nhất chính là đã thuyết phục được Diệp Mạc nhận một căn nhà sang trọng do chính anh đã sớm chuẩn bị kỹ càng cho cậu, đương nhiên là Diệp Thần Tuấn lấy danh nghĩa công ty nói với Diệp Mạc. Vì để cho Diệp Mạc chấp nhận đồng ý mà trước đó Diệp Thần Tuấn đã chuẩn bị hai căn nhà, một căn đưa cho Diệp Mạc còn căn còn lại đưa cho một tình anh trong công ty. Sau khi tin tưởng lời giải thích của Diệp Thần Tuấn, Diệp Mạc nở nụ cười cực kỳ xán lạn, thật sự nghĩ rằng do thể hiện xuất sắc trong công việc mà cậu được nhận nó. Có điều ở trong mắt Diệp Thần Tuấn, công hiến của Diệp Mạc thật sự không ngừng lại ở việc nhận một căn nhà đơn giản như vậy.

Tâm trạng Diệp Mạc gần như đã rất dễ chịu sướng khoái, sau khi được Diệp Thần Tuấn đưa trở về phòng trọ, Diệp Mạc cười ha ha xuống xe, vừa định ngược cổ nói tiếng tạm biệt, Diệp Thần Tuấn cũng từ trong xe bước ra.

“Đêm nay có vui không?” Diệp Thần Tuấn cười đi tới trước mặt Diệp Mạc, thành thực xoa xoa mái tóc Diệp Mạc.

“Vui lắm!” Diệp Mạc cười rục rịch tươi sáng như đứa trẻ, gật đầu liên tục, được công ty khen tặng cả một căn nhà, có thể không vui được sao.

Diệp Thần Tuấn vuốt mái tóc đen ngắn mềm mại của Diệp Mạc, ngón tay thon dài chậm rãi hướng về phía dưới, phủ lên gò má thanh tú của Diệp Mạc, thanh âm ôn hòa nói “Vui là tốt rồi.”

Diệp Mạc bị ánh mắt đột nhiên nhu tình của Diệp Thần Tuấn làm cho ngạc nhiên ngây ngẩn, hai mắt nghi hoặc mê man nhìn ngũ quan anh tuấn của Diệp Thần Tuấn, nhưng cậu không gỡ bàn tay ấm áp đang ôm lấy mặt mình.

“Tiểu Tuyền, anh hôn em được không?” Thanh âm Diệp Thần Tuấn êm dịu, giống như chiếc lông vũ nhẹ nhàng vuốt trên mặt Diệp Mạc, Diệp Mạc giật mình nhìn Diệp Thần Tuấn, thân thể cứng đờ không nhúc nhích, trong óc âm ỉm nổ tung, lẽ nào Thần ca lại thích cậu?

“Thần...Thần ca...anh...” Diệp Mạc lắp ba lắp bắp ngược mặt nhìn Diệp Thần Tuấn.

“Coi như là lời chúc ngủ ngon với Thần ca.” Diệp Thần Tuấn khẽ cười nói, nhìn vẻ mặt của Diệp Mạc thôi cũng đủ đoán được nam nhân bé nhỏ này vốn chẳng chuẩn bị sẵn tâm lý gì cả.

“Muốn hôn... chúc ngủ ngon sao...” Đôi mắt mê man của Diệp Mạc vừa mới chớp nhẹ một cái, nụ hôn của Diệp Thần Tuấn đã nhẹ nhàng rơi vào giữa hai lông mày Diệp Mạc, dịu dàng nhẹ nhàng, Diệp Mạc giống như bị điện giật, thân thể cứng ngắc tại chỗ.

“Tiểu Tuyền, anh thích em...”

85. Quyển 2 - Chương 17: Tốt Nhất Là Thống Khổ Thêm Chút Nữa

Nơi góc tối, ngọn lửa màu đen trong lồng ngực Tiểu Tẫn Nghiêm mãnh liệt tích tụ, ánh mắt lạnh lẽo tựa như thanh gương sắc nhọn phóng về phía hai người kia ở cách đây không xa, bản tính hung hãn man rợ xâm lược dường như trong nháy mắt cũng đều thức tỉnh đến mức đỉnh điểm, Tiểu Tẫn Nghiêm căn bản chẳng cần phải đi tìm hay suy nghĩ gì về lý do ngọn lửa điên cuồng này dấy lên, chỉ nhìn chòng chọc về phía hai người cách đây không xa hôn nhau, lãnh huyết cuộn cuộn, thiếu chút nữa đã mọc khẩu súng bên hông ra.

Tiện nhân này...

.....

Dưới ánh đèn đường u ám, Diệp Thần Tuấn khẽ cười, đôi con ngươi đen láy sáng trong nhu hòa như nước, đường nét anh Tuấn đẹp trang như được viền một tầng ánh sáng mặt trăng, vô cùng mê người.

Nhìn gương mặt tươi cười thân thiết lại ôn nhu dịu dàng này, Diệp Mạc ngây người ra quên cả nói chuyện, giống như tượng đá nhìn chăm chăm Diệp Thần Tuấn, cuối cùng ánh mắt quẩn bách rời đi chỗ khác, hai gò má cũng phủ kín một tầng đỏ ửng.

Diệp Mạc như vậy phi thường rung động lòng người, Diệp Thần Tuấn một tay nhẹ nhàng khoát trên vai Diệp Mạc, nhẹ giọng mỉm cười nói “Ngày mai anh xuất ngoại rồi, sau khi anh về, có thể cho anh một câu trả lời chắc chắn được không?”

Diệp Mạc cúi đầu xoa tay, sắc mặt càng thêm đỏ bừng lúng túng, ấp a ấp úng gật đầu, Diệp Thần Tuấn nhìn Diệp Mạc như vậy, không nhịn được mà cười ra thành tiếng, anh tin rằng, người con trai này rồi sẽ bị tình cảm dịu dàng của anh làm cho xiêu lòng, vấn đề hiện nay chỉ là thời gian.

Sau khi Diệp Thần Tuấn rời đi, Diệp Mạc đứng ngây ra tại chỗ hết cả nửa buổi vẫn chưa lấy lại tinh thần, giơ tay lên sờ sờ cái trán bị Diệp Thần Tuấn hôn qua, nhiệt độ trên mặt càng cao hơn, khẩn trương đến mức tim đập như điên.

Diệp Mạc thở dài một hơi, vừa đi về phía lầu phòng trọ, vừa âm thầm suy nghĩ, Thần ca thích cậu từ lúc nào chứ?

.....

Tiểu Tẫn Nghiêm có chứng thích sạch sẽ nghiêm trọng, xưa nay hắn không bao giờ hưởng dụng bất kỳ nam nữ nào đã bị những người khác chạm qua, ngay cả đồ vật hắn muốn chiếm lấy cũng có sự cố chấp tuyệt đối, ngay cả khi hắn đã từ bỏ người đó trước thì người này cũng tuyệt đối không được phép phản bội hắn kể cả thân thể hay là tinh thần.

Thật ra căn bản Diệp Tuyền vốn không thuộc về Tiểu Tẫn Nghiêm, hợp đồng đã kết thúc, cả hai đều là người dưng của nhau, sự xâm chiếm mấy đêm vừa rồi đều xuất phát từ bản tính thô bạo cướp đoạt của Tiểu Tẫn Nghiêm, hắn muốn lột sạch ai, đều chẳng cần do dự cái gì cả, hướng chỉ chỉ là một thằng con trai đáng thương của kẻ thù hắn căm hận.

Sau khi cấp tốc chạy xe đến dưới lầu, Tiểu Tẫn Nghiêm gần như là dùng chân đá văng cửa xe, một thân lạnh lẽo như có luồng gió rét căm thổi qua, ngay cả nhiệt độ trong không khí cũng đột nhiên giảm xuống, không nói bất kỳ lời nào, ánh mắt hung tàn u ám nhìn về phía hàng hiên, Tiểu Tẫn Nghiêm rút súng bên hông ra sải bước chân dài đi lên lầu.

Vị trí phòng trọ của Diệp Mạc cửa đóng rất chặt, có vẻ như là đã có ý định phòng bị nên ngay cả ổ khóa cửa cũng đã được thay mới từ lúc nào, Tiểu Tẫn Nghiêm hai mắt đỏ sẫm, giơ khẩu súng lục đen ngòm trong tay lên, quay về phía cửa bắn mấy phát đạn, mặc dù khẩu súng của hắn đã được trang bị ống giảm thanh, nhưng khi viên đạn cùng cửa sắt va chạm kịch liệt vẫn phát ra tiếng đing tai nhức óc.

Diệp Mạc vừa làm đầy nước ấm bên trong bồn tắm lớn ở nhà tắm, chuẩn bị thư thái ung tắm rửa trong bồn nước ấm, liền đột nhiên nghe thấy tiếng ầm ầm của cánh cửa bị đá văng ra, trong thoáng chốc, Diệp Mạc nghĩ chắc là do động đất.

Diệp Mạc cuống quýt chạy ra khỏi phòng tắm, kết quả nhìn thấy Tiểu Tẫn Nghiêm cả người phủ đầy hung hãn sát khí cầm cây súng lục trên tay đứng ở trong phòng khách, lồng ngực phập phồng giận dữ điên cuồng, toàn thân bốc lên một luồng hàn khí bức người, tựa hồ như vẫn chưa xác định được Diệp Mạc đang trốn chỗ nào, ánh mắt như tia laser đảo một vòng bắn phá toàn bộ không gian, trong nháy mắt dừng lại ở hình ảnh Diệp Mạc đang từ phòng tắm chạy ra.

Tiểu Tẫn Nghiêm như thế này, Diệp Mạc đã lâu chưa từng nhìn thấy, tựa hồ như một con báo săn hung hãn đã mất đi khổng chế, lộ ra hàm răng sắc bén, chỉ thiếu chút nữa là xé xác con mồi ra từng mảnh.

“Tiểu... Tiểu Tẫn Nghiêm!” Trái tim Diệp Mạc khủng hoảng đập thùng thùng thành thành, nhất là khi nhìn thấy khẩu súng kia trong tay Tiểu Tẫn Nghiêm, tim cậu sắp nhảy vọt tới cuống họng. Cái tên ác ma này

lại tới nữa rồi, tới để độc hại cậu.

Diệp Mạc sợ hãi lùi về phía sau, nghĩ là Tiểu Tẩn Nghiêm định bắn cho cậu một phát súng, hai mắt trừng lớn nhìn chăm chăm Tiểu Tẩn Nghiêm, Tiểu Tẩn Nghiêm như trận hàn phong quét lớn Diệp Mạc, một tay vươn ra chụp lấy tay Diệp Mạc, kéo dài cánh tay lôi đến phòng tắm, Diệp Mạc giãy giụa không được, hét to lên “Anh muốn làm gì!”

Tiểu Tẩn Nghiêm dường như đã mất đi lý trí, túm lấy tóc Diệp Mạc kéo đầu Diệp Mạc ấn vào bên trong bồn tắm đầy nước ấm.

“Rửa sạch sẽ cho tôi!” Tiếng rống giận dữ lạc đi, Tiểu Tẩn Nghiêm càng thêm điên cuồng dùng đại lực nhấn mạnh đầu Diệp Mạc xuống.

Diệp Mạc kịch liệt giãy giụa, hai tay quấy quấy như cá giấy liều mạng muốn ngẩng đầu lên, nhưng rốt cuộc cũng không ngăn nổi quá lực đáng sợ của Tiểu Tẩn Nghiêm, khiến cho bọt nước bắn tung tóe, mà Tiểu Tẩn Nghiêm vẫn không buông tay.

Nước tràn vào mũi miệng, Diệp Mạc chỉ cảm thấy ý thức mình trở nên mơ hồ, cứ nghĩ rằng chắc cậu cứ vậy mà bị Tiểu Tẩn Nghiêm chìm cho chết chìm trong bồn tắm thì tóc lại đột nhiên bị Tiểu Tẩn Nghiêm kéo mạnh một cái, lôi đầu cậu từ trong nước lên, cả người Diệp Mạc ngã ngối ở một bên bồn tắm lớn, miệng há to thở hổn hển.

Lại không chết...

Diệp Mạc chật vật tới cực điểm, toàn bộ đầu đều ướt nhẹp, nửa người trên đã thấm nước ướt đầm cả, thời gian nghẹt thở quá lâu, toàn thân Diệp Mạc chẳng còn bất kỳ chút khí lực nào nữa, vất vả ngẩng đầu lên, hai mắt hơi hé mở nhìn Tiểu Tẩn Nghiêm, dưới ánh đèn trở nên sáng lóa, không nhìn thấy rõ mặt Tiểu Tẩn Nghiêm, nhưng bên tai cậu có thể nghe được tiếng thở dốc ồ ồ thô dã phần nộ của Tiểu Tẩn Nghiêm.

Chắc là nước chảy vào đầu rồi, giờ phút này Diệp Mạc đã chẳng lo đến cái gì sợ hãi nữa, cậu sắp bị Tiểu Tẩn Nghiêm giết, còn suy tính cái nỗi gì nữa, Diệp Mạc nhìn Tiểu Tẩn Nghiêm, trên khuôn mặt tái nhợt không một chút huyết sắc, khóe miệng càng nhếch lên một vệt cười.

“Không phải anh nói sẽ không đến à? Sao vậy? Không nhịn được?”

Hai mắt Tiểu Tẩn Nghiêm trợn trừng lên, trong thoáng chốc giống như bị người ta tát mạnh một cái bặt tai, sắc mặt hần tái xanh lại nhìn chăm chăm vào Diệp Mạc trên đất, bàn tay lớn vươn tới, nhắc Diệp Mạc lên.

“Thế nên cậu cô đơn? Tìm Diệp Thần Tuấn đến làm cậu?” Tiểu Tẩn Nghiêm áp sát vào mặt Diệp Mạc, hung hãn nói.

Diệp Mạc hô hấp vẫn còn rất hỗn loạn, hai mắt vô thần nhìn chăm chăm Tiểu Tẩn Nghiêm, cậu không hiểu tại sao Tiểu Tẩn Nghiêm lại nổi giận, nhưng Diệp Mạc biết rõ, trạng thái của Tiểu Tẩn Nghiêm có nghĩa là trong lòng hắn đang rất thống khổ, bỗng nhiên, Diệp Mạc cảm thấy sung sướng cực kỳ, cái tên ác ma này hiện giờ chắc trong lòng đang rất khó chịu đi, tốt lắm, tốt nhất là để cho hắn thống khổ thêm chút nữa.

“Phải, tôi chính là muốn Thần ca, anh là cái thá gì chứ!” Diệp Mạc ma xui quỷ khiến cười khê lên.

Thân thể Tiểu Tẩn Nghiêm chấn động, trong não một sợi dây thần kinh đứt phụt, quả đấm giơ lên, quay về phía khuôn mặt Diệp Mạc đang vô lực châm biếm mạnh mẽ đấm xuống.

86. Quyển 2 - Chương 18: Anh Muốn Phản Bội Diệp Mạc Sao?

Diệp Mạc bị cú đấm này của Tiểu Tẩn Nghiêm làm cho thân thể ngã ngửa ra sau, phía sau lưng tăng tăng va chạm với cánh cửa phòng tắm, Diệp Mạc lau đi vết máu bên khóe miệng, muốn chống đất một lần nữa đứng lên, nhưng vừa mới lao đảo đứng lên lại trượt xuống cánh cửa, đừng nói tới vừa nãy suýt chút nữa

đã bị chết chìm, chỉ bằng cú đâm chứa đầy lửa giận kia của Tiểu Tẩn Nghiêm, không ngắt đi cũng đã may phước lắm rồi.

“Nói đi! Sao không nói!” Tiểu Tẩn Nghiêm từ trên cao nhìn xuống Diệp Mạc, thanh chốt vẫn phát ra âm thanh ma sát kéo kẹt. Diệp Mạc giống như một tấm vải bông ướt suy sụp tựa trên cánh cửa, không phải cậu không muốn nói, mà là thực sự nói không nổi, khoang miệng bị đánh vỡ, cử động miệng sẽ lại chảy máu.

Tiểu Tẩn Nghiêm đi đến trước mặt Diệp Mạc, thân thể cao lớn ngồi xổm xuống, một tay vươn ra dùng sức nắm lấy cằm Diệp Mạc nâng lên, vẻ mặt âm lãnh u ám nguy hiểm nhìn Diệp Mạc, đuôi lông mày phần nộ cử động, thanh âm băng giá đến cực điểm “Đã ngủ với Diệp Thần Tuấn rồi?”

Diệp Mạc gần như chẳng nói lời nào, chỉ dùng ánh mắt tràn ngập dịch ý nhìn Tiểu Tẩn Nghiêm, vừa giống như khinh thường, vừa giống như khiêu khích, dùng khí đối kháng lại vẫn tích trữ trong lồng ngực Diệp Mạc tâm huyết dâng trào bộc phát ra.

Tiểu Tẩn Nghiêm thuận buồm xuôi gió quen rồi, ngông cuồng, bá đạo, trắng trợn, không kiêng dè, tựa hồ vẫn là tác phong của hắn nhiều năm như vậy, hắn có thể chẳng cần kiêng nể gì cướp đoạt chinh phục hết tất cả những gì hắn muốn, hắn có thể dùng thủ đoạn tuyệt tình cực đoan nhất để san bằng hết tất cả mọi góc cạnh xuất hiện trước mắt, chính vì bởi như vậy, chỉ một chút khiêu khích dù rất nhỏ thôi cũng có thể khiến hắn bốc hỏa muốn tàn phá.

Tiểu Tẩn Nghiêm đột nhiên âm hiểm cười lên, khoe miệng mang theo hung tàn lãnh tuyệt như ác ma “Tôi biết dùng khí của cậu là từ đâu tới, có phải là Diệp Thần Tuấn không, con mẹ nó, cậu có phải cho rằng Diệp Thần Tuấn có thể bảo vệ được cậu!” Câu cuối cùng, âm lượng bỗng cao lên, Tiểu Tẩn Nghiêm kéo áo trước ngực Diệp Mạc lại kéo tha ra ngoài, thanh âm càng thêm tàn lạnh “Tôi muốn xem thằng đấy làm cậu như thế nào!”

Thời điểm ý thức được Tiểu Tẩn Nghiêm chuẩn bị làm gì, Diệp Mạc lần thứ hai giãy giụa quẫy đạp, liều mạng đánh xé Tiểu Tẩn Nghiêm.

“Anh buông tôi ra! Anh dựa vào cái gì mà làm thế với tôi! Khốn...a...”

Diệp Mạc bị Tiểu Tẩn Nghiêm thô bạo quăng trên giường, cột sống sắp gãy đứt, Diệp Mạc vội vàng bò hướng về phía bên trong giường, Tiểu Tẩn Nghiêm lại hung hăng đè lên, chẳng nói một lời bắt đầu xé áo sơmi trắng trên người Diệp Mạc.

“Dựa vào cái gì sao?” Vẻ mặt Tiểu Tẩn Nghiêm ngập tràn hung ác, vừa tiếp tục động tác trên tay, vừa giận dữ mắng “Làm người như cậu thì cần gì lý do.”

Trận ác chiến trên giường rất nhanh trở thành cuộc lộn lộn gần gũi khít khao, Diệp Mạc giống như mất đi hết lý trí, hai tay kịch liệt vùng vẫy, thậm chí có mấy chương trực tiếp đánh lên mặt Tiểu Tẩn Nghiêm, hai chân cũng quẫy đạp lung tung, chung quy là cuộc chiến giữa hai người đàn ông, mỗi một động tác đều chẳng có một chút nhu tình nào. (Jian: hai đứa này yêu nhau bạo lực quá =.=’ bạo lực gia đình cần phải được xóa bỏ nghe, tao gọi dân phòng lên hốt cả đám về phường bây giờ =)))

Toàn thân Diệp Mạc bị lột sạch, trên mặt lại trúng thêm mấy đòn nắm đấm của Tiểu Tẩn Nghiêm, Tiểu Tẩn Nghiêm chế trụ tứ chi Diệp Mạc, ánh mắt đảo qua toàn thân Diệp Mạc như thăm dò, thậm chí còn mở hai chân Diệp Mạc ra xem kỹ toàn bộ, cuối cùng phát hiện ngoại trừ hung gân mình tạo ra từ mấy đêm trước thì không có dấu vết gì khác, mới hừ lạnh một tiếng, buông Diệp Mạc ra, đứng nghiêm ở một bên giường.

Nghĩ lại thì, loại nam nhân tự tôn thanh cao như vậy làm sao có khả năng để cho Diệp Thần Tuấn nhìn thấy những dấu hôn đỏ ửng muội trên người cậu ta được.

“Tốt nhất là cậu nên an phận một chút cho tôi, nếu không bất kỳ lúc nào tôi cũng có thể lấy mạng cậu.” Tiểu Tẩn Nghiêm nhìn chằm chằm Diệp Mạc, kiếm mi cau có cũng dần giãn ra, sau khi xác định nam nhân này không bị Diệp Thần Tuấn chạm qua, tâm trạng Tiểu Tẩn Nghiêm rõ ràng trở nên khoan khoái hơn rất nhiều. (Jian: muội, đánh con người ta thấy má luôn =.=’ bà đi báo cảnh sát. “tít tít, a nhô, anh zai cảnh sát đẩy hờ, em muốn báo án, có 1 thằng họ Tiểu tên Tẩn Nghiêm nó... tít tít... a nhô anh cảnh sát gì ơi sao cúp máy lẹ vại =)))

Diệp Mạc nghiêng rằng, thân thể trước sau giống như một cái cung, cảm giác xấu hổ nhục nhã từng chút từng chút một lần sâu vào người, so với những lần mờ mịt luống cuống trước, lúc này Diệp Mạc trong lòng chỉ có phần nộ cùng căm hận. Cậu chấp nhận chiến một trận sống còn với Tiểu Tẫn Nghiêm luôn, tốt nhất là trước khi cậu chết có thể xẻo được trên người Tiểu Tẫn Nghiêm một miếng thịt.

Tiểu Tẫn Nghiêm nhìn Diệp Mạc, vẻ mặt dường như không còn lạnh lẽo cứng rắn như lúc nãy nữa, hần ngồi ở bên giường, ngón tay thô ráp lướt qua môi Diệp Mạc, tựa tiểu phi tiểu nói “Có vẻ như Diệp Thần Tuấn đã hôn cậu.”

Diệp Mạc nhanh chóng quay mặt đi né tránh ngón tay Tiểu Tẫn Nghiêm, căm ghét liếc nhìn Tiểu Tẫn Nghiêm “Thế thì sao”

Tiểu Tẫn Nghiêm sắc mặt co giật, bàn tay lớn dùng sức nắm lấy xương gò má Diệp Mạc không cho cậu nhúc nhích “Diệp Tuyền, tôi biết bây giờ cậu chẳng sợ chết, nhưng tôi nói cho cậu biết, nếu cậu dám chống đối lại tôi, tôi sẽ cắt từng khối từng khối xương của cậu ra, để cậu sống không bằng chết.”

“Được! Anh có ngon thì cắt đi! Tôi vốn đã sống không bằng chết rồi!” Diệp Mạc đột nhiên gầm lên giận dữ khiến Tiểu Tẫn Nghiêm kinh ngạc, tựa hồ như không nghĩ tới nam nhân nhìn mong manh yếu đuối này lại có lúc cường lực bộc phát như vậy, Tiểu Tẫn Nghiêm chẳng hiểu sao lại cảm thấy thất bại, nhìn khuôn mặt Diệp Mạc thanh tú xinh đẹp vụn vỡ, lửa dục tràn trề chưa được phát tiết mơ hồ trở dậy trở lại.

“Sống không bằng chết? Cậu muốn sống không bằng chết, được! Rất tốt!” Tiểu Tẫn Nghiêm vừa nói, vừa cầm lấy thất lưng của Diệp Mạc, hai ba cái liền trói được hai tay Diệp Mạc vào đầu giường, tiếp đó nhanh chóng thoát bỏ quần áo trên người, cười gằn “Diệp Tuyền, người Tiểu Tẫn Nghiêm tôi thích chưa có bất kỳ ai là không cúi đầu!”

Diệp Mạc nhìn Tiểu Tẫn Nghiêm tàn lạnh như ác ma, tuyệt vọng phủ ngợp trời lần thứ hai lại tấp đến thân cậu, cuộc hẹn gặp trò chuyện với Diệp Thần Tuấn trong buổi chiều tà trước đây dường như chỉ là một giấc mộng xa xôi không chân thực. Kỳ thực, cậu vẫn còn đang sống trong bóng tối của Tiểu Tẫn Nghiêm.

Kiếp trước, kiếp này, cuộc sống của cậu vẫn thất bại như vậy!

Diệp Mạc có cảm giác linh hồn của chính cậu đang từ từ tách khỏi thân xác, cậu mông lung nhìn thấy, cậu của kiếp trước đang bị Tiểu Tẫn Nghiêm ôm vào trong lòng ngực, vẻ mặt Tiểu Tẫn Nghiêm vui sướng như nhặt được bảo vật trân quý, còn trên mặt cậu, hoàn toàn là bi thương thê lương.

Thật ra cậu biết rõ, nhược điểm của Tiểu Tẫn Nghiêm là gì, cái gì có thể khiến cho tâm của hắn trong nháy mắt từ trên cao rơi xuống đáy vực sâu.

Diệp Mạc nhắm mắt lại, lạnh lẽo phun ra một tiếng.

“Tiểu Tẫn Nghiêm, anh muốn phản bội Diệp Mạc sao?!”

87. Quyển 2 - Chương 19: Tôi Sẽ Điên

Hồi ức.....

Tiểu Tẫn Nghiêm ngồi ở bên cạnh chiếc giường màu trắng, sắc mặt nhợt nhạt tiêu tụy ảm đạm, hai tia sáng nơi đáy mắt dị thường đen đặc, râu ngắn bên mép dường như mấy ngày nay cũng không được cạo, cả người sụp đổ giống như đã phải chịu một đả kích vô cùng to lớn, rất khó để người ta tưởng tượng được người đàn ông này chính là kẻ đứng đầu hắc bạch hai đạo hung ác lãnh huyết kiêu hùng Tiểu Tẫn Nghiêm.

Hình ảnh Diệp Mạc từ trên lầu nhảy xuống vẫn trình diễn sống động trong đầu Tiểu Tẫn Nghiêm, một khắc đó quả thực nỗi sợ hãi kinh hoàng khắc cốt ghi tâm tựa như có ngọn núi lớn trùng trùng đè lên người hắn, ở trong mắt người ngoài, hắn vẫn đi lại vững vàng oai hùng, trang phục thẳng thớm tinh mỹ, mỗi bước đi mị lực bắn ra tứ phía, trên thương trường làm ăn vẫn là một nam nhân sát phạt tàn nhẫn tuyệt tình, hỉ nộ bi tuyệt của hắn vẫn không thể hiện rõ, thật giống như có sóng to gió lớn hơn nữa cũng không thể đánh

ngã hấn, nhưng những người thân tín bên cạnh hấn như Trình Tử Thâm cùng Triễn Duy lại âm thầm cảm nhận được thay đổi bên trong Tiểu Tẩn Nghiêm, khí tức của hấn mệt mỏi yếu ớt cùng tinh thần suy sụp đổ vỡ, như có hàng ngàn mũi kim sắc nhọn bắn ra đâm chọc vào đường hô hấp của Tiểu Tẩn Nghiêm, ép hấn đến nghẹt thở.

(Jian: à đây là đoạn sau khi thằng Nghiêm ép bé Mạc BJ cho nó mà em nó méo chịu nhảy lầu luôn =)) xem lại chương 11 nghe =v=)

Diệp Mạc nằm trên giường, liếc nhìn nửa con mắt Tiểu Tẩn Nghiêm ngồi ở bên giường, tiếp đó đôi mắt băng băng lạnh lùng, chờ dẫn dãi ra nhìn lên trên trần nhà.

“Em muốn chết đến thế sao?” Tiểu Tẩn Nghiêm vẻ mặt rất bình tĩnh, mấy ngày nay trong lúc Diệp Mạc hôn mê, cả tinh thần lẫn thân thể cùng lúc dần vò hành hạ khiến lửa giận ngập trời vốn có đã vơi bớt đi không ít, giờ phút này Tiểu Tẩn Nghiêm bình tĩnh một cách kỳ lạ, thân hình cao lớn tựa hồ cũng không phát ra bất kỳ khí tức âm hàn nào.

“Cánh tay trái của tôi hình như không động đậy được nữa rồi nhỉ.” Diệp Mạc không trả lời câu hỏi của Tiểu Tẩn Nghiêm, sắc mặt tái nhợt giống như xác người chết, đáy mắt tràn lan nỗi bi thương tuyệt vọng “Có phải đã gãy mất rồi không?”

Ánh mắt trời xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh lớn sát đất trong gian phòng, rõ ràng chiếu đến tia ấm áp, nhưng Tiểu Tẩn Nghiêm lại có cảm giác toàn thân hấn lạnh cả người, hấn đứng dậy ngồi trên giường, đem một tay Diệp Mạc nắm trong lòng bàn tay.

“Sẽ chữa khỏi thôi.”

Tiểu Tẩn Nghiêm quả quyết nói với Diệp Mạc, cánh tay trái rơi xuống đã bị gãy mất, hai tay bị trói ngã xuống lầu, chỉ mất một cánh tay xem như là may mắn lắm rồi.

Diệp Mạc vô lực nhìn Tiểu Tẩn Nghiêm, trong ánh mắt hiện lên vẻ thê lương bạc nhược cầu xin “Vậy còn chân của tôi? Tôi muốn đi lại như người bình thường, tôi không muốn trở thành người què.”

Nhu tình trên mặt Tiểu Tẩn Nghiêm đột nhiên tản đi, thần sắc phức tạp hiện lên, quay lưng về phía Diệp Mạc, lạnh nhạt nói “Em đã hôn mê 3 ngày rồi, chắc là đói bụng lắm, tôi đi sai người làm...”

“Anh chính là muốn tôi què cả đời!” Diệp Mạc đột nhiên quát lớn một tiếng, nước mắt yếu đuối vỡ òa tràn ra, không có khí lực để ngồi dậy, Diệp Mạc chỉ có thể nghiêng mặt nhìn chằm chằm vào bóng lưng Tiểu Tẩn Nghiêm “Tôi biết, anh hận không thể làm gãy hết hai chân của tôi mà!!”

Như vậy anh có thể xem tôi như một con chó mà ở bên cạnh anh, mặc cho anh tùy ý đùa giỡn lúc nào cũng được.

Tiểu Tẩn Nghiêm không quay đầu lại, lạnh nhạt nói “Bây giờ tôi đến công ty, em nghỉ ngơi cho tốt đi, tôi để gối ma túy nhỏ ở dưới gối của em, muốn thì dùng đi.” (Jian: khiếp thật =.=’ thân tàn ma dại luôn =.=’)

Diệp Mạc đã nói không ra lời nữa, nước mắt rơi ra ướt nhoe cả tầm mắt của cậu, bóng dáng Tiểu Tẩn Nghiêm càng ngày càng trở nên mờ ảo, giống như tương lai của cậu, cũng mờ ảo không nhìn ra được lối đi.

“Quản gia Lý, dặn dò người làm đem đi hết tất cả những đồ vật có thể tự mình làm thương tổn bản thân với những phương tiện điện tử liên lạc được với bên ngoài, còn nữa, trừ người hầu mỗi ngày đem thức ăn đến phòng với bác sĩ điều trị cho cậu ta, không có mệnh lệnh của tôi, không cho phép bất kỳ người nào được đi vào căn phòng này, A Tân, cậu sai mấy tên lính canh chừng bốn phía căn phòng này, nếu để cậu ta lại bước ra khỏi phòng này một bước, tôi sẽ hỏi tội cậu.”

“Vâng”

Sau khi Tiểu Tẩn Nghiêm rời đi, Diệp Mạc gương mặt tràn ngập tuyệt vọng bi thống, ánh mắt ảm đạm đau đớn nhìn ra bên ngoài cửa sổ sát đất, vừa rồi ánh nắng còn tươi sáng, vậy mà trong chốc lát, lại là một mảnh đen tối u ám, mây đen kéo tới phủ kín khiến bầu trời chẳng còn chút quang đăng trong sáng nào...

.....

Buổi tối là thời điểm thành phố X lung linh kỳ ảo, bản tính xem trọng vật chất bề ngoài bại lộ ở những con người thành phố, dòng người tìm đến nơi giải trí cao cấp xa hoa suy đồi tiêu hoang phung phí, dục vọng đủ loại màu sắc, tìm không thấy một tia tinh khiết....

Tiểu Tẩn Nghiêm ở Kim Ngê uống rất nhiều rượu mới trở lại biệt thự, lão đảo đi đến phòng Diệp Mạc ngã xuống trên giường, giống như người bị đóng băng lạnh lẽo tê cứng đã nhiều ngày muốn tìm kiếm chút ấm áp nóng rẫy vậy, Tiểu Tẩn Nghiêm đem thân thể dán thật chặt vào người Diệp Mạc, Diệp Mạc tựa hồ như đã quen tình trạng này, chẳng hề cử động, mặc kệ Tiểu Tẩn Nghiêm ôm cậu.

“Mạc Mạc, bảo bối của tôi...” Tiểu Tẩn Nghiêm phun ra mùi rượu, đem đầu Diệp Mạc nhẹ nhàng nhấn ở trên giữa lồng ngực, cầm chống đỡ ở trên mái tóc mềm mại của Diệp Mạc chậm rãi vò vò cọ cọ, thỉnh thoảng cúi đầu hôn tóc Diệp Mạc.

Tiểu Tẩn Nghiêm buông Diệp Mạc ra, đưa tay nhẹ nhàng nâng khuôn mặt Diệp Mạc lên, bên trong đáy mắt thường ngày hung tàn lạnh giá lúc này tràn đầy nhu tình, khẽ cúi đầu, hạ môi hôn xuống làn môi lạnh lẽo mềm mại của Diệp Mạc, chân thành nhìn Diệp Mạc, môi mỏng khẽ động đầy chậm rãi nói “Đừng phản bội tôi, nếu không tôi sẽ phát điên mất...”

88. Quyển 2 - Chương 20: Đáng Thương Buồn Cười Đáng Thương

Cả căn phòng tan tác giống như vừa mới bị một cơn lốc xoáy quét qua vậy, ngay cả chỗ để đặt chân cũng chẳng còn. Diệp Mạc ôm gương mặt sưng đỏ, khó nhọc lết xuống giường, đi về phía phòng khách, ở đó có để rượu thuốc, bôi một chút lên để qua một đêm có thể tiêu sưng.

Đây là lần đầu tiên Diệp Mạc nhìn thấy Tiểu Tẩn Nghiêm mất khống chế đến vậy, tựa như Tu La Địa Ngục, hai mắt bốc lên ngọn lửa đỏ ác liệt, điên cuồng tàn phá tan nát cả gian phòng diện tích không lớn, đồ gia dụng tử quần áo nứt ngả trên mặt đất, lọ hoa rơi xuống vỡ tan một chỗ, cả cánh cửa phòng ngủ cũng nằm ngay đơ trên đất, chờ khi Diệp Mạc đi tới phòng khách mới phát hiện ra, cái nơi ở nhỏ nhỏ của cậu đã bị Tiểu Tẩn Nghiêm phá hoại hoàn toàn hết cả rồi.

Cảnh tượng vừa nãy như vẫn còn sờ sờ trước mắt, Tiểu Tẩn Nghiêm gào thét giờ súng lên bắn phá điên loạn một trận trong gian phòng, sau khi bắn đến viên đạn cuối cùng thì lại bắt đầu hất bàn đạp tường, giống như sụp đổ tan vỡ, cuối cùng hai mắt đỏ sọng giận dữ, kéo mạnh tóc Diệp Mạc lôi đến trước mắt, hung tợn nói một tiếng “Con mẹ nó cậu cứ đợi đấy cho tôi!” Tiếp đó đẩy mạnh cửa mà rời đi.

Diệp Mạc nhìn chính mình trong gương, trên mặt một khối xanh một khối, trông y như quỷ, cậu tìm trong đồng hồ hỗn độn ngổn ngang trên mặt đất nhặt lấy tấm bông cùng rượu thuốc nhẹ nhàng bôi lên.

Diệp Mạc tới bây giờ cũng chẳng hiểu rõ cái câu nói của mình rốt cuộc đã khiến dây thần kinh của Tiểu Tẩn Nghiêm chấn động bức xúc cỡ nào mà làm cho tên đàn ông khí thế hoành định lại bạo phát đến mức độ này.

Lẽ nào Tiểu Tẩn Nghiêm không chịu chấp nhận kẻ nào dám nghi ngờ tình cảm của hắn đối với cậu kiếp trước? Diệp Mạc trong lòng khinh thường, thực sự là đáng thương, buồn cười, một sinh vật đáng thương.

Đối mặt với gian nhà tan hoang đã gần như trở thành phế tích này, Diệp Mạc chỉ lượm nhặt đại lại một chút gia sản, trong lòng nghĩ ngày mai sẽ chuyển tới ở trong căn nhà mà công ty khen thưởng.

Diệp Mạc biết, Tiểu Tẩn Nghiêm sẽ không dễ dàng dừng tay với cậu, có lẽ sẽ càng khiến hắn thêm trầm trọng đối phó với cậu, đêm nay không phải là cậu đã thắng một ván sao? Tiểu Tẩn Nghiêm sẽ càng kiên kỵ những điều này, Diệp Mạc xin thề rằng cậu sẽ đem tình cảm của hắn đối với cái tên “Diệp Mạc” này xem như lưỡi dao sắc mạnh mẽ đâm vào trái tim của hắn, khiến cho hắn không ngừng đổ máu, làm cho hắn cực kỳ thống khổ bi thương. Chỉ cần hắn lại đến ép buộc cậu, Diệp Mạc sẽ kéo hắn cùng cậu đồng thời chìm vào vạn kiếp bất phục...

Diệp Mạc đột nhiên muốn khóc, nhưng viền mắt cậu khô khốc, không chảy ra nổi một giọt nước mắt, chỉ có thể ngửa đầu lên kiềm chế cảm giác kích động này, Diệp Mạc chợt có cảm giác tuyệt vọng tràn đến, bản thân đang từ từ thay đổi, trái tim tâm hồn từng tình khiết đẹp đẽ nhất trong mắt Lạc Tần Thiên hiện giờ lại đang bị bóng tối của Tiểu Tẩn Nghiêm từng chút một từng chút một hắc hóa, Diệp Mạc không muốn như vậy, cậu sợ, sợ có một ngày chết đi rồi, anh ấy ở trên thiên đường sẽ ghét bỏ cậu, mặc dù cậu sớm đã không còn sạch sẽ rồi.

.....

Nói chung là tài sản đã bị Tiểu Tẩn Nghiêm phá hoại gần hết sạch rồi, Diệp Mạc trước tiên gọi cho công ty dọn nhà chuyển bớt đi, đơn giản thu xếp vào hai chiếc rương, sáng sớm hôm sau gọi taxi, trực tiếp chuyển đến nhà mới. Vừa đi vào tiểu khu phong cảnh đẹp đẽ tú lệ, nhìn thấy căn nhà mới xa hoa đẹp đẽ, trong lòng Diệp Mạc cực kỳ kích động, thậm chí quên bống luôn cả chuyện tối hôm qua Tiểu Tẩn Nghiêm ẩu đả rồi bắn súng, tinh thần trong nháy mắt tăng lên không ít, công ty cũng quá thứ dữ a, lại khen thưởng nhân viên hẳn một căn nhà luôn.

Diệp Mạc đặc biệt gọi Lê Cửu tới giúp mình xách rương, Lê Cửu đầu tiên nhìn Diệp Mạc như thể tên tội phạm tày trời, phỉ nhổ hết sức, lúc vô thang máy, giao lại rương cho Diệp Mạc, lộ rõ vẻ ghen tỵ rồi tự ồn ào một hồi, Diệp Mạc chỉ cười ha ha, nhìn chiếc chìa khóa Diệp Thần Tuấn đưa cho cậu tối hôm qua, trong lòng lại kích động không ngớt.

Ít ra ông trời vẫn còn chưa bức tử cậu, bên trong tuyệt vọng vẫn còn được hưởng thụ một chút ngon ngọt.

“Đậu má! Mọi thứ đều có đầy đủ a!” Cửa vừa mới mở ra, Lê Cửu liền hô to lên “Thậm chí khỏi trang hoàng lại luôn, công ty của cậu cũng quá chịu chơi đi!”

Diệp Mạc cũng ngây người, ban đầu còn đang tính toán xem việc tu sửa trang trí thì cần bao nhiêu tiền, bây giờ nhìn lại, căn phòng này quả thực giống như gian phòng ở tầng cao nhất trong Kim Nghê, rộng rãi sáng sủa, không một chút bụi, các vật trang trí lung linh, đơn giản mà sang trọng, các loại vật dụng trong gia đình như sofa, thiết bị điện tử, đầy đủ mọi thứ, loại phòng như này, Diệp Mạc biết rất rõ, căn bản không phải để cho người thuộc cấp bậc như cậu ở.

“Tiểu Tuyền, giờ cậu lên đời quá ha, hoàn toàn có tự tin đi tán gái nha, bao luôn một em tiểu bạch kiểm cũng được a.” Lê Cửu vừa giúp Diệp Mạc xách rương vừa nói đùa.

Diệp Mạc trừng Lê Cửu một cái “Tôi mà là loại người đi bao dưỡng nam nhân hả?”

Lê Cửu nở nụ cười gian manh “Tôi cũng thấy không giống, cậu thích hợp được nam nhân bao dưỡng hơn, mấy gã đàn ông giàu nứt đổ vỡ vách ngoài kia thích nhất là loại nam nhân nhỏ bé mềm mại da dẻ trắng nõn như cậu vậy nè, ôm rất thoải mái.”

Diệp Mạc căn bản không để ý Lê Cửu đang nói cái gì, mà là phát hiện trên bàn có một tờ giấy trắng, cầm lên nhìn xem, trên tờ giấy viết vài chữ tiêu sái “Chào mừng Tiểu Tuyền của anh đến ở, Thần ca.” (Jian: Muệ, anh zai lằng mạn đáng ieo thế chứ =)))

Viền mắt Diệp Mạc nóng lên, đáy lòng nổi lên một luồng cực kỳ ấm áp, bản thân cậu vẫn còn may mắn lắm.

Giữa lúc Diệp Mạc đang đem đồ đạc trong rương ra sắp xếp bày trí thì điện thoại rung lên, là thư ký của Diệp Thần Tuấn, Bạch Huyền, Diệp Thần Tuấn không có ở công ty nên Diệp Mạc được lên cấp phó tổng lâm thời thay quyền giám đốc xử lý chuyện của công ty.

Ngày hôm nay là cuối tuần, Diệp Mạc biết, nếu không có chuyện gì đặc biệt quan trọng thì Bạch Huyền sẽ không điện thoại đến cho cậu. Mới vừa nhận cuộc gọi, đầu dây bên kia liền truyền đến thanh âm dồn dập của Bạch Huyền “Không tốt rồi Diệp phó tổng, công ty xảy ra vấn đề rồi!”

89. Quyển 2 - Chương 21: Ngụy Cơ

(Lời tác giả: Cụ thể phong ba của công ty MY Tiểu Cấp sẽ không miêu tả cụ thể, mọi người thông cảm nhen)

(Jian: Ồ, em cũng chỉ muốn coi phim tình cảm với lăn giường hoy, mấy cái tranh đấu kinh tế bỏ qua đi, đọc nhứt đầu =)))

Diệp Mặc đập đập vào vai tài xế giục tăng tốc độ chạy nhanh lên, vừa mới tới cửa công ty, thư ký Bạch Huyền liền vội vã chạy nhanh ra đón, báo cáo sơ lược những điểm quan trọng của tình hình hiện tại một lúc, mang đôi giày cao gót gần mười phân cộp cộp chạy thật nhanh theo phía sau Diệp Mặc.

“Phó tổng, chúng ta nên làm gì bây giờ?” Bạch Huyền lo lắng nhìn Diệp Mặc, ở trong tình huống Diệp Thần Tuấn không có mặt, mỗi đường đi nước bước của công ty trước mắt đều do nam nhân này quyết định.

“Triệu tập tất cả những nhân viên chức cao trong công ty, tôi muốn mở một cuộc họp khẩn cấp, và đem tất cả toàn bộ những văn kiện cơ mật liên quan đến việc hợp tác lần này của công ty với Hoàng Sát đến phòng làm việc của tôi, liên lạc với đại diện của Hoàng Sát, 2h chiều nay, tôi muốn đích thân nói chuyện với đại diện bên họ cử tới.” Về mặt Diệp Mặc rất nghiêm túc, vừa nhanh chóng gọn gàng nói, vừa bước nhanh về phía trước. Công ty Cao Linh tiết lộ cơ mật thương mại trong trận hợp tác của công ty với Hoàng Sát, đây chính là nguy hại lớn của việc hợp tác cạnh tranh trong giới kinh doanh.

Thanh âm Diệp Mặc nghiêm nghị, phong thái gãy gọn hiên ngang làm cho Bạch Huyền lộ ra ánh mắt sùng bái, vốn trong lòng đang rất sốt ruột thì giờ đã trấn định lại giống như vừa được uống viên thuốc an thần “Vâng, phó tổng, tôi lập tức đi an bài” Bạch Huyền định quan tâm nói thêm về vết thương trên mặt Diệp Mặc, nhưng nhìn khuôn mặt vô cùng lạnh lùng của Diệp Mặc, lại không dám mở miệng nói bất kỳ cái gì nữa.

.....

Cuộc họp kết thúc, Diệp Mặc tỉ mỉ xem lại văn kiện nhiều lần. Toàn bộ trên dưới công ty đều đang trong tình trạng nóng như chảo lửa, dưới tình huống như vậy, Diệp Mặc nhất định phải tìm ra phương án giúp cho công ty nhận tổn hại thấp nhất, tất cả những điều này đều được quyết định dựa vào yêu cầu mà Hoàng Sát đặt ra với công ty. Diệp Mặc không ngờ được ngày đầu tiên Diệp Thần Tuấn rời đi thì công ty liền phát sinh ra chuyện như vậy, cơ mật thương mại hợp tác với Hoàng Sát lại bị công ty Cao Linh tiết lộ ra bên ngoài, uy tín của công ty ở thành phố X thậm chí là trong nước sẽ bị tổn hại nặng nề, nếu Hoàng Sát không tha thứ mà làm lớn chuyện lên, với tài lực của Hoàng Sát, Diệp Mặc dám chắc trong một thời gian ngắn, MY sẽ vắng ra khỏi năm gia tộc lớn của thành phố X.

Một bộ máy vận hành trôi chảy như đĩa bánh được xếp thành hàng đều đặn ngăn nắp như thế chỉ trong vòng mấy ngày ngắn ngủi lại xảy ra tai họa lớn, biến hóa đột ngột bất ngờ, nhất là lại ngay trong ngày đầu tiên khi Diệp Thần Tuấn đem quyền điều hành công ty giao lại cho Diệp Mặc lại xảy ra chuyện như vậy, Diệp Mặc hận không thể đem phản đồ của công ty ra chém thành trăm mảnh.

Diệp Thần Tuấn còn ở nước ngoài, chỉ nghe nói là đang tiến hành đàm phán hợp tác thương mại cùng với một công ty lớn ở Đức, chuyện này thuộc về cơ mật công ty, dường như chỉ có một mình Diệp Thần Tuấn biết, bên cạnh chỉ mang theo 2 bảo vệ.

Diệp Mặc trong cuộc họp động viên tinh thần các thành viên một hồi, mọi người đều vô cùng căng thẳng như dây cung, trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc như vậy, tất cả mọi người đều rất lo lắng sốt ruột, chẳng còn ai nhớ tới hôm nay là ngày cuối tuần, Diệp Mặc vừa nghĩ tới căn nhà sang trọng của mình, liền cảm thấy hổ thẹn với Diệp Thần Tuấn.

“Phó tổng, đã thông báo rồi, sau nửa giờ sẽ được tiến hành.” Bạch Huyền đưa vào một tách cà phê, nhìn thấy bộ dạng Diệp Mặc gầy gò nhưng vẻ mặt nghiêm nghị, trầm ổn trấn tĩnh xử lý tất cả mọi việc, trong lòng không khỏi thêm mấy phần kính nể.

“Tôi biết rồi, cô đem những văn kiện này đến các phòng, để bọn họ tạm thời trước tiên dựa theo những phương án này để xử lý việc” Diệp Mặc đưa tới một phần văn kiện, sau đó lại hết sức chuyên chú gõ lên bàn phím.

Bạch Huyền nhận lấy văn kiện vừa mới chuẩn bị rời đi, đột nhiên Diệp Mạc lại ngẩng đầu gọi Bạch Huyền lại, trên mặt xuất hiện một chút do dự “Thư ký Bạch, cô có thể giúp tôi một chuyện được không?”

“Phó tổng cứ nói.” Bạch Huyền thấy vẻ mặt Diệp Mạc không được tự nhiên, đoán được chắc là không phải nói về công việc gì, đối với Bạch Huyền lớn hơn Diệp Mạc vài tuổi mà nói, thật sự không đành lòng nhìn thấy Diệp Mạc thân cô thế cô thể lực yếu kém phải gánh vác trọng trách lớn lần này, nhưng năng lực có hạn, cô chỉ có thể giúp Diệp Mạc sắp xếp văn kiện hoặc là pha cà phê mà thôi.

“Chỉ cần tôi có thể làm được, tôi nhất định sẽ giúp ngài” Bạch Huyền thề chắc chắn nói.

“Thật ra cũng không có chuyện gì lớn” Diệp Mạc bị dáng vẻ nghiêm túc trịnh trọng của Bạch Huyền làm cho suýt bật cười “Tôi chỉ muốn nhờ cô giúp tôi... vỗ chút phấn lên mặt.” Trên mặt Diệp Mạc hiện ra vẻ lúng túng “Đội lát nữa gặp phóng viên, tôi sợ vết thương trên mặt tôi sẽ ảnh hưởng đến hình ảnh công ty.”

Bạch Huyền bỗng tỉnh ngộ ra “Không thành vấn đề, phó tổng, tôi đi lấy phấn ngay đây.”

Khuôn mặt Diệp Mạc chỉ là bị bầm tím một chút, sau khi vỗ chút phấn lên mặt liền trông ổn hơn rất nhiều, hơn nữa vốn dĩ làn da Diệp Mạc rất trắng, thế nên nhìn qua cũng rất tự nhiên, thậm chí lại càng thêm chút rung động lòng người, không có nửa điểm gian xảo.

Diệp Mạc biết, ở trước mặt đám phóng viên miệng lưỡi ghê gớm hỏi ngược hỏi xuôi, cậu nhất định không thể biểu hiện ra bất kỳ sai sót nào, bởi vì cậu là đại diện của MY, đại diện cho Thần ca cậu tôn kính nhất.

Đây không phải là lần đầu tiên Diệp Mạc đối mặt với một đám phóng viên vây quanh, trước đây từng ở Hoàng Sát, cậu đã đối mặt với đủ loại các cuộc họp ký giả, phóng viên, người thay mặt Tiểu Tẫn Nghiêm đều luôn là cậu.

Diệp Mạc quả thật đã trả lời không để lọt bất kỳ sơ hở nào, thậm chí rất bình tĩnh tự nhiên, ở những tình huống bất ngờ, rất nhiều vấn đề chờ Diệp Mạc giải đáp, cậu luôn có thể xử diệu ứng biến quanh co, tránh trả lời chính diện, Diệp Mạc nhìn qua chỉ mới chừng 20, nhưng ở trước mặt phóng viên, thần thái nghiêm trang, sống lưng thẳng tắp, giọng điệu rõ ràng có lực, khiến người ta phải tin tưởng vào năng lực giải quyết của MY, rất tự tin mà xử lý được vấn đề lần này của công ty.

.....

Tiểu Tẫn Nghiêm thư thái dựa vào ghế làm việc, hai tay tùy ý khoát lên tay vịn của chiếc ghế làm từ da thật, hai chân bắt chéo, giống như một con báo đang nghỉ ngơi, bên trong sự gợi cảm thoát ra một luồng uy lẫm oai nghiêm, đôi mắt sắc bén lười biếng nhìn Diệp Mạc đang đang đấu mồm với một đám phóng viên trên màn hình máy vi tính, khóe miệng âm hiểm nhếch lên một vệt cười không rõ ý tứ...

90. Quyển 2 - Chương 22: Đánh Gãy Chân Cậu Ta

Diệp Mạc soạn ra một phần văn kiện gửi đến hộp thư của Diệp Thần Tuấn, những quyết sách trọng yếu trong công ty đều phải do chính Diệp Thần Tuấn quyết định, đoán là có thể Diệp Thần Tuấn sẽ đáp máy bay trở về, Diệp Mạc liền gọi rất nhiều cú điện thoại, nhưng mãi đến tận khi buổi họp báo kết thúc, Diệp Thần Tuấn chỉ hồi đáp một tin nhắn, công việc bên này bàn giao lại ít nhất phải sau 1 tuần mới có thể trở về được, trong thời gian đó, tất cả mọi chuyện ở công ty đều do Diệp Mạc quyết định.

Diệp Mạc trong lòng mơ hồ bất an, công ty xảy ra chuyện lớn như vậy, Diệp Thần Tuấn không đạo lý liền điện thoại bảo không trở về, trừ khi, bên kia có chuyện quan trọng hơn ràng buộc Diệp Thần Tuấn nhất định phải ở lại.

Sự việc cũng không đến mức ảnh hưởng tới tồn vong của công ty, nhưng nếu xử lý không tốt vẫn khiến cho sự phát triển vững mạnh của công ty bị trượt dốc, còn cả những hậu quả để lại chưa thể xác định, phong ba qua đi, MY chắc chắn bị tuột khỏi vị trí 5 gia tộc lớn nhất. Huống gì đối tượng thất tín lại là tập đoàn thương mại Hoàng Sát.

Bận rộn cả một ngày, Diệp Mạc trên căn bản đã định ra được phương án giải quyết, mặc dù không cách nào giải quyết tốt đẹp, nhưng có thể khiến cho công ty chịu mức tổn thất thấp nhất.

Ngày mai còn một cuộc đàm phán quan trọng, Diệp Mạc tin tưởng vào tài ăn nói và năng lực ứng biến của mình, cũng có thể tranh thủ giảm thiểu mức tiền bồi thường, dù sao Hoàng Sát cũng còn hợp tác với MY, đôi bên đều hi vọng cùng đạt được thắng lợi.

Tăng ca đến rất khuya, Diệp Mạc mới trở về nhà, niềm vui đến ở nhà mới bị nguyên cả ngày bận rộn quét sạch không còn một chút nào hết, tắm rửa sạch sẽ nhanh chóng, Diệp Mạc liền nằm ở trên giường nặng nề ngủ thiếp đi.

.....

“Tần ca, Trịnh tổng hẹn gặp ngài ở Thiên Đường” Mạnh Truyền Tân vừa khởi động xe vừa nói.

Tiểu Tần Nghiêm sắc mặt trầm lạnh, đắm chiêu nhìn ra ngoài cửa sổ, hình ảnh Diệp Mạc luôn miệng trả lời đối phó với đám phóng viên vẫn còn dừng lại trong đầu của hắn, Tiểu Tần Nghiêm thật sự không nghĩ tới, nam nhân yếu đuối nhu nhược từng run rẩy không ngừng mỗi lần đứng trước mặt hắn lại có thể có một khía cạnh như thế, cậu ta còn che giấu bao nhiêu bộ mặt nữa mà hắn không biết đây.

“Nói đi!” Tiểu Tần Nghiêm mặt không hề cảm xúc mở miệng nói.

“Bọn thuộc hạ báo cáo, Trịnh tổng hình như nhìn trúng... Thương Lý tiên sinh.” Mạnh Truyền Tân vừa nói, vừa nhìn qua kính chiếu hậu quan sát nét mặt Tiểu Tần Nghiêm. Tiểu Tần Nghiêm chỉ thoáng nhíu mày, cũng không có giận dữ như Mạnh Truyền Tân dự đoán.

“Bọn họ lên giường rồi sao?” Gương mặt Tiểu Tần Nghiêm vẫn không hề có cảm xúc, chỉ là âm thanh đủ để đóng băng ba thước.

“Không có, Trịnh tổng biết Thương Lý tiên sinh là người của Tần ca, thế nên mỗi lần tới chỉ là cùng Thương Lý tiên sinh uống rượu tán gẫu, nhưng có đưa cho Thương Lý tiên sinh rất nhiều châu báu.”

Bây giờ sự tồn tại của Thương Lý đối với Tiểu Tần Nghiêm mà nói, có cũng được mà không có cũng được, bất luận Thương Lý ở trước mặt Tiểu Tần Nghiêm có bất chước theo Diệp Mạc thế nào đi chăng nữa thì thái độ của Tiểu Tần Nghiêm đối với y vẫn không lạnh không nhạt, tựa hồ xem Thương Lý chỉ là một đối tượng phát tiết sinh lý, mà Thương Lý có vẻ như cũng ý thức được sớm muộn gì cũng có một ngày Tiểu Tần Nghiêm sẽ vứt bỏ mình, cho nên mới nghĩ đến việc đi nịnh nọt lấy lòng kim chủ tiếp theo. đi đút lót cái kế tiếp kim chủ. Có điều Tiểu Tần Nghiêm có bệnh thích sạch sẽ, hắn sẽ không có chuyện dung túng cho nhân tình của mình đùa giỡn với tên đàn ông khác.

Thương Lý chưa từng gặp thủ đoạn tàn nhẫn của Tiểu Tần Nghiêm, hơn nữa bị lơ là lạnh nhạt suốt một thời gian dài như vậy, cho nên mới đánh bạo tiếp cận Trịnh Khắc Nam, nhờ vào gương mặt và vẻ ngoài giống Diệp Mạc, rất nhanh đã nhận được sự ưu ái từ phía Trịnh Khắc Nam.

Tiểu Tần Nghiêm bắt chéo hai chân thư thái ngồi tựa vào chỗ ngồi trên xe, tầm mắt âm lãnh nhìn ra làn xe lướt qua bên ngoài trên đường phố rực rỡ ánh đèn về đêm.

“Cho người chuyển lời đến Trịnh Khắc Nam, muốn tiếp tục vui vẻ hưởng thụ thì nên biết điều một chút.”

“Đã rõ.” Mạnh Truyền Tân vẫn lái xe vững chắc “Còn Thương Lý tiên sinh?”

Tiểu Tần Nghiêm nhắm mắt lại, dựa vào ghế ngồi, sắc mặt càng thêm âm lãnh mấy phần “Cậu ta không phải thích bất chước lắm sao, lập tức sai người đánh gãy đùi phải của cậu ta, nếu cậu ta còn dám ở Thiên Đường câu dẫn nam nhân thì tiêm ma túy vào.”

Mạnh Truyền Tân chỉ cảm thấy có một trận âm phong từ phía sau thổi đến, thu tầm mắt lại, tiếp tục tập trung lái xe “Đã rõ.”

91. Quyển 2 - Chương 23: Đây Là Cậu Đang Cầu Tôi À?

Chuẩn bị đầy đủ chu đáo công tác đàm phán, Hoàng Sát lại thông báo đến một tin tức, cuộc đàm phán vào lúc 2h chiều đã được định ra từ trước đổi thành 7h tối, cả địa điểm yêu cầu cũng khác với địa điểm đã hẹn trước. Dù sao chuyện lần này lỗi sai cũng là ở MY, thế nên Hoàng Sát có đưa ra yêu cầu gì thì Diệp Mạc cũng đều sẽ chấp thuận.

Buổi chiều tan việc sớm, Diệp Mạc nhận được cuộc điện thoại báo địa điểm đàm phán là bên trong gian phòng VIP ở Kim Nghê, còn yêu cầu chỉ một mình cậu đi vào. Diệp Mạc không suy nghĩ gì quá nhiều, nếu như một cuộc đàm phán công việc trang trọng lại diễn ra ở một nơi giải trí như vậy thì chắc là cũng không đến nỗi khó khăn căng thẳng như tưởng tượng, nói không chừng chỉ ngồi uống rượu trò chuyện hát mấy bài thì đối phương sẽ không truy cứu tới cùng trách nhiệm lần này nữa đâu, chỉ là có điều Diệp Mạc không hiểu, chính là, tại sao đối phương lại yêu cầu chỉ một mình cậu đi vào?

Diệp Mạc không có thời gian để suy nghĩ quá nhiều, thu xếp thật nhanh văn kiện, đi tới Kim Nghê sớm hơn nửa tiếng so với thời gian đã hẹn trước. Hoàng hôn dần buông xuống, ánh mặt trời sắp tắt Kim Nghê đã sớm nổi lên những thanh âm ồn ào huyền ảo, phi thường nhộn nhịp rộn rã, Diệp Mạc vừa bước vào cửa, liền có một nhân viên hỏi rõ Diệp Mạc đến rồi đưa Diệp Mạc lên lầu trên vào bên trong một gian phòng KTV hạng VIP.

Bên trong gian phòng sạch sẽ rộng rãi, cách trang hoàng bày trí có vẻ như khác nhau một trời một vực với những gian phòng khác, trên một cái bàn rượu thủy tinh xếp đầy các loại rượu, ghế salông màu đen bọc da thật dưới ánh đèn u tối, quả cầu ánh sáng màu lửa ra đủ màu sắc xoay chuyển liên tục, còn chưa bắt đầu ca hát nên bên trong gian phòng cực kỳ yên tĩnh. Diệp Mạc đem theo văn kiện đặt gọn gàng ở một góc salông, nghĩ là trước hết sẽ vui vẻ đùa giỡn trò chuyện, sau đó mới có thể dùng đến những thứ này được.

Đã tới giờ hẹn mà đại diện đối phương vẫn còn chưa thấy xuất hiện, Diệp Mạc kiên trì chờ đợi, chờ đến gần nửa tiếng sau, cửa phòng mới được mở ra, Diệp Mạc lập tức đứng lên, lộ ra nụ cười tiếp khách tiêu chuẩn, chỉ là khi thấy rõ người tới, trong nháy mắt, nụ cười trên mặt lập tức biến mất hoàn toàn, giống như bị điện giật, hai mắt cậu vụt mở toang không thể tin nổi.

“Là anh!” Sắc mặt Diệp Mạc đen sầm đến cực điểm, nhìn vẻ mặt cao ngạo thâm sâu của Tiểu Tẫn Nghiêm, trong lòng dâng lên một trận kích động muốn lập tức rời khỏi nơi này. “Anh... sao anh có thể là đại biểu Hoàng Sát được chứ?” Tiểu Tẫn Nghiêm rõ ràng là tổng giám đốc cao cao tại thượng của tập đoàn Hoàng Sát, sự kiện lần này chủ yếu bên bị ảnh hưởng chính là MY, đối với Hoàng Sát thì đây chỉ là một gợn sóng nhỏ, căn bản không cần Tiểu Tẫn Nghiêm phải tự mình ra mặt, Diệp Mạc đã nghĩ đến đủ loại tình huống cực diện sẽ diễn ra trong cuộc đàm phán này, nhưng cậu không thể ngờ tới người sẽ xuất hiện lại chính là Tiểu Tẫn Nghiêm.

Tiểu Tẫn Nghiêm khoe miệng hơi cong lên, mắt nhìn thẳng đi tới phía trước salông ngồi xuống, hai tay mở ra khoát lên trên chỗ tựa lưng của salông, hai chân bắt chéo, giống như một lão đại độc kiêu, dùng một loại ánh mắt kiên định khó lường nhìn kỹ Diệp Mạc.

“Diệp tiên sinh không ngồi sao?” Tiểu Tẫn Nghiêm tựa tiểu phi tiểu mở miệng nói.

Diệp Mạc mặc dù có không muốn cỡ nào đi chẳng nữa thì lúc này cũng chỉ có thể lấy đại cục làm trọng, liền tảng lờ ánh mắt của Tiểu Tẫn Nghiêm, lòng mày hoành tỏa ngồi xuống. Tiểu Tẫn Nghiêm là kẻ dễ tiện hèn hạ ra sao Diệp Mạc biết rất rõ, nếu không phải là có trò lạc thú bí ối gì thì nhất định hắn sẽ không tự mình ra trận, vì vậy nên cuối cùng chiều gió của cuộc đàm phán này hoàn toàn được quyết định bởi tâm trạng của Tiểu Tẫn Nghiêm, cho dù cậu có nói nhiều cách mấy đi chẳng nữa thì ở Tiểu Tẫn Nghiêm trong mắt đều là phí lời.

“Diệp tiên sinh lẽ nào không có lời gì muốn nói sao?” Thanh âm Tiểu Tẫn Nghiêm lộ ra mấy phần trào phúng, rót một ly rượu lắc ở trong tay, thời gian còn rất nhiều, lúc này hắn không cần phải nóng vội làm gì, huống chi Tiểu Tẫn Nghiêm biết rõ, nói cho cùng thì cuộc đàm phán này chẳng qua là nam nhân trước mặt này muốn cầu cạnh hắn, thế nên hắn chẳng cần lo đến chuyện cậu ta sẽ chống đối hắn.

Diệp Mạc không đối đầu với ánh mắt của Tiểu Tẫn Nghiêm, chỉ vô thức đưa tầm mắt đặt trên bàn rượu, đem hết toàn lực khách khí nói “Tôi đại diện cho MY thành thật xin lỗi chuyện cơ mật hợp tác bị lộ ra bên

ngoài, đối với tổn hại của quý công cũng sẽ chấp nhận bồi thường tương ứng...” Diệp Mạc nói ra một tràng, tiếng cuối cùng lại nhỏ dần đi, Diệp Mạc tự biết, cậu đang nói những lời này một cách trịnh trọng nghiêm túc nhưng đối với Tiểu Tẩn Nghiêm mà nói thì nó chẳng khác nào đang thưởng thức một vở hài kịch hoặc là đang xem một con bọ chết bé xíu diễn trò, quyết định cuối cùng vẫn hoàn toàn phụ thuộc vào tâm trạng hỉ nộ của hắn lúc này.

“Tôi là thương nhân, lấy lợi ích làm đầu, nếu như khởi tố có thể mang đến nhiều lợi ích cho tôi, vậy tại sao tôi phải dừng tay?” Tiểu Tẩn Nghiêm vẫn tựa tiểu phi tiểu, căn bản không thể nhìn ra được hắn đang nghĩ cái gì trong đầu.

“Khởi tố sẽ khiến cho hạng mục đang hợp tác giữa chúng ta bị cắt đứt, tổn thất cho cả hai bên sẽ càng nhiều hơn.” Diệp Mạc từ đáy lòng có chút lo lắng, Tiểu Tẩn Nghiêm nói rõ sẽ không giảng hòa.

“Những công ty muốn cùng Hoàng Sát hợp tác nhiều không kể hết, Diệp tiên sinh nghĩ là Hoàng Sát chỉ cần mỗi MY sao?”

Trên gương mặt Diệp Mạc hiện rõ thất sắc “Tiểu tổng hà tất phải như vậy, thật ra chỉ cần một mệnh lệnh của ngài, hoàn toàn có thể chuyện lớn hóa nhỏ, hai bên vẫn có thể tiếp tục hợp tác vui vẻ, hơn nữa...” Diệp Mạc nói đến miệng khô lưỡi khô, vừa mới bắt đầu đã không cam lòng chịu thua, cậu nghĩ đến sau khi Diệp Thần Tuấn trở về sẽ tỏ ra thất vọng với năng lực của cậu, Diệp Mạc liền cảm thấy một trận đau lòng.

Hai con mắt thâm độc của Tiểu Tẩn Nghiêm hơi híp lại, xoay câu nói lại một cái “Diệp tiên sinh đây là đang cầu tôi đấy sao?”

92. Quyển 2 - Chương 24: Cẩm Kỵ

Diệp Mạc siết chặt nắm đấm, nỗ lực ngăn chặn lửa giận trong lòng, lạnh nhạt nói “Ở đây chỉ có hai người chúng ta, anh có mục đích gì cứ việc nói thẳng, không cần phải quanh co lòng vòng.”

Tiểu Tẩn Nghiêm cười hanh một tiếng, ánh mắt xoáy sâu nhìn chằm chằm vào Diệp Mạc, tay thả xuống, âm hiểm cười nói “Mục đích? Cậu nói mục đích là đối với MY, hay là đối với cậu.”

Diệp Mạc nhìn kỹ Tiểu Tẩn Nghiêm, vừa gấp vừa giận, kỳ thực trong khoảnh khắc trông thấy Tiểu Tẩn Nghiêm xuất hiện ấy, Diệp Mạc cũng đã sớm biết, cuộc thương lượng trao đổi này, tuyệt đối sẽ thất bại. Tiểu Tẩn Nghiêm cũng không để ý đến kết quả của cuộc đàm phán mà cái hắn muốn chính là trông thấy cậu thua cuộc cúi đầu cầu xin hắn, Tiểu Tẩn Nghiêm bị câu nói kia của cậu kích động mà nổi giận, Diệp Mạc đoán được, hắn nhất định sẽ trả thù cậu. Tiểu Tẩn Nghiêm từ trước đến giờ luôn là một tên đàn ông nham hiểm thâm độc có thù tất báo cho dù là chuyện nhỏ nhặt đi chăng nữa, chỉ cần hắn thấy vướng mắt, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua. Huống chi ở trong tự điển của hắn, sẽ không bao giờ có hai chữ chịu thiệt. (Jian: #ngưng_ác, #ngưng_sống_lỗi:())

Diệp Mạc bình tĩnh lại, hít sâu một hơi, MY là hậu thuẫn lớn nhất của cậu từ khi sống lại tới nay, Diệp Thần Tuấn cũng là ân nhân lớn nhất của cậu, mặc cho có thể nào đi chăng nữa, cậu cũng nhất định phải cứu vãn kiếp nạn này, Diệp Thần Tuấn đã vất vả gây dựng một tập đoàn thương mại như vậy, anh ấy đã tin tưởng giao nó cho cậu, cậu không thể để nó sụp đổ được. Chuyện của Diệp Trọng Quang đã đủ làm cho Diệp Mạc hổ thẹn lắm rồi, cậu không thể cho phép bản thân lại tiếp tục cả đời sống bên trong nỗi thống khổ hối hận.

“Tiểu tổng, nếu như trước đây tôi có chỗ nào mạo phạm đến ngài, tôi xin thành thật xin lỗi, ngàn vạn lần đều là do tôi sai, không liên quan gì đến MY nữa, tôi hy vọng ngài công tư phân minh, về chuyện của MY xin giữ cao đánh khẽ.” Diệp Mạc đứng lên ghé salong, một mực cung kính hướng về phía Tiểu Tẩn Nghiêm, khom lưng cúi mình dập đầu một cái.

Tiểu Tẩn Nghiêm đối với sự cung kính của Diệp Mạc phi thường hài lòng, ngửa đầu uống ly rượu, tiếp tục làm ra dáng vẻ quân lâm thiên hạ, mỉa mai hoặc cười nói “Sao phải xin lỗi? Cậu có làm chuyện gì mạo phạm đến

tôi sao?”

Chưa bao giờ có! Diệp Mạc từ đáy lòng hét lên, cho tới giờ cậu đều là vô điều kiện bị Tiểu Tẫn Nghiêm tùy ý đùa bỡn, cậu nói câu này tuyệt đối chính là trái lương tâm mình.

Diệp Mạc có chút cuống quýt, trên gương mặt thanh tú đã sớm hiện lên một mảnh lo lắng, đáy mắt đen láy vừa bất lực vừa không cam lòng. Tiểu Tẫn Nghiêm giống như một phán quan quyết định sinh tử ngồi uy phong凛凛.

“Có thể tôi đã từng làm, nếu như ngài còn không hài lòng, tôi... sẽ không quấy rầy ngài nữa...” Diệp Mạc trùng lòng mày khẩn cầu, trong thanh âm tràn đầy ngọt ngào, lại khẩn cầu nhìn Tiểu Tẫn Nghiêm, cậu không muốn cứ thế mà rời đi, nhiều người đang chờ cậu mang tin tốt quay về như vậy, nhưng tất cả đều phụ thuộc vào Tiểu Tẫn Nghiêm, chỉ cần hắn không muốn, cho dù cậu có quỳ xuống để van cầu hắn, hắn cũng chưa chắc thêm liếc mắt đến.

Tiểu Tẫn Nghiêm tựa hồ cũng không muốn cố làm ra vẻ bí ẩn nữa, nếu như nam nhân này thật sự tình nguyện để MY thụt lùi lại năm năm cũng không muốn đàm phán nữa, vậy coi như mục đích tối nay không đạt được, Tiểu Tẫn Nghiêm rất rõ ràng, nam nhân trước mắt này là ôm theo nỗi hổ thẹn nên mới đến đây đàm phán chứ thật ra với tác phong của Diệp Thần Tuấn thì cho dù có để MY quay lại vạch xuất phát cũng sẽ nhất định không thêm đến khẩn cầu hắn.

Tiểu Tẫn Nghiêm động dậy người, thay đổi tư thế ngồi, ánh mắt thâm thúy nhìn chằm chằm Diệp Mạc “Có phải tôi đưa ra bất kỳ yêu cầu gì, cậu cũng đều sẽ đáp ứng?”

“Chỉ cần Hoàng Sát không truy cứu trách nhiệm lần này với MY nữa, MY đồng ý tăng gấp đôi mức bồi thường.” Diệp Mạc kiên định đáp, so với khoản tiền bồi thường kia, hình ảnh của MY quan trọng hơn nhiều. Nhưng Diệp Mạc hiển nhiên đã lý giải sai ý tứ của Tiểu Tẫn Nghiêm rồi.

Tiểu Tẫn Nghiêm cười phi thường nham hiểm, chỉ vào rượu trên bàn, có thâm ý khác, cười quỷ dị nói “Chỉ cần cậu có thể uống sau chỗ rượu này, tôi bảo đảm sẽ không truy cứu bất kỳ trách nhiệm nào của MY nữa, ngay cả mức tiền bồi thường kia tôi cũng sẽ không lấy.”

Diệp Mạc cả kinh, nhìn một bàn đầy rượu, trong lòng đột nhiên phát rét, cứ xem như tử lượng của cậu có lớn hơn nữa thì trong dạ dày cũng không thể nào chứa nhiều rượu như vậy, chỉ là điều kiện Tiểu Tẫn Nghiêm đưa ra mê người như vậy, Diệp Mạc thực sự không muốn từ bỏ.

“Còn... còn có lựa chọn khác không?” Diệp Mạc chột dạ nhìn bàn rượu.

Tiểu Tẫn Nghiêm cười gằn “Không có.”

Diệp Mạc khê cần răng, âm thầm hạ quyết tâm, quá lắm thì nếu uống nó sẽ vào trong nhà vệ sinh nôn ra, vốn dĩ cậu đã biết trước sẽ phải uống rượu nên trước đó đã ăn thuốc giải rượu, Diệp Mạc nghĩ cậu có thể chịu đựng được đến cuối cùng. Liền nhanh chân đi đến trước bàn, cầm lên một chai rượu đã mở nắp liền ngửa đầu uống ừng ực cạn chai.

Tiểu Tẫn Nghiêm âm hiểm nở nụ cười, châm một điếu thuốc trong miệng, khói thuốc lượn lơ, khuôn mặt Tiểu Tẫn Nghiêm trở nên tàn lạnh, ánh mắt lạnh lùng sắc bén chiếu lên người Diệp Mạc đang liều mạng uống rượu...

Đêm nay, hắn sẽ cho nam nhân này biết, xúc phạm đến hắn là điều cấm kỵ thế nào, hắn sẽ không chạm vào cậu ta, nhưng sẽ khiến cậu ta tan vỡ, những kẻ dám nghi ngờ tình cảm của hắn đối với Diệp Mạc, đều sẽ phải sống không bằng chết...

(Jian: ôi giới, tai họa của em là do câu “Anh muốn phản bội Diệp Mạc sao?”, thẳng này dở hơi vãi nổi, nó chịch bao nhiêu người mà cứ khẳng khẳng đời này chỉ trung trinh tiết liệt với Mạc Mạc hồi trước #ngưng_xạo_quần =.=')

93. Quyển 2 - Chương 25: Game

Diệp Mạc chạy vào nhà vệ sinh rất nhiều lần, mạnh mẽ để rượu từ trong dạ dày cuồn cuộn trào ra là một chuyện cực kỳ khổ sở, tuy nhiên tạm thời đây chính là sách lược để đối phó giúp cho Diệp Mạc giải quyết hết đồng rượu trên bàn. Hiệu quả của thuốc giải rượu không chống đỡ nổi Diệp Mạc uống rượu quá nhiều như vậy, thế nên thân thể Diệp Mạc bắt đầu trở nên loạn choạng lêu xiêu, chỉ có ý thức là còn rất tỉnh táo.

Tiểu Tẩn Nghiêm không nói gì, hai chân vẫn bắt chéo ngồi trên ghế salon, chỉ nâng theo điệu thuốc, trong làn khói mờ, thần sắc hắn trông phức tạp. Hắn không nghĩ đến chuyện Diệp Mạc lại dùng cách tự ngược như vậy để uống hết chỗ rượu này, lần thứ nhất nhìn thấy Diệp Mạc thống khổ chạy ra khỏi phòng khách, hắn cứ nghĩ cậu chạy trốn, không ngờ là chạy ra ngoài nôn rượu ra. Tên nam nhân này chịu liều mạng vì MY như vậy, đáng tiếc, quá ngu ngốc!

Lúc Diệp Mạc lần thứ hai đi vào, là chống đỡ trên tường mà đi tới, hai bên gò má đỏ ửng, nhưng đôi mắt vẫn rất sáng sủa tinh tường, thân thể gầy yếu loạn choạng đi tới trước bàn, nhìn số rượu còn lại trên bàn, chỉ cảm thấy dạ dày quặn đau khó chịu. Diệp Mạc biết, Tiểu Tẩn Nghiêm làm như thế là cố ý muốn dẫn dắt cậu, hay phải chăng ở trong mắt Tiểu Tẩn Nghiêm, cậu càng khổ sở bao nhiêu thì hắn liền cảm thấy vui vẻ bấy nhiêu.

“Sao thế? Uống không nổi?” Hai mắt Tiểu Tẩn Nghiêm đen tuyền đáy sâu thăm thẳm tà mị cười, thanh âm trầm thấp chậm rãi phun ra.

Diệp Mạc chống đỡ trên bàn, thấp giọng nói “Tôi còn... còn có thể uống... có thể cho hoãn cho tôi... hoãn cho tôi 2 phút được không?”

Tiểu Tẩn Nghiêm âm hiểm cười, đứng dậy từ trên ghế salon, đường nét ngũ quan cương nghị ẩn giấu đi khí tức nguy hiểm, vài bước đi tới bên cạnh Diệp Mạc, hít một hơi thuốc, cười quỷ dị phun khói thuốc lên mặt Diệp Mạc, Diệp Mạc bị khói thuốc phun vào mà cau mày nhưng không có tránh né. Vào lúc này, tuyệt đối không thể làm người đàn ông này tức giận. Diệp Mạc dù đứng không vững, nhưng đại não thì rất tỉnh táo.

“Uống không nổi nữa thì có thể cầu xin tôi.” Tiểu Tẩn Nghiêm đưa môi đến kề sát bên tai Diệp Mạc, thấp giọng nhẹ nhàng mở miệng nói “Bằng cách giống như lúc trước...”

“Tôi chỉ hi... hi vọng Tiểu tổng... sau khi tôi uống... uống... uống xong chỗ rượu này... có thể... giữ lời hứa, từ bỏ truy cứu chuyện này.” Diệp Mạc gian nan nói xong, đưa tay lại cầm lấy một chai rượu, chỉ là vừa mới uống được một nửa liền thống khổ đặt chai rượu xuống, thống khổ chặt vật đến suýt nữa là phun ra.

Có thể là do cồn rượu trong người Diệp Mạc khiến cảm giác của Diệp Mạc bị mất đi độ nhạy, đến khi Diệp Mạc từ trong một trận thống khổ mà dần bình tĩnh trở lại thì cậu mới phát hiện ra Tiểu Tẩn Nghiêm đã đứng ở phía sau ôm lấy hông của cậu, bàn tay đặt ở phía trước, cách một lớp áo phộc, ma sát chéch ở bên trong bắp đùi của cậu, chớp mũi hắn ở phía sau gáy của cậu hít vào, chỉ là vẻ mặt say mê của Tiểu Tẩn Nghiêm, Diệp Mạc không nhìn thấy được.

Diệp Mạc kinh sợ đến mức lướt người đi từ bên trong vòng tay Tiểu Tẩn Nghiêm mà trốn thoát, vẻ mặt đỏ ửng vì rượu nhìn Tiểu Tẩn Nghiêm, hoảng sợ nói “Tôi chỉ đồng ý với anh là uống hết chỗ rượu này thôi mà.”

Tiểu Tẩn Nghiêm cười gằn “Cậu thật sự nghĩ mình có thể uống hết chỗ rượu này sao? Hay là cậu nghĩ cậu uống chết ở đây thì tôi sẽ dễ dàng bỏ qua cho MY?”

Diệp Mạc tỉnh táo lại, hoảng hốt lùi về phía sau vài bước, trên gương mặt trắng nõn hiện lên vẻ đỏ ửng mơ màng, cậu đã chấp nhận vâng theo lời hắn uống nhiều rượu như vậy, cậu đã chấp nhận chính mình là kẻ thua cuộc rồi, vậy tại sao cứ nhất định không chịu buông tha cậu.

“Xem... xem tôi đã uống nhiều như vậy rồi... cầu...” Diệp Mạc thân thể căng thẳng, gian nan mở miệng “Cầu... cầu Tiểu tổng đại nhân rộng lượng...”

“Tôi không nhìn thấy thành ý” Tiểu Tẩn Nghiêm ngắt lời Diệp Mạc, cười rất thâm độc, day day cà vạt, thân thể to lớn ngồi trở lại trên ghế salon, chớp mũi vẫn còn lưu lại khí tức thanh tân mê người trên cổ Diệp Mạc, điều này khiến cho Tiểu Tẩn Nghiêm có chút không kiềm chế được, thân thể của nam nhân này quá

thực như có một luồng ma lực, một vòng xoáy, vô tình đem hắn kéo vào vực sâu. Mà chính hắn, lại càng trở nên say mê trong đó.

Diệp Mạc cắn môi, tự tôn thanh cao nguyên bản lần thứ hai lại dần dần biến mất, thân thể chậm rãi cúi xuống, cậu đã từng tự thề với lòng rằng sẽ không bao giờ quỳ xuống trước mặt Tiểu Tẫn Nghiêm nữa, thế nhưng... tôn nghiêm của cậu sớm đã trở nên thấp hèn rồi, căn bản chẳng còn ra vẻ thanh cao gì được nữa. Cứ cho là cậu không còn sợ gì Tiểu Tẫn Nghiêm nữa đi, nhưng cứ đối mặt với Tiểu Tẫn Nghiêm giống như hồng thủy mãnh thú, sức mạnh của Diệp Mạc vẫn cứ như châu chấu đá xe. Cậu có thể chẳng thèm quan tâm đến bản thân, nhưng cậu tuyệt đối không thể bỏ mặc MY.

“Tôi có bảo cậu quỳ xuống sao?” Tiểu Tẫn Nghiêm ung dung thong thả mở miệng nói, ngón tay thản nhiên gõ gõ lên chỗ tựa salon.

Diệp Mạc một lần nữa đứng thẳng người, có chút quẫn bách, nói thật ra thì bản thân cậu cũng chẳng phải nhân sĩ cao cấp gì, hơn nữa Tiểu Tẫn Nghiêm lại luôn khinh thường cậu như thế, cứ coi như cậu quỳ gối dập đầu trước mặt Tiểu Tẫn Nghiêm cũng chẳng đáng gì cả.

“Tôi nhớ cậu đã mắng tôi là cái thá gì.” Tiểu Tẫn Nghiêm hí mắt, ánh mắt từ từ âm lãnh lên.

Diệp Mạc kinh sợ đến toát mồ hôi, cái tên ác ma này quả nhiên đang muốn lôi chuyện cũ ra.

Sắc mặt Diệp Mạc lúc xanh lúc trắng, khoe miệng Tiểu Tẫn Nghiêm khẽ nhếch lên “Như vậy đi, cậu nói 5000 lần từ Diệp Tuyền không phải đồ vật, số rượu dư còn lại có thể miễn cho cậu.”

“Được” Diệp Mạc vội vã đồng ý, cái điều kiện này so với bắt cậu uống rượu còn dễ dàng hơn rất nhiều, hơn nữa, cậu là Diệp Mạc, có phải Diệp Tuyền đâu.

Tiểu Tẫn Nghiêm xem thường cười lạnh một tiếng, nam nhân này quả nhiên chẳng cần đến cái gì gọi là tôn nghiêm nữa rồi...

“Diệp Tuyền không phải đồ vật, Diệp Tuyền không phải đồ vật, Diệp Tuyền không phải đồ vật...” Diệp Mạc nhanh chóng mắng liên hồi, miệng khô lưỡi khô vẫn tiếp tục, trong lòng thì nghĩ, chỉ cần cậu mắng xong, MY sẽ trở lại hùng phong như trước, Thần ca sẽ nhìn cậu với cặp mắt khác xưa, nói không chừng cậu có thể thăng lên chức phó tổng.

Tiểu Tẫn Nghiêm uống rượu, tựa tiểu phi tiểu nhìn Diệp Mạc, lúc đối phương đang tuyệt vọng thì ném cho đối phương một chút hi vọng, đến khi đối phương nảy sinh hi vọng thì lại đá kích đối phương thật mạnh khiến đối phương càng rơi sâu vào vực thăm tuyệt vọng, xưa nay luôn là lạc thú của Tiểu Tẫn Nghiêm. (Jian: tánh kì =.=) Trên thế gian này, luôn tồn tại loại người không biết tự lượng sức mình, luôn tự cho là mình đã đủ sức chống đỡ tất cả.

Tiểu Tẫn Nghiêm sẽ không bỏ qua cho MY, càng sẽ không bỏ qua cho Diệp Thần Tuấn, trận phong ba MY để lộ cơ mật này là do hắn một tay tạo thành, dùng tiền mua chuộc kẻ tham lam, để bí mật thương mại của MY bị tiết lộ ra bên ngoài, mục đích đá kích MY thật mạnh, đợi đến khi thành công giết chết Diệp Thần Tuấn ở Đức, hắn sẽ từng bước phá đổ MY, mãi cho đến cuối cùng sẽ thu mua MY. Nếu Diệp Thần Tuấn đã không biết thức thời như vậy, hắn sẽ dùng cách của hắc đạo để đoạt lấy con đường hoàng kim kia.

Và đến lúc đấy, hắn thật muốn nhìn thử xem, tên nam nhân không biết tự lượng sức mình này còn có cái gì làm hậu thuẫn nữa.

94. Quyển 2 - Chương 26: Anh Chết Không Được Tử Tế

Diệp Mạc cảm thấy miệng khô lưỡi khô, cả cằm cũng sắp mất cảm giác rồi, cộng thêm tác dụng của cồn khiến cậu sớm đã quên mình đã mắng bao nhiêu từ, miệng tự động nói một cách máy móc, trên mặt phủ kín một tầng mồ hôi.

Diệp Mạc đưa tay lên lau bớt mồ hôi trên mặt, lần đầu tiên cậu phát hiện nói kiểu này là một việc khổ sở cỡ nào.

Cánh tay Diệp Mạc vừa nâng lên, chiếc đồng hồ trắng loá nơi cổ tay từ trong tay áo Ấu phục lộ ra đập vào tầm mắt Tiểu Tẩn Nghiêm. Kiểm mi Tiểu Tẩn Nghiêm nhướng lên, hai mắt nguy hiểm híp thành một đường, nếu như hấn nhớ không lầm thì chiếc đồng hồ này đã bị hấn ném đi rồi thì phải, người đi đường qua lại, không thể có chuyện tìm về lại được. Trừ phi, Diệp Thần Tuấn đã đưa cho cậu ta chiếc khác.

Nghĩ đến đây, trong đầu Tiểu Tẩn Nghiêm liền lướt qua hình ảnh Diệp Thần Tuấn hôn môi Diệp Mạc ở bên dưới ánh đèn đường, hài hòa đến chói mắt.

“Dừng lại!” Tiểu Tẩn Nghiêm âm trầm cắt ngang Diệp Mạc, đáy lòng dấy lên một trận không cam lòng, trong nháy mắt cũng không còn hứng thú chuẩn bị các loại thủ đoạn tiêu khiển phía sau nữa.

Diệp Mạc rốt cục khép miệng lại, nhẹ nhàng thở phào một cái, bỗng nhiên cảm giác được một luồng hơi lạnh, xoay mặt nhìn về phía Tiểu Tẩn Nghiêm, trên người Tiểu Tẩn Nghiêm phảng phất phủ lên một tầng băng sương, hai mắt lạnh lẽo giống như dã thú khát máu, Diệp Mạc vốn định hỏi cậu có thể rời đi được chưa, thế nhưng nhìn Tiểu Tẩn Nghiêm ánh mắt sắc bén, trong lòng bắt đầu chột dạ, liền đứng yên, cảm như hén.

“Diệp Thần Tuấn đối với cậu tốt lắm đúng không.” Tiểu Tẩn Nghiêm gằn giọng nói, bên trong gian phòng âm u, đôi mắt hắc tử sắc bén vô cùng dọa người.

Diệp Mạc có chút không hiểu, tại sao Tiểu Tẩn Nghiêm lại đi hỏi chuyện này làm gì?

Có lẽ là do đã nói suốt cả buổi nên giọng Diệp Mạc có mấy phần khàn khàn “Đúng.... Không đúng.” Đột nhiên nhớ tới cảnh tượng đêm đó bản thân suýt chút nữa là bị Tiểu Tẩn Nghiêm dìm chết trong bồn tắm, Diệp Mạc liền vội vàng đổi lời.

Tiểu Tẩn Nghiêm đột nhiên từ trên ghế salông đứng lên, nhấc ly rượu trên bàn hất vào mặt Diệp Mạc, bỗng nhiên lại xảy ra chuyện như vậy làm cho Diệp Mạc không kịp đề phòng, bị tạt trúng ngay chính giữa. (Jian: *mài dao* =.=)

Rượu thấm vào mắt cay nồng, Diệp Mạc khổ sở đưa tay dụi đi, vừa mới mơ hồ có thể mở mắt lên liền nhìn thấy Tiểu Tẩn Nghiêm đứng ở ngay trước mặt mình, gương mặt tối đen lãnh khốc đến cực điểm. Diệp Mạc theo bản năng lùi về phía sau, lại bị Tiểu Tẩn Nghiêm một cái bắt lấy cổ tay, chiếc đồng hồ đeo tay kia cũng thuận theo đó bị Tiểu Tẩn Nghiêm lấy xuống. Tiểu Tẩn Nghiêm mạnh mẽ vung cánh tay, đồng hồ đeo tay bị văng lên trên tường, chia năm xẻ bảy.

“Anh điên rồi!” Diệp Mạc hét to một tiếng, xoay người muốn đi tìm lại chiếc đồng hồ kia, lần trước cậu đã nói dối là làm mất đồng hồ, Diệp Thần Tuấn không chút suy nghĩ liền đem chiếc đồng hồ của anh đưa cho cậu, bây giờ chiếc đồng hồ này cũng bị hư, cậu còn mặt mũi nào đi gặp Diệp Thần Tuấn nữa.

Diệp Mạc mới vừa bước ra một bước, liền bị Tiểu Tẩn Nghiêm bẻ cánh tay mạnh mẽ ấn xuống trên bàn rượu, gò má bị một tay Tiểu Tẩn Nghiêm gát gao ép ở trên mặt bàn.

“Cậu xem mình là món đồ gì, dám nói chuyện với tôi như vậy.” Tiểu Tẩn Nghiêm đỏ sọng mắt tiếng gầm nhẹ lạnh đến cực điểm, càng nghĩ càng giận, chỉ vì cái đồng hồ kia mà nam nhân này vứt sạch bộ dạng khúm núm mềm yếu lúc này.

Tiền nhân này, quả nhiên trong lòng đã có Diệp Thần Tuấn...

Lửa giận tăng lên, Tiểu Tẩn Nghiêm đã quên đi mất lý do gì mà bản thân hấn lại trở nên giận dữ như vậy... Hấn chỉ biết là, món đồ chơi này của hấn hiện tại trong lòng không sạch sẽ.

“Anh buông tôi ra! Tôi đã làm theo lời anh nói rồi, tại sao anh còn đối với tôi như vậy?!” Diệp Mạc liều mạng giãy dụa thân thể, khí huyết dâng lên, tác dụng của men rượu lại bắt đầu có công hiệu.

Tiểu Tẩn Nghiêm vừa nghe thấy, nổi trận lôi đình, đại lực tăng thêm nhấn mạnh đầu Diệp Mạc xuống, hấn không thể đem xương sọ Diệp Mạc cứ như vậy nhấn nát, hung tợn mở miệng nói “Cậu thật sự cho rằng chỉ cần chơi với tôi ba trò vật vãnh này thì tôi liền sẽ bỏ qua cho MY, tôi cho cậu biết Diệp Tuyên, mục tiêu

kế tiếp của Hoàng Sát chính là thu mua MY, Diệp Thần Tuấn chết đi, cậu cho rằng với những tàn binh bại tướng này thì cậu còn có thể chống đỡ được bao lâu!”

Diệp Mạc kinh hãi, khắp cả người phát lạnh, không phải là vì chuyện Tiểu Tẫn Nghiêm sẽ không bỏ qua MY, mà là vì hắn nói, Diệp Thần Tuấn chết đi....

Thần ca sẽ chết? Đây là ý gì? Sẽ không! Sẽ không!

Diệp Mạc trợn mắt lên, toàn thân sợ sệt run rẩy “Anh... anh có ý gì? Anh định làm gì Thần ca?”

Nhìn ánh mắt hoảng sợ của Diệp Mạc, Tiểu Tẫn Nghiêm thâm trầm nở nụ cười “Nghe không hiểu sao? Tôi sẽ khiến Diệp Thần Tuấn phải chết ở nước Đức, sợ là Thần ca của cậu sẽ không bảo bọc nổi cậu nữa.”

Ầm ầm một tiếng, Diệp Mạc chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, trong nháy mắt trời long đất lở, Diệp Mạc hai mắt đỏ sẫm, tức giận hét lên “Tiểu Tẫn Nghiêm con mẹ nó anh súc sinh, cầm thú, anh là đồ khốn kiếp, anh chết không được tử tể!”

95. Quyển 2 - Chương 27: Cách Không Ai Nhận Ra

Diệp Mạc giãy giụa thế nào đi chăng nữa cũng không thể ngăn nổi Tiểu Tẫn Nghiêm một chiêu bắt lấy, thân thể bị Tiểu Tẫn Nghiêm gắt gao đè ép ở trên bàn. Tiểu Tẫn Nghiêm muốn hãm hại Diệp Thần Tuấn, điều này khiến cho Diệp Mạc triệt để mất khống chế, Diệp Mạc gào thét tức giận mắng chửi, như phát điên mà giãy giụa. Tiểu Tẫn Nghiêm bị Diệp Mạc liều mạng lớn tiếng mắng chửi khiến hắn vô cùng tức giận, cầm lấy rượu trên bàn hết sức tạt xuống trên đầu Diệp Mạc.

Dòng rượu cay xé chảy xuôi theo tóc làm khuôn mặt Diệp Mạc ướt đẫm, Diệp Mạc vẫn không ngừng la mắng, Tiểu Tẫn Nghiêm dưới cơn nóng giận đem khăn trải trên bàn toàn bộ nhét vào trong miệng Diệp Mạc, Diệp Mạc lúc này mới ngừng lại tiếng mắng chửi, nhưng đôi mắt đầy tơ máu của Diệp Mạc trừng trừng, oán hận nhìn chằm chằm Tiểu Tẫn Nghiêm, giống như là muốn đục khoét một lỗ trên người Tiểu Tẫn Nghiêm vậy.

Tình trạng hiện tại của Diệp Mạc vô cùng chật vật, mái tóc gần như ướt nhẹp, gương mặt giận dữ đỏ gấc, miệng bị khăn nhét chặt lấy.

Thân thể Tiểu Tẫn Nghiêm đè thấp xuống, đem lồng ngực rắn chắc kề sát ở phía sau lưng Diệp Mạc, bờ môi khô gợt ám muội cũng kề sát ở bên tai Diệp Mạc, thấp giọng trầm đục nói “Diệp Thần Tuấn sắp chết rồi, hiện tại cậu nên lấy lòng tôi thì hơn, cố gắng làm cho tôi vui vẻ một chút, tôi có thể sắp xếp cho cậu một chức vị cao ở Hoàng sát, tiền lương sẽ tăng gấp đôi so với khi cậu ở MY.” Thanh âm Tiểu Tẫn Nghiêm trầm thấp, bờ môi vô tình hay hữu ý lướt qua vành tai mềm mại của Diệp Mạc, khí tức thanh tân mê người quen thuộc kia lại bắt đầu trêu chọc hắn.

“Sao hả? Không muốn?” Tiểu Tẫn Nghiêm nhìn ánh mắt vẫn tràn ngập căm hận của Diệp Mạc, sắc mặt hắn trầm xuống, đem hai tay Diệp Mạc mạnh mẽ khóa chặt ở phía sau, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng xương ma sát kéo kẹt.

Diệp Mạc thống khổ kêu rên lên vài tiếng, trên trán đổ ra một mảng mồ hôi nhỏ giọt, nhưng cậu vẫn dùng ánh mắt khiêu khích trừng mắt nhìn Tiểu Tẫn Nghiêm.

Lông mày Tiểu Tẫn Nghiêm nhướng lên sắc bén, ánh mắt lạnh lẽo bức người, nhận ra nam nhân này hiện tại tuyệt đối sẽ không chịu cúi đầu trước mình, đột nhiên khóe môi hắn nhếch lên một nụ cười, hắn buông Diệp Mạc ra, thân thể Diệp Mạc được tự do, lập tức lùi về bên cạnh mấy bước, lấy chiếc khăn nhét trong miệng ra, kịch liệt ho khan.

Tiểu Tẫn Nghiêm thong dong ngồi trở lại ghế salong, khóe miệng hơi nhếch nhưng im lặng không nói tiếng nào, ánh đèn hắt lên mặt hắn một dáng vẻ lãnh khốc âm hàn tàn nhẫn, tao nhã rót ra một ly rượu, hắn cảm thấy không thể quá mức vội vàng, đối phó với một nam nhân như Diệp Tuyền, nhất định phải từng

chút một khiến cho cậu ta sụp đổ, buộc cậu ta không thể không khuất phục cầu khẩn mình, để cậu ta sâu sắc ý thức được, nếu không thuận theo Tiểu Tẩn Nghiêm hẳn thì chỉ một con đường duy nhất là chết.

Tiểu Tẩn Nghiêm ném một ngụm rượu, âm lãnh nở nụ cười, ngữ khí nhàn nhã “Cậu có thể về, chuyện MY để lộ cơ mật, tôi dựa theo ước định hứa với cậu sẽ không truy cứu nữa.”

Diệp Mạc chỉ cảm thấy toàn thân lông tóc dựng đứng cả lên, đột nhiên cảm giác Tiểu Tẩn Nghiêm có một loại quỷ dị không nói nên lời, Tiểu Tẩn Nghiêm xưa nay chính là loại người như vậy, chỉ cần hắn đồng ý, luôn có thể khiến cho người ta cảm giác toàn thân như đóng băng.

Diệp Mạc cũng đã sớm không để ý đến MY như thế nào nữa, quá lắm thì trở lại vạch xuất phát, huống gì Tiểu Tẩn Nghiêm đã buông lời nói muốn thu mua MY, vì thế cái câu hiện tại sẽ không truy cứu nữa căn bản chỉ là sách lược dụ địch. Hiện tại chuyện quan trọng nhất chính là Diệp Thần Tuấn, trên thế gian này ngoại trừ Diệp Nhã ra thì anh chính là người cậu quan tâm nhất.

“Tiểu Tẩn Nghiêm, anh sớm muộn gì cũng sẽ gặp báo ứng, tôi cho anh biết, bất kể anh dùng cách gì, tôi cũng đều sẽ không để cho anh làm hại đến Thần ca.” Ánh mắt Diệp Mạc hung hãn trừng Tiểu Tẩn Nghiêm, cậu xoay người đi về phía cửa ra, hiện tại quan trọng nhất chính là nghĩ cách thông báo cho Diệp Thần Tuấn biết, có báo cảnh sát cũng vô dụng, Tiểu Tẩn Nghiêm trắng đen đều nắm trong tay, hắn thần thông quảng đại quyền lực phủ khắp, ngay cả tay buôn bán vũ khí lớn nhất Đông Nam Á Phục Luân cũng xưng huynh gọi đệ với hắn. Vì thế nếu hắn muốn giết chết Diệp Thần Tuấn, tuyệt đối sẽ lấy cách không ai nhận ra.

96. Quyển 2 - Chương 28: Tàn Nhẫn Đến Cùng

“Vô dụng thôi.” Tiểu Tẩn Nghiêm đoán đúng Diệp Mạc tâm tư, nam hiểm cười nói “Diệp Thần Tuấn chắc đã gửi tin nhắn báo với cậu tuần sau hẳn sẽ về đúng không?”

Diệp Mạc khựng chân lại, sợ hãi đến không nói nên lời, làm sao mà Tiểu Tẩn Nghiêm lại biết được nội dung tin nhắn chứ?

Tiểu Tẩn Nghiêm khẽ mỉm cười “Cái tin nhắn đó là do người của tôi lấy điện thoại của Diệp Thần Tuấn gửi cho cậu, Thần ca của cậu hiện tại đang bị tôi giam giữ ở nước ngoài, chỉ cần một cú điện thoại của tôi, người của tôi lập tức sẽ đem xác của hắn đến trước mặt cậu.”

Tiểu Tẩn Nghiêm cười lên rất mê người, có một loại mị lực lạnh lẽo nhưng thu hút không nói nên lời, nhưng giờ khắc này trong mắt Diệp Mạc, hắn giống như Tử thần độc ác nhất chốn Địa ngục, sắc mặt đáng sợ, tâm tư ác độc.

“Nếu đã biết trước Diệp Thần Tuấn sẽ vì say rượu mà ngã xuống vách núi chết.” Tiểu Tẩn Nghiêm lắc ly rượu trong tay, cười rạn rở mà thâm độc “Trước đó, cậu có thể thử đi cứu hắn, tôi rất muốn biết, cậu vì sao lại không biết tự lượng sức mình đến như thế.”

Diệp Mạc đã sợ hãi đến mức đứng ngây ngốc tại chỗ, Diệp Thần Tuấn trước lúc rời đi đã nói với cậu anh ấy đến Đức bàn chuyện làm ăn, sao anh ấy lại rơi vào tay Tiểu Tẩn Nghiêm được, nhất định là tên khốn khiếp Tiểu Tẩn Nghiêm này đã dùng thế lực của hắn sai người đánh lén Diệp Thần Tuấn rồi.

Sắc mặt Diệp Mạc trắng bệch cả ra, đã sợ hãi đến không nói nên lời nữa rồi, xét đến cùng, người đã làm sai chính là cậu, nếu như cậu không trợ giúp hắn hại chết Diệp Trọng Quang thì sao Tiểu Tẩn Nghiêm lại có thể ra tay với Diệp Thần Tuấn được.

“Sẽ không... sẽ không... tôi sẽ không để cho anh thực hiện được...” Diệp Mạc liều mạng lắc đầu, gào thét chạy ra khỏi phòng khách.

Tiểu Tẩn Nghiêm một hơi uống cạn rượu trong ly, lộ ra nụ cười âm hiểm giả hoạt.

.....

Diệp Mạc vừa mới rời khỏi Kim Nghê liền điên cuồng gọi điện thoại cho Diệp Thần Tuấn, điện thoại vẫn mở nhưng lại không có người nghe, suốt cả một buổi tối, Diệp Mạc đều nằm trong cơn đau đớn thống khổ dày vò, cậu biết, chuyện mà Tiểu Tẩn Nghiêm muốn làm, trừ khi hắn từ bỏ, nếu không thì sẽ không có bất kỳ người nào có thể ngăn cản được hắn. Hắn có thể ra về đạo mạo, ở trong xã hội thượng lưu giả vờ giả vịt đóng vai chính nhân quân tử, cũng có thể một tay che trời không chuyện ác nào là không làm. Không có ai có quyền thế lớn hơn hắn, vì thế nên chẳng có ai ngăn cản nổi hắn. (Jian: kính nhờ *ngóáy mũi*)

Diệp Mạc suốt cả đêm tìm đủ mọi cách để liên lạc với Diệp Thần Tuấn, cậu đã tìm rất nhiều bạn bè của Diệp Thần Tuấn, thế nhưng Diệp Thần Tuấn giống như đã hoàn toàn biến mất vậy, mặc dù họ đồng ý sẽ ra tay giúp đỡ, nhưng cũng chẳng biết phải giúp thế nào, mặc dù có thể lập tức ra nước ngoài để tìm, nhưng lại chẳng biết cụ thể nơi Diệp Thần Tuấn đang ở, sợ là đến khi tìm thấy thì đã muộn mất rồi.

Diệp Mạc cả đêm không ngủ, khóc cũng suốt cả một đêm, cuối cùng cậu tuyệt vọng nhận ra, ngoại trừ Tiểu Tẩn Nghiêm, không một ai có thể cứu được Diệp Thần Tuấn.

Cả đêm khóc, hai mắt Diệp Mạc đã sưng đỏ lên, rất nhanh đã sắp đến rạng sáng, cậu viết một phần nhật ký, lúc gấp lại quyển nhật ký, trời đã hửng sáng, bầu trời tràn ngập sương mù nhìn qua cực kỳ nặng nề ngột ngạt.

Diệp Mạc thay ra bộ âu phục nghiêm túc, nhìn chính mình trong gương nét mặt tiêu tụy, tự giấu nỗi buồn cười hai tiếng, sớm nên hiểu rõ, người duy nhất có thể đánh gãy phòng tuyến trong lòng Tiểu Tẩn Nghiêm là ai...

Ngày đó cuối cùng vẫn là đến rồi, Diệp Mạc biết, ngày hôm nay qua đi, cậu sẽ không thể tiếp tục bình an mà sinh hoạt được nữa, hoặc cũng có thể là, cậu sẽ không sống qua nổi ngày hôm nay.

Bầu trời âm u nổi lên cơn bão nhỏ, không khí lạnh lẽo thêm mấy phần, Diệp Mạc đứng ở lối đi bộ, gương mặt nặng nề ngẩng đầu nhìn bầu trời u ám, dòng nước mắt tuyệt vọng hòa lẫn nước mưa chậm rãi chảy xuôi xuống gò má...

Diệp Mạc lau khô nước mắt, quay người tiến vào bên trong một chiếc xe taxi...

“Bác tài, đưa tôi đến tòa cao ốc tổng bộ Hoàng Sát...”

Xe lăn bánh chạy, Diệp Mạc nhìn cảnh vật mờ ảo lướt nhanh đi bên ngoài cửa sổ, ánh mắt cũng từ từ trở nên lạnh lẽo quyết tuyệt...

.... Tiểu Tẩn Nghiêm, nếu anh muốn chúng ta phải tàn nhẫn với nhau, vậy thì hãy cùng tàn nhẫn đến cùng đi....

97. Quyển 2 - Chương 29: Hồi Ưc – Lần Đầu Gặp Mặt (thượng)

“Tần Thiên, anh dẫn em tới chỗ này làm gì vậy?” Diệp Mạc khẽ nhíu mày nhìn cánh cửa vào Thiên Đường to lớn vàng son lộng lẫy, có chút tức giận trừng mắt liếc nhìn Lạc Tần Thiên, nơi này chốn tụ họp cao cấp của đám người giàu có quyền thế đến tìm hoan mua vui, ở trong mắt Diệp Mạc, nơi này còn dơ bẩn xấu xa hơn Kim Nghê rất nhiều.

“Mạc Mạc em đừng tức giận a.” Lạc Tần Thiên nhẹ nhàng kéo tay Diệp Mạc nắn nỉ lấy lòng, trên gương mặt anh tuấn làm ra vẻ ngây thơ vô (số) tội “Là do tối nay thúc thúc của anh có một cuộc họp quan trọng ở đây bàn chuyện hợp tác làm ăn, ngày mai ông ấy sẽ về Mỹ rồi, chúng ta quen nhau cũng đã lâu như vậy, anh chẳng lẽ lại không đưa em đến gặp người thân của anh a, anh muốn nhân cơ hội này đưa em đến gặp ông ấy 1 lần, nhân tiện đem chuyện của chúng ta nói ra luôn.”

Diệp Mạc nghe xong, trên khuôn mặt thanh tú trắng nõn hiện lên một tia đỏ ửng, trong lòng chợt bắt đầu cảm thấy căng thẳng, oán giận nói “Sao bây giờ anh mới nói cho em biết, ít nhiều gì cũng phải để em chuẩn bị một chút chứ a.”

Nhìn Diệp Mạc ngày thường vẫn luôn bình tĩnh trầm ổn lúc này lại lo lắng cuống quýt cả lên, Lạc Tần Thiên giống thiếu niên mới lớn cười nói rạng rỡ “Thức thức này của anh là người khá hào phóng, sẽ không để ý đến mấy chuyện nhỏ nhặt này đâu, lại nói, Mạc Mạc của anh mặc cái gì cũng đều mê người cả.” (Jian: nịnh khiếp =)) mà thấy đáng yêu vãi >v<)

Lạc Tần Thiên cười ha ha vuốt mông ngựa, cuối cùng đưa tay kéo Diệp Mạc ôm vào lòng, thấp giọng nói “Nghe nói những gã đàn ông ở Thiên Đường nam nữ đều ăn, Mạc Mạc em nắm chặt lấy tay anh, trăm ngàn lần đừng tách khỏi anh, chúng ta đến gặp thức thức xong liền sẽ lập tức rời khỏi đây.”

“Em thấy người đáng lo nhất là anh thì có, nơi này soái nam mỹ nữ nhiều như vậy, ai biết anh sẽ bị người nào bắt mất hồn đi.” Diệp Mạc trợn mắt to lên, không thèm để ý lời ai kia nói.

“Mạc Mạc, sao em lại không tin tưởng nhân cách của anh a!” Lạc Tần Thiên than vãn nói “Anh vì em mà đến giờ vẫn còn là xử nam, ngay cả tay con gái anh cũng chưa từng sờ qua, vì em, anh thuần khiết tới mức bị bạn bè đem ra làm trò cười kia kìa.” (Jian: chồ ôi =)) có chém hôn đó boá =))))))

Diệp Mạc bị Lạc Tần Thiên chọc cho phát cười, hai tay ôm lấy cánh tay rắn chắc của Lạc Tần Thiên, vừa đem đầu nhẹ nhàng tựa trên vai Lạc Tần Thiên, vừa khẽ cười nói “Đồ ngốc! Tên ngốc của em!”

Lạc Tần Thiên nhìn cậu bé mà hân yêu vô cùng lúc này ôn nhu mềm mại giống như con mèo nhỏ, lập tức được một tác lại tiến thêm một bước (a.k.a được voi đòi hai bà trưng =))) thấp giọng kề sát bên tai Diệp Mạc “Bà xã, đêm nay đến chỗ của anh qua đêm có được không?” Lạc Tần Thiên tà ác nghĩ, đêm nay nhất định phải vừa dỗ vừa lừa, đem bảo bối bé nhỏ này của mình ăn sạch vào bụng.

Diệp Mạc biết Lạc Tần Thiên đang nghĩ tới cái gì, thật ra thì Diệp Mạc cũng đã sớm nghĩ đến chuyện sẽ đem chính bản thân mình hoàn toàn giao cho Lạc Tần Thiên, nhưng vừa nghĩ đến cảnh hai nam nhân toàn thân xích lô triền miên cùng một chỗ, liền cảm thấy căng thẳng vô cùng, tim cũng tăng gia tốc đập mạnh thành thịch. Diệp Mạc cảm thấy mình sớm muộn gì cũng phải cùng Lạc Tần Thiên đi đến bước đó, thế nên cậu khẽ cắn môi một cái, trong lòng âm thầm hạ quyết tâm, đêm nay sau khi đi gặp thức thức xong, sẽ tùy theo Lạc Tần Thiên muốn làm gì thì làm.

“Nghe lời anh.” Diệp Mạc cúi thấp gương mặt đỏ ửng nóng bừng, nhỏ giọng nói.

Lạc Tần Thiên vừa nghe thấy liền kích động đến suýt chút nữa là nhảy cẫng lên, đêm nay, nam nhân này rốt cuộc cũng là của anh... Cả đời này đều là của anh...

.....

Việc kinh doanh ở Thiên Đường tốt hơn so với Kim Nghê rất nhiều, phục vụ ở hộp đêm này có thể dùng tiền mà mua được, thường là những kẻ phú thương hào giả vung tiền ra sẵn mồi, ở nơi này, ánh sáng hào nhoáng, xa hoa bất tận.

Bên trong một gian phòng làm việc rộng rãi xa hoa ở Thiên Đường, Tiểu Tẫn Nghiêm mặc một thân áo sơ mi đen, thư thái tựa trên ghế salon làm bằng da thật, một bộ âu phục hoàn toàn cắt may thủ công làm nổi bật lên thân thể cao to kiện mỹ của hắn, ánh mắt lười biếng lạnh lạnh đảo qua trước mắt một loạt những nam nhân nữ nhân.

Đứng bên cạnh Tiểu Tẫn Nghiêm là quản lý của Thiên Đường, cầm một chiếc khăn tay không ngừng lau mồ hôi, mặt cười cười nhìn Tiểu Tẫn Nghiêm “Tiểu tổng, đây đều là những người mới tuyển vào ngày hôm nay, vô cùng sạch sẽ, Tiểu tổng thích người nào, thuộc hạ sẽ lập tức sai người đưa người đó đến phòng riêng của ngài.”

Dù nói là người mới, nhưng đã vạn bất đắc dĩ đi làm cái nghề này thì đều rõ ràng thế giới xem trọng vật chất này khổ sở cực nhọc đến mức nào, vì thế những người này so với người bình thường đều mong muốn được thăng tiến được sống giàu sang phú quý hơn hẳn, vì thế đối với Tiểu Tẫn Nghiêm, bọn họ đều ôm ảo tưởng chờ mong. Chỉ cần được nam nhân thân thánh ở thành phố X trước mắt này vừa ý, cho dù có là hạng thấp hèn nhất ở bên trong Thiên Đường thì cũng sẽ được hưởng thụ đãi ngộ đến chí cao vô thượng.

Tiểu Tẫn Nghiêm hiển nhiên với một đám người trước mắt này không có chút hứng thú gì, đối với loại đàn ông tính cách xảo quyệt thâm độc khẩu vị đặc biệt như hắn, đám nam xướng nữ khang mị nhân như tơ (tóm lại là zai xinh gái đẹp) này chỉ là một đồng thịt đáng chán.

Mạnh Truyền Tân nhìn ra nỗi phiền chán của Tiểu Tấn Nghiêm, sau khi vung tay ra hiệu cho tất cả mọi người rời đi, nghiêm trang lên tiếng nói “Tấn ca, hay là tôi gọi Lâm tiểu thư đến cho ngài.” (là bánh bèo Lâm Nhu Nhân í =.= khiếp, quen mẹ này trước cả khi quen Mạc tới giờ, mài giỏi lắm Nghiêm =.=)

“Không cần.” Tiểu Tấn Nghiêm lạnh giọng nói xong liền đứng dậy đi ra ngoài cửa “Lạc Tần Thiên đến trễ, cuộc đàm phán tạm thời chuyển sang hôm sau đi, cậu chọn từ trong đám người ban này ra hai nữ nhân bộ dáng không tệ đưa đến khách sạn đêm nay cậu ta ở. Tôi đi ra ngoài một chút, cậu không cần phải đi theo.”

“Đã rõ.” Mạnh Truyền Tân mạnh mẽ dứt khoát đáp.

.....

“Tần Thiên, anh có nhầm chỗ không vậy?”

“Không biết nữa.” Lạc Tần Thiên lời thề son sắt mở miệng nói “Là chính miệng thúc thúc của anh nói nếu như nhất thời có thay đổi gì thì ông ấy nhất định sẽ gọi điện thoại cho...” Lời còn chưa nói hết, điện thoại của Lạc Tần Thiên liền vang lên.

“Chết tiệt, là thúc thúc của anh gọi tới, không phải là thay đổi địa điểm thật chứ!” Lạc Tần Thiên vẻ mặt đau khổ nhận cú điện thoại, thế nhưng bởi vì quá ồn ào nên không thể nghe thấy thanh âm trong điện thoại.

“Hay là anh ra ngoài nói chuyện đi, nhân tiện em cũng đi nhà vệ sinh một chút, lát nữa em cũng sẽ ra ngoài tìm anh” Diệp Mạc đẩy Lạc Tần Thiên đi ra ngoài, còn chính mình thì lại quay người đi đến nhà vệ sinh. Căng thẳng từ lúc này đến giờ, Diệp Mạc đã sớm muốn buông lỏng một chút.

98. Quyển 2 - Chương 30: Hồi ức – Lần Đầu Gặp Mặt (hạ)

Khuôn mặt Diệp Mạc đẹp dễ thanh tú, nhìn qua trông giống như một thanh niên non nớt vừa mới tốt nghiệp đại học, trên thân thể toát lên một luồng khí chất tinh khiết mỹ hảo, ở một nơi xa hoa dâm mỹ như Thiên Đường có thể khiến người ta phải sáng mắt lên, có thể là bởi vì điểm này thế nên Diệp Mạc chỉ đang rửa tay liền bị một gã đàn ông bên cạnh nhìn qua khoảng 30, 40 tuổi bụng phệ vẻ mặt dâm dăng cười cười sờ soạng cái mông cậu.

Diệp Mạc giống như bị điện giật nhảy ra khỏi phạm vi gã đàn ông kia chạm đến, trên gương mặt đẹp dễ lòng mày khẽ nhíu lại cảm ghét, còn chưa mở miệng nói chuyện đã bị gã đàn ông kia gian xảo xoa cằm mị mị cười nhìn chằm chằm Diệp Mạc nói “Từ khi nào mà Thiên Đường có hàng mới đến vậy kìa, sao tôi lại không biết nhỉ? Chà chà, thực là tốt đến không còn gì để nói” Trong lúc đang nói chuyện, gã đàn ông liếm liếm đầu lưỡi.

Cũn khó trách gã đàn ông có cái suy nghĩ đó, có thể chịu đựng được mức tiêu phí ở Thiên Đường thì đẳng cấp của người đến đây không phải là kẻ giàu sang cũng là người có thân phận cao quý, tóm lại đều là những người có quyền có thế, nhìn Diệp Mạc thân hình nhỏ gầy, trên người lại mặc bộ quần áo thể dục rẻ tiền, tạo hình đơn bạc, rất khó khiến người ta nghĩ cậu cũng là khách đến Thiên Đường tiêu tiền, mà nếu đã không phải là khách thì dĩ nhiên là nhân viên phục vụ ở Thiên Đường, còn như Diệp Mạc ngay cả đồng phục cũng không mặc vậy thì chỉ có thể là “thú nhỏ” trong miệng những vị khách đến đây. Nhìn qua thân thể cậu gầy nhỏ không khỏe mạnh tráng kiện, vậy đối tượng phục vụ của cậu dĩ nhiên không phải là những phú bà kia, chỉ có... (Jian: ý là em nó nhỏ nhắn thế này làm sao phục vụ mấy bà nội được, chỉ có thể phục vụ mấy bà nội già dề hoy =)))

Diệp Mạc nghe không hiểu được ý tứ trong lời gã đàn ông kia, nhưng nhìn gã đàn ông trước mắt này có vẻ khỏe mạnh tráng kiện to lớn hơn hẳn cậu, đang xác định giờ mà cậu có nói lý cũng vô dụng thế nên Diệp Mạc quyết đoán xoay người hướng ra phía cửa đi ra ngoài, Tần Thiên vẫn còn đang ở bên ngoài chờ cậu ra, nếu trễ quá thì đành phải để anh ấy đêm nay tiếp tục “bị đối”.

Diệp Mạc vừa mới chuyển người, gã đàn ông kia liền nhanh chóng đi đến trước mặt Diệp Mạc, một cánh tay phỉ thô vươn ra chắn ngang trước người Diệp Mạc, cười híp mắt nhìn chằm chằm Diệp Mạc, nhìn khuôn mặt

thuần khiết của Diệp Mạc đến cái cổ trắng nõn, gã đàn ông nuốt một ngụm nước bọt khẽ cười nói “Thật là một vưu vật, nói đi, chơi cậu một đêm cần bao nhiêu?”

Diệp Mạc cuối cùng đã rõ ràng rồi, đối phương đã hiểu lầm cậu là loại đó, tuy rằng trong lòng rất tức giận, nhưng Diệp Mạc vẫn rất kiên trì giải thích “Tiên sinh ngài lầm rồi, tôi chỉ là một khách hàng ở nơi này mà thôi.”

Gã đàn ông nhìn lại Diệp Mạc đánh giá từ đầu đến chân thêm lần nữa, xác định Diệp Mạc nhìn qua thực sự chả có chút gì là công tử nhà giàu, hèn hạ nở nụ cười “Mấy cậu trai ở nơi này đúng là chỉ có một cách câu dẫn khách, mục đích đều là để tăng giá lên, nhìn cậu vận khí không tệ, lão tử đồng ý tăng giá lên gấp ba” Gã đàn ông hào phóng nói, trong lòng thì thầm nghĩ đêm nay sẽ dùng đồ chơi gì để hành hạ vưu vật trước mắt. Món đồ càng hoàn mỹ đẹp đẽ bao nhiêu lại càng kích thích nội tâm kẻ ác muốn tàn phá nó bấy nhiêu.

Diệp Mạc lại giải thích rồi lạnh lùng thấp giọng nói tiếng xin lỗi, muốn rời đi khỏi gã đàn ông bên cạnh, kết quả lại bị hắn ta một phát bắt được cổ tay.

“Mẹ nó, là điểm còn muốn giữ thể diện? Sao hả? Muốn tăng giá nữa à?” Gã đàn ông thay đổi nét mặt, ánh mắt hung hãn trừng trừng nhìn Diệp Mạc, một cánh tay khác vươn tới muốn lột quần áo Diệp Mạc ra ngay lập tức “Lão tử hôm nay muốn ở đây liên tục, tao con mẹ nó ngược lại muốn xem mày có xứng với cái giá này không!”

Diệp Mạc thực sự hoàn toàn sợ hãi rồi, lúc này cậu mới ý thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc, lúc này trong nhà vệ sinh lại chẳng có ai cả, bản thân cậu lại thân đàn lực bạc (chân íu tay mềm =)), còn gã đàn ông mập mạp chết bầm trước mắt này miệng toàn mùi rượu, nhất định sẽ nhân dịp lợi dụng sức rượu mà giải quyết cậu tại chỗ.

Đều là đàn ông với nhau, tự nhiên biết rõ tử huyết trên người đối phương, Diệp Mạc trước hết mạnh mẽ cắn vào cánh tay gã đàn ông một cái, sau đó dùng hết sức lên cước thực mạnh vào hạ thân gã đàn ông một phát, có lẽ là vì căng thẳng nên lên gối hơi bị lệch mà đá vào đùi gã đàn ông, mặc dù lực sát thương không lớn, nhưng Diệp Mạc nhân lúc gã đàn ông đang đau đớn mà buông lỏng, trong nháy mắt từ bên trong cầm cổ của gã đàn ông mà trốn thoát, không nói thêm gì nữa liền chạy tông ra cửa, chỉ bằng cái tưởng to lớn của gã thôi, Diệp Mạc liền biết đây tuyệt đối không phải là kẻ cậu nên dùng lực đấu đá cùng.

Vừa mới chạy ra khỏi nhà vệ sinh, chỉ nghe “Đùng” một tiếng vang trầm thấp, Diệp Mạc cảm thấy khuôn mặt của mình đau đớn một hồi, xương mũi sắp bị đụng gãy luôn rồi, nếu không xác định thứ mình va phải là lồng ngực của một người đàn ông, Diệp Mạc thật sự nghĩ mình gặp vật cản gì đó rồi...

99. Quyển 2 - Chương 31: Hồi Ưc – Ra Giá

Diệp Mạc xoa xoa sống mũi bị va phải, vừa mới ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy một cánh tay rắn rỏi sẵn chắc từ bên huyết thái dương vươn qua, sau đó liền nghe được phía sau một trận tiếng kêu như lợn giãy chết, gã đàn ông từ trong nhà vệ sinh chạy ra, gã này nhìn qua thô tục như nhà giàu mới nổi, tự nhiên không biết người đàn ông trước mắt chính là tổng giám đốc Hoàng Sát đại danh鼎鼎, Tiểu Tẩn Nghiêm.

“Đệt! Con mẹ nó mày là ai chứ hả!” Gã thô hồng một tiếng, hung dữ giơ một nắm đấm lên.

Diệp Mạc sợ hãi vội nhắm mắt lại, tiếp đó nghe một tiếng gào thét vô cùng thảm thiết, có thể là do tiếng thét quá mức thảm khiến Diệp Mạc nghe thấy mà toàn thân run rẩy sợ hãi. (Jian: thụ thụ thụ quá thụ =v= em nó đúng là tổng thụ mà =v=)

Diệp Mạc khi mở mắt ra, kinh ngạc nhìn thấy gã đàn ông to béo kia mặt mày khổ sở đau đớn ngã nhào trên mặt đất kêu la gào khóc, một cánh tay bị bẻ ngược ra sau đến biến dạng, đáng vẻ lúc này vô cùng khiếp người. Diệp Mạc bị cảnh tượng đáng sợ trước mắt làm cho sợ hãi đến phải hít vào một ngụm khí lạnh, niềm vui sướng lúc ban đầu khi gặp được vị cứu tinh biến sạch, nhìn bóng lưng cao lớn của người đàn ông

trước mắt thân mang âu phục màu đen cắt may bằng thủ công, Diệp Mạc nuốt nước bọt, theo bản năng lùi lại mấy bước.

Người đàn ông này, tuyệt đối là một nhân vật tàn nhẫn....

“Cút!” Thanh âm lạnh như băng nguyên thủy dội xuống, gã đàn ông đang liên tục lăn lộn trên mặt đất vội lồm cồm bò dậy chạy thật nhanh đi khỏi nhà vệ sinh, tại hiện trường cũng chỉ còn sót lại mỗi hai người là Tiểu Tần Nghiêm và Diệp Mạc.

Diệp Mạc lúc này mới hoàn toàn thấy rõ người đàn ông trước mắt, một thân âu phục màu đen tinh tế tôn lên thân thể cao lớn đặc biệt uy mãnh, đường nét cầm dưới, ngũ quan lạnh lùng cứng rắn góc cạnh rõ nét, đôi mắt tựa hai con mắt dã thú lộ ra một luồng ánh sáng giống như lưỡi đao ác liệt âm lãnh, rõ ràng là một khuôn mặt hoàn mỹ đến không có khuyết điểm lại khiến người ta cảm giác như có một loại hàn khí tồn tại vô cùng mãnh liệt, hoàn toàn ngược lại với tính cách thẳng thắn dương quang tươi sáng của Lạc Tần Thiên, chỉ mới đối đầu với ánh mắt của người đàn ông này thôi mà liền cảm giác lạnh cả sống lưng.

“Cám... cám ơn...” Diệp Mạc nhỏ giọng nói một tiếng, gượng gạo lễ phép nở một nụ cười khách sáo, sau đó cũng chậm rãi lùi về sau.

Tiểu Tần Nghiêm nhìn chằm chằm vào khuôn mặt Diệp Mạc bên ngoài thì cười nhưng bên trong không cười, nghĩ đến đoạn đối thoại vừa nãy nghe được, trong lòng cười lạnh một tiếng, nhắc chân hướng về Diệp Mạc đi đến, tựa tiểu phi tiểu mỗ mở miệng nói “Cậu chê gã đàn ông kia ra giá quá thấp?”

Diệp Mạc khòe miệng co giật mấy lần, không nói gì. Người đàn ông này có vẻ như đã nghe được một nửa câu chuyện, thật sự xem cậu là kỹ nam ở Thiên Đường.

“Tiên sinh, ngài lầm rồi, tôi là khách hàng ở đây.” Diệp Mạc vừa mới nói dứt lời, Tiểu Tần Nghiêm đã đi đến trước mặt Diệp Mạc, thân thể cao to khôi ngô trực tiếp bao trùm lấy cả người Diệp Mạc một mảng nhỏ bóng tối.

Đáy mắt Diệp Mạc lướt qua một tia khủng hoảng, có chút kinh sợ nhìn người đàn ông đang áp sát trước mặt, không biết là nên đứng im hay là.... bỏ trốn!

Ầm! Tiểu Tần Nghiêm vươn một tay ra, đột nhiên chống đỡ ở trên bức tường trắng phía sau Diệp Mạc, cánh tay rắn chắc chắn ngang trước mặt Diệp Mạc đang chuẩn bị chạy trốn.

Khoẻ miệng Tiểu Tần Nghiêm khẽ nhếch lên, nhắm mắt lại ở chếch bên cái cổ trắng nõn của Diệp Mạc hít vào, khí tức thanh tân liệu người mơ hồ mê hoặc khứu giác....

Diệp Mạc cảm thấy toàn thân tóc gáy đều dựng đứng cả lên, nhớ tới gã đàn ông kia mới lúc nãy bị vịn gãy cả cánh tay, Diệp Mạc sợ hãi đến mức nhích cử động cũng không dám, nhỏ giọng nói “Có... có người đang chờ tôi.... tôi phải quay... quay lại...”

Tiểu Tần Nghiêm khẽ cười một tiếng, bạc môi khiêu gợi chuyển qua bên tai Diệp Mạc, thanh âm trầm thấp đầy từ tính chậm rãi thở ra, “Chạy cái gì? Tôi vẫn chưa ra giá kia mà”

100. Quyển 2 - Chương 32: Hồi ức – Diên Cuồng

Tiểu Tần Nghiêm đối với Diệp Mạc đẩy lên sự hứng thú không phải chỉ bởi vì khuôn mặt kia của Diệp Mạc nhìn qua phi thường thoải mái mà quan trọng hơn chính là phản ứng biểu hiện của Diệp Mạc khi bị hấn ép sát vào, vì hoang mang lo lắng mà hàng mi dài mảnh hơi run run, bên dưới hàng lông mi là một đôi con ngươi đen láy trong suốt tinh khiết lộ ra thủy lượng ánh sáng long lanh, mặc dù căng thẳng sợ sệt, nhưng vẫn cố gắng cứng cổ đứng đối diện với hắn.

Nhớ đến cảnh cậu ta lúc nãy đã trốn phía sau hắn, đôi mắt long lanh tinh khiết, môi hé nở nụ cười, Tiểu Tần Nghiêm khẽ cau mày, trong lòng càng có mấy phần lưu niệm, nhiều năm qua vì báo thù mà hắn không

chừa thủ đoạn nào, ở bên trong những âm mưu tính toán đã luyện thành tính cách tác phong âm lệ độc ác, rất hiểm khi thậm chí đã không còn nhìn thấy nụ cười tươi sáng nhưng vô cùng ngây thơ nữa.

Tiểu Tẩn Nghiêm âm hiểm cười, dùng ngón tay nâng lên cằm dưới trắng nõn của Diệp Mạc, khẽ cười nói “Nam kỹ ở Thiên Đường rất chuyên nghiệp, muốn cố tình tung nhiều trò đùa giỡn kim chủ như vậy có thể sẽ không được đối xử nhẹ nhàng đâu đấy.”

Diệp Mạc bỏ qua tay Tiểu Tẩn Nghiêm, lại bị Tiểu Tẩn Nghiêm tiến tới một bước chặn ở bên tường, Diệp Mạc cuống lên, với người đàn ông xa lạ trước mắt này lại càng thêm căm ghét, giận dữ hét “Tôi đã nói rồi, tôi không phải nam kỹ, anh thả tôi ra!”

Diệp Mạc gấp gấp gỡ hai bên cánh tay chống đỡ trên tường áp lấy thân thể cậu, cố sức đến toát cả mồ hôi, thế mà Tiểu Tẩn Nghiêm vẫn không hề nhúc nhích.

“Anh mà không buông tay là tôi báo cảnh sát đó!” Diệp Mạc thở phì phò nhìn chằm chằm Tiểu Tẩn Nghiêm, mặt đỏ bừng cả lên.

Tiểu Tẩn Nghiêm rất hứng thú nhìn biểu hiện tức đến ứa gan của Diệp Mạc, tiếp đó nâng một chân lên chèn vào giữa hai chân Diệp Mạc, gần như thân thể ép sát vào người Diệp Mạc, Diệp Mạc sợ hãi vô cùng, muốn kẹp chặt hai chân lại mà cũng không được.

“Lần đầu tiên?” Tiểu Tẩn Nghiêm tựa tiểu phi tiểu thấp giọng nói.

Diệp Mạc nhất thời không phản ứng lại, chờ đến lúc bàn tay Tiểu Tẩn Nghiêm cách một lớp vải áo mò vào bên trong hướng đến chỗ cấm địa của cậu, lúc này Diệp Mạc mới tỉnh lại, vừa mới định muốn mở miệng nói, Tiểu Tẩn Nghiêm đã cúi đầu xuống, thô bạo mang theo kỹ xảo mà hôn lên đôi môi Diệp Mạc.

Lạc Tẩn Thiên mỗi lần hôn Diệp Mạc đều rất ôn nhu dịu dàng mà lướt nhẹ qua môi cậu thôi, Diệp Mạc chưa từng trải qua kiểu hôn môi điên cuồng kịch liệt như vậy, nháy mắt chỉ cảm thấy trời đất đảo lộn quay cuồng, trong khoang miệng thể tiến công điên cuồng khiến Diệp Mạc không thể bắt lấy được một chút không khí nào, hai chân cậu bắt đầu như nhũn ra, nếu không phải chân Tiểu Tẩn Nghiêm đã chống đỡ ở giữa hai chân Diệp Mạc, có lẽ Diệp Mạc đã trực tiếp ngã sòng xoài trên mặt đất.

Tiểu Tẩn Nghiêm giống như bị mê hoặc, một tay giữ lấy eo Diệp Mạc, một tay khác thì chế trụ sau gáy Diệp Mạc, theo ngọt ngào mềm mại từ trong miệng truyền đến mà càng tiến sâu vào hơn nữa, đuổi theo mà hôn say đắm nồng nhiệt. Tiểu Tẩn Nghiêm làm việc xưa nay đều là dựa theo phán đoán của bản năng, chưa từng để tâm đến khổ sở của người khác, thế nên khi hân chưa hết đã thềm mà buông ra, mới phát hiện cậu bé trong lồng ngực đã ngất xỉu...

Thậm chí cả thở khi hôn cũng không biết... đúng là thật quá ngây thơ rồi... kiếm mi Tiểu Tẩn Nghiêm khẽ nhướn, khóe miệng nhếch lên một nụ cười thâm...

.....

Đêm thành phố X rất huyền ảo, những nơi ăn chơi trác táng nhuộm lên một màu càng thêm hư huyền, Tiểu Tẩn Nghiêm vừa mới tắm xong, một chiếc khăn tắm trắng quấn quanh hạ thân, nâng một ly rượu đỏ đứng bên cạnh cửa sổ phòng ngủ, nhìn cảnh đêm huyền ảo một mảnh phồn hoa sầm uất, đầy mắt âm lãnh sắc bén như loài chim ưng.

Trải qua những tháng ngày tinh phong huyết vũ tôi luyện nên, chờ đợi cho đến ngày trở thành người đàn ông đứng trên đỉnh cao nhất, những kẻ thù năm đó đã hại chết cha mẹ cũng đã sắp bị hân dùng đủ loại thủ đoạn giày vò dần vặt đến nhà tan cửa nát, chỉ là đối với Tiểu Tẩn Nghiêm mà nói, khoảng thời gian tuổi thơ ấu tươi đẹp đơn thuần trong sáng nhất đã hoàn toàn bị hủy hoại, trưởng thành cùng với hân chỉ có tàn nhẫn cùng cô đơn lạnh lẽo.

Vẫn luôn cho rằng tình cảm là thứ phiền phức, đúc thành thiên tính của Tiểu Tẩn Nghiêm một kẻ máu lạnh tuyệt tình tàn nhẫn, vì thế hân luôn không nghĩ mình cô độc... Bất kể thứ gì hân muốn có, cũng đều có thể tiện tay bắt lấy, chỉ là hiện tại đang trong cơn trầm vắng tĩnh lặng, Tiểu Tẩn Nghiêm mới chợt nhận ra cảm giác như hân đang thiếu một cái gì đấy... Cơn gió lạnh khi đứng trên cao lúc này chợt mơ hồ tấp đến... Thiếu cái gì hân cũng không rõ, chỉ là trong mắt Tiểu Tẩn Nghiêm, hân chưa từng thêm khát bất kỳ thứ gì....

Uống một hơi cạn sạch rượu đỏ trong ly, Tiểu Tẩn Nghiêm quay người bước trở về bên giường, nhìn Diệp Mạc vẫn còn nằm mê man trên giường, đáy mắt lạnh lẽo lướt qua một tia tự giễu, một tên nam nhân xuất hiện ở Thiên Đường rất không phù hợp với tiêu chuẩn chọn bạn tình của hắn, vốn chỉ cần xử lý tại chỗ ở nhà vệ sinh, vậy mà lại nhất thời tâm huyết dâng trào đưa nam nhân này đến phòng riêng của mình...

Tiểu Tẩn Nghiêm nhìn lại Diệp Mạc ở trên giường, không chút do dự đưa tay kéo khăn tắm dưới thân xuống, lộ ra một thân hình săn chắc kiện mỹ cường tráng, đêm hôm còn dài, nếu đã không thấy buồn ngủ, vậy thì nên làm chút chuyện thú vị gì đó để tiêu khiển, huống gì nam nhân này... cũng không tệ lắm...

Diệp Mạc mơ hồ cảm giác được thân thể đang kịch liệt lay động, nơi địa phương khó nói truyền đến từng trận đau nhức không nguôi, toàn thân giống như bị cán nát đến xương cốt rã rời...

Khi ý thức của cậu vì thế mà từ từ hồi phục lại thì...

“A!!!” Diệp Mạc sợ hãi hét lên một tiếng, thanh âm xé tan đêm tối, Tiểu Tẩn Nghiêm còn đang ra sức rong ruổi bên trong Diệp Mạc vẫn không ngừng lại, trước nay chưa từng có một thân thể nào khiến hắn trở nên điên cuồng như vậy, tập trung giữ chặt lấy eo Diệp Mạc, nhìn khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp của Diệp Mạc, tựa như bị mất đi không chế lại càng dùng sức mạnh hơn.

“Không được! Tránh... tránh ra... dừng lại mau... khôn khiếp... A...” Diệp Mạc lớn tiếng gằn dữ mắng chửi la hét, chân tay sớm đều đã rã rời, ý thức đang từ từ khôi phục giống như bị một tia sét giáng xuống đánh cho vỡ nát, thể tiến công kịch liệt bên trong thân thể đã hủy hoại đi tất cả, cảm giác tuyệt vọng lan tràn khắp nơi dâng lên đầu...

Bên trong tiếng mắng chửi của Diệp Mạc mang theo tiếng khóc lóc đau đớn, nước mắt nóng bỏng xuôi theo hai gò má chảy xuống, hàng lông mi động ướm sương mù giống như cánh hoa sớm tỉnh mơ, mang theo giọt sương trong suốt, lại có loại mê hoặc bi thương không nói nên lời, Tiểu Tẩn Nghiêm nhìn đến thất thần, không kìm lòng được cúi đầu xuống hôn lên cái trán Diệp Mạc đầy mồ hôi nhỏ giọt, tay đem hai chân trắng nõn thon dài của Diệp Mạc càng mở rộng ra...

101. Quyển 2 - Chương 33: Hồi Ưc – Thế Giới

Sáng sớm, một tia ánh nắng mặt trời luồn qua hàng rào sân thượng rơi vào bên trong căn phòng ngủ to lớn, Tiểu Tẩn Nghiêm gương mặt không chút cảm xúc ung dung thông thả mặc âu phục, phía sau là chiếc giường lớn màu trắng một mớ hỗn loạn, Diệp Mạc giống như con mèo nhỏ dịu dàng ngoan ngoãn nằm yên tĩnh trên chiếc giường, gò má trắng nõn ửng lên một tầng triều dương, đẹp đẽ mà tinh khiết.

Đây chính là lần đầu tiên Tiểu Tẩn Nghiêm để cho một kẻ khác ngủ qua đêm trên giường của hắn, nhiều năm chém giết mưa máu đã đúc rèn cho hắn hình thành nên tính cách đa nghi thận trọng, vì thế mà hắn tuyệt đối không cho phép bản thân mình mất phòng thủ thậm chí là khi đang ngủ để phòng có kẻ đánh lén, bất luận là có lên giường với ai cảm xúc mãnh liệt bao nhiêu, sau khi phát tiết xong đều ra lệnh cho đối phương rút ngay lập tức.

Đêm qua, hắn đã sai lầm rồi...

Có lẽ là bởi vì đã quá điên cuồng mà dẫn đến mệt mỏi, cũng có thể là do khối thân thể này trên giường đã mang đến cho hắn hưởng thụ trước nay chưa từng có, ít nhất khi Tiểu Tẩn Nghiêm thức giấc, đã phát hiện ra hắn đã ôm nam nhân này cùng ngủ một đêm.

Tiểu Tẩn Nghiêm ngồi ở bên giường, đưa tay nắm lấy dưới cằm Diệp Mạc nâng lên, nhìn gương mặt ôn hòa yếu đuối đang nhắm mắt say ngủ, đôi mắt lạnh lẽo của Tiểu Tẩn Nghiêm từ từ mị hợp, nhớ đến đêm hôm qua, nam nhân này ban đầu là điên cuồng tức giận mắng chửi la hét, sau đó thì lại khóc lóc xin tha, mỗi một vẻ mặt đều tựa hồ như ẩn chứa một loại ma lực hấp dẫn, khiến cho hắn không thể nhịn được mà càng tiến sâu vào tàn phá...

.....

Lúc Diệp Mạc tỉnh lại đã là buổi trưa, thân thể đau nhức không ngừng gần như chỉ có thể nặng nề ngồi ở trên giường, ngồi ở trên giường một lúc, Diệp Mạc sau khi bàng hoàng sửng sốt mất một phút, sau đó thì cố gắng lết thân đi tới phòng tắm, diên cuồng đem qua hiện lên rõ ràng trước mắt, đại não phải chịu lực xung kích mạnh khiến cho Diệp Mạc nhất thời chẳng suy nghĩ nổi bất cứ chuyện gì, vội vàng vịn lượng nước toilet, mặc kệ nước nóng thế nào, chỉ có thể đứng bên dưới vòi hoa sen mà tẩy rửa...

Đêm hôm qua cậu lẽ ra nên cùng với Tần Thiên đi gặp thúc thúc của anh ấy, kết quả lại là...

Tắm rửa xong, Diệp Mạc hoảng hốt đi đến bên giường, ý định muốn báo cảnh sát chốt lóe trong đầu, Diệp Mạc cầm điện thoại di động lên, phát hiện có đến mười mấy cuộc gọi nhờ với tin nhắn, toàn bộ đều đến từ Lạc Tần Thiên, trong nháy mắt, cơn giận dữ mãnh liệt cùng cảm giác nhục nhã bị sự hổ thẹn đột ngột đánh gục, nếu Tần Thiên mà biết chuyện xảy ra đêm hôm qua, mặc dù có thể anh sẽ không để bụng, nhưng mà bản thân cậu còn mặt mũi nào mà ở lại bên cạnh anh được đây...

Quên... quên đi, dù sao cũng đều là đàn ông, cũng sẽ không mang thai, cứ quên nó đi... Xem như mình gặp phải ác mộng thôi...

Đại não Diệp Mạc nhanh chóng hoạt động, thân thể không ngừng run rẩy, cậu muốn mắng chửi muốn phát điên lên...

Diệp Mạc mở ra số điện thoại Lạc Tần Thiên, cậu biết đêm qua cậu không một tiếng lại biến mất, cậu nhất định là tiêu rồi...

Đúng như dự đoán, Diệp Mạc vừa mới nhấn nút gọi Lạc Tần Thiên thì đầu dây bên kia liền một tràng hỗn loạn thanh âm lo lắng dồn dập, Diệp Mạc chẳng có cơ hội chen miệng vào. Nghe giọng nói, Diệp Mạc biết Lạc Tần Thiên đã tìm cậu rồng rã suốt một đêm...

Diệp Mạc giải thích luôn miệng, lấp chỗ này chỗ kia rốt cuộc mới làm Lạc Tần Thiên nguôi lòng không tiếp tục truy hỏi nữa.

Lúc rời đi, Diệp Mạc mới phát hiện phòng mình ở chính là loại phòng tổng thống ở Thiên Đường, có thể ở trong một căn phòng như vậy nói rõ lên tên hung thủ đêm qua rất có quyền thế, lúc này Diệp Mạc chỉ hy vọng mãi mãi không gặp lại tên đàn ông tối hôm qua nữa, ít nhất chỉ có như vậy, bản thân cậu mới có thể lừa gạt chính mình đêm qua không có chuyện gì xảy ra mà tiếp tục bước tiếp, chuyện nhục nhã đó nếu như không nói ra thì tự nhiên nó cũng sẽ theo gió cuốn bay đi...

Diệp Mạc xin nghỉ một ngày, lúc Lạc Tần Thiên lại hẹn cậu tối nay tới Thiên Đường gặp thúc thúc của anh thì Diệp Mạc chẳng cần suy nghĩ liền từ chối, có lẽ là vì cái nơi Thiên Đường này sẽ châm lửa cho cơn kích động trong Diệp Mạc bùng lên, khi Lạc Tần Thiên nghi hoặc truy hỏi, Diệp Mạc liền la mắng phủ đầu Lạc Tần Thiên một trận tới bởi hoa lá, khiến cho Lạc Tần Thiên lo sợ tới mức lập tức lái xe phóng ngay tới nhà trọ Diệp Mạc ở, chỉ thiếu nước quý xuống xin lỗi Diệp Mạc.

Diệp Mạc có thể tức giận làm càn thoải mái trước mặt Lạc Tần Thiên như vậy là bởi vì Lạc Tần Thiên yêu cậu sâu đến tận xương tuỷ, làm bạn suốt 3 năm cao trung 4 năm đại học, Lạc Tần Thiên yêu chiều Diệp Mạc muốn gì được đó, còn dựa vào thể lực của gia tộc mà tinh tế che chở bảo vệ sự thiện lương trong sáng hồn nhiên của Diệp Mạc không nhiễm phải bất kỳ bụi bẩn nào.

Đối với Lạc Tần Thiên mà nói, Diệp Mạc chính là thế giới của anh...

102. Quyển 2 - Chương 34: Hồi ức – Không Cam Lòng

Lạc Tần Thiên mơ hồ cảm nhận được tâm tình của Diệp Mạc có gì đó không đúng, nhưng vì sợ Diệp Mạc lại đột nhiên giận dữ nổi cáu thế nên không dám tiếp tục truy hỏi chuyện xảy ra tối qua. Thật ra thì Lạc Tần Thiên với Diệp Mạc căn bản là chẳng cần phải thừa gửi chuyện trò gì với người trong gia tộc cả, Lạc Tần Thiên là người thừa kế duy nhất của Lạc gia tộc đời tiếp theo, là trung tâm theo dõi của cả gia tộc, hơn nữa lại được Lạc Xuyên cùng cha mẹ Lạc Tần Thiên bảo hộ, chỉ cần Lạc Tần Thiên đã quyết thì đừng nói đến

chuyện anh dẫn về một thằng con trai làm vợ, cho dù anh kiên trì làm một tên lưu manh cả đời, thì người trong gia tộc cũng đành phải bó tay. Là tại Diệp Mạc cứ nhất định đòi gặp mặt người thân của Lạc Tần Thiên, ở trong mắt Diệp Mạc, chỉ có được sự chúc phúc của người thân thì tình yêu mới có thể tiến bước thuận buồm xuôi gió.

“Vậy có cần em phải chuẩn bị cái gì không?” Diệp Mạc bỗng đứng sốt sáng lên, đôi lông mày thanh tú cũng hơi nhú lại.

Lạc Tần Thiên nhìn thấy có chút buồn cười, chỉ có những lúc này trông Diệp Mạc với dáng yêu như vậy...

“Chỉ là đến quán cùng uống nước một chút thôi, không cần phải quan trọng hóa lên làm gì, thúc thúc anh rất thương anh, thế nên ông ấy nhất định cũng sẽ yêu thích em.” Lạc Tần Thiên qua loa đại khái nói, kết quả là Diệp Mạc không vui.

“Sao có thể không quan trọng hóa lên chứ, lỡ như chú ấy muốn anh đưa bạn gái đến thì sao?”

Thế lực gia tộc của Lạc Tần Thiên cụ thể lớn mạnh bao nhiêu thì Diệp Mạc không rõ lắm, nhưng mà Diệp Mạc nghĩ là những người có chút thế lực chắc chắn đều hi vọng con trai mình cưới vợ sinh cháu đích tôn để kế thừa gia nghiệp, thế nên tính ra, người nhà Lạc Tần Thiên chưa chắc chịu chấp nhận chuyện Lạc Tần Thiên đưa một người đàn ông về nhà ra mắt. Nghĩ tới đó, Diệp Mạc lại càng thêm không tự tin...

“Mạc Mạc, em yên tâm, chỉ cần có bất kỳ kẻ nào trong Lạc gia tộc dám dị nghị về giới tính của em, anh sẽ lập tức rút khỏi gia tộc, muốn có người thừa kế hả, để cha anh ổng sinh thêm đứa nữa đi.”

“Phì” Diệp Mạc không nhịn nổi bật cười.

Nụ cười kia của Diệp Mạc vẫn là khiến Lạc Tần Thiên ngẩn ngơ lần không chán mắt, chính là xuất phát từ tâm hồn trong sáng thuần khiết có thể chế ngự làm cho ồn ào náo động tứ phía phải tĩnh lặng lại, chính là một vẻ đẹp nên thơ nên họa như vậy, Lạc Tần Thiên thề rằng, dù có phải chết anh cũng muốn bảo vệ nó...

Lạc Tần Thiên xin xỏ muốn ngủ lại qua đêm liền bị Diệp Mạc một câu từ chối ngay và luôn, chỉ nhìn ánh mắt nóng bỏng rạo rực kia của Lạc Tần Thiên là đủ biết anh hiện giờ tâm thuật bất chính, thế nên liền thẳng thừng đuổi Lạc Tần Thiên đi. Lạc Tần Thiên cũng chẳng vội vã, ngược lại tối hôm qua Diệp Mạc đã đáp ứng với anh rồi.

Chờ gặp Lạc Xuyên xong, tâm Diệp Mạc cũng đã định, tới lúc đó... nhất định phải tà ác đòi lại cả vốn lẫn lời...

....

Lúc chuẩn bị đi gặp Lạc Xuyên, Diệp Mạc đặc biệt lấy ra chiếc áo sơmi trắng nửa năm trước Lạc Tần Thiên tặng, cậu đã mặc nó tổng cộng chưa tới ba lần, thế nên nhìn qua vẫn còn rất mới, phối hợp với một cái quần dài màu đen, cả người hiện lên khí chất ôn nhã thanh tôn.

Ngồi trên xe Lạc Tần Thiên đến đón cậu, Diệp Mạc lại thấy căng thẳng, không ngừng tự vỗ mặt mình để lấy lại bình tĩnh, Lạc Tần Thiên ngồi ở chỗ lái xe thấy thế thì cười “Mạc Mạc, tới đó em chỉ cần chào một tiếng Lạc thúc là được rồi, còn lại để anh tự ứng phó. Đúng rồi, Lạc thúc cũng có hẹn gặp tên thương nhân hợp tác tối hôm qua kia ra ngoài luôn.”

“Hẹn hẳn ra ngoài làm gì?” Diệp Mạc nghi hoặc hỏi.

“Là vì anh, anh định mở một công ty ở thành phố X, Lạc thúc rảnh không có việc gì làm nên tự đi tìm việc, nhất định đến gặp kẻ có quyền thế ở đây nhờ giúp đỡ anh, anh cũng chẳng còn cách nào khác.” Lạc Tần Thiên về mặt bắt bớ dĩ nhiên, cuối cùng tỏ ra bức tức “Còn bảo anh lúc gặp mặt thì phải gọi hắn là Tẩn ca, ệt! Nghe bảo chỉ lớn hơn anh chừng 4, 5 tuổi, thật không cam lòng!”

103. Quyển 2 - Chương 35: Hồi ức – Kinh Sợ Nhìn Thấy

Địa điểm gặp mặt là một nhà hàng sang trọng, có vẻ như Lạc Xuyên đã sớm bày trí chuẩn bị, vì để đón tiếp người yêu của cháu mình, đặc biệt bao hết cả tầng trên của nhà hàng, cũng vì thương nhân hợp tác trong nước của Lạc gia tộc, tổng giám đốc Hoàng Sát Tiểu Tẩn Nghiêm.

Diệp Mặc cúi thấp đầu, đứng bên cạnh phía sau Lạc Tẩn Thiên, có bóng người Lạc Tẩn Thiên che khuất nên nhất thời Diệp Mặc không nhìn thấy rõ Tiểu Tẩn Nghiêm ngồi phía đối diện Lạc Xuyên.

Tiểu Tẩn Nghiêm nhìn thấy Diệp Mặc, rõ ràng ràng.

Cứ nghĩ người hắc đã nghĩ chỉ là một nam kỹ ở Thiên Đường, thật không ngờ...

Tiểu Tẩn Nghiêm vẫn là vẻ mặt sét đánh không đổi, trong lòng chỉ thoáng thấy bất ngờ, không nghĩ tới bản thân đêm đó cư nhiên lại trở thành tội phạm cưỡng hiếp. Một đêm thức giấc rồi đi, Tiểu Tẩn Nghiêm căn bản đã quên mất cái người Diệp Mặc rồi, đối với hắn mà nói, nhiều lắm chỉ là một đêm đạt nhiều thỏa mãn hơn so với những lần trước thôi. Có điều lúc này nhìn thấy gương mặt trắng nõn xinh đẹp của Diệp Mặc, ký ức đêm hôm đó lại lướt qua, tiếng gào khóc xin tha, hắn không ngừng nghĩ điên cuồng chiếm lấy...

“Ngài đây hẳn là Tiểu tổng đúng không, rất hân hạnh được biết ngài.” Lạc Tẩn Thiên rất khách khí quay sang nhìn Tiểu Tẩn Nghiêm, cung kính lễ phép mở miệng nói, dù sao cũng là khách quý của Lạc thúc, chung quy cũng phải vuốt mặt nể mũi một chút, chỉ là muốn anh phải gọi hắn một tiếng Tẩn ca thì đừng có hòng.

Tiểu Tẩn Nghiêm chỉ khẽ vuốt cằm, ánh mắt sắc bén âm lãnh lần thứ hai rơi xuống trên người Diệp Mặc, nhìn cậu từ từ ngẩng đầu lên, ánh mắt trong suốt chậm chậm chuyển hướng nhìn về phía mình, Tiểu Tẩn Nghiêm hơi cong khóe miệng, nhìn ánh mắt Diệp Mặc đột ngột trở nên hoảng sợ, lộ ra nụ cười âm hiểm ý tứ sâu xa.

Diệp Mặc không thể tin nổi nhìn Tiểu Tẩn Nghiêm, đôi con ngươi trong suốt hoảng hồn phóng to...

Hắn? Là hắn!

Sao hắn lại ở chỗ này?

Trong nháy mắt, Diệp Mặc cảm thấy nhìn mình bị đóng lại trong vạn tượng băng uyên, lỗ chân lông khắp toàn thân từ trên xuống dưới tất cả nứt trương, ngũ nội đánh xuống đầu cũng chỉ đến như thế thôi.

Cảm nhận được bàn tay Diệp Mặc đang siết chặt lại, Lạc Tẩn Thiên chỉ nghĩ là Diệp Mặc đang căng thẳng, dù sao lúc này nhìn loại vẻ mặt đăm chiêu nghiêm nghị như thế của Lạc Xuyên, dù là ai cũng sẽ cảm thấy lo lắng.

“Ngồi xuống đi!” Lạc Xuyên Văn lạnh mặt quát lên.

“Anh vẫn còn chưa giới thiệu Lạc thúc với em.” Lạc Tẩn Thiên vẻ mặt cao hứng, không bị ảnh hưởng chút nào bởi Lạc Xuyên, anh kéo Diệp Mặc về phía trước, trình trọng giới thiệu. “Đây chính là người mà cháu đã nói với chú trong điện thoại, người yêu của cháu, Diệp Mặc. Cũng chính là bà xã tương lai của cháu.” Lạc Tẩn Thiên như muốn nhấn mạnh với Lạc Xuyên quyết tâm sẽ chung sống cùng Diệp Mặc, nhìn sắc mặt của Lạc Xuyên hết trắng lại đen, anh cao giọng nói một câu “Cuộc đời cháu, chỉ cần có Diệp Mặc.” (Jian: ôi dỗi *ôm má*)

Diệp Mặc giờ khắc này lẽ ra nên vì câu nói này của Lạc Tẩn Thiên mà cảm động tha thiết, thế nhưng, chẳng ai biết được hiện tại Diệp Mặc đang hoảng sợ vô cùng, đêm hôm đó, bản thân bị gã đàn ông lúc này đang trầm mặc ngồi không nói một lời trước mặt ngang nhiên ép uống cưỡng đoạt, toàn bộ tôn nghiêm cùng thanh cao của chính mình bị hắn ta vô ngược xé vụn.

Hung thủ là hắn, người đáng chết là hắn, nhưng giờ phút này, người đang thấp thỏm sợ hãi lại là Diệp Mặc, giống như đang đi trên cầu treo bằng dây cáp mà không có tay vịn vậy, bốn phía đều là trống trải lạnh lẽo.

Nếu như người đàn ông này công bố hết toàn bộ mọi chuyện đã xảy ra đêm hôm đó, vậy cậu thật sự là sẽ rơi vào vực sâu vạn tượng.

“Lạc thúc” Diệp Mạc giống như bị hút cạn sức lực, trong cổ họng khô khốc nghẹn ngào thốt ra một tiếng, dù có cố gắng thân thiện mỉm cười đối mặt với thúc thúc của Lạc Tần Thiên, nhưng dư quang của khóe mắt lại thỉnh thoảng nhìn về phía Tiểu Tẩn Nghiêm.

Diệp Mạc hoảng sợ nhận ra, người đàn ông kia đang hơi híp mắt nhìn chằm chằm vào cậu, âm u mà lại quỷ dị nở nụ cười...

104. Quyển 2 - Chương 36: Hồi ức – Lạc Gia Tộc

Nếu như lại cho Diệp Mạc một cơ hội, Diệp Mạc đánh chết cũng sẽ không tới nơi này....

Ký ức thống khổ cõi lòng tan nát đêm đó vẫn còn lưu lại mới tinh trong đầu, ở nơi khó có thể mở miệng nói cũng đang mơ hồ đau đớn... Tâm mắt lạnh lẽo nhưng ngầm có ý quỷ tiểu (cười quỷ dị) của Tiểu Tẩn Nghiêm khiến Diệp Mạc hận không thể lập tức chạy khỏi nơi này.

Tiểu Tẩn Nghiêm mặt không chút biến sắc đem đề tài câu chuyện chuyển hướng về phía Diệp Mạc, thanh âm trầm thấp lười biếng khiến cho người khác nghĩ rằng họ chỉ mới quen biết.

“Diệp tiên sinh nhìn rất quen mắt, chúng ta có phải đã từng gặp nhau ở đâu rồi không?” Tiểu Tẩn Nghiêm nâng ly rượu lên, nụ cười liếm ở khóe miệng, ánh mắt thâm thúy nhìn về mặt hoảng hốt của Diệp Mạc.

Trong lòng Diệp Mạc trùng xuống, cố gắng nặn ra nụ cười gượng gạo, chỉ là thanh âm rõ ràng không có chút tự tin “Sao có thể, chắc Tiểu tống nhớ lầm đấy thôi.”

“Ồ...” Âm điệu hơi vung lên, không biết là đang nghi hoặc hay đã phủ nhận. Khóe miệng Tiểu Tẩn Nghiêm hơi nhếch, lộ ra nụ cười tà mị mà lại âm lãnh “Chắc là tôi đã nhớ nhầm thật.”

Tiểu Tẩn Nghiêm vừa dứt lời, Diệp Mạc liền âm thầm thở phào nhẹ nhõm, cậu biết, người đàn ông này đã nhận ra cậu, chỉ là hẳn không muốn vạch trần mà thôi. Nghĩ lại, cậu là người yêu của cháu trai Lạc Xuyên, nếu ngã bài thì cũng chỉ là đôi bên phải lúng túng.

Ánh mắt Diệp Mạc một lần nữa rơi trên người Tiểu Tẩn Nghiêm.

Một thân âu phục được cắt may bằng thủ công tinh tế khéo léo, dưới cảm hiện lên đường nét cương nghị, khiến cho toàn thân tản ra khí chất lãnh khốc kiên cường, lời nói cử chỉ đều rất hùng vĩ của một kẻ lãnh đạo, biểu hiện trầm ổn vững chắc, mặt dù trên mặt hiện lên nét cười nhạt, nhưng cả người vẫn lộ ra một luồng hàn khí lạnh lẽo, đôi mắt sắc bén tựa hồ có thể nhìn xuyên thấu mọi thứ khiến người khác phải phát sợ. Nhưng không thể phủ nhận một sự thực là, người đàn ông này quả thật rất đẹp trai tuấn tú, mị lực lãnh khốc mê người tựa hồ có thể làm cho bất kỳ nữ nhân hoặc tên gay nào đó phải rít gào lên điên cuồng, đáng tiếc là loại này, Diệp Mạc không hề thích, thậm chí còn muốn tránh cho thật xa, người đàn ông này quá mức âm u đáng sợ.

Nếu như Tần Thiên là quang (ánh sáng), thì người đàn ông này không thể nghi ngờ chính là ám (bóng đêm)...

Có điều vì chuyện Tiểu Tẩn Nghiêm đã từng làm với Diệp Mạc, Diệp Mạc đem hẳn ném ra xa khỏi vòng tiếp cận.

Thức ăn được mang lên, Lạc Tần Thiên không quan tâm tới vẻ mặt đen sầm của Lạc Xuyên mà liên tục gấp thức ăn cho Diệp Mạc, lúc Lạc Xuyên trò chuyện với Tiểu Tẩn Nghiêm thì Lạc Tần Thiên lại thỉnh thoảng cùng Diệp Mạc cúi đầu nói nhỏ vào tai nhau, Diệp Mạc bị chọc tới không nhịn được phải nhỏ giọng bật cười.

Tiểu Tẩn Nghiêm chợt phát hiện ra người con trai này khi cười lên thực sự là một khung cảnh rất đẹp, chẳng khác nào trong mảnh đất toàn sỏi đá cần cỗi lại đào lên được một viên minh châu, khiến cho người thần kinh và thị giác sớm đã mệt mỏi liền trở nên tỉnh táo sáng ngời.

Đêm đó cũng đã biết, nam nhân này chẳng phải vật tầm thường...

Trong bữa ăn, Lạc Tầm Thiên không cẩn thận vô ý làm đổ một chút canh lên người Diệp Mạc, Diệp Mạc vừa vịn lấy đó làm cái cớ để đi vào nhà vệ sinh hóa giải bớt chút tâm trạng lúc này đang căng thẳng, dù là Tiểu Tẩn Nghiêm không có vạch trần mọi chuyện, nhưng ánh mắt lạnh lẽo kia của hắn cũng đủ khiến Diệp Mạc toát mồ hôi lạnh ướt sũng cả người.

Diệp Mạc mới vừa rời đi không lâu, Tiểu Tẩn Nghiêm liền lấy cớ gọi điện thoại mà ra khỏi phòng riêng, Tiểu Tẩn Nghiêm vừa mới đi, cả khuôn mặt Lạc Xuyên hoàn toàn sa sầm lại.

“Tên tiểu tử thói nhà người có phải là muốn làm cho ta tức chết không hả!” Lạc Xuyên trừng mắt nhìn vẻ mặt không quan tâm của Lạc Tầm Thiên, thiếu điều thổ huyết ra nữa thôi.

“Lạc thúc, thúc đừng nóng giận.” Lạc Tầm Thiên bình thản uống rượu “Chuyện không thể thay đổi được thì nên thử chấp nhận. Lại nói, bây giờ kết hôn với nam nhân là chuyện rất bình, thúc cần gì phải dẫn đo giới tính của Mạc Mạc chứ.”

“Người... người...” Lạc Xuyên tức giận đến không nói nên lời “Con mẹ nó, người còn muốn thừa kế Lạc gia tộc không hả? Nếu như bị cha người biết người cưới một thằng con trai về làm vợ, thử hỏi ông ta có đánh gãy chân người không!”

Lạc Tầm Thiên tiếp tục gấp thức ăn, đứng đưng như không nói “Nếu vì kế thừa Lạc gia tộc mà phải từ bỏ Mạc Mạc thì cả vị trí người thừa kế này cháu không cần, cha cháu còn chưa tới 50 tuổi, hơn nữa ông ấy nhiều tình nhân như vậy, tùy tiện sinh thêm đại một người thừa kế khác là được rồi.”

“Người...” Lạc Xuyên mắt trừng trừng nhìn Lạc Tầm Thiên đang vô cùng bình thản, tức giận đến cả nửa ngày cũng không nặn ra nổi một chữ.

105. Quyển 2 - Chương 37: Hồi ức – Đã Quên

Ở trong nhà vệ sinh, Diệp Mạc liên tục dùng tay dội nước lên mặt, sự xuất hiện đột ngột của Tiểu Tẩn Nghiêm khiến cho Diệp Mạc bị bất ngờ không kịp chuẩn bị, vốn định thông qua trò chuyện đối thoại để tạo ấn tượng tốt về mình với thúc thúc của Lạc Tầm Thiên, thế nhưng lại vì bỗng nhiên trông thấy “hung thủ” đêm qua mà từ linh động hoạt bát lại bị thay bởi nơm nớp lo sợ câu nệ, gặp phải một người chưa từng va chạm với xã hội như vậy, Diệp Mạc nghĩ rằng, cảm tình của Lạc Xuyên đối với cậu chắc thành con số không mất rồi.

Khốn khiếp! Diệp Mạc chửi nhỏ một tiếng! Sự tồn tại của gã đàn ông kia vốn chính là một quả bom hẹn giờ!

Rửa mặt xong, Diệp Mạc nhìn lại chính mình trong gương, âm thầm cổ vũ cho bản thân mình, nụ cười thư lỏng ôn hòa lần thứ hai nở trên khuôn mặt thanh tú, cậu sắp có được hạnh phúc với người mình yêu rồi, ký ức tồi tệ đêm hôm đó nhất định phải mau chóng quên nó đi thôi.

Diệp Mạc quay người lại, liền nhìn thấy Tiểu Tẩn Nghiêm khoanh tay tựa vào cửa phòng vệ sinh, quá mức bất ngờ, nụ cười tự an ủi trên mặt Diệp Mạc liền cũng chưa kịp biến mất, ngơ ngác nhìn Tiểu Tẩn Nghiêm đang tựa tiểu phi tiểu, đôi mắt đen thẫm sắc bén kia khiến cho trong lòng Diệp Mạc nhất thời hốt hoảng.

Kiểm chế lại cảm giác bất an trong lòng, trấn tĩnh đi về phía cửa, đi qua bên cạnh Tiểu Tẩn Nghiêm, Diệp Mạc cố gắng hướng về phía Tiểu Tẩn Nghiêm gật đầu mỉm cười một cái, chưa nói được tiếng nào, mới sượt qua người Tiểu Tẩn Nghiêm, chỉ nghe được tiếng hanh cười trầm thấp.

“Nhắc đến chuyện hôm trước, vẫn hy vọng được Diệp tiên sinh tha lỗi.” Thanh âm u lãnh của Tiểu Tẩn Nghiêm chậm rãi truyền đến, mang theo mấy phần khinh hược (khinh khi + hài hược), không có một chút áy náy nào, ngược lại giống như đang nhắc nhở, nhắc cho cậu biết chuyện hôm trước đã phát sinh là chuyện gì.

Bước chân Diệp Mạc tự nhiên khựng lại, không quay đầu, bàn tay nắm chặt đồ mồ hôi, khó nhọc nói “Tiểu tổng... đang nói cái gì, tôi có chút... nghe không rõ...”

Tiểu Tẩn Nghiêm nhú mày, khẽ cười một tiếng, giống như đang cười nhạo Diệp Mạc giả vờ ngây thơ “Hay là tôi đi hỏi Lạc Tẩn Thiên, hỏi xem tối hôm trước người yêu của hắn đã làm gì?” Thanh âm không nhanh không chậm, mang theo vài phần khiêu khích, Tiểu Tẩn Nghiêm híp mắt, nhìn kỹ Diệp Mạc đột ngột quay phắt người lại, khuôn mặt đầy phần nộ.

“Diệp tiên sinh có vẻ rất kích động.” Tiểu Tẩn Nghiêm tiến đến gần Diệp Mạc, đôi mắt ác liệt tràn đầy ý cười không rõ “Chẳng lẽ không thể để cho Lạc Tẩn Thiên biết Diệp tiên sinh đã phát sinh chuyện gì đêm hôm trước?”

Càng đến gần Diệp Mạc, Tiểu Tẩn Nghiêm càng lúc càng nhìn thấy rõ gương mặt thanh khiết xinh đẹp của Diệp Mạc, hắn thừa nhận, đêm hôm trước hắn bị kích thích nhiều lần đối với nam nhân này là bởi vì khuôn mặt này bất luận nhìn từ góc độ nào trông cũng đều rất vô hại.

Diệp Mạc lùi về sau, trong mắt tất cả đều là phòng bị, gã đàn ông chết tiệt này, đã phạm tội lại còn muốn đem chuyện này ra uy hiếp cậu.

“Tiểu tổng hà tất phải như vậy.” Diệp Mạc gian nan từ trong miệng nặn ra mấy chữ.

Tiểu Tẩn Nghiêm cũng không vội vàng, khoe miệng hơi nhếch, ý cười dịu dàng “Như thế nào?”

“Chuyện đêm đó chỉ là... hiểu lầm, huống gì Tiểu tổng cũng không có... chịu thiệt, thế nên... kính xin Tiểu tổng hãy quên chuyện xảy ra đêm đó đi.” Lòng mày thanh tú của Diệp Mạc hơi liễm, trong mắt tràn đầy luống cuống cùng khẩn cầu.

Tiểu Tẩn Nghiêm không nghĩ tới vẻ mặt như thế của một nam nhân cũng có thể tràn ngập sức mê hoặc đến vậy, có lẽ là do bên người hắn đã có quá nhiều âm mưu toan tính, gương mặt tinh khiết đơn thuần kia của Diệp Mạc đã khiến cho cái gốc rễ cứng rắn nào đó sâu trong nội tâm Tiểu Tẩn Nghiêm mơ hồ bị lay động.

“Nhưng mà tôi không quên được.” Khóe miệng Tiểu Tẩn Nghiêm cong lên, một bước tiến đến trước mặt Diệp Mạc, khinh nhu chậm chậm thở ra một tiếng. Nhìn hai mắt Diệp Mạc từ từ trợn to lên, thấp giọng nói “Hay là... để tôi thưởng thức lại mùi vị ấy thêm lần nữa?”

“Người!” Diệp Mạc trợn tròn hai mắt, tức giận đến không nói ra lời, hít sâu một hơi, Diệp Mạc cổ trần tỉnh nội tâm đang không ngừng dậy sóng, cậu cuống quýt cái gì gì chứ, cứ cho như gã đàn ông này nói chuyện đó cho Tẩn Thiên biết đi, không có chứng cứ, làm sao Tẩn Thiên tin hắn được.

“Để xem anh nói thế nào!” Diệp Mạc tức giận ngắn gọn nói một câu, sau đó quay đầu định rời đi. Đúng lúc đó phía trước hành lang truyền đến tiếng gọi của Lạc Tẩn Thiên “Mạc Mạc, sao lâu vậy?”

“Tẩn...” Lời Diệp Mạc còn chưa nói ra khỏi miệng, bỗng nhiên miệng bị một bài tay lớn chặn lại, cả người bị một nguồn sức mạnh phía sau kiềm trụ, chỉ nghe được bên tai truyền đến một câu thấp lạnh “Tôi không phải đang thương lượng với cậu.”

Diệp Mạc cảm thấy tất cả lỗ chân lông toàn thân đều nở ra, bỗng nhiên toàn thân dấy lên cảm giác lạnh buốt lan tỏa, vừa mới định chuẩn bị giấy giữa, liền bị Tiểu Tẩn Nghiêm kéo nhanh vào một buồng trong phòng vệ sinh...

106. Quyển 2 - Chương 38: Hồi ức – Buôn Bán Lỗ Vốn

Trong gian phòng một mảnh đen tối, tràn ngập bên trong đại não Diệp Mạc, ngoại trừ hoảng sợ thì chỉ có hoảng sợ. Diệp Mạc không nhìn thấy rõ gương mặt Tiểu Tẩn Nghiêm, trong bóng tối, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy đôi mắt kia của Tiểu Tẩn Nghiêm như hiện ra tia sáng xanh lục, lạnh giá khiếp người.

Nói không ra lời, Diệp Mạc giãy giụa ưm a mấy tiếng, đổi lại chính là lòng bàn tay Tiểu Tẩn Nghiêm lại càng tăng thêm đại lực siết mạnh lấy.

Tiểu Tẩn Nghiêm ép chặt Diệp Mạc chèn vào giữa vách tường và thân thể hắn cùng lúc, không cho Diệp Mạc có chút cơ hội nào nhúc nhích cửa quay, hơi thở phun lên cần cổ Diệp Mạc, mắt nhắm lại, bàn tay nóng rầy sắt đá theo vạt áo sơ mi trắng của Diệp Mạc giống như con rắn chui vào bên trong.

“Không... A...” Diệp Mạc không xong bị Tiểu Tẩn Nghiêm môi lưỡi xâm chiếm, cảm giác bị làm nhục kịch liệt lần thứ hai xông lên đầu, Diệp Mạc làm sao cũng không nghĩ tới, gã đàn ông áo quần chỉnh tề này từ đầu đến cuối lại là một tên cầm thú.

“Kỳ quái, người đâu rồi?” Từ bên ngoài cửa truyền đến tiếng Lạc Tẩn Thiên đang lầm bầm lầu bầu, vịn vịn chỉ cách một cánh cửa, Diệp Mạc trong nháy mắt bị bao quanh bởi nỗi lo sợ chập trùng, nếu để cho Lạc Tẩn Thiên nhìn thấy thì...

Diệp Mạc bỗng nhiên yên lặng lại khiến cho Tiểu Tẩn Nghiêm có cảm giác rất thỏa mãn, hoạt động nơi miệng càng thêm say sưa, Diệp Mạc không dám dùng sức chống cự, cũng không dám phát ra bất kỳ âm thanh, chờ khi nụ hôn của Tiểu Tẩn Nghiêm di chuyển xuống nơi xương quai xanh Diệp Mạc lưu luyến, Diệp Mạc mới dần dần hoảng hốt tỉnh lại, lúc này mới chợt phát hiện ra, thất lưng của cậu sớm đã bị Tiểu Tẩn Nghiêm mở ra, một bàn tay khô nóng đã tiến vào tiếp cận cấm địa.

“Anh thả tôi ra!” Diệp Mạc thấp giọng cả giận nói, kịch liệt giãy giụa, Tiểu Tẩn Nghiêm tựa hồ đối với Diệp Mạc đột nhiên lại phản kháng cực kỳ không thích, bàn tay to lớn mạnh mẽ kéo xuống dưới, đem phòng bị nơi hạ thân Diệp Mạc kéo đến tận đầu gối, đồng thời cũng cởi xuống thất lưng của chính mình.

Diệp Mạc chỉ nghe dưới thân truyền đến một trận tiếng khóa kéo ma sát, trong lòng tự nhiên cả kinh hoảng hốt, động tác như vậy, lẽ nào...

“Cầu xin anh, cầu xin anh, đừng mà...” Diệp Mạc không dám lớn tiếng, lo sợ Lạc Tẩn Thiên còn chưa đi xa sẽ nghe thấy mà quay lại, thấp giọng cầu xin, bởi vì hoảng sợ nên trong thanh âm nổi lên khóc ý, cậu có chết cũng không thể tiếp nhận nỗi thêm một lần tư thái bị làm nhục như vậy nữa...

“Chỉ cần một lần thôi... sẽ rất nhẹ nhàng...” Tiểu Tẩn Nghiêm thanh âm mê lịch thường, nhưng động tác thì càng lúc càng vội vã không kiềm chế nổi, giống như tên côn đồ dính phải vào thuốc phiện, ngón tay linh hoạt cấp tốc vòng ra phía sau Diệp Mạc “Yên tâm... sẽ không đau đâu...” (Jian: tiên sư =)) thẳng công nào trước khi H chả nói câu này =)))

Bản thân mất đi khống chế khiến Tiểu Tẩn Nghiêm khá bất ngờ, chuyện muốn làm người con trai này chỉ là nhất thời tâm huyết dâng trào, đã ngang dọc hoa cỏ (có thể hiểu là hái hoa bắt bóm sát cục =))) lâu như vậy, lại không thể đứng lúc sát trụ (kiềm nén) lại dục vọng bùng phát của chính mình, đúng thật là thất bại... Tiểu Tẩn Nghiêm cười thâm chính mình, hắn sẽ không kiềm nén bản thân, trong tự điển của hắn không có chữ “Nhẫn” này.

.....

Lạc Tẩn Thiên vốn không muốn tiếp tục nói về chuyện gia tộc nữa, Lạc Xuyên rất thẳng thừng nói với anh rằng, muốn bỏ qua thế lực của Lạc gia tộc để cùng chung sống với một nam nhân, đó là điều tuyệt đối không thể, Lạc Tẩn Thiên căn bản không thêm quan tâm, chẳng chút khách khí nói ngắn gọn mấy câu rồi liền rời khỏi phòng khách, chuẩn bị sau khi tìm thấy Diệp Mạc thì trực tiếp mang Diệp Mạc rời đi khỏi chỗ này.

Lạc Tẩn Thiên gọi điện thoại mãi cho Diệp Mạc cũng không thấy có người bắt máy, bắt đầu cảm thấy lo lắng, bước nhanh ra đại sảnh hỏi mấy nhân viên tại quầy tiếp tân, đúng lúc đang rẽ hướng lại chạm mặt Tiểu Tẩn Nghiêm. Tiểu Tẩn Nghiêm nhìn qua tình thần thoải mái, trên gương mặt lạnh lùng có mấy phần lưỡi biếng, giống như dã thú vừa được ăn uống no nê, đôi mắt sắc bén phóng ra tia nhìn mấy phần tùy tiện. Chỉ là nhìn lướt qua Lạc Tẩn Thiên, đáy mắt lóe lên một tia không thích.

Lạc Tẩn Thiên đối với Tiểu Tẩn Nghiêm cao cao tại thượng thâm sâu khó đoán lại toát ra hàn ý có cảm giác bài xích sâu sắc, loại thương nhân tầng tầng đều là tâm cơ toan tính như Tiểu Tẩn Nghiêm, Lạc Tẩn Thiên quả thật một chút hảo cảm cũng không có.

“Tiểu tổng có nhìn thấy...”

“Không có”

Lạc Tàn Thiên lịch sự thanh giọng hỏi lại bị Tiểu Tẩn Nghiêm lạnh giọng ngắt lời, kích động vốn có trong Lạc Tàn Thiên trong nháy mắt liền biến thành ngọn lửa giận cháy bập bùng, anh có thể cảm nhận được, ánh mắt của Tiểu Tẩn Nghiêm nhìn mình, chính là xem thường.

Thấy Lạc Tàn Thiên xanh mặt, dáng vẻ không phục, Tiểu Tẩn Nghiêm không nói gì, mắt nhìn thẳng về phía trước, bước lướt qua Lạc Tàn Thiên. Trong mắt hần, Lạc Tàn Thiên chỉ là một thằng nhóc trẻ ranh miệng còn hôi sữa, nếu không phải nghĩ đến thể lực phía sau lưng cậu ta rất có giá trị, thằng nhãi này một chút cũng chẳng đáng để hần liếc mắt nhìn tới.

“Tôi hy vọng Tiểu tống luôn có thể rõ ràng một chuyện!” Lạc Tàn Thiên rút cuộc không nhịn được mở miệng nói “Chuyện Lạc thúc xin ngài chiếu cố tôi, chẳng chút liên quan đến tôi, chuyện của tôi không cần bất kỳ người nào khác nhúng tay vào.”

Tiểu Tẩn Nghiêm khẽ cười một tiếng, đáy mắt thâm sâu lướt qua một tia trào phúng “Lạc thiếu gia trong lòng đang bực bội như vậy, còn không bằng mau đi tìm người yêu của mình nhanh một chút, sự nghiệp còn chưa thành lại mất đi cả phu nhân, đây quả thật là vụ buôn bán rất lỗ vốn đấy.”

Tiểu Tẩn Nghiêm nói vừa dứt lời, liền nhấc chân rời đi, đáy mắt từ đầu đến cuối đều ẩn chứa ý cười âm u.

107. Quyển 2 - Chương 39: Hồi Ức – Lại Gặp Nhau

Lạc Tàn Thiên vì tìm kiếm Diệp Mặc mà cả đầu bốc hỏa gấp gáp vô cùng, cuối cùng nhìn thấy trên điện thoại di động tin nhắn đến của Diệp Mặc chỉ có một dòng “Em về rồi.”

Thanh thanh lạnh lùng vài chữ, khiến cho Lạc Tàn Thiên một trận hốt hoảng, cứ nghĩ là Diệp Mặc vì bị Lạc Xuyên lạnh nhạt mà tức giận, thế là chẳng thèm chào hỏi gì Lạc Xuyên cả, Lạc Tàn Thiên liền trực tiếp lái xe chạy đến chỗ ở của Diệp Mặc, đứng ngoài cửa lời ngon tiếng ngọt gọi rất lâu, bên trong chỉ truyền đến một tiếng lãnh đạm của Diệp Mặc “Mai em còn phải đi làm, anh về đi.” (Jian: đúng kiểu trung khuyến công nữ vương thụ =)) bạn Lạc chiều vợ vãi =)))

“Mặc Mặc em nghe anh nói, bất kể là mấy lão gia hỏa trong Lạc gia tộc kia nhìn em thế nào, Lạc Tàn Thiên anh đời này cũng chỉ muốn duy nhất một mình em, dù cho có bất anh chết, anh cũng sẽ không thay lòng với em.” Lạc Tàn Thiên đứng nghiêm ở cửa, vọng vào thanh âm mạnh mẽ chăm chú cực kỳ nghiêm túc. (Jian: ôi dồi thấy mấy anh công mà thâm tình như này sao thấy yêu thế:(:(:(:(:(:

Diệp Mặc tựa ở mặt sau cánh cửa, nước mắt không tự chủ lại rơi xuống, cảm giác áy náy tự trách dâng đầy đè nặng trong lồng ngực, ngọt ngọt đến không thể thở nổi.

Diệp Mặc cố nhịn để không khóc ra thành tiếng, bất luận là Lạc Tàn Thiên có nói gì, Diệp Mặc cũng đều không trả lời lại. Lạc Tàn Thiên đứng ở cửa nói một hồi rất lâu, anh sắp phải trở về xử lý chuyện của Lạc gia tộc, đến lúc gần đi, trong lòng vẫn bất an.

Nhưng Diệp Mặc cũng không định giữ anh lại, Lạc Tàn Thiên mới vừa định thành lập công ty, đang cần có rất nhiều thứ phải chuẩn bị, chỉ cần xác lập được phương án cụ thể, Diệp Mặc lập tức liền sẽ đến trợ giúp Lạc Tàn Thiên. Hiện tại đang làm việc tại Hoàng Sát coi như là đang trải nghiệm cùng huấn luyện, dù tập đoàn thương mại hùng mạnh Hoàng Sát này là nơi mà hết thảy người tài đều muốn đầu quân về.

Nếu như Diệp Mặc biết được chủ nhân thật sự của Hoàng Sát là Tiểu Tẩn Nghiêm, có cho Diệp Mặc tiền lương tăng gấp 10 lần, Diệp Mặc cũng nhất quyết sẽ từ chức.

Thế giới này thực sự quá nhỏ, lại trùng hợp chạm phải mặt kẻ có chết cũng không muốn gặp nhất, nhìn tên ác ma trong ác mộng trước mắt, văn kiện trên tay Diệp Mặc rơi xuống cùng một chỗ trên mặt đất...

Diệp Mặc nguyên bản đã thấy rất kỳ lạ, chức vị của cậu cứ trong vòng nửa tháng lại tăng lên một bậc, từ một nhân viên bình thường chẳng chút tiếng tăm gì, cuối cùng hiện tại lại trở thành tiêu điểm của toàn bộ

công ty, vốn chỉ đơn giản nghĩ rằng năng lực của mình đã được nhìn nhận, nhưng đến khi trực tiếp lên đến chức vị trợ lý tổng giám đốc, Diệp Mạc mới mơ hồ nhận ra có gì đó không đúng, hiện tại tất cả đồng sự đều cho là Diệp Mạc đi cửa sau, thậm chí có người lên hỏi nhỏ cậu một chút xem cậu có phải là họ hàng thân thích gì của tổng giám đốc hay không, Diệp Mạc chỉ biết lặng im không nói gì, vào công ty đã lâu như vậy, tới cái bóng của tổng giám đốc cậu còn chưa từng nhìn thấy a.

Thời điểm Diệp Mạc đi vào bên trong văn phòng tổng giám đốc, điều đầu tiên đập vào mắt chính là không gian rộng lớn xa hoa tráng lệ làm cho khiếp sợ một phen, tiếp đó rón ra rón rén chậm chạp tiến đến gần bàn làm việc, nhìn bóng lưng của người ngồi trên ghế, Diệp Mạc vừa mới muốn mở miệng nói chuyện, Tiểu Tẫn Nghiêm ngồi trên ghế xoay quay lưng lại đối mặt với Diệp Mạc, trên gương mặt anh tuấn lạnh lùng không rõ ý cười.

Nhìn ánh mắt kinh ngạc cực độ của Diệp Mạc, Tiểu Tẫn Nghiêm âm u mở miệng nói “Diệp tiên sinh, chúng ta lại gặp nhau.”

.....

108. Quyển 2 - Chương 40: Hồi Ưc – Đêm Nay Gặp!

Chạy! Đây là ý nghĩ đầu tiên nổi lên trong đầu Diệp Mạc, thế nhưng hai chân Diệp Mạc giống như bị đông cứng tại một chỗ chẳng cách nào nhúc nhích được, hoảng sợ ngây dại ra nhìn Tiểu Tẫn Nghiêm, nửa ngày mới run rẩy thốt lên một tiếng “Anh là... tổng giám đốc...”

Tiểu Tẫn Nghiêm cười rất mê người, mười ngón tay giao nhau chống đỡ nơi dưới cằm, đôi mắt tựa chim ưng giờ khắc này không có bất kỳ âm hàn nào, chỉ giống như đang đánh giá một con mồi đang sắp đến miệng, trên mặt hiện lên một tia cười quỷ dị.

Điện thoại bỗng ding ding một tiếng, từ một số điện thoại lạ gửi đến một hình ảnh.

Một tiếng nổ ầm ầm, Diệp Mạc cảm thấy như đại não mình bỗng đột nhiên nổ tung, hình ảnh trên điện thoại di động hiện lên, cả một cơn lạnh buốt đánh tấp về phía Diệp Mạc, hình ảnh rất sắc nét, có thể rõ ràng nhìn thấy được người trong hình vẽ mặt trần ngập thố ngực khố, nước mắt tràn mắt kia là ai, ngay cả vị trí tối tư mật cũng được chụp rõ rõ ràng ràng, không hề che đậy, quá dễ dàng khiến người ta có thể hình dung được cái gì đã xảy ra.

Diệp Mạc nắm lấy điện thoại di động, trong nháy mắt chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, bên tai vang lên tiếng ong ong, hình ảnh kia như một lực xung kích khiến cho đầu óc Diệp Mạc trống rỗng chết đứng cả nửa phút.

Đây là cái lần ở bên trong Thiên Đường...

Rất hiển nhiên là do Tiểu Tẫn Nghiêm gửi đến...

Diệp Mạc có nghĩ thế nào cũng không thể ngờ được nổi, người đàn ông kia lại có thể chụp loại hình ảnh này...

Tiểu Tẫn Nghiêm ngồi dựa vào ghế xoay bọc da thật, hai chân bắt chéo, tư thái nhàn nhã lười biếng, khoe môi hơi cong, tựa tiểu phi tiểu nữ nhìn về phía cửa, loại khí chất quân lâm thiên hạ lăm lăm oai oai tựa hồ mạnh mẽ toát ra.

Ngày hôm nay, tâm trạng của hắn rất tốt.

Tiểu Tẫn Nghiêm đột nhiên phát hiện, tâm huyền dâm trào thực sự là một loại tâm trạng rất có giá trị, ít nhất là đã khiến cho hắn tiện tay chụp mấy tấm hình, làm cho nam nhân kia hô hấp suy yếu ngay người chết sống.

Chưa bao giờ có một lần biến thái nào mà lại đem lại thành tựu cùng lạc thú lớn như thế trong lòng mình... (Jian: tau báo công an mài chụp hình sếp ;A;)

Tiểu Tẩn Nghiêm ung dung thông thả bưng tách trà trên bàn lên, cửa phòng làm việc đột nhiên bị đẩy mạnh ra, vẫn rất bình thản nháp một ngụm, tiếp đó nhướn mi cười âm hiểm “Diệp tiên sinh sao lại quay đi?”

Trên khuôn mặt trắng nõn của Diệp Mạc một trận lúc xanh lúc đỏ, lồng ngực không ngừng phập phồng, giờ phút này cậu trông như một con thú nhỏ đang giận dữ, bất kỳ lúc nào bất cứ nơi đâu cũng sẽ há mồm cắn người, chỉ là ở trong mắt Tiểu Tẩn Nghiêm, Diệp Mạc như vậy lại càng thêm đáng yêu mê người.

Nửa tháng nay quan sát, Tiểu Tẩn Nghiêm biết rất rõ nam nhân trước mắt này có bao nhiêu đơn thuần tinh khiết mỹ hảo...

“Anh như vậy là phạm pháp!” Diệp Mạc nắm chặt điện thoại di động, thanh âm không thấp không cao, nhưng rất nặng nề và tức giận.

Tiểu Tẩn Nghiêm làm ra vẻ bí ẩn nhú nhú mày, cố tình hòa theo nói “Đúng là phạm pháp rồi, thế nên tôi mới tính đem phim ảnh trả lại cho Diệp tiên sinh.”

“Cho tôi!” Diệp Mạc tiến lên một bước, cách một cái bàn đối diện với Tiểu Tẩn Nghiêm, cái dáng vẻ sợ sệt cùng giận dữ trong thoáng chốc lại chuyển hóa thành dũng khí đúng là khiến Tiểu Tẩn Nghiêm có chút giật mình.

“Có thể.” Tiểu Tẩn Nghiêm cười rất tà mị, ngũ quan lạnh lùng phủ kín sạch một tầng toan tính “Chỉ là phim ảnh tôi không mang theo bên người, hay là đêm nay Diệp tiên sinh theo tôi đi lấy.”

Diệp Mạc không phải kẻ ngốc, cái bức ảnh kia rõ ràng là do Tiểu Tẩn Nghiêm dùng điện thoại di động mà chụp lấy, phim ảnh ở đâu ra!

“Tiểu tổng” Diệp Mạc bỗng nhiên tỉnh lại “Tôi với ngài không thù không oán, ngài hà tất phải khinh người quá đáng như vậy!”

“Ý của Diệp tiên sinh là, không cần phim ảnh nữa sao?” Ý cười trên môi Tiểu Tẩn Nghiêm tắt đi, khôi phục lại âm hàn vốn có, chỉ trong chớp mắt, xung quanh Diệp Mạc như có một luồng uy hiếp mạnh mẽ bao phủ lấy.

“Tôi sẽ không đi lấy với anh...” Thanh âm Diệp Mạc hạ thấp đi mấy phần “Anh... anh xóa bức ảnh đó đi là được.”

Tiểu Tẩn Nghiêm phì cười một tiếng, nam nhân này vẫn đúng là ngốc không thể cứu chữa...

“Tôi chỉ nói một lần, nếu đêm nay cậu không đến, những bức hình kia toàn bộ sẽ lọt vào tay Lạc Tẩn Thiên.” Tiểu Tẩn Nghiêm ung dung bình thản nói, hai mắt ác liệt vẫn nhìn chằm chằm Diệp Mạc.

Diệp Mạc cắn răng, hận không thể đem gã đàn ông mặt người dạ thú trước mặt này chém thành muôn mảnh, Diệp Mạc rất rõ ràng, nếu đi, điều đang chờ đợi cậu đêm nay nhất định sẽ là một cơn ác mộng, cái gọi là phim ảnh chỉ là một cái cớ để dẫn dụ cậu mắc bẫy.

Một khi đã rơi vào vòng tuần hoàn kinh khủng ấy, sợ là sẽ chẳng còn cách nào thoát thân, đã có lỗi với Lạc Tẩn Thiên một lần, Diệp Mạc không thể cho phép chính mình lại sa đọa nữa.

“Cái trò này đối với tôi, vô dụng!” Diệp Mạc từng chữ từng chữ nói xong, cũng không quay đầu lại, rồi nhanh đi khỏi văn phòng. Vừa đi ra khỏi cửa phòng làm việc, Diệp Mạc phát hiện ra lòng bàn tay đã nắm của cậu đã đổ đầy mồ hôi, cho dù là tiêu sái rồi đi, nhưng bản thân vẫn không ngừng hoảng sợ.

Lại một tiếng đinh đinh, vẫn là số điện thoại kia, chỉ là lần này gửi đến một địa chỉ... phía dưới kèm theo một câu: Diệp tiên sinh, đêm nay gặp!

Diệp Mạc chỉ cảm thấy lạnh cả sống lưng. Tại sao? Tại sao người đàn ông kia lại khẳng định cậu sẽ đến?

109. Quyển 2 - Chương 41: Hồi ức – Đến Hẹn

“Tôi biết mà, Diệp tiên sinh nhất định sẽ đến hẹn đúng giờ.” Tiểu Tẩn Nghiêm tựa tiểu phi tiểu nhìn Diệp Mạc đứng ở cửa sắc mặt cực kỳ khó coi, nghiêng người một bên “Xin mời”

“Tôi... tôi sẽ không vào” Diệp Mạc thận trọng nói “Anh xóa mấy bức hình kia ngay đi... là được rồi.”

Tiểu Tẩn Nghiêm tối sầm mặt, không nói một lời quay người một lần nữa đi vào bên trong biệt thự, Tiểu Tẩn Nghiêm cũng không vội vàng, nếu như nam nhân này đã chịu đến thì chẳng sợ gì cậu ta không vào cuộc.

Diệp Mạc khẽ cắn răng, vẫn là phải theo Tiểu Tẩn Nghiêm đi vào...

Biệt thự không quá lớn, bên trong cũng chẳng có bất kỳ một người hầu nào, Diệp Mạc biết nơi này chỉ là nơi Tiểu Tẩn Nghiêm tạm thời đặt chân nghỉ ngơi mà thôi, bất động sản của hắn nhiều như vậy, đây chỉ một trong số đồng đó.

Biệt thự có vẻ như mới sửa sang lại, hầu hết mọi thứ bên trong đều mới hết, có vẻ như Tiểu Tẩn Nghiêm cũng chỉ vừa mới đến, hắn cởi Tây phục ra, chỉ mặc một cái áo sơ mi màu đen tuyền, ống tay xắn lên, lộ ra cánh tay cơ thịt rắn chắc, nhìn qua tràn ngập sức mạnh.

“Xin lỗi, không thể pha trà mời Diệp tiên sinh được.” Tiểu Tẩn Nghiêm ngồi ở trên ghế salong, dựa khối thân thể to lớn lười biếng vào, ngũ quan lãnh khốc bức người phủ kín một tầng nhàn nhạt u ám, nhưng lại có mùi vị gợi cảm tựa như một loại thuốc độc khiến người ta phát rồ.

“Tôi đã theo hẹn đến đây rồi, thế nên...”

“Trù nghệ của Diệp tiên sinh thế nào?” Tiểu Tẩn Nghiêm đột nhiên ngắt ngang thanh âm cấp thiết của Diệp Mạc, Diệp Mạc sững sờ, nhất thời không đoán được giờ khắc này trong lòng Tiểu Tẩn Nghiêm đang nghĩ cái gì, sững sờ chờ đợi Tiểu Tẩn Nghiêm tiếp tục nói.

“Lúc này tôi có sai người chuẩn bị sẵn nguyên liệu nấu ăn trong nhà bếp.” Tiểu Tẩn Nghiêm nhếch miệng “Diệp tiên sinh đi chuẩn bị một chút, tôi chờ ở phòng khách.”

Diệp Mạc nổi giận “Tôi tới đây không phải để làm người hầu cho anh, đem thẻ nhớ ra cho tôi, nếu không tôi báo cảnh sát thật đấy.”

Kiểm mi Tiểu Tẩn Nghiêm nhướng lên, đáy mắt thâm thúy lướt qua một tia cười trào phúng, âm hiểm cười nói “Cửa ở đằng kia, không tiến!”

Loại chiến đấu tâm lý này, Tiểu Tẩn Nghiêm làm gì có chuyện thất bại...

Phần hận, không cam lòng, Diệp Mạc hung tợn nhìn chằm chằm Tiểu Tẩn Nghiêm, không nói gì, nhưng cũng không bỏ đi...

Tiểu Tẩn Nghiêm đột nhiên từ trên ghế salong đứng lên, im lặng, tròn mắt đen tuyền trong suốt ẩn chứa ý cười dày đặc, từng bước một tiến về phía Diệp Mạc...

Có lẽ là Tiểu Tẩn Nghiêm hai lần trước đã để lại cho Diệp Mạc hồi ức quá thô bạo, khiến cho Diệp Mạc mỗi lần thấy Tiểu Tẩn Nghiêm tiến lại gần mình, một luồng cảm giác sợ hãi mạnh mẽ cấp tốc xông lên đại não. Trong đầu, hồi ức về cảm giác đau đớn khốc liệt cùng với hơi thở bá đạo động tác thô bạo chiếm lấy lại bất đầu lan tràn.

Tiểu Tẩn Nghiêm chậm rãi tới gần, Diệp Mạc kinh hoảng lùi về phía sau, trong tròn mắt trong trẻo tràn đầy hoảng sợ bất an.

Đến khi lùi đến tận sát tường, Diệp Mạc bị thân hình cao lớn của Tiểu Tẩn Nghiêm vây phủ lấy, trên người Tiểu Tẩn Nghiêm tỏa ra khí thế bức người khiến trái tim Diệp Mạc giống như một cái trống, gõ thùng thùng...

Lúc Tiểu Tẩn Nghiêm đưa mặt kề sát lại gần, Diệp Mạc mím môi, nghiêng đầu sang một bên, hơi thở Tiểu Tẩn Nghiêm phun bên tai Diệp Mạc, chậm rãi mút vào khí tức sạch sẽ trên người cậu giống như dã thú kiểm ăn khiến lông tóc toàn thân Diệp Mạc dựng đứng.

Ầm! Diệp Mạc đang cấp tốc đưa tay vào túi áo đột nhiên bị Tiểu Tẫn Nghiêm một cái bắt lấy, nhìn về mặt Diệp Mạc vô cùng giật mình, Tiểu Tẫn Nghiêm cười càng quỷ dị hơn, híp mắt, đem mã tấu Thụy Sĩ bên trong túi áo của Diệp Mạc lấy ra.

“Cậu có dũng khí xuất hiện ở đây là vì đã đem theo món đồ chơi này sao?” Tiểu Tẫn Nghiêm khê cười một tiếng, đem con dao quơ quơ trước mặt Diệp Mạc, cánh tay loáng một cái, lưỡi dao tuốt vỏ xuất hiện, lưỡi dao màu trắng bạc ánh lên tia sáng lạnh lẽo, nhìn qua một cùng sắc bén...

“Cậu không định giết người diệt khẩu đấy chứ, thật ác độc a!” Tiểu Tẫn Nghiêm híp mắt nguy hiểm, thanh âm trầm thấp khinh nhu, tựa tiểu phi tiểu, giống như đang kể một câu chuyện cười, lưỡi dao xoay một cái, sống dao kề sát gò má trắng nõn của Diệp Mạc.

Xúc cảm kim loại lạnh lẽo truyền đến khiến trái tim Diệp Mạc nhảy đến tận cổ rồi, lắp bắp nói “Không... không có...”

Đây là quà sinh nhật Lạc Tần Thiên tặng do Diệp Mạc, vốn là dùng để phòng thân, đêm nay Diệp Mạc mang theo bên người chỉ để cho an tâm, chuyện giết người dĩ nhiên cậu không dám, chỉ là nếu đến lỡ như Tiểu Tẫn Nghiêm thật sự định ra tay làm gì đó với cậu, bản thân cậu cũng có thể dựa vào con dao này để thoát thân thành công.

Tiểu Tẫn Nghiêm cười lạnh một tiếng “Xem ra cậu cũng chẳng có can đảm này!” Vừa dứt lời, cánh tay đại lực vung lên một cái, con dao kia bay một đường thẳng tắp vút vào cái bia phi tiêu trên tường cách đó không xa, trúng ngay giữa hồng tâm! Diệp Mạc nhìn theo một trận hãi hùng khiếp vía.

“Hiện tại tôi rất đói...” Tiểu Tẫn Nghiêm nắm cầm dưới Diệp Mạc, khê cười nói “Cậu nói là tôi nên ăn đồ ăn lót dạ, hay là ăn cậu...”

“Tôi đi... tôi đi vào nhà bếp...” Diệp Mạc sợ hãi đến cuống quýt mở miệng nói, sợ là Tiểu Tẫn Nghiêm đột nhiên nổi cơn thú tính thay đổi chủ ý, vội vã nói bổ sung “Trù nghệ của tôi rất tốt... Thật... Thật sự rất tốt... Tôi... tôi hiện tại sẽ đi làm bữa tối cho anh...”

Tiểu Tẫn Nghiêm vừa nghe, trên mặt hiện lên nụ cười âm hiểm thỏa mãn...

Gọng kiềm trên người buông ra, Diệp Mạc liền lập tức chạy bay vào nhà bếp...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lao-tu-ac-ma>